Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12ον
ΑΡΙΘ. 594

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

"ΑΣΠΙΩΤΗ - ΕΛΚΑ"

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΕΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ἑβδομάς

ΤΕΤΑΡΤΗ
15
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
1939

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 594

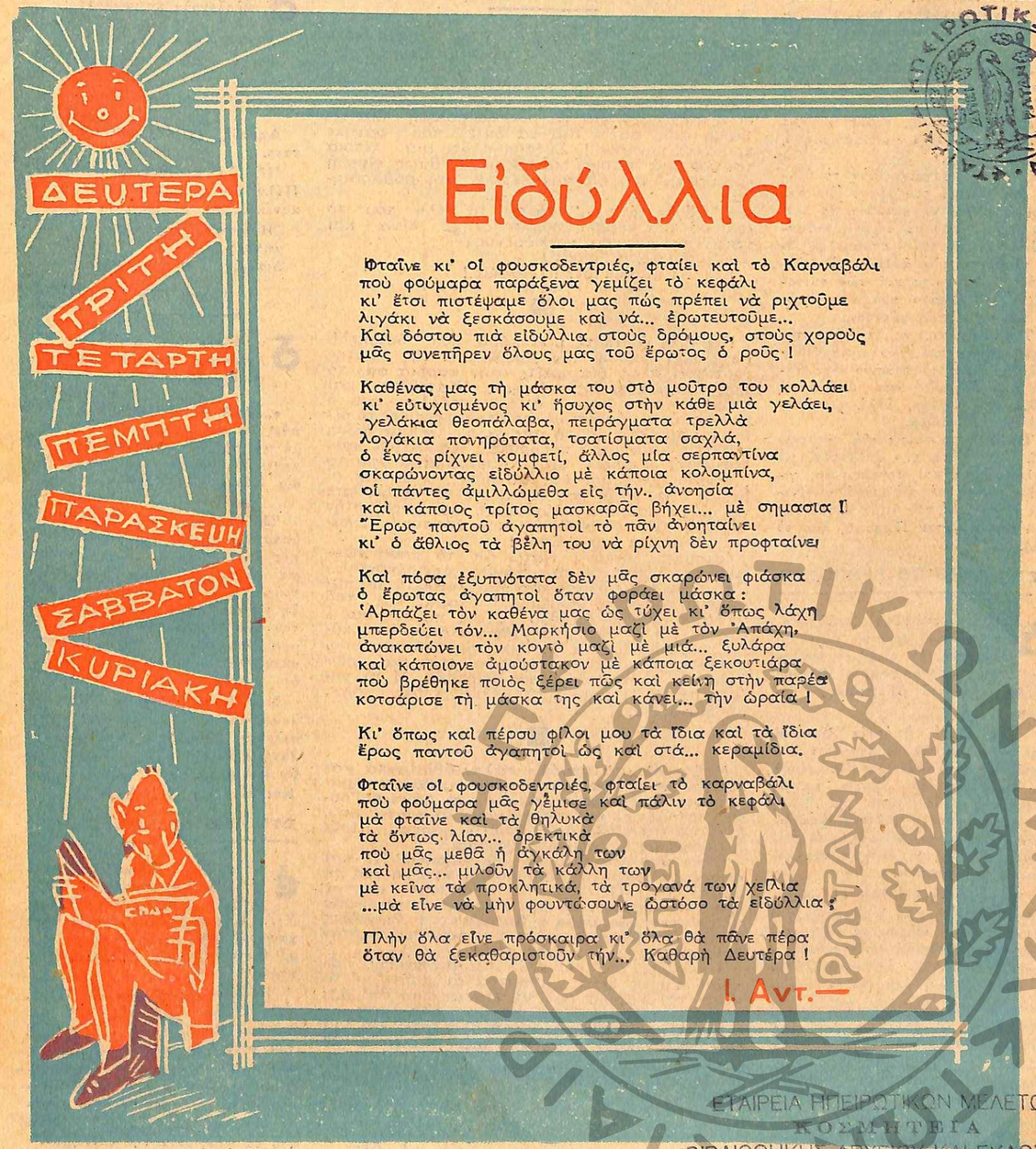

Εἰδύλλια

Φταῖνε κι' οἱ φουσκοδεντριές, φταίει καὶ τὸ Καρναβάλι
ποὺ φούμαρα παράξενα γεμίζει τὸ κεφάλι
κι' ἔτσι πιστέψαμε ὅλοι μας πώς πρέπει νὰ ριχτοῦμε
λιγάκι νὰ ξεσκάσουμε καὶ νά... ἐρωτευτοῦμε...
Καὶ δόστου πιὰ εἰδύλλια στοὺς δρόμους, στοὺς χοροὺς
μᾶς συνεπῆρεν ὅλους μας τοῦ ἔρωτος ὁ ροῦς !

Καθένας μας τὴ μάσκα του στὸ μοῦτρο του κολλάει
κι' εὐτυχισμένος κι' ἥσυχος στὴν κάθε μιὰ γελάει,
γελάκια θεοπάλαβα, πειράγματα τρελλὰ
λογάκια πονηρότατα, τσατίσματα σαχλά,
ὁ ἕνας ρίχνει κομφετί, ἄλλος μία σερπαντίνα
σκαρώνοντας εἰδύλλιο μὲ κάποια κολομπίνα,
οἱ πάντες ἀμιλλώμεθα εἰς τήν.. ἀνοησία
καὶ κάποιος τρίτος μασκαρᾶς βήχει... μὲ σημασια !
Ἔρως παντοῦ ἀγαπητοὶ τὸ πᾶν ἀνοηταίνει
κι' ὁ ἄθλιος τὰ βέλη του νὰ ρίχνη δὲν προφταίνει

Καὶ πόσα ἐξυπνότατα δὲν μᾶς σκαρώνει φιάσκα
ὁ ἔρωτας ἀγαπητοὶ ὅταν φοράει μάσκα :
Ἁρπάζει τὸν καθένα μας ὡς τύχει κι' ὅπως λάχη
μπερδεύει τόν... Μαρκήσιο μαζὶ μὲ τὸν Ἀπάχη,
ἀνακατώνει τὸν κοντὸ μαζὶ μὲ μιά... ξυλάρα
καὶ κάποιονε ἀμούστακον μὲ κάποια ξεκουτιάρα
ποὺ βρέθηκε ποιὸς ξέρει πῶς καὶ κεῖνη στὴν παρέα
κοτσάρισε τὴ μάσκα της καὶ κάνει... τὴν ὡραία !

Κι' ὅπως καὶ πέρσυ φίλοι μου τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια
ἔρως παντοῦ ἀγαπητοὶ ὡς καὶ στά... κεραμίδια.

Φταῖνε οἱ φουσκοδεντριές, φταίει τὸ καρναβάλι
ποὺ φούμαρα μᾶς γέμισε καὶ πάλιν τὸ κεφάλι
μὰ φταῖνε καὶ τὰ θηλυκὰ
τὰ ὄντως λίαν... ὀρεκτικὰ
ποὺ μᾶς μεθᾶ ἡ ἀγκάλη των
καὶ μᾶς... μιλοῦν τὰ κάλλη των
μὲ κεῖνα τὰ προκλητικά, τὰ τρογανὰ των χείλια
...μὰ εἶνε νὰ μὴν φουντώσουνε ὡστόσο τὰ εἰδύλλια ;

Πλὴν ὅλα εἶνε πρόσκαιρα κι' ὅλα θὰ πᾶνε πέρα
ὅταν θὰ ξεκαθαριστοῦν τήν... Καθαρὴ Δευτέρα !

Ι. Αντ.—

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Γρόμα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Λιγέμε... Γιωχάνεν Λιγένε

ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ

Τὴν Κυριακή, μὲ ὅλη τὴν πανηγυρικότητα ποὺ τῆς ἀξίζει, ἐγκαινιάσθηκε ἡ Ἑβδομάς τοῦ Πρασίνου.

Ἀπὸ τὸ πρωῒ ζωηροτάτη ἦταν ἡ κίνησις στὰ μέρη, ποὺ εἶχαν ὁρισθῆ ὡς ἀναδασωτέα, καθὼς καὶ μέσα στὴν πόλη, στοὺς δρόμους τῶν ὁποίων εἶχε ἀποφασισθῆ ἡ δενδροφύτευσις.

Καὶ ἦταν συγκινητικὸν τὸ θέαμα τοῦ κόσμου ποὺ μὲ τὸ ἴδιο του χέρι ἐννοοῦσε νὰ φυτεύσῃ τὸ δένδρο του, ἢ ποὺ μὲ στοργὴ καὶ ἀληθινὸ ἐνδιαφέρον παρακολουθοῦσε τὸ ἔργον τῶν ἀνδρῶν τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας καὶ τῶν συνεργείων τοῦ Δήμου ποὺ κατεγίνοντο μὲ τὴν δενδροφύτευση.

Τὴν ἑπομένη, πολλὰ μέρη τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν προαστείων ἄλλαξαν ὄψη: τὸ πράσινο εἶχε κάμει τὴν ἐμφάνισή του. Δειλὸ καὶ εὔθραυστο σήμερα, ἀλλὰ ρωμαλέο καὶ σωτήριο αὔριο.

Ἡ δενδροφύτευσις θὰ συνεχισθῇ ὅλην αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, μὲ ζῆλο ὁλοένα καὶ μεγαλείτερο, γιατὶ ὁλοένα καὶ πιὸ μεγάλη γίνεται ἡ λατρεία τοῦ θείου αὐτοῦ δώρου ποὺ λέγεται Πράσινο, ἀπὸ τὸ λαό.

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ

Ἀληθινὴ ρωμαϊκὴ πανδαισία, λουκούλειον γεῦμα, χωρὶς ὑπερβολήν, θὰ εἶναι τὸ συμπόσιο ποὺ διοργανώνει ἡ Ἕνωσις Συντακτῶν τοῦ Περιοδικοῦ Τύπου.

Ἡ ἑορτή, ἡ ὁποία διατελεῖ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ ὑφυπουργοῦ Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Θ. Νικολούδη, δίδεται ἀπόψε, Τετάρτην βράδυ, ἀπὸ τὰς 9.30, στὴν γνωστότατη ταβέρνα Κατσίμπα, τῆς ὁδοῦ Μέρλιν, καὶ πρόκειται ν' ἀφήσῃ ἐποχὴν στὰ κοσμικὰ μας χρονικά.

Ἔχουν ληφθῆ ὅλα τὰ μέτρα, ὥστε ἡ ἑορτὴ τῶν Συντακτῶν τοῦ Περιοδικοῦ Τύπου νὰ ἔχῃ χαρακτῆρα καθαρῶς οἰκογενειακὸν καὶ νὰ διεξαχθῇ ἐκ παραλλήλου μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἀληθινοῦ καὶ ἀνεπιτήδευτου κεφιοῦ. Ὁ χορὸς καὶ τὸ φαγοπότι εἶναι ἐξησφαλισμένα μέχρι πρωΐας. Ἐδήλωσαν δὲ συμμετοχὴν πλεῖστοι ὅσοι καλλιτέχναι τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου, ὅπως αἱ ἀδελφαὶ Δίδες Βέμπο, ἡ δὶς Κάκια, Μένδρη, ὁ κ. Μακρῆς, ὁ κ. Γαβριηλίδης κ. ἄ.

Η μάσκα

ΚΑΜΜΙΑ ἀντίρρησις! Εἶνε σοφὴ ἐφεύρεσις τοῦ μικροῦ Πτερωτοῦ Θεοῦ ἡ Ἀποκρηά!

Εἶνε ἕνα ἀπ' τὰ πάμπολλα κόλπα αὐτοῦ τοῦ μπερμπάντη ποὺ σοφίζεται χιλίων εἰδῶν «μηχανές» γιὰ νὰ μᾶς ξεμυαλίση καὶ νὰ παίξῃ μαζί μας! Καὶ νὰ δῆτε ποὺ φάνηκε τρομερὰ πονηρός! Σκέφθηκε ὅτι μιὰ τέτοια τρέλλα μιὰ τέτοια παλαβωμάρα ὅπως εἶνε ἡ «ἐφεύρεσί» του θὰ προσέκρουε στὴ σοβαρότητα!

...Ἔξυσε τότε μ' ἕνα ἀπ' τὰ βέλη του τὸ σγουρό του κεφάλι, συλλογίστηκε λίνο καὶ πετάγτηκε ὕστερα χαρούμενος!

—Εὕρηκα... Εὕρηκα!

Καὶ νάτην, λοιπόν, ἡ Μάσκα!

■

Περᾶστε ἀγαπητέ μου κύριε ποὺ διασκελίσατε πρὸ πολλοῦ τὸν Ρουβίκωνα τῆς πρώτης νεότητος, ἀλλὰ διατηρεῖτε στὴν καρδιά σας τὸ πῦρ τῶν εἴκοσι Μαΐων της... Κατεβῆτε καὶ σεῖς ἀπὸ τό... ράφι, ἄτυχη κοπέλλα ποὺ ὁ χρόνος ὑπεγράμμισε μὲ ἀνεξίτηλες ρυτίδες τὸ πέρασμά του στὴ μορφή σας χωρὶς νὰ σᾶς δώση ποτὲ τὶς χαρὲς ποὺ ποθήσατε... Ὁρῖστε οἱ παν-δρεμένες, οἱ χῆρες, οἱ κάτι παραπάνω ἀπὸ τό ...ἀνεκτὸν ἄσχημοι καὶ ἄσχημες... Ἐλᾶτε οἱ δειλοὶ ὅλοι ἐσεῖς ποὺ διστάζετε νὰ ξεδιψᾶστε τὴν ψυχή σας στὸ ξέσπασμα, στὸ χορό, στὴν τρέλλα τοῦ μεθυσιοῦ καὶ τοῦ ἔρωτος... Ἐλᾶτε... Φορέσετε μιὰ μάσκα!

Ἐμπρός, λοιπόν! Κάτω ἀπ' τὸ προστατευτικό της ἐνκόγνιτο τὰ πάντα ἐπιτρέπονται... Πετάξετε τὴν σοβαρότητά σας, πνίξετε τὸ παράπονό σας στὴν Ἰλουζιὸν τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ γλεντιοῦ, δῶστε διέξοδο στοὺς πόθους σας! Κανεὶς δὲν θ' ἀντικρύσῃ τὴν φαλάκρα σας κύριε, οὔτε θὰ ἰδῆ τὶς ρυτίδες σας ἀγαπητή μου, κανένας τὴν ἀσκήμια σας κι' οὔτε θὰ ὑποπτευθοῦν τὴ συζυγική σας ἰδιότητα ἢ τὴ χηρεία σας! Ἡ μάσκα τὰ καλύπτει ὅλα... ὅλα. μὴ διστάζετε.

■

Μπῆτε σὲ μιὰ μεγάλη σάλα, ἀδίστακτα κατω ἀπ' τὰ ἐκτυφλωτικὰ φῶτα, μεθύσετε, τραγουδήσετε, χορέψετε... ἀκόμη καὶ Λάμπεθ Γουώκ, πειράξετε, κυλισθῆτε χάμω ἀγαπητοί μου, ξεχᾶστε ὅτι εἴσθε σεῖς. Φορᾶτε μάσκα... Εἴστε ἡ μάσκα μὲ τὴν ἀκίνητη ἔκφρασι.

Πίσω ἀπὸ τὸν θώρακά της εἰρωνευθεῖτε καὶ σεῖς ἔστω γιὰ ἕνα μόνο βράδυ τὴ ζωὴ καὶ τὴ μοῖρα σας! Πετάξετε τὸν σαρκασμό σας σὲ ὅ,τι σᾶς τυραννεῖ σὲ ὅ,τι σᾶς πνίγει καὶ σᾶς πληγώνει κάθε μέρα! Καγχάσετε! Ρουφῆξτε ποσότητες τὸ οἰνόπνευμα γιὰ νὰ πνιγῆ στὴν θολάδα του ὁ Λογισμός σας!

Τυλιχθῆτε στὸ κομοετί, στὰ σερπαντέν, ἀκόμη καὶ σὲ ξένα... μπράτσα ἂν βρῆτε κι' ἀφῆστε τὴν καρδιά σας νὰ ξαλαφρώση ἀπ' ὅ,τι κρατοῦσε μέσα της χρόνια ἴσως ὁλόκληρα.

Χορτᾶστε τὴ δίψα σας γιὰ ὅλα ἔστω καὶ γιὰ ἕνα μόνο βράδυ κάτω ἀπὸ μιὰ περίεργη καὶ ἀνέκφραστη μάσκα καὶ μέσα σ' ἕνα ζουρλοπανδαιμόνιον φωτός, χαρᾶς, θορύβων καὶ χρωμάτων...

Καὶ γάρις στὴ μάσκα θᾶστε τόσο εὐτυχισμένος ἔστω καὶ γιὰ ἕνα μονάχα βράδυ.

Ι. ΑΝΤ.

Λιγένε

ΠΟΙΗΣΙΣ

Διαβάζομε σὲ ἀνοικτιρμόνως φιλολογοῦν περιοδικόν:

Τὸ πόδι της ἦταν κομψὸ
καὶ ἡ ἀναπνοή της ἄδολη
τὰ χρυσογάλαζα (;) μάτια της
χαιρετοῦσαν τὸν οὐρανό...

Δηλαδή, χαιρέτα μου τὸν Πλάτανο.

Ἤ, ἂν προτιμᾶτε, ἀπὸ τὴν Πόλη ἔρχομαι καὶ στὴν κορφὴ κανέλλα.

Ἤ ἀκόμη, λὲρ μπαλέρ, ξιφὶρ μπαλέρ...

Διαλέξτε ὅ,τι προτιμᾶτε.

ΛΑΘΗ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Διαβάζομε εἰς περιοδικὸν πολυτελείας καὶ μονοπωλιακῆς συνεργασίας:

«...Ἀπὸ τὸ Νταβὸς ποὺ εἶχε πάει νὰ παίξῃ, ἐδῶ καὶ 3 μῆνες, μὲ τὸ αἰώνιο μπαστοῦνι του ποὺ κάνει 10 χιλιάδες καὶ εἶναι γνησία Κάννα τῶν Καννῶν....»

Ὡς γνωστόν, στὸ Νταβὸς δὲν ὑπάρχουν καζίνα καὶ χαρτοπαικτικὲς λέσχες, ἀλλὰ μόνον σανατόρια δυστυχῶς... ἐκτὸς ἂν ὁ ἥρως τοῦ διηγήματος δὲν πῆγε νὰ παίξῃ χαρτιά, ἀλλὰ μὲ τὸ μπαστοῦνι του τῶν 10.000 δρχ. τὸ ὁποῖον ὅμως ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶχε κατασκευασθῆ στὰς Κάννας, ἐφόσον δὲν κάνουν ἐχεῖ... κάννας!

Στὸ ἴδιο περιοδικὸ τοῦ μονοπωλείου καὶ στὸ ἴδιο διήγημα πολυτελείας, διαβάζομε καὶ τὰ ἑξῆς καταπληκτικά: «Τὸ χιόνι ἦταν ἔξω δυὸ μέτρα...»

Καὶ αὐτὸ εἰς τὸ Μεξικόν!...

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος ὁ γνωστὸς καὶ συμπαθέστατος ποιητὴς καὶ συνεργάτης μας κ. Χρ. Πύρπασος κυκλοφορεῖ μιὰ καινούργια ποιητικὴ συλλογή του μὲ τὸν ὡραῖο τίτλο «Στιγμὲς ἀγάπης».

Ἡ ἔκδοσις ὀφείλεται στὸ «Πρότυπο Γραφεῖο Διαδόσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βιβλίου», τὸ δὲ ξώφυλλό του στὸν καλλιτεχνικὸ συνεργάτη μας κ. Α. Βλασσόπουλο. Ἡ προηγουμένη ἐργασία τοῦ κ. Πύρπασου εἶναι τόσο γνωστή, ποὺ ἀσφαλέστατα τὰ καινούργια ποιήματά του θὰ γνωρίσουν τὴν ἐπιτυχίαν.

Κάποια Ἀποκρηάτικη βραδυά...

Πρωτότυπο διήγημα τοῦ κ.

Παν. Παπαδούκα

ΗΤΑΝ ὁ πρῶτος χορὸς ποὺ πήγαινε αὐτὲς τὶς Ἀπόκρηες ἡ Λέλα, μὲ τὸν ἄντρα της. Κι' ταν βρέθηκε στὸ τρελλὸ καὶ χαρούμενο περιβάλλον τῆς χορευτικῆς σάλλας, ἡ Λέλα ξαναθυμήθηκε τὸν παλιό της ἑαυτό. Ὄχι καὶ πολὺ παλιά... Ἔξη χρόνια πρίν. Οἱ ξένοιαστες κοπέλλες ποὺ εἶχαν ριχτεῖ στὶς πρόθυμες ἀγκαλιὲς τῶν χορευτῶν μὲ μιὰ ἡδονικὴ ἐγκατάλειψη, τὴν ξαναγύρισαν πέντε ἔξη χρόνια πίσω. Γιὰ μιὰ στιγμὴ φαντάστηκε πώς ἦταν κι' αὐτὴ ἡ θεότρελλη κοπέλλα τῶν 20 χρόνων, ποὺ ἔπαιρνε τὴ ζωὴ ἀπὸ τὴν εὔθυμη διψα της, σκορποῦσε πόθους μὲ τὴν ὁμορφιά της. ἀντιμετώπιζε ὁλόκληρη ἐπίθεση ἀπὸ χαριτωμένους θαυμαστὰς ποὺ τῆς ζητοῦσαν ἕνα χορό, ἕνα ραντεβοῦ, τὴν καρδιά της. Πόσο ὄμορφη ἦταν τότε ἡ ζωή της...

Ὅλα ἀπόψε ἦταν σὰν τότε...

Ἐνύρισε τὸ κεφάλι της. Μὰ δὲν εἶδε τὸ χαριτωμένο θαυμαστὴ ποὺ θὰ τῆς ζητοῦσε ἕνα χορό. Εἶδε τὴν κουρασμένη φυσιογνωμία τοῦ ἄντρα της, ποὺ τῆς προκαλοῦσε τόση ἀνία... πρὸ παντὸς ἀπόψε. Δὲν τὸν ἀντιπαθοῦσε τὸν ἄντρα της, κάθε ἄλλο. Δὲν τὸν εἶχε πάρει ἀπὸ ἔρωτα, μὰ ἦταν πάντα καλὸς κι' εὐγενικὸς μαζί της, ἦταν ἕνας καλὸς σύζυγος τέλος πάντων. Στὴν καθημερινὴ ζωὴ δὲν τῆς ἔδινε βάρος. Αὐτὴ τὴν ἀποκρηάτικη βραδυὰ ὅμως τῆς φαινόταν πληκτικός, ἐνοχλητικός, περιττός. Αἰσθανόταν ἀκριβῶς ὅ,τι καὶ οἱ παντρεμένες γυναῖκες ποὺ πηγαίνουν στοὺς χοροὺς μὲ τὸν ἄντρα ποὺ ἔχουν παντρευτεῖ πρὶν ἕνα χρόνο καὶ περισσότερο. Οἱ ἀποκρηάτικες νύγτες εἶναι πάντα νύγτες τρέλλας κι' ἡ παρουσία τοῦ συζύγου εἶναι ἕνας γαλινὸς ποὺ συγκρατεῖ κάθε ἐπιθυμία γιὰ ἐλαφρότητες καὶ περιπετειοῦλες. Ὁ σύζυγος δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβη τὴ γυναικεία καρδιά, ποὺ εἶναι πάντα ἐλαφρὴ κι' ἐπιπόλαια. Κι' ἀπόψε, μάλιστα, ὁ Στέλιος εἶδε κι' ἔπαθε γιὰ νὰ πείση τὴ γυναῖκα του νὰ μὴν πάη στὸ χορὸ μασκέ, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώση.

—Ἂν ἐπιμείνη δὲν πάω καθόλου! τοῦ εἶπε ἀποφασιστικὰ σὲ μιὰ στιγμή.

— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ πρέπει νὰ πᾶς μασκέ.

—Κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ ἀνακαλύφθησαν τ' ἀποκρηάτικα κοστούμια, ἂν εἶνε νὰ μὴ τὰ φοροῦμε, λοιπόν;

—Κάνε ὅ,τι θέλεις.

Καὶ ἡ Λέλα, ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ καυγαδάκι, φόρεσε μὲ περισσότερη ὄρεξι ἕνα θαυμάσιο κοστοῦμι κολομπίνας, ποὺ εἶχε ἀπὸ κορίτσι.

— ⊞ —

Στὸ χορὸ εὑρῆκαν καὶ μιὰ γνωστὴ παρέα κι' ἐκάθησαν συντροφιά.

— Τί ὄμορφα ποὺ εἶναι! εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Λέλα στὸν ἄντρα της.

—Μιμ! ἔκανε ἐκεῖνος. Εἶνε ὅπως πάντα τὶς Ἀποκρηές.

Ἡ ὀρχήστρα ἐσκόρπισε τὶς πρῶτες νότες ἑνὸς ταγκό.

—Θὰ χορέψουμε; ρώτησε ἡ Λέλα τὸν ἄντρα της, ἐνῶ στὰ μάτια της, πίσω ἀπὸ τὴ μάσκα, ζωγραφιζόταν ὁ φόβος μήπως ἀκούση τὸ ναί.

—Βαρυέμαι παιδί μου... ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἐγὼ θὰ καθήσω ἐδῶ, θὰ πίνω κρασὶ καὶ δὲν θὰ τὸ κουνήσω ἀπὸ τὴ θέση μου. Ἐσὺ ποὺ ἔγεις ὄρεξι χόρεψε. Καβαλλιέροι ὑπάρχουν ἄφθονοι, δόξα σοι ὁ Θεός.

Ἂν ὁ κόσμος εἶχε συνηθίσει νὰ εἶναι ἀπόλυτα εἰλικρινής, ἡ Λέλα θὰ εὐγαριστοῦσε θερμὰ τὸν ἄντρα της γιὰ τὴν ἄρνησή του.

Χόρεψε μὲ δυό—τρεῖς ἀδιάφορους καβαλιέρους τῆς παρέας της. Κι' ἔπειτα, μέσα στὸ θόρυβο, καὶ τὴ ζάλη, χάθηκε, χωρὶς νὰ σκεφτῆ κανεὶς νὰ τὴν ἀναζητήση.

—Χορεύουμε, ὡραία μου κολομπίνα;

Ἦταν μιὰ θερμὴ ἀντρικὴ φωνή, ἀπὸ ἕνα πρόσωπο κουκουλωμένο μέσα σὲ μιὰ κουκούλα. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ὁλόκληρος χωμένος μέσα σ' ἕνα παρδαλὸ κι' ἀκαθόριστο ἀποκρηάτικο κοστοῦμι. Δὲν φαινόντουσαν παρὰ μόνο τὰ μάτια του, τὰ γείλη του καὶ τὰ γέρια του.

Ἐλαφρὰ ζαλισμένη ἡ Λέλα ἀφέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγνώστου, καὶ στροβιλίστηκε μαζί του στὶς δυστακτικὲς φιγοῦρες ἑνὸς ἀργοῦ βάλς.

— Σᾶς ἀρέσει νὰ χορεύετε μ' ἕναν ἄγνωστο; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος, ἔπειτ' ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα.

—Βρίσκω πὼς μόνο ἔτσι ἀξίζει ὁ χορός, ἀπάντησε ἐκείνη. Ἐξ ἄλλου, νομίζω πὼς ὁ χορὸς ἔγει γιὰ σκοπὸ δυὸ ἀνθρώπους ἀγνώστους νὰ τοὺς κάνη γνωστούς.

—Ἤ δυὸ γνωστοὺς νὰ τοὺς κάνη ἀγνώστους! εἶπε τὸ παράξενο ντόμπινο.

Τὰ μάτια τῆς Λέλας συναντήθηκαν μὲ τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὴν ἐχόρευε.

—Αὐτὸ μοῦ φαίνεται λίγο περίεργο, εἶπ' ἐκείνη.

— Ἐμένα καθόλου, ἀπάντησε τὸ ντόμπινο, ὑπὸ τὸν ὅρον πάντα νὰ εἶναι Ἀποκρηά.

Καθὼς ἔσφιγνε τὸ γέρι της, ἔπιασε τὴ βέρα ποὺ φοροῦσε.

—Παντρεμένη, βλέπω, εἶπε.

— Εἴδατε τὴ βέρα... Δὲν φαντάζομαι νὰ περιμένετε συγγαρητήρια γιὰ τὴ μαντική σας ἱκανότητα.

—Ἀσφαλῶς ὄχι. Κάνω μιὰ διαπίστωση.

—Σᾶς πειράζει μήπως ἡ ὕπαρξις αὐτοῦ τοῦ δεσμοῦ;

— Μοῦ εἶναι ἀδιάφορος. Συνήθως τάει αἰγμάλωτο μόνο τὸ δάχτυλο.

—Εἶσθε κυνικός.

—Ὅταν εἶναι κανεὶς ὀγυρωμένος πίσω ἀπὸ μιὰ μάσκα ποὺ τὸν κρύ-

βει 100%, εἶναι παντα εἰλικρινής. Ἀφίνει τὰ λόγια του χωρὶς μάσκα. Ἐγὼ ὅταν δεν φορεῖ μάσκα στὸ πρόσωπο, τὴν περνάει στὰ λόγια του. Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὴ ἡ σκέψι;

— Τὴν ἐδιαβάσατε πουθενά;

— Ναί. Στὰ πρόσωπα ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ ὀρχήστρα σταμάτησε.

—Μπορεῖτε νὰ δραπετεύσετε γιὰ λίγο ἀπὸ τὴ συντροφιά σας νὰ πιοῦμε κάτι: εἶπε τὸ ντόμινο.

—Γιατὶ δὲν μπορῶ; Ἐξ ἄλλου νομίζω ὅτι ἀκριβῶς γι' αὐτὸ πηγαίνει κανεὶς σ' ἕνα χορὸ μὲ συντροφιά. Γιὰ νὰ δραπετεύη...

Δέχτηκε τὸ μπράτσο τοῦ ἀγνώστου καὶ πῆγαν στὸ μπουφέ. Ἤπιαν λικέρ. Ξαναχόρεψαν. Ἤπιαν καὶ ἄλλο. Ἡ Λέλα ζήτησε γιὰ λίγο συγγνώμην γιὰ νὰ πεταχτῆ ὡς τὴν παρέα της. Ἔπειτα χόρεψαν πάλι. Τώρα εἶχαν ξεθαρρευτεῖ, μιλοῦσαν χωρὶς τύπους, εἶχαν τὸ αἴσθημα πώς ἦσαν δυὸ ἄγνωστοι ποὺ ἔγιναν πολὺ γνωστοί:

—Εἶσθε εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἄντρα σας; ρώτησε τὸ ντόμινο.

—Γιατὶ ρωτᾶτε;

—Κάνω στατιστικὴ τῶν γυναικῶν ποὺ βρῆκαν στὸ γάμο τὴν εὐτυχία.

—Αἴ, λοιπόν, εἶμαι. Στὸ γάμο μου βρῆκα τὴν εὐτυχία.

— Δηλαδή, θέλετε νὰ πῆτε πώς βρήκατε τὴν εὐτυχία τοῦ γάμου.

—Τί θὰ πῆ αὐτό;

— Αὐτὸ θὰ πῆ πώς ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἡ εὐτυχία τοῦ γάμου καὶ ἄλλο ἡ εὐτυχία... Βλέπω τὸν ἄντρα σας. Δὲν εἶνε αὐτὸς ποὺ πλήττει τρομερὰ στὸ ἀκρινὸ τραπεζάκι;

—Μάλιστα, αὐτὸς εἶναι.

— Βλέπω πώς ἐκτελεῖ θαυμάσια τὶς ὑποχρεώσεις τοῦ συζύγου.

—Δηλαδή;

— Ἀφίνει τὴ γυναῖκα του νὰ χορεύη μὲ τοὺς ἄλλους. Ἕνας ἄντρας ἔχει τὴν ὑποχρέωση νὰ χορεύη μὲ μιὰ γυναῖκα ὡς ποὺ νὰ τὴν κάνη γυναῖκα του. Κατόπιν ν' ἀφίνη αὐτὸ τὸ καθῆκον στοὺς ἄλλους. Δυὸ σύζυγοι ποὺ θὰ χόρευαν μὲ τὴ γυναῖκα τους θάννοιωθαν θανάσιμη πλῆξι. Ἄς χορέψουν ὅμως ὁ ἕνας μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ ἄλλου καὶ θὰ ἰδῆτε ἀμέσως πόσο εὐχάριστο χαρακτῆρα παίρνει τὸ πρᾶγμα.

—Εἶσθε παντρεμένος;

— Ὤ! Εὐτυχῶς ὄχι. Κάποτε ἐπρόκειτο, ἀλλὰ τὸ ἀπέφυγα. Ἤ τὸ ἀπέφυγε—δὲν ξέρω ἀκριβῶς. Κι' ἔτσι νομίζω πώς ἀγαπῶ ἀκόμα αὐτὴ τὴ γυναῖκα...

—Τί παράξενη λογική!

— Ἡ λογική μᾶς φαίνεται πάντα παράξενη. Καὶ γι' αὐτὸ σπανίως τὴν παραδεχόμεθα. Θὰ πιοῦμε ἀκόμα ἕνα ποτηράκι;

—Γιατί ὄχι; Ἔχω κι' ἐγὼ τὴ γνώμη πώς μαζὶ μὲ τὰ πόδια πρέπει νὰ χορεύη καὶ τὸ μυαλό.

Τὸ ντόμινο τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ εἶπε:

— Κι' ἐγὼ βρίσκω πώς πρέπει νὰ χορεύουν καὶ οἱ καρδιές.

Ἡ Λέλα δὲν μίλησε.

— Θάθελα νὰ μοῦ πῆτε κάτι εἶπε τὸ ντόμινο ἀφοῦ ἤπιαν ἀκόμα ἕνα λικέρ. Ἔχω τὴν ἀπαίτηση ὅμως ν' ἀκούσω τὴν ἀλήθεια.

—Μὰ δὲν εἴπαμε πώς ἄμα φοράμε μάσκα...

—Λοιπόν, γιὰ πέστε μου μιὰ ἀποκρηάτικη βραδυὰ σὰν τὴν ἀποψινή, δὲν αἰσθανόσαστε πάντα τὴν ἐπιθυμία νὰ κάνετε κάποια τρέλλα;

—Ναί. Ἔχετε νὰ μοῦ προτείνετε κανμιά;

Κάποια ἀποκρηάτικη βραδυά...

—Ἔχω.

—Νὰ τὴν ἀκούσω.

—Νὰ σᾶς ἀπαγάγω.

—Γιὰ πάντα;

—Ὤ! Δὲν ἔχω τόσο ἐκνευριστικὲς διαθέσεις. Θέλω νὰ σᾶς ἀπαγάγω γιὰ λίγο. Γιὰ μισὴ ὥρα, μία τὸ πολύ. Εἴμαστε δυὸ ἄγνωστοι, θὰ ζήσουμε ὡραῖες κι' ἀξέχαστες στιγμὲς χωρὶς ν' ἀποκαλύψουμε τοὺς ἑαυτούς μας, θὰ γυρίσουμε καὶ θὰ χωρίσουμε πάντα ἄγνωστοι... Καὶ θὰ ἔχουμε προσθέσει στὴ ζωή μας μιὰ μεγάλη χαρά, ποὺ δὲν θὰ σβύση ποτέ. Λοιπόν:

Ἡ Λέλα κύτταξε τὰ μάτια τοῦ ἀγνώστου ποὺ ἔλαμπαν πίσω ἀπὸ τὴ μάσκα του. Τοῦσφιξε τὸ χέρι.

—Ναί, ψιθύρισε... Σὲ πέντε λεπτὰ νὰ μὲ περιμένετε στὴν ἔξοδο...

—Θὰ σᾶς περιμένω μέσα στ' αὐτοκίνητο, στὴν πόρτα.

Ἡ Λέλα ἔμεινε αὐτὰ τὰ πέντε λεπτὰ στὴ συντροφιά της. Δικαιολόγησε τὴν ἀπουσία της στοὺς ἄλλους, γιατὶ ὁ ἄντρας της ἦταν ὁ μόνος ποὺ δὲν ἀγησύχησε.

—Ἔχω ὑποσχεθεῖ ἀκόμα δυὸ χορούς, τοῦ εἶπε, γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ. Κι' ἔπειτα εἶμαι ὅλη δική σας!

—

Ἡ πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου ἄνοιξε κι' ἡ Λέλα πήδησε μέσα.

Σὲ λίγο βρέθηκαν μέσα σ' ἕνα κομψὰ ἐπιπλωμένο διαμέρισμα.

— Ἐδῶ εἶναι τὸ σπίτι μου, εἶπε τὸ ντόμινο, κι' ἄναψε τὸ φῶς.

— Ἀπόψε ποὺ εἴμαστε τόσο εἰλικρινεῖς, εἶπε ἡ Λέλα, θάθελα νὰ τ' ἀφίσουμε ὅλα χωρὶς μάσκα.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε;

—Βρίσκετε ἀπαραίτητο τὸ φῶς; Εἶνε τόσο γοητευτικὸ δυὸ ἄγνωστοι νὰ μιλοῦν στὸ σκοτάδι. Κι' ἔπειτα θὰ πρέπη νὰ μὲ φιλήσετε, δὲν εἶν' ἔτσι; Μ' αὐτὴ τὴν ἀστεία μάσκα ποὺ φορεῖτε, ἐκτὸς ποὺ θάναι ἀδύνατο, βρίσκω πώς θάναι καὶ γελοῖο...

—Δὲν ἔχετε ἄδικο.

Τὸ σκοτάδι ἀπλώθηκε ξανά. Τὰ χεῖλη τους ἑνώθηκαν σ' ἕνα τρελλό, παράφορο φιλί.

—

— Πέτρο! Ἀγαπημένε μου... Πέτρο... ψιθύρισε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Λέλα.

—Λέλα... εἶπ' ἐκεῖνος. Ξέρεις πῶς εἶμ' ἐγώ;

— Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ χρυσέ μου..

—Καὶ ὅμως ἦταν τόσο δύσκολο νὰ μὲ καταλάβης. Τὸ θεωροῦσα ἀδύνατον.

—Πιὸ δύσκολο βέβαια ἀπ' ὅ,τι ἦταν γιὰ σένα νὰ μ' ἀναγνωρίσης μ' αὐτὴ τὴ μικρὴ μάσκα ποὺ φορῶ. Μὰ κατάλαβα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πώς ἤσουν ἐσύ. Ἀπὸ τὸ σφίξιμο τῶν χεριῶν σου... Ἀπὸ τὸ δαχτυλίδι ποὺ φορεῖς... Ἀπὸ τὴ φωνή σου... Ἀπ' ὅλα. Πιστεύεις, λοιπόν, πώς μπορεῖ δυὸ ἄνθρωποι ποὺ γνωρίζονται ὅπως ἐμεῖς, ποὺ ἀγαπήθηκαν τόσο, νὰ βρεθοῦν μαζὶ χωρὶς ν' ἀναγνωρίση ὁ ἕνας τὸν ἄλλον; Ὤ! Αὐτὰ συμβαίνουν μονάχα στ' ἀνόητα μυθιστορήματα καὶ στὶς ὀπερέττες. Ἤ μήπως φαντάστηκες Πέτρο πῶς θάμουν τόσο ἐλαφρὴ κι ἐπιπόλαια ὥστε ν' ἀκολουθήσω τὸν πρῶτον ἄγνωστο ποὺ θὰ μοῦ ἔκανε μιὰ τέτοια πρόταση;...

Τοῦ χαΐδεψε τὰ μαλλιά...

—Πέτρο, ψιθύρισε, ἤξερα πώς ἦσουν ἐσύ. Καὶ γι' αὐτὸ ἦρθα. Εἶμαι τόσο συγκινημένη ἀπόψε ἀγάπη μου. Εἶναι ἡ πιὸ ὄμορφη βραδυὰ τῆς ζωῆς μου...

—Λέλα, ἀγάπη μου, εἶπε ὁ Πέτρος. θάθελες νά...

—Νὰ συνεχίσουμε κι' ἔπειτα ἀπὸ τὶς Ἀπόκρηες; Ὤ! Ὄχι ἀγάπη μου. Θὰ χαλούσαμε αὐτὴ τὴ βραδυά. θὰ καταστρέφαμε τὴν ἀγάπη μας ποὺ διακόπηκε τόσο κουτὰ κι' ἀπότομα. Θὰ δημιουργούσαμε ἕνα δεσμὸ συνηθισμένο ποὺ μιὰ μέρα θὰ κατέληγε στὴν ἀνία, τὴν κούραση, τὸ χωρισμό. Κι' ἔπειτα δὲν θέλω νὰ γίνω μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀπατᾶ τὸν ἄντρα της. Τὸ Στέλιο μπορεῖ νὰ μὴ τὸν ἀγαπῶ μ' ἔρωτα, ἀλλὰ εἶναι ἄντρας μου, τὸν ἐκτιμῶ, νοιώθω στοργὴ γι' αὐτόν. τὸν ἀγαπῶ ὅπως μπορεῖ μιὰ γυναῖκα ν' ἀγαπᾶ τὸν ἄντρα της ἔπειτα ἀπὸ συμβίωση ἕξη χρόνων.

—Κι' ὅμως ἀπόψε...

—Ἀπόψε εἶναι κάτι τὸ ἐξαιρετικό. Ἀπόψε εἶναι Ἀπόκρηες, φοροῦμε μιὰ μάσκα καὶ κάνουμε ὅ,τι μᾶς κατέβη. Ἡ Ἀπόκρηα εἶναι ἕνα μεγάλο ἐλαφρυντικὸ γιὰ τὶς ἀνθρώπινες τρέλλες. Εἶναι τὸ ἐλαφρυντικὸ τῆς πλήρους συγχίσεως, ὅπως λένε οἱ δικηγόροι. Καὶ σταματοῦν ὅλα τὴν Ἀπόκρηα.. Πρέπει νὰ σταματοῦν. Ἀπὸ αὔριο θᾶσαι ὁ Πέτρος ποὺ ἀγάπησα τρελλὰ μιὰ φορὰ καὶ θᾶμαι ἡ Λέλα ποὺ ἀγάπησες κι' ἐσὺ κάποτε καὶ χωρίσατε κι' ἐκείνη πανρεύτηκε κάποιον ἄλλον... Καί... ποιὸς ξέρει, Τοῦ χρόνου... Τὶς Ἀπόκρηες... Ἴσως ξανασυναντηθοῦμε πάλι.

—Κλαῖς Λέλα;...

—

—Καϋμένη Λέλα, ἄργησες!...

— Μὲ συγχωρεῖς ἀγάπη μου, ἀλλὰ εἶχα ν' ἀντιμετωπίσω τόσες αἰτήσεις! Ἔκανα τὴν κουταμάρα νὰ ὑποσχεθῶ σὲ ὅλους. Μὰ τώρα δὲν σηκώνομαι γιὰ κανένα! Εἶμαι τόσο κουρασμένη..

Ὁ Στέλιος ἀγκάλιασε προστατευτικὰ τὴ γυναῖκα του...

— Διασκέδασες τοὐλάχιστον χρυσῆ μου; τὴ ρώτησε.

—Ὤ! ναί... Ἦταν τόσο ὄμορφα ἀπόψε... Τόσο γοητευτικά... Ἡ ἀποψινὴ βραδυὰ θὰ μοῦ μείνη ἀλησμόνητη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

50 ἑκατομμύρια δολλάρια ζητοῦν κληρονόμο!

Ἄλλοι θησαυροὶ ἀζήτητοι

Ὅπως στὰ διάφορα ἀστυνομικὰ τμήματα ὑπάρχουν ἀζήτητα μικροαντικείμενα, ἡ ὕπαρξις τῶν ὁποίων σ' αὐτὸ τὸ μέρος ὀφείλεται στὴν ἀφηρημάδα τῶν ἀνθρώπων, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ στὰ χρηματοκιβώτια τῶν διαφόρων τραπεζῶν ἀζήτητοι θησαυροί!

Τὴν ἴδια δὲ τύχη ποὺ ὑφίσταται μιὰ ξεχασμένη γυναικεία κτένα σ' ἕνα ἀστυνομικὸ τμῆμα, ὑφίσταται καὶ μιὰ περιουσία ἀπὸ 50.000.000 δολλάρια.

Ἡ μυθώδης αὐτὴ περιουσία παραμένη στὰ θησαυροφυλάκια τῆς Οὐάσιγκτων ἀπὸ 300 χρόνια χωρὶς μέχρι σήμερα νὰ βρίσκεται ὁ νόμιμος κάτοχός της.

Τὸ νόστημο εἶναι παρόμοιοι ἀζήτητοι θησαυροὶ κεντρίζουν τὴν φαντασία τῶν ἀφελῶν καὶ τῶν ἀπατεώνων, οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι μποροῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν.

●

Στὸ Ντεβονσὰρρ τῆς Ἀγγλίας ἔχει ἱδρυθῆ ἕνα συνδικάτο «τῶν ἀπαιτητῶν τῆς κληρονομίας κάποιου Ἰκάθαν Γουνέ», ὁ ὁποῖος πέθανε πρὸ 150 ἐτῶν στὴν Αὐστραλία ἀφίνοντας μιὰ περιουσία ἀπὸ 100.000 λίρες — 500.000 σημερινὲς — σὲ ὅσους εἶχαν γεννηθῆ τὴν 29ην Φεβρουαρίου καὶ ὀνομάζονται Σμίθ.

Ἡ ἐκκεντρικότης αὐτὴ τοῦ κληροδότου ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ τύχη τοῦ ἐμειδίασε τὴν ἡμέρα ποὺ ἐγεννήθηκε τὸ παιδί του καὶ τὸ ὁποῖον ἀργότερα πέθανε. Δηλαδὴ εἶχε γεννηθῆ τὴν 29ην Φεβρουαρίου—δηλαδὴ ἕνα δίσεκτο ἔτος — καὶ ὀνομαζόταν Σμίθ.

●

Στὸ Σικάγον τὸν περασμένο χρόνο δικάστηκαν τρεῖς δικηγόροι γιὰ τὸ λόγο ὅτι εἶχαν ἐξεσηκώσει πολλοὺς ἀφελεῖς πείθοντάς τους, ὅτι ἦσαν κληρονόμοι μιᾶς ἀζήτητης περιουσίας ἡ ὁποία βρισκόταν σκουριασμένη σὲ μιὰ τράπεζα τῆς Αὐστρίας.

Κατώρθωσαν ν' ἀποδείξουν στὰ θύματά τουςμὲ πλαστὰ χαρτιὰ ὅτι ἦσαν ἀπόγονοι ἑνὸς νόθου γυιοῦ ἐνὸς Αὐστριακοῦ βαρώνου, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταναστεύσει στὴν Ἀμερικὴ πρὸ διακοσίων ἐτῶν, καὶ ὅτι μποροῦσαν ν' ἀναλάβουν τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς ἀζήτητης αὐτῆς κληρονομίας. μὲ μιὰ «λογικὴ ἀμοιβή». Τὸ κόλπο στὴν ἀρχὴ πέτυχε, μὲ τὸν καιρὸ ὅμως ἀνεκαλύφθη ἡ ἀπάτη.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

λίγο ἔξυπνες καὶ λίγο κουτὲς

ΦΡΟΝΙΜΟ ΠΑΙΔΙ

Στὸ μάθημα τῆς ἀγωγῆς ὁ καθηγητὴς ρωτᾶ ἕναν μαθητή.

— Ὑποθετέον ὅτι κάποιος σὲ ὑβρίζει, τί θὰ κάνης;

— Ἐξαρτᾶται κ. καθηγητὰ ἀπὸ τὴν κατασκευὴ τοῦ ὑβριστοῦ μου.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ὁ μίστερ Τζόνσον, ἕνας πλούσιος Ἀμερικανός, ἔχασε τὸ παιδί του, ποὺ τὼχουν κλέψει οἱ «κιντνάπερς». Ἡ γυναῖκα του κλαίει καὶ κτυπιέται. Ὁ μίστερ Τζόνσον ὅμως δὲν ταράσσεται. Διευθύνεται στὴν μεγαλείτερη ἐφημερίδα τοῦ τόπου καὶ δημοσιεύει τὴν ἑξῆς ἀγγελία:

«Ἀπωλέσθη παῖς ἡλικίας κτλ. κτλ. κτλ. Ὁ εὑρών, παρακαλεῖται νὰθῆ νὰ πάρη καὶ τὴν μητέρα του καὶ ἀμειφθήσεται γενναίως».

ΤΟΝ ΑΦΩΠΛΙΣΕ

Ὁ τραπεζίτης κ. Χ. εἶναι στὰ πρόθυρα τῆς χρεωκοπίας. Δὲν λέγει ὅμως τίποτε προσπαθῶντας νὰ κερδίση καιρό. Ἡ κατοικία τοῦ κ. Χ. εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς τραπέζης του. Μιὰ νύχτα, τὸν ξυπνᾶ ἕνας ὕποπτος θόρυβος ποὺ ἐρχόταν ἀποκάτω. Ὁ τραπεζίτης παίρνει τὸ περίστροφό του κατεβαίνει κάτω καὶ βλέπει ἕνα κλέφτη νὰ σκαλίζη μέσα στὸ ἀνοιχτὸ χρηματοκιβώτιό του.

— Ἐπάνω τὰ χέρια! τοῦ φωνάζει ὁ τραπεζίτης, γιατὶ πυροβολῶ.

Καὶ ὁ λωποδύτης ἀτάραχος.

— Ἂν δὲ μ' ἀφήσετε νὰ φύγω ἐλεύθερα, θὰ πῶ σ' ὅλο τὸν κόσμο ὅτι δὲν βρῆκα τίποτε μέσα στὰ ταμεῖα σας.

ΕΙΧΕ ΠΕΙΡΑΝ

Ὁ ὑποχρεωτικώτατος ὁ κ. Ἀγησίλαος, προσκαλεῖ ἕνα φίλο του σὲ γεῦμα. Γιὰ νὰ τὸν πείση εὐκολώτερα νάθῆ τοῦ λέγει.

— Ἔλα, καὶ δὲν θὰ μὲ βάλης σὲ ἔξοδα! Δὲν θὰ μαγειρέψω οὔτε ἕνα πιάτο παραπάνω ἀπὸ τὸ ταχτικό.

Καὶ ὁ φίλος ποὺ ξέρει πόσο περίφημα εἶναι τὰ τραπέζια τοῦ κ. Ἀγησιλάου:

— Προτιμῶ νάρθῶ ὅταν θὰ μαγειρέψης ἕνα πιάτο παραπάνω...

ΛΑΜΠΡΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Ἡ Κυρία ἔχει χάσει τὰ κλειδιὰ τῆς ντουλάπας της καὶ ἀφοῦ ἔψαξε ἀρκετά, φωνάζει τὴν καμαριέρα της:

— Ἀντωνία, μήπως εἶδες πουθενὰ τὰ κλειδιὰ τῆς ντουλάπας;

— Ὄχι κυρία, ἀλλὰ ἔχω ἐγὼ ἕνα κλειδὶ ποὺ ἀνοίγει ὅλα τὰ συρτάρια σας, σᾶς τὸ δανείζω.

ΦΑΡΜΑΚΟ ΘΑΥΜΑ

Ὁ φαλακρὸς κ. Π. γράφει στὸν φίλο του κ. Τ. ὁμοιοπαθῆ του:

«Σοῦ ἐσκλείω φίλε μου καὶ μιὰ περίφημη συνταγὴ γιὰ τὴν φαλάκρα. Προτοῦ τὴν χρησιμοποιήσω εἶχα βοῦλες φαλάκρας πλάϊ-πλάϊ στὸ κεφάλι μου. Τώρα ἔχω μόνον μία».

ΠΗΓΕ ΓΙΑ ΜΑΛΛΙ

Ἀθεντικώτατον:

Σ' ἕνα μεγάλο δικηγόρο τοῦ Παρισιοῦ, παρουσιάζεται μιὰ κυρία καὶ τὸν ρωτᾶ:

— Ἕνα παλιόπαιδο μοῦ ἔσπασε ἕνα μεγάλο τζάμι μὲ τὴν μπάλλα του, τί πρέπει νὰ κάνω;

— Ἀπλούστατα νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ σᾶς ἀποζημιώση.

— Ὠραῖα! Δόστε μου λοιπόν, 50 φρ. Τὸ τζάμι τὸ ἔσπασε ὁ γυιός σας.

— Ἄ ἔτσι; Σφιφωνοι. Μονάχα ὅτι πρέπει ἐσεῖς κυρία μου νὰ μοῦ δώσετε 50 φρ. γιατὶ γιὰ κάθε συμβουλὴ ποὺ δίνω παίρνω 100 φρ.

ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΤΑΙΡΙΑΣΜΕΝΟΙ

Στὸ Πρωτοδικεῖον ἐκδικάζεται μιὰ ὑπόθεσις διαζυγίου. Ὡς λόγοι χωρισμοῦ φέρεται ἡ περίφημη «ἀσυμφωνία χαρακτήρων».

— Πρόκειται κ. πρόεδρε, λέγει ὁ δικηγόρος τῆς συζύγου, περὶ ἀνθρώπου θιαίου, θυμώδους, νευρασθενοῦς!

— Πρόκειται, κ. πρόεδρε λέγει ὁ συνήγορος τοῦ συζύγου, περὶ γυναικός κακῆς, εὐεξάπτου, νευρικῆς εἰς τὸ ἔπακρον!

Καὶ ὁ πρόεδρος χαμογελώντας:

— Ἀλλὰ τότε φίλοι μου, οὐδεὶς λόγος διαζυγίου συντρέχει, ὑπάρχει τοὐναντίον ἀπόλυτος συμφωνία χαρακτήρων.

ΤΟΥ ΤΗΝ ΕΦΕΡΕ

Ἕνας γνωστὸς καλλιτέχνης τοῦ σοβαροῦ θεάτρου, ποὺ ἔχει τὴν μανία νὰ μαζεύη διάφορα μπιμπλώ, καὶ παλιὰ βιβλία, δείχνει κάποιου φίλου του τὶς συλλογές του.

— Αὐτὰ ἐδῶ, τοῦ λέγει, εἶναι σπάνια βιβλία... ἀγοράζω ἕνα κάθε φορὰ ποὺ θὰ ἔχω μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία.

— Καὶ ὁ φίλος μὲ ἀφέλεια:

— Τί κοῦμα νάναι τόσο λίγα.

ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΠΑΝΩ

Νομίζω ὅτι ἔχετε κάμει κάποιο λάθος στὴ διαθήκη σας, εἶπε ὁ δικηγόρος στὸν πελάτη του.

— Δέτε ὅτι μετὰ τὸν θάνατό σας ἀφήνετε 2.000 λίρες στὴν γυναῖκα σας ἐφόσον παραμένη χήρα, καὶ 2.000 λίρες ἐφόσον ξαναπαντρευτῆ...

— Ἀκριβῶς, ἀπάντησε ὁ συντάκτης τῆς διαθήκης. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὴν παντρευτῆ θὰ τοῦ ἀξίζη αὐτὸ τὸ ποσό.

Ἄνω: Τὸ δελτίον ταυτότητος τοῦ κατασκόπου Στσάϊκ. Καὶ ἀριστερά: ἡ περίφημη φρεῦλαϊν Ντόκτορ.

20 χρόνια

μετὰ τὸν Πανευρωπαϊκό ἡ κατασκοπεία ὀργιάζει στό κόσμο.

Τὸ 1938 ἔτος τῶν ὡραίων κατασκόπων

Ἡ μεγάλη δίκη κατασκοπειας ποὺ διεξήχθη τὸν τελευταῖο αὐτὸν καιρὸ στὴν Ἀμερική, ἀπέδειξε γιὰ μιὰν ἀκόμη φορὰ ὅτι ἡ διεθνὴς κατασκοπεία ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένη πιστὴ σὲ μιὰ πολὺ παλιὰ συνταγή πού, γιὰ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ ἐφαρμόζεται, θὰ πῆ ὅτι εἶχε πολὺ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Πρόκειται γιὰ τὴν χρησιμοποίηση ὡραίων γυναικῶν στὴν ὑπηρεσία τῆς κατασκοπείας. Πλάϊ στὰ ὀνόματα τῶν κυριωτέρων ἐνόχων τῆς τελευταίας ἀμερικανικῆς κατασκοπείας, τοῦ δόκτορος Ἰγνατίου Γκρίμπερ καὶ τοῦ Νικολάϊ ἐφιγουράριζαν καὶ δύο γυναικεῖα ὀνόματα. Τῆς κυρίας Μαρίας Γκρίμπελ, συζύγου τοῦ δόκτορος καὶ τῆς χαριτωμένης κομμώτριας τοῦ γερμανικοῦ ὑπερωκεανείου «Εὐρώπη» Γιοχάννας Χόφμαν, ποὺ ἔκρυβε τὰ καταχθόνια σχέδια κατασκοπείας κάτω ἀπὰ τὴν κάτασπρη καὶ φρεσκοσίδερωμένη ἀθῶα μπλοῦζα τοῦ κομμωτηρίου.

Ἀλλὰ ὁ κατάλογος τῶν γυναικῶν ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν κατασκοπεία κατὰ τὸ 1938 καὶ συνελήφθησαν γιὰ τὸν λόγο αὐτό, δὲν ἀρχίζει οὔτε καὶ τελειώνει μὲ τὴν Γιοχάννα Χόφμαν καὶ τὴν Μαρία Γκρίμπελ. Οἱ ὡραῖες ποὺ ἀποφάσισαν νὰ θέσουν τὰ γυναικεῖα τους θέλγητρα στὴν ἐξυπηρέτηση τῆς πατρίδος ἢ τοῦ προσωπικοῦ τους συμφέροντος, εἶναι πάρα πολλὲς καὶ δικαιολογοῦν τοὺς φόβους ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα σύγχρονα πολεμικὰ ὅπλα εἶναι τὸ μάτια καὶ τὰ γαμόγελα τῶν ὡραίων. Ὅλα τὰ ἀντιαεροπορικὰ πυροβόλα, ὅλες οἱ ἀντιασφυξιογόνες προσωπίδες, ὅλα τὰ τάνκς, θωρηκτά, ὑποβρύχια, ἀεροπλάνα κ.λ.π. εἶναι ἀνίκανα ἀπέναντι στὸ φοβερὸ καὶ τρομερὸ ὅπλο ποὺ ὀνομάζεται γυναικεία ὠμορφιά.

Θέλετε καὶ τὴν ἀπόδειξη; Ἰδού την:

Ἡ «ὡραία Τατιάνα» γέμισε ὁλόκληρες σελίδες τοῦ γαλλικοῦ τύπου κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος μὲ τὰ κατορθώματά της. Ἡ φωτογραφία της εἶχε ἐπισκιάσει ὅλες τὶς φωτογραφίες τῶν πιὸ περίφημων στάρ τῆς σκηνῆς καὶ τῆς ὀθόνης. Οἱ βιογραφίες της ἔπεφταν βροχὴ στὶς γαλλικὲς ἐφημερίδες γιὰ νὰ διοχετευθοῦν ἀπὸ ἐκεῖ στὸν παγκόσμιο τύπο. Ἔνας τὴν ἤθελε Ρωσσίδα, ἄλλος Πολωνίδα, ἄλλος Τσεχοσλοβάκα. Ὅλες οἱ χῶρες τῆς Εὐρώπης φάνηκαν νὰ φιλοδοξοῦν νὰ εἶναι ἡ πατρίδα τῆς «ὡραίας Τατιάνας» ποὺ ὅπως ἀπεδείχθη στὸ τέλος, ἦταν ἑκατὸ στὰ ἑκατὸ Παριζιάνα. Συνελήφθη στὴν Τουλούζη μαζὶ μὲ τέσσερις ἀπὸ τοὺς συνενόχους της, κατηγορουμένη ὅτι εἶχε παραδώσει σὲ κάποια ξένη Δύναμη τὰ σχέδια τῶν ὀχυρωματικῶν ἔργων τῆς Γαλλίας καὶ τῶν ἀντιαεροπορικῶν πυροβολείων.

Στὶς 27 Φεβρουαρίου 1938 συνελήφθη στὴν Λίλλη ἄλλη μιὰ ὡραία, μὲ τὴν βαρειὰ κατηγορία ὅτι ἔκανε κατασκοπεία εἰς βάρος τῆς Γαλλίας. Ἦταν ἡ Δέα Σωζιὲρ, Γαλλὶς καὶ αὐτή. Ἡ Σωζιὲρ κατώρθωσε νὰ ἀποδείξῃ λίγο μετὰ τὴν σύλληψή της ὅτι ἦταν ἐντελῶς ἀθῶα καὶ ἀφέθη ἐλεύθερη. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πολλοὶ ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ἀμφιβάλλουν γιὰ τὴν ἀθωότητά της καὶ παρηγοριοῦνται μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη τρομάρα ποὺ πῆρε, θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐπικίνδυνη ἐπιχείρηση.

Τυχερὴ στάθηκε ἐπίσης ἡ ὡραία Πολωνὶς κόμησσα Βιλοπόλσκα ποὺ συνελήφθη στὸ Βερολίνο μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἔκανε κατασκοπεία γιὰ λογαριασμὸ τῆς πολωνικῆς Κυβερνήσεως. Οἱ Γερμανοὶ δὲν χωρατεύουν στὰ ζητήματα αὐτά. ὅπως εἶχε ἀποδείξει λίγο πρὶν ἡ εἰς θάνατον καταδίκη καὶ ἐκτέλεσις κάποιας ἄλλης ὡραίας ποὺ θυσίασε τὸ ὥμορφο κεφαλάκι της γιὰ νὰ κλέψῃ μερικὰ μυστικὰ τοῦ γερμανικοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατωτικῶν. Ἡ Βιλοπόλσκα στάθηκε ἐν τούτοις, καθὼς εἴπαμε, τυχερή. Χάρις στὴν ἐνεργὸ ἐπέμβαση τοῦ Πολωνοῦ πρεσβευτοῦ στὸ Βερολίνο, κατεδικάσθη μόνον σὲ ἰσόβια δεσμὰ καὶ λίγους μῆνες ἀργότερα τῆς ἀπενεμήθη χάρις.

Στὴν Ἀγγλία συνελήφθη ἐπίσης τὸν περασμένο Μάρτιο ἡ Γερμανὶς Μάργκα Βάρμπρουκ. Ἡ Ἰντέλλιτζενς Σέρβις, ἡ ἀγγλικὴ ὑπηρεσία κατασκοπείας καὶ ἀντικατασκοπείας εἶχε τὴν γνώμη ὅτι ἡ ὡραία Μάργκα, ἀντὶ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ τελευταία μοντέλα καπέλλων καὶ φορεμάτων, ἔδειχνε περισσότερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ μοντέλα τῶν ἀγγλικῶν πολεμικῶν πλοίων καὶ τὴν συνέλαβε. Δὲν εἶναι ἀκόμη γνωστὸν ἂν θὰ φερθοῦν καὶ οἱ Ἄγγλοι πρὸς τὴν Μάργκα μὲ τὸν ἴδιο ἱπποτισμὸ ποὺ φέρθηκαν οἱ Γερμανοὶ πρὸς τὴν κόμησσα Βιλοπόλσκα. Ἡ δίκη ὅμως ἀργεῖ πολὺ νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ θεωρεῖται ὡς κακὸς οἰωνός.

Μία ἄλλη, πολὺ περίεργη ὑπόθεσις κατασκοπείας ποὺ εἶχε ἀκόμη πιὸ περίεργο τέλος, εἶναι ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἀμερικανικοῦ ζεύγους Σβίτς. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Σβίτς ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ ἀνιοῦν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ καλοπέραση. Πλούσιοι, ἔξυπνοι, ὤμορφοι, ἐξαιρετικὰ μορφωμένοι, ἀνῆκαν στὴν πιὸ καλὴ κοινωνικὴ τάξι τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἔσπαζαν τὸ κεφάλι τους μὲ ποιὸ τρόπο νὰ σκοτώσουν τὸν καιρό τους.

—Δὲν πᾶμε στὴν Γαλλία νὰ κάνουμε κατασκοπεία; εἶπε μιὰ μέρα ἡ χαριτωμένη κυρία Πιερρὲτ Σβίτς;

—Καὶ δὲν πᾶμε; εἶπε τότε καὶ ὁ κύριος Σβίτς.

Καὶ πῆγαν. Ὠργάνωσαν ὁλόκληρο γραφεῖο κατασκοπείας, προσέλαβαν προσωπικό, συνενόχους, σκορποῦσαν ἄφθονα λεπτὰ καὶ οἱ δουλειὲς πήγαιναν θαυμάσια, μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ τοὺς ἀνακάλυψαν καὶ τοὺς ἔκλεισαν στὴν φυλακή. Μαζί τους συνελήφθησαν καὶ οἱ συνένοχοί τους, μία Γαλλὶς δασκάλα, ἡ Ρωσσὶς διανοουμένη Λύντια Στάλι, μερικοὶ δηδόσιοι ὑπάλληλοι, δύο ἀξιωματικοί, ἕνας στρατιώτης κ. λ. π. Ἡ δίκη τοῦ ζεύγους Σβίτς, ποὺ τὴν περίμενε ὅλο τὸ Παρίσι μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον, ἔχασε ἐν τούτοις ὅλη της τὴν ἀξία, ἐπειδὴ τόσον ὁ κύριος Σβίτς, ὅσον καὶ ἡ κυρία Πιερρέτα ὡμολόγησαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὰ πάντα καὶ ἔδωσαν κατάλογο τῶν ὀνομάτων τῶν συνενόχων των. Ὅλοι οἱ Γάλλοι ἀπόρησαν στὴν ἀρχὴ μὲ τὴν εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν κατέθεσαν τὰ ὅπλα οἱ δύο Ἀμερικανοὶ κατάσκοποι, ποὺ κατασκόπευαν γιὰ λογαριασμὸ τῆς Ρωσσίας. Τὸ μυστικὸ μαθεύτηκε ὅμως πολὺ ἀργότερα, ὅταν ἔγινε ἡ δίκη. Ὅλοι οἱ συνένοχοι τοῦ ἀμερικανικοῦ ζεύγους κατεδικάσθη-

Δυὸ ἀπὸ τοὺς κατηγορουμένους τῆς Ὑόρκης: ὁ Κάρλ Νικολάϋ καὶ ὁ δωρ Γκρίμπελ.

σαν σὲ βαρειὲς ποινές... ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς, τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία Σβίτς, ἐπειδὴ ὑπάρχει ἕνας νόμος στὴν Γαλλία ποὺ ὁρίζει ὅτι, οἱ κατάσκοποι ποὺ ὁμολογοῦν ἀμέσως καὶ πρὸ πάντων ἐκεῖνοι ποὺ προδίδουν ἀμέσως τοὺς συνενόχους τους, ἀθωώνονται. Ἔτσι, ἐνῷ ὅλοι οἱ ἄλλοι ποὺ ἔπαιζαν δευτερεύοντα καὶ τριτεύοντα ρόλο στὴν κατασκοπεία Σβίτς, παρελαμβάνοντο ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ νὰ μεταφερθοῦν στὴν φυλακή, ὁ κύριος Σβίτς καὶ ἡ κυρία Πιερρέτα ἔβγαιναν μπράτσο-μπράτσο καὶ μειδιῶντας ἐπιχαρίτως στὸ δικαστήριο.

Θέλετε τώρα καὶ μερικὰ παραδείγματα γιὰ νὰ μάθετε πῶς γίνεται ἡ κατασκοπεία;

Ἕνας ἁπλοϊκὸς ἐργάτης κάποιου γαλλικοῦ ἐργοστασίου πολεμοφοδίων πηγαίνει ὕστερα ἀπὸ τὴν δουλειά του νὰ πιῇ ἕνα ποτῆρι μπύρα σὲ κάποια μπυραρία τῆς γειτονιᾶς του. Στὸν δρόμο διασταυρώνεται μὲ μιὰ χαριτωμένη ξένη κυρία ποὺ τοῦ ζητάει μὲ μεγάλη εὐγένεια πληροφορίες γιὰ κάποιο ὁδό. Ὁ ἐργάτης προθυμοποιεῖται νὰ τὴν συνοδεύσῃ ὡς ἐκεῖ καὶ στὸν δρόμο ἀπαντάει στὶς ἀδιάφορες ἐρωτήσεις τῆς ὡραίας. Μὲ κάποιο πρόσχημα — πόσο εὔκολα βρίσκονται, ἀλήθεια, τὰ προσχήματα — ἡ ὡραία τὸν ξανασυναντάει καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα. Καὶ ὁ ἁπλοϊκὸς ἐργάτης γίνεται, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ὄργανον τῆς ὡραίας ποὺ εἶναι κι' αὐτὴ ὄργανον κάποιου γνωστοῦ κατασκόπου. Μὰ θὰ εἴπῃτε: Τί πληροφορίες μπορεῖ νὰ δώσῃ ἕνας ἁπλοϊκὸς ἐργάτης; Αὐτὸ εἶναι ζήτημα τοῦ ἀρχικατασκόπου. Αὐτὸς θὰ δώσῃ ὁδηγίες στὴν ὡραία καὶ αὐτὴ πάλι θὰ ὑποδείξῃ στὸν ἐργάτη νὰ προσέξῃ ὡρισμένα πράγματα. Τί ποσότητες ὑλικῶν ὑπάρχουν στὶς ἀποθῆκες, γιὰ ποῦ φορτώνουνται τὰ ἕτοιμα πολεμοφόδια καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα ποὺ γιὰ τὸν πολὺ κόσμο μπορεῖ νὰ μὴν ἔχουν τὴν παραμικρὴ σημασία, ἀλλὰ γιὰ ἕναν κατάσκοπο ποὺ γνωρίζει τὴν δουλειά του, εἶναι πολύτιμα στοιχεῖα.

Στὴν Ρωσσία ὑπάρχουν μάλιστα εἰδικὰ σχολεῖα ἐκπαιδεύσεως κατασκόπων, στὰ ὁποῖα μαθαίνουν οἱ μέλλοντες κατάσκοποι ὅλες τὶς φινέτσες τῆς δουλειᾶς, γιὰ νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀνταποκριθοῦν ὅσο τὸ δυνατὸν καλλίτερα στὰ ἐπικίνδυνα καὶ πρὸ πάντων τόσο ὑπεύθυνα καθήκοντα ποὺ θὰ τοὺς ἀνατεθοῦν.

Ἡ τέχνη τῶν κατασκόπων εἶναι πολλὲς φορὲς τόσο μεγάλη, ὥστε κατορθώνουν νὰ παίρνουν μυστικὰ ἀπὸ ἀνίδεους ἀνθρώπους ποὺ γίνονται ἔτσι ἀκούσιοι συνένοχοί τους. Ὑπάρχουν ἄπειρα τέτοια παραδείγματα ἀνθρώπων ποὺ κατέχουν ὑπεύθυνες θέσεις καὶ ποὺ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν καὶ οἱ ἴδιοι ἐπρόδωσαν μυστικὰ τῆς δουλειᾶς τους σὲ ξένους κατασκόπους.

Ἕνας ὑπάλληλος τῆς Νομαρχίας τοῦ γαλλικοῦ νομοῦ τοῦ Ροδανοῦ βρέθηκε ἄξαφνα μιὰ μέρα στὴν φυλακή, μὲ τὴν βαρειὰ κατηγορία ὅτι εἶχε προδώσει σημαντικὰ στρατηγικὰ σημεῖα τῆς Γαλλίας σὲ κάποιον ξένο κατάσκοπο. Ὁ ἄνθρωπος ἔτριβε τὰ μάτια του, ἐπειδὴ οὔτε ξένους κατασκόπους ἐγνώριζε καὶ πρὸ πάντων δὲν κατεῖχε κανένα στρατηγικὸ μυστικό. Καὶ ὅμως, λίγες ἡμέρες ἀργότερα ἐπείσθη καὶ ὁ ἴδιος ὅτι εἶχε γίνει πραγματικὰ συνένοχος σὲ κατασκοπεία. Εἶχε γνωρισθῆ μὲ κάποιον Γερμανὸ μηχανικὸ ποὺ εἶχε ἔρθει στὴν Γαλλία γιὰ νὰ μελετήσῃ τὰ γαλλικὰ συστήματα ὁδοποιίας. Ὁ μηχανικὸς αὐτὸς τοῦ ζήτησε διάφορες πληροφορίες γιὰ τὰ ἔργα ὁδοποιίας τοῦ νομοῦ τοῦ Ροδανοῦ καὶ ὁ ὑπάλληλος τοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι ὑπῆρχαν κάτι σχέδια γιὰ νὰ κατασκευασθῆ μιὰ μεγάλη καινούργια δημοσία ὁδός. Ἡ ὁδὸς αὐτὴ ὅμως εἶχε στρατηγικὴ σημασία, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ ἐξυπηρετήσῃ κάποιο μεγάλο ἐργοστάσιο πολεμοφοδίων. Ὁ ὑπάλληλος τῆς Νομαρχίας δὲν εἶχε ἰδέα τοῦ ὑπῆρχε τέτοιο ἐργοστάσιο, ἀλλὰ ὁ Γερμανὸς μηχανικός, ποὺ στὴν πραγματικότητα ἦταν κατάσκοπος, τὸ ἐγνώριζε πολὺ καλὰ καὶ μπόρεσε νὰ βγάλῃ τὰ συμπεράσματά τους.

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ
(ΣΕΛ. 24-25)
ΑΡΧΙΖΕΙ
Ο ΠΡΙΓΚΗΨ
ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ
ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΕΣ
ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΟΝΕ

Θὰ ξαναζωντανέψῃ στὶς σελίδες μας μὲ μιὰ νέα γλαφυρὰ φιλολογικὴ μετάφραση καὶ θὰ συναρπάσῃ ὅλους τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ τὴν συνταρακτική του πλοκὴ καὶ τὴν ζωντανὴ ἀπεικόνιση ἑνὸς περιπετειώδους κοινωνικοῦ δράματος.

●

Τὸ ἀθάνατο αὐτὸ ἀριστούργημα τῆς γαλλικῆς φιλολογίας συγκεντρώνει πάλι τὸ παγκόσμιο ἐνδιαφέρον γιατί ἀποτελεῖ τὸ θέμα μιᾶς νέας δημιουργίας

ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Πράγματι, ὁ «Πρίγκηψ Σέργιος» διασκευασμένος ἀπὸ τοὺς Γάλλους δραματουργοὺς Σάρλ Μερὲ καὶ Πὼλ Σίλλερ, γυρίζεται σήμερα στὴ Ζουανβίλ. Πρωταγωνιστοῦν ἡ περίφημη ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ ΡΟΖΕ, ἡ ΣΥΛΒΙΑ ΜΠΑΤΑΙΓ καὶ ὁ ΠΙΕΡ ΡΕΝΟΥΑΡ. Τὸν ρόλον τοῦ πρίγκηπος Σεργίου θὰ ἑρμηνεύσῃ ὁ Ρῶσσος καλλιτέχνης ΤΡΟΥΜΠΕΤΣΚΟΙ.

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

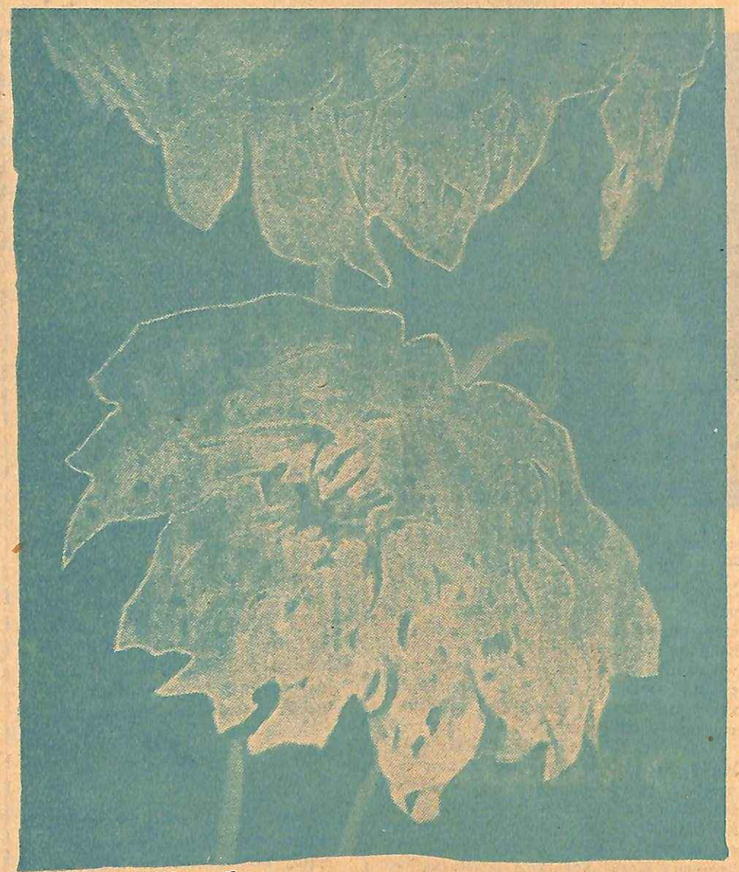

Λουλούδια τῆς Νύχτας

ΑΚΟΥΣΤΕ, φίλε μου...! τοῦ εἶπε. Οἱ ἐπιχειρήσεις δὲ στηρίζονται ποτὲ στὴν ἄλφα ἢ βῆτα ὑποκειμενικὴ συμπάθεια ποὺ νοιώθουμε γιὰ τὸ ἕνα ἢ γιὰ τὸ ἄλλο πρόσωπο... Στηρίζονται μόνο στὸ γοῦστο τοῦ κόσμου... Δὲν εἶναι δυνατό, λοιπόν, ἐσεῖς τώρα, νἄχετε τὴν ἀξίωση μιὰ ἐντελῶς προσωπική σας ἀντίληψη γιὰ τὴν ἀξία μιᾶς νέας καλλιτέχνιδος, νὰ συμπέση μὲ τὸ γοῦστο τοῦ κόσμου...

Ὁ Λεωνίδας σηκώθηκε ὄρθιος.

— Μὲ συγχωρεῖτε... εἶπε μὲ φωνὴ ποὔτρεμε. Δὲ ζήτησα ἐγὼ νὰ μοῦ παίξετε τὸ ἔργο μου... Ἐσεῖς μὲ φωνάξατε... Καὶ σᾶς ἀπαντῶ: Τὰ «Λουλούδια τῆς νύχτας», ἂν παιχτοῦνε στὴν Ἀθήνα, θὰ παιχτοῦνε ἀπ' τὴ Μαργέτη... Ἀλλοιῶς, δὲ θὰ παιχτοῦνε ποτέ...

Κι' ἔκανε δυὸ βήματα πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ θιασάρχης ὅμως τοῦ «Ὀρφέως» ἦταν ἀπὸ τοὺς ἐξυπνους ἐκείνους ἐπιχειρηματίας, ποὺ κάνουνε πάντα ὑποχωρήσεις, ἀρκεῖ στὸ βάθος τῶν ὑποχωρήσεων νὰ ὑπάρχη θετικὸ κέρδος. Ἔπιασε, λοιπόν, τὸ Λεωνίδα ἀπ' τοὺς ὤμους, καὶ τὸν βεβαίωσε ὅτι θὰ δοκίμαζε τὴν καινούργια αὐτὴ πριμαντόνα, καὶ πὼς, ἂν τὴν εὕρισκε ἁπλῶς ὑποφερτή, θὰ τὴν ἔβαζε νὰ πρωταγωνιστήση στὴν ὀπερέττα τοῦ νέου συνθέτη. Γιατὶ τὴν ὀπερέττα αὐτὴ ἤθελε νὰ τὴν παίξη ὁπωσδήποτε.

Ὁ Λεωνίδας ἔτρεξε ν' ἀναγγείλη τὸ μεγάλο νέο στὴν ἀγαπημένη του. Καὶ τὸ ἄλλο πρωΐ, ἡ Φανὴ δοκιμάστηκε ἀπ' τὸ μαέστρο τοῦ «Ὀρφέως» ποὺ τὴ βρῆκε ὄχι ἁπλῶς ὑποφερτή», μά, κυριολεγτικά, περίφημη. Κι' ἔτσι, ἡ ἄγνωστη κι' ἀσήμαντη μπαλλαρινούλα, ἀποφασίστηκε νὰ πρωταγωνιστήση στὰ «Λουλούδια τῆς νύχτας». Μόνο ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ δεχτῆ νὰ τῆς ψαλλιδίσουνε λίγο τ' ὀνομά της καὶ νὰ τῆς τ' ἀλλάξουν ἐλαφρά.

— Φανὴ Μαργέτη μυρίζει κόρο... εἶχε πεῖ ὁ θιασάρχης. Θὰ σὲ ποῦμε Φώφη Μαργῆ...

Καί, πραγματικά, ἔτσι τὴν εἶπανε, κι' ἔτσι τυπώθηκε τ' ὄνομά της στὰ προγράμματα ποὺ γεμίσανε ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς Ἀθήνας.

— ✠ —

Κι' ἦρθε ἡ μεγάλη βραδυά. Κατὰ τὶς ἐννιά, ἔφτασε ὁ Λεωνίδας στὸ σπιτάκι τῶν Πατησίων γιὰ νὰ πάρη τὴν ἀγαπημένη του. Ἡ Χρύσα, ποὺ καιρὸ τώρα εἶχε γίνει κάπως πιὸ δεύτερη σκέψη στὴν ψυχή τους, τὴν ἀπασχολουμένη μὲ τοὺς μελλοντικοὺς θριάμβους, κύτταξε μὲ τὰ μεγάλα της μαῦρα μάτια καὶ τοὺς δυό.

— Ἄχ, πῶς ἤθελα νἆμαι ἀπόψε στὸ θέατρο... τοὺς ψιθύρισε.

—Τί λές, Χρύσα μου; ἔκανε ἡ Φανή. Ἡ συγκίνηση θὰ σ' ἔβλαπτε...

— Θὰ πᾶτε καλά; τί λέει ὁ θίασος;

—Ὅλοι εἶνε ἐνθουσιασμένοι... τὴ βεβαίωσε ὁ Λεωνίδας. Λένε πὼς τέτοια ἐπιτυχία θἄχη χρόνια νὰ γίνη στὸ ἐλαφρὸ θέατρο...

Τῆς Χρύσας τὰ μάτια δακρύσανε. Ἀπόψε πιὰ οἱ κόποι της, οἱ ἀγωνίες της, τὰ μαρτύριά της, θὰ γνωρίζαν ἕνα εὐτυχισμένο τέλος... Τί σημασία εἶχε ἂν αὐτὴ φλογιζόταν ἀπ' τὸν πυρετὸ ἀπάνω στὸ κρεββάτι, ἀνίκανη νὰ κουνηθῆ; Ἡ ἱκανοποίηση ποῦνοιωθε ἤτανε μεγάλη. Ἕνα μόνο θἄκανε τέλεια τὴν εὐτυχία της: Νὰ μποροῦσε νὰ παρακολουθοῦσε κι' αὐτὴ ἀπὸ κάποια γωνιὰ τῶν παρασκηνίων τὸ θρίαμβο τῆς ἀδερφῆς της καὶ τοῦ Λεωνίδα. Μὰ δὲν πείραζε... Ἂς εἶχαν αὐτοὶ ἐπιτυχία, κι' ἂς τὴ μάθαινε μονάχα ἀπ' τὸ στόμα τους ὕστερα ἡ ἴδια...

Βιαστική, εὐτυχισμένη, ροδοκόκκινη, ἡ Φανὴ ἔβαλε τὸ παλτό της. Πρὶν φύγη, ἀγκάλιασε σφιχτὰ τὴν ἄρρωστη, καὶ τὴ φίλησε. Αὐθόρμητα, τὴν ἀγκάλιασε κι' ὁ Λεωνίδας,— ὅπως ἄλλοτε...— καὶ τὴ φίλησε ἀπ' τ' ἄλλο μάγουλο.

—Ἀντίο, ἀδερφούλα μου... ψιθύρισε ἡ Φανή.

—Ἀντίο, ἀδερφούλα μου... ψιθύρισε κι' ὁ Λεωνίδας.

— Πηγαίνετε... Μὴν ἀργήσετε... τοὺς ἀποκρίθηκε ἡ Χρύσα μ' ἀδύνατη φωνή. Καὶ καλὴ ἐπιτυχία... Νἄρθετε καὶ νὰ μοῦ πῆτε πὼς εἴχατε θρίαμβο κι' οἱ δυό σας...

Ἀγκαλιασμένοι οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι, βγῆκαν ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς ἄρρωστης. Πρὶν κλείσουνε πίσω τους τὴν πόρτα, τὴν κυττάξαν ἄλλη μιὰ φορά, τῆς στείλαν ἀπὸ ἕνα φιλί, κι' ἐκείνη τοὺς χαιρέτησε μὲ τὸ χέρι της, ποὺ τὄβγαλε μὲ κόπο, κάτω ἀπ' τὸ σκέπασμα. Καὶ τὰ μάτια της, τὰ μεγάλα κατάμαυρα μάτια της, μείνανε στηλωμένα πάνω στὴν πόρτα, πολλὴν ὥρα ἀφοῦ ἡ πόρτα εἶχε κλείσει...

Ἔξω ἀπ' τὸ θέατρο, κόσμος, αὐτοκίνητα, φωτεινὲς ἐπιγραφές, σχηματίζανε ἕνα κοκτέϊλ χαρᾶς, ποὺ ζάλισε καὶ τὴ Φανὴ καί τὸ Λεωνίδα μόλις κατέβηκαν ἀπ' τὸ ταξί. Ἐκείνη ἔσφιξε μὲ τὸ παγωμένο χεράκι της τὸ χέρι τοῦ ἀγαπημένου της.

—Φοβᾶμαι... τοῦ ψιθύρισε.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε στὰ μάτια, γεμᾶτος ἔρωτα κι' αὐτοπεποίθηση:

— Μὴ φοβᾶσαι τίποτα... τῆς εἶπε. Ὅλα θὰ πᾶνε καλά, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ...

Ὅταν σὲ λίγο ὁ διευθυντὴς τῆς σκηνῆς μπῆκε στὸ καμαρίνι τῆς Φανῆς— ἡ θεατρινοῦλα τέλειωνε πιὰ τὸ μακιγιάρισμά της— ἤτανε τρελλὸς ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

—Πιέννα ἀπ' τὶς λίγες!... τῆς εἶπε.

—Ἔχουμε κόσμο; τὸν ἐρώτησε ἡ Φανή.

—Ὅλο τὸ θέατρο γεμᾶτο... Ὁ ταμίας ἔχει πουλήσει πεντηνταπεντάρια ὅλη σχεδὸν τὴν πλατεῖα... Ἐλπίζω νὰ πατήσουμε τὶς σαράντα χιλιάδες...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε ὁ Λεωνίδας. Ἦταν ὠχρός, καὶ μέσα στὸ μαῦρο του κατακαίνουργο φράκο του, τὰ μάτια του λάμπανε περίεργα.

— Δέκα καὶ εἴκοσι... εἶπε στὸ διευθυντὴ τῆς σκηνῆς. Τί ὥρα ἀνοίγουμε;

— Χτυπήσαμε δεύτερο κουδοῦνι... τοῦ ἀποκρίθηκε αὐτός. Πάω νὰ χτυπήσω καὶ τρίτο... Μπορεῖτε ν' ἀρχίσετε μαέστρο...

Καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ καμαρίνι. Ὁ Λεωνίδας πλησίασε ἀπὸ πίσω τὴ Φανὴ ποὺ ἔφτιαχνε τὶς μποῦκλες της στὸν καθρέφτη, καὶ τὴ φίλησε στὸ λαιμό.

—Καλὴ ἐπιτυχία, λοιπόν, δεσποινὶς πρωταγωνίστρια... τῆς εἶπε τρυφερά.

—Καλὴ ἐπιτυχία, μαέστρο... τοῦ ἀποκρίθηκε κι' αὐτή.

Σὲ λίγο, οἱ νότες τῆς εἰσαγωγῆς ἀντηχήσανε μέσα στὴ γεμάτη σάλα, κι' ἡ αὐλαία ἄνοιξε.

Τ' ἦταν αὐτό; Χρόνια ἡ Ἀθήνα εἶχε νὰ χειροκροτήση μὲ τόσον ἀβίαστο ἐνθουσιασμὸ ἔργο κι' ἐκτελεστές... Ἡ παράσταση ὅλη πέρασε μέσα σὲ μιὰ μπόρα ἀπὸ χειροκροτήματα μέσα σ' ἕνα ὄνειρο ἀπὸ «μπράβο!» μέσα σὲ μιὰν ἀπερίγραπτη ἀποθέωση.... Στὸ τέλος τῆς πρώτης πράξεως, ὁ συνθέτης κι' ἡ πριμαντόνα φωνάχτηκαν δυὸ φορὲς στὴ σκηνή, ἀνάμεσα στὰ μπουκέττα καὶ στὰ πανέρια τῶν λουλουδιῶν ποὺ τοὺς πλημμυρίσανε. Στὸ φινάλε τῆς δεύτερης, ἡ αὐλαία ἄνοιξε τέσσερις φορές. Ἡ Φανὴ ὑποκλινότανε συγκινημένη, κι' ἔδειχνε τὸ Λεωνίδα, πού, ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς μουσικοὺς ποὺ ὀρθοί τὸν χειροκροτούσανε κι' αὐτοί, χαιρετοῦσε τὸν κόσμο κατάγλωσσος ἀπ' τὴ συγκίνηση. Ὁ ἐνθουσιασμὸς ὅμως τοῦ κοινοῦ ἔφτασε στὰ ὅρια τῆς τρέλλας, ὅταν ἡ πρωταγωνίστρια, κόβοντας μιὰ μεγάλη γκαρντένια ἀπὸ ἕνα τεράστιο καλάθι, τὴ φίλησε καί τὴ πέταξε στὸ μαέστρο...

Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ θεάτρου, κοντὰ στὸ μπάρ, ὁ Λαμάκης, ἀξύριστος, ὅπως πάντα, διατύπωνε τὶς ἀντιρρήσεις του στὸ Χρυσάνη, ποὺ τὸν ἄκουγε μασσώντας μὲ λύσσα τὸ τσιγάρο του:

— Παιδαριῶδες λιγάκι τὸ ἔργο, μὰ θὰ κάνη σειρά... Τί λὲς καὶ σύ, Ἄγγελε;

Μὰ ὁ Χρυσάνης δὲν ἔλεγε τίποτε. Ὁ ἀποψινὸς θρίαμβος σαβάνωνε ὅλα του τὰ σχέδια. Ὁ Λαμάκης συνέχισε, μὲ κάποια μονθηρία, θέλοντας νὰ ἐκδικηθῆ κάποια παλιὰ προσβολὴ ποὺ τοῦχε κάνει ὁ ἄλλος:

—Θὰ γράψω αὔριο στὴν «Ἑσπέρα» γιὰ τοὺς προσεγεῖς γάμους τοῦ μαέστρου Μιχελῆ μὲ τὴν πρωταγωνίστρια Φώφη Μαργῆ. Τί λές; Δὲν πρέπει· Καὶ στὰ δικά σου...

Ὁ Χρυσάνης τσῦρριξε ἕνα ἀπερίγραπτο βλέμμα, καὶ χάθηκε, φτύνοντας τὸ τσιγάρο του, μέσα στὸ πλῆθος.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΟΥ κου ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΛΟΥ

Ἡ τρίτη πράξη πῆγε τὸ ἴδιο σὰν τὶς ἄλλες. Τὸ «λάϊτ—μοτίβ» τῆς ὀπερέττας, τὸ ταγκὸ «Σ' ἀγαπῶ, κι' ἂς μὴν τ' ἀξίζεις...», τραγουδήθηκε ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο. Κι' ἡ αὐλαία ἔπεσε μέσα σὲ καινούργια βροχὴ ἀπὸ χειροκροτήματα...

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

ΤΑ
"ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ,,
ποὺ τελειώνουν προσεχῶς
θὰ τὰ διαδεχθῆ
ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ποὺ θὰ συναρπάση τοὺς ἀναγνώστας μας, χάρις στὴν
ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΛΟΚΗ
καὶ στὸ
ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΟΥ ΓΡΑΨΙΜΟ
θὰ ἀποτελέση
ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΞΙ

Πασχετε ἀπὸ μελαγχολία;

ΕΡΓΑΖΕΣΘΕ!
λέει ἡ
Σύλβια Σίντνεϋ

ΕΡΩΤΕΥΘΗΤΕ!
ὑποστηρίζει ἡ
Ρενὲ Σαὶν Σὺρ

ΣΤΟ ΓΙΑΤΡΟ!
φωνάζει ἡ
Νόρμα Σῆρρερ

Ὅταν ἔχουμε πονοκέφαλο, παίρνουμε ἀσπιρίνη ἢ πυραμιντὸν καὶ μᾶς περνάει. Ὅταν ἔχουμε κάλους, τοὺς κόβουμε καὶ παύουν νὰ μᾶς ἐνοχλοῦν καὶ γενικῶς ἔχουμε ἐφεύρει ἀντιφάρμακα καὶ τρόπο θεραπείας γιὰ ὅλα τὰ δυσάρεστα τῆς ζωῆς. Ὑπάρχει, ὅμως, καὶ ἕνα πολὺ σοβαρὸ δυσάρεστο ποὺ δηλητηριάζει ὅλο μας τὸ κέφι, ὅλη μας τὴν ἐνεργητικότητα, ὅλη μας τὴν ὕπαρξη, ἐναντίον τοῦ ὁποίου δὲν εἶχε βρεθῆ ἀκόμη καμμιὰ θεραπεία. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀνία, τὴν πλήξη, μ' ἀκόμη καλλίτερα τὴν μελαγχολία ποὺ εἶναι ἀναπόφευκτο ἐπακόλουθο τῆς ἀνίας. Δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, καμμιὰ συνταγὴ ποὺ νὰ θεραπεύη τὴν μελαγχολία; Φαίνεται ὅτι ὑπάρχει καὶ μᾶς τὴν δίνουν οἱ ἀστέρες.

Ἡ Σύλβια Σίντνεϋ π. χ. λέει: 'Εργάζεσθε. Ὅποιος ἀγαπάει τὴν δουλειά του, ἀφοσιώνεται σ' αὐτὴν μὲ ὅλο του τὸν ζῆλο καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχη διαρκῶς κάτι καλλίτερο, δὲν διατρέχει τὸν κίνδυνο νὰ προσβληθῆ ἀπὸ μελαγχολία. 'Αρκεῖ νὰ ξυπνήση κανεὶς τὸ πρωΐ, μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ κάνη κάτι σπουδαῖο, νὰ ἀποδώση κάτι περισσότερο ὑπερβάλη τὸν ἑαυτό του, ὅπως λέμε, γιὰ νὰ διώξη τὴν μελαγχολία. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ συγκεντρώνει τὶς πνευματικὲς καὶ σωματικές του δυνάμεις γιὰ τὴν ἐπιτυχία ἑνὸς ἔργου, δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ μελαγχολικὲς σκέψεις. Ἐνῷ τοὐναντίον ὁ ἀργόσχολος, ποὺ δὲν ξέρει μὲ τί νὰ ἀσχοληθῆ καὶ ἀφίνει τὸ μυαλό του νὰ πλανᾶται ἄσκοπα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, πέφτει ἄσκοπες, μαῦρες σκέψεις.

Μὴ διαβάζετε ἐφημερίδες, συμβουλεύει ὁ Ρόναλντ Κόλμαν. Ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχὴ τόσο ταραγμένη καὶ γεμάτη θλιβερὰ διεθνῆ γεγονότα, ὥστε, ἀνοίγοντας κάθε πρωΐ τὴν ἐφημερίδα μας, κινδυνεύουμε νὰ διαβάσουμε τὶς πιὸ φρικτὲς εἰδήσεις ποὺ, θέλοντας καὶ μή, μᾶς προδιαθέτουν μελαγχολικά. Πόλεμοι, σεισμοί, συγκρούσεις, κάθε εἴδους καταστροφαί, κάνουν καὶ τὸν πιὸ εὔθυμο ἄνθρωπο νὰ χάνη ὅλο του τὸ κέφι. Ὁ ἴδιος συνιστᾶ νὰ ἀποφεύγουμε τὴν συντροφιὰ ἀνθρώπων ποὺ πολιτικολογοῦν ἢ ποὺ εἶναι πάντοτε «καλῶς πληροφορημένοι». «Πηγαίνετε στὴν ἐξοχή, λέει, κάντε μακρυνοὺς περιπάτους, κάντε συναναστροφὴ μὲ τὰ μικρὰ παιδιὰ ποὺ εἶναι πάντοτε χαρούμενα καὶ μποροῦν νὰ σᾶς μεταδώσουν ἀπὸ τὴν δική τους χαρά».

Ὑπάρχει μία ριζικὴ θεραπεία, λέει ἡ Λωρέττα Γιούγκ. 'Ερωτευθῆτε. Τὸ κακὸ εἶναι ὅμως ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἐρωτεύεται κανεὶς κάθε φορὰ ποὺ εἶναι μελαγχολικός. Διάφορετικὰ δὲν θὰ ὑπῆρχαν μελαγχολικοὶ ἄνθρωποι σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Οἱ ἐρωτευμένοι δὲν βλέπουν παρὰ μόνον τὴν ὡραία ὄψι τῆς ζωῆς. Εἶναι πάντοτε αἰσιόδοξοι, πάντοτε χαρούμενοι, πάντοτε εὐτυχισμένοι. Ἡ ζωὴ εἶναι γι' αὐτοὺς ἕνα χαρούμενο τραγοῦδι, μιὰ διαρκὴς ἀνθισμένη ἄνοιξις. Τί θέαι μπορεῖ νὰ ἔχη μέσα σ' ὅλα αὐτὰ ἡ μελαγχολία;

—Καὶ ἂν πρόκειται γιὰ ἀτυχῆ ἔρωτα;

—Τότε διαφέρει φυσικὰ τὸ πρᾶγμα. Ὅταν μιλᾶμε γιὰ τὸν ἔρωτα ὡς συνταγὴ κατὰ τῆς μελαγχολίας, ἐννοοῦμε φυσικὰ τὸν ἔρωτα τῶν εὐτυχισμένων ζευγαριῶν. Στοὺς ἀτυχεῖς ἐρωτευμένους δὲν μπορεῖ νὰ δώση κανεὶς ἄλλη συμβουλή, παρὰ νὰ προσπαθήσουν νὰ ξαναερωτευθοῦν τὸ ταχύτερον καὶ πρὸ πάντων μὲ μεγαλείτερη ἐπιτυχία.

Μιμηθῆτε τὰ παιδιά, λέει ὁ Μωρὶς Σεβαλιέ. Τὰ παιδιὰ δὲν μελαγχολοῦν ποτέ τους, ἐπειδὴ ἔχουν νὰ ἀσχοληθοῦν πάντα μὲ κάτι διασκεδαστικό. Καὶ ἂν δὲν εἶναι ὅμως διασκεδαστικό, τὸ κάνουν μόνα τους καὶ γίνεται. Δοκιμάστε παραδείγματος χάριν νὰ κάνετε μιὰ τοῦμπα καὶ θὰ ἰδῆτε πόσο εὔκολα θὰ ξεχάσετε τὴν μελαγχολία σας. Τὴν πρώτη φορὰ δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε φυσικὰ καὶ θὰ πεισμώσετε. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ αὐτὴ θὰ βγῆ ἀπὸ τὸ μυαλό σας κάθε μελαγχολικὴ ἰδέα. Ἂν δὲν σᾶς ἀρέση ἡ ἰδέα τῆς τούμπας, προσπαθῆστε νὰ παίξετε κλαρινέττο ἢ ἕνα ὁποιοδήποτε ἄλλο ὄργανο ποὺ νὰ μὴ τὸ γνωρίζετε ὅμως. Στὴν περίπτωση αὐτή, προτιμᾶτε πάντοτε τὰ πνευστὰ ὄργανα, ἐπειδὴ οἱ παραφωνίες ποὺ γίνονται μὲ τὰ πνευστὰ ὄργανα, ἔχουν κάτι τὸ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο καὶ διασκεδαστικό.

—Καὶ ἂν οἱ γείτονες δὲν ἔχουν ὄρεξη νὰ ἀκοῦν τὶς δικές σας παραφωνίες;

—Τότε ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ σίγουρη. Θὰ σᾶς χτυπήσουν τὸ πάτωμα, ἢ τὸ ταβάνι, ἢ τὸν τοῖχο, ἀναλόγως τοῦ ποῦ κατοικοῦν. Θὰ σᾶς φωνάξουν ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ πάψετε, θὰ τοὺς ἀπαντήσετε ὅτι δὲν παύετε, θὰ σᾶς ποῦν ἀνάγωγο, θὰ τοὺς ἀπαντήσετε ἀμερσίν, γιὰ νὰ τοὺς ἀποδείξετε ὅτι εἴσαστε εὐγενής. Ὥς νὰ τὰ κατορθώσετε ὅλα αὐτά, μπορεῖτε νὰ εἴσαστε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ σᾶς ἔχη μείνει καθόλου καιρὸς γιὰ νὰ μελαγχολήσετε.

Πηγαίνετε στὸν γιατρό, συμβουλεύει τέλος ἡ Νόρμα Σῆρερ. Ἡ μελαγχολία δὲν εἶναι φυσιολογικὴ κατάστασις. Ἄλλο νὰ εἶναι κανεὶς λυπημένος, ἐπειδὴ τοῦ συμβαίνει κάτι τὸ δυσάρεστο καὶ ἄλλο νὰ εἶναι μελαγχολικός. Ἡ μελαγχολία εἶναι συνήθως μιὰ ἀνώμαλος ψυχολογικὴ κατάστασις, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχη διάφορες ἀφορμές. Ἕνα κρύωμα, μιὰ κακοστομαχιά, μιὰ γριππούλα, ἕλα αὐτὰ μποροῦν νὰ γίνουν ἀφορμὲς μελαγχολίας. Καθὼς καταλαβαίνετε, σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις δὲν μπορεῖ νὰ βοηθήση ἄλλος ἀπὸ τὸν γιατρὸ ποὺ θὰ κάνη τὴν σχετικὴ συνταγή. Τότε ἡ μελαγχολία σας θὰ θεραπευθῆ, ἀναλόγως τῆς ἀρρώστειας σας, μὲ κινίνο, μὲ ἀσπιρίνη ἢ ἴσως ἀκόμη καὶ μὲ ρετσινόλαδο.

ΨΡΕΙΓ ΜΠΑΡΤΕΛ

Το Καρναβάλι τελειώνει

ΔΙΑΤΡΕΧΟΥΜΕ αἰσίως τὴν τελευταία ἑβδομάδα τοῦ Καρναβαλιοῦ. Χοροί, ταβέρνες, μάσκες καὶ μασκαράτα, τὸ γαϊτανάκι, ἡ γκαμήλα, ὅλα βρίσκουνται στὴν ἡμερησία διάταξη. Ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πιὸ ἀπαραίτητο στοιχεῖο τοῦ καρναβαλιοῦ: τὸ κέφι, τὸ αὐθόρμητο, τὸ παιγνιῶδες. Μὰ εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια ὅτι ἔλειψε τὸ κέφι ἀπὸ τὸν κόσμο; Εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ παπποῦδες μας καὶ οἱ γιαγιάδες μας ἤξεραν νὰ γλεντοῦν καλύτερα ἀπὸ μᾶς; Πρέπει νὰ νοσταλγήσουμε, στὸ ζήτημα τοῦ ἀποκρηάτικου κεφιοῦ, τὴν ὄμορφη παλιὰ ἐποχὴ τῶν παιδικῶν μας χρόνων; Κατὰ τὰ φαινόμενα ναί. Νὰ θρηνήσουμε; Ὄχι πρὸς Θεοῦ. Δὲν εἶναι δὰ τὰ πράγματα καὶ τόσο τραγικά! Νὰ ξαναζωντανέψουμε τότε τὸ παληὸ κέφι; Δύσκολο πρᾶγμα. Καὶ ἐφόσον τὸ ἕνα δὲν πρέπει νὰ γίνη καὶ τὸ ἄλλο εἶναι δύσκολο, ἂς παρηγορηθοῦμε ρίχνοντας ἕνα βλέμμα πρὸς τὸ παρελθόν, γιὰ νὰ ἰδοῦμε πῶς γιόρταζε ὁ κόσμος τὶς ἀποκρηές.

—

Οἱ Ἀπόκρηες ἔχουν ὑπαχθῆ σήμερα στὸ θρησκευτικὸ ἑορτολόγιο. Εἶναι ἡ περίοδος ποὺ προηγεῖται τῆς μεγάλης σαρακοστῆς. Ἡ διεθνὴς λέξις «καρναβάλι» προέρχεται ἀπὸ τὸ λατινικὸ «κάρνι ἀβάλε» ποὺ σημαίνει τὴν κρεωφαγία. Εἶναι δηλαδὴ ἡ τελευταία περίοδος τῆς κρεωφαγίας. Ἡ συνήθεια ὅμως τῆς ὁμαδικῆς παραφροσύνης σὲ μιὰ ὡρισμένη ἐποχὴ τοῦ ἔτους εἶναι πολὺ πιὸ παληὰ ἀπὸ τὸν χριστιανισμό. Ὅλοι οἱ λαοὶ καὶ ὅλες οἱ ἐποχὲς εἶχαν μιὰ περίοδο ποὺ μὲ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο πρόσχημα ἐπέτρεπε σὲ ὅλο τὸν κόσμο νὰ ξεχάση τὶς καθημερινὲς σκουτοῦρες, νὰ ἀποβάλη τὴν σοβαρότητά του καὶ νὰ ξεχυθῆ στοὺς δρόμους γιὰ νὰ γλεντήση χωρὶς κανένα περιορισμό, ὅπως τοῦ ἄρεσε.

Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας καὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτοὺς οἱ Ρωμαῖοι εἶχαν ἀνάλογες ἑορτὲς ποὺ καταλήγανε σὲ ἀφάνταστα ὄργια. Ὅταν ἡ Ρώμη ἔγινε κοσμοκράτειρα συγκεντρώνοντας ὅλα τὰ πλούτη καὶ ὅλη τὴν ἀριστοκρατία τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου μεταφέρθηκε ἐκεῖ καὶ ἡ ἕδρα τοῦ ἑορταστοῦ τοῦ κραναβαλιοῦ. Τὰ καρναβάλια τῆς ἀρχαίας Ρώμης ἦταν καθὼς φαίνεται κάτι τὸ ἀφάνταστο. Δὲν ὑπῆρχε ὄργιο, δὲν ὑπῆρχε παρεκτροπὴ ποὺ νὰ μὴ μποροῦσε νὰ τὴν κάνη κανεὶς μὲ τὴν πιὸ μεγάλη ἐλευθερία. Τὶς ἡμέρες τοῦ καρναβαλιοῦ, χανόταν κάθε ἀξιοπρέπεια, κάθε σεβασμὸς πρὸς τοὺς ἄλλους, κάθε ἔννοια τάξεως, δικαιοσύνης, τιμῆς κ.τ.λ. Τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα ξεχυνόντουσαν στὴν πόλι καὶ λεηλατοῦσαν, ἔκλεβαν, ἁτίμαζαν γυναῖκες, σκότωναν, χωρὶς νὰ ἔχουν νὰ λογοδοτήσουν σὲ κανένα. Ἦταν ἡ περίοδος τῆς πιὸ ἀφάνταστης ἀναρχίας. Κανένας δὲν λογάριαζε κανέναν. Μετὰ τὴν Ρώμη ἀκολουθοῦσε ἡ Βενετία ὅπου ὅμως τὰ πράγματα ἦταν κάπως πιὸ ἀνθρωπινά. Γινόντουσαν καὶ ἐκεῖ φυσικὰ μεγάλα ὄργια ἀλλὰ ἔλειπαν ὅλα τὰ ἄλλα ἔκτροπα— οἱ κλοπές, οἱ φόνοι, οἱ ἀτιμάσεις—τῆς Ρώμης. Ὅσο περνοῦσε ὅμως ὁ καιρὸς καὶ ἐξαπλωνόταν ὁ χριστιανισμὸς καὶ πρὸ πάντων ὅσο ηὐξανε ἡ δύναμις τῶν Παπῶν τῆς Ρώμης, τόσο ἄρχιζε νὰ γάνη σιγὰ-σιγὰ ἡ πρωτεύουσα τὸ προνόμιό της καὶ νὰ τὸ κερδίζουν ἡ Βενετία καὶ ἡ Φλωρεντία. Καὶ ἡ μὲν Φλωρεντία κληρονόμησε ἀπὸ τὴν Ρώμη τὴν ἄσχημη πλευρὰ ἐνῷ ἡ Βενετία πῆρε τὸ καθαρῶς κοσμικὸ γλέντι, τὸ ραφινάρισε ὅσο μποροῦσε περισσότερο καὶ μονοπώλησε γιὰ χρόνια πολλὰ τὸ ἀποκρηάτικο κέφι. Σιγὰ-σιγὰ ἄρχισαν νὰ διοργανώνουνται ἐκεῖ μεγάλες δημόσιες ἑορτές, ἀνθοπόλεμοι, φωταψίες, πυροτεχνήματα. Οἱ φαντασμαγορικὰ φωταγωγημένες γόνδολες ποὺ διέσχιζαν ἤρεμα-ἤρεμα τὰ κανάλια, τὰ ὡραῖα τραγούδια ποὺ ἀντηχοῦσαν καὶ ὄχι λιγώτερο ἡ χάρις καὶ ἡ ὀμορφιὰ γιὰ τὴν ὁποα φημιζόντουσαν πάντοτε οἱ Βενετσιάνες, ἔδωσαν ἀφορμὴ στὸ νὰ πάρη τὸ

καρναβάλι τῆς Βενετιας παγκοσμιο φημη. Ἀπὸ πολλὲς ἡμέρες πρὶν ἀρχίσουν οἱ ἑορτες μαζευόντουσαν στὴν παραμυθένια αὐτὴ πόλι χιλιάδες ξένοι ἀπό ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Εὐρώπης γιὰ νὰ διασκεδάσουν καὶ νὰ ξοδέψουν ἀλύπητα λεπτά. Κανένας ἀπὸ τοὺς ξένους αὐτοὺς δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὴν Βενετία ἂν δὲν ξόδευε προηγουμένως καὶ τὴν τελευταία του πεντάρα. Οἱ «ἐνετικές» ἢ «βενετσιάνικες» νύχτες ποὺ διοργανώνουνται σήμερα κατ' ἀπομίμησιν σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, μὲ τὰ ἀπαραίτητα χάρτινα φαναράκια καὶ τὰ πολύχρωμα βεγγαλικὰ ἔχουν τὴν καταγωγή τους ἐπίσης ἀπὸ τὰ καρναβάλια τῆς Βενετίας.

— ᾶᾶ —

Ἀπὸ τὴν Ἰταλία μετεδόθη ὁ ἑορτασμὸς τοῦ καρναβαλιοῦ καὶ στὴν ὑπόλοιπη Εὐρώπη. Στὴν Γαλλία, στὴν Γερμανία, στὴν Ἀγγλία καὶ σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς ἄλλες εὐρωπαϊκὲς χῶρες δημιουργήθηκαν κέντρα ἑορτασμοῦ τοῦ καρναβαλιοῦ. Στὴν Γαλλία εἶναι σήμερα ἀκόμη περίφημο τὸ καρναβάλι τῆς Νικαίας ποὺ συγκεντρώνει τὴν ἐποχὴ αὐτὴ χιλιάδες Εὐρωπαίους καὶ Ἀμερικανούς. Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ μάλιστα διασχίζουν ἐπίτηδες τὸν Ὠκεανό, φορτωμένοι μὲ χιλιάδες δολλάρια γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὶς μεγαλοπρεπέστατες πομπὲς ποὺ διοργανώνουνται στὴν Νίκαια γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ πρίγκηπος Καρνάβαλου. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ καρνάβάλι τῆς Νίκαιας ἔχει ἀποβάλει σχεδὸν κάθε αὐθόρμητη εὐθυμία.

Ἔχει μετατραπῆ σὲ ἕνα εἶδος τουριστικῆς ἀτραξιὸν ποὺ δὲν προσφέρει τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ ἐξαιρετικὰ αἰσθητικὴ θεαματικότητα ποὺ πρέπει ὅμως νὰ ἀκριβοπληρωθῆ.

— ᾶᾶ —

Στὴν Γερμανία φημιζόταν καὶ σήμερα ἀκόμη τὸ καρναβάλι τῆς Κολωνίας. Ὁ δῆμος τῆς Κολωνίας θέλησε ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια περίπου νὰ μεταβάλη ἐπίσης τὴν πόλι σὲ διεθνὲς κέντρο καρναβαλιοῦ. Ὁ πληθυσμὸς ὅμως δὲν συμφώνησε καθόλου. Ἤθελε τὸ καρναβάλι γιὰ νὰ εὐθυμῆ ὁ ἴδιος καὶ ὄχι γιὰ νὰ παρακολουθοῦν ἀνότητες πομπὲς οἱ διάφοροι κύριοι περιηγηταὶ ποὺ θὰ ἄφηναν ἴσως μερικὰ λεπτὰ ἀλλὰ θὰ κατέστρεφαν ὅλο τὸ κέφι τοῦ λαοῦ. Πρίν ἀπὸ τὸν μεγάλο πόλεμο ἀλλὰ καὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτόν, ὁλόκληρη ἡ Κολωνία παρουσίαζε τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ καρναβαλιοῦ τὴν ὄψι μιᾶς παραφρονημένης πόλεως. Ὅπου ὑπῆρχε θέατρο, κινηματογράφος, καφενεῖο, ζαχαροπλαστεῖο κ.τ.λ. μετεβάλλετο τὶς ἡμέρες αὐτὲς σὲ αἴθουσα χοροῦ. Οἱ μισοὶ κάτοικοι ἔκαναν αὐτοσχέδιες ὀρχήστρες καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ χόρευαν. Δὲν ἔλειπαν βέβαια οὔτε ἐκεῖ οἱ παρελάσεις, τὰ κομιτάτα, οἱ ἀνθοπόλεμοι καὶ τὰ παρόμοια. Ἀλλὰ τὸ μεγάλο γλέντι γινόταν ἀπὸ κέντρο σὲ κέντρο ὅπου, βοηθοῦντος καὶ τοῦ περίφημου κρασιοῦ τοῦ Ρήνου, ξημερωνόταν ὅλος ὁ κόσμος τραγουδώντας καὶ χορεύοντας.

Ἂς σημειωθῆ ἐδῶ ὅτι τὰ καρναβάλια τῆς Βενετίας, τῆς Νίκαιας, τῆς Κολωνίας κ.ὁ.κ.ἑ. ἔχουν παράδοση πολλῶν αἰώνων. Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἄρματα ποὺ παρελαύνουν ἔχουν βαθύτερη ἱστορικὴ σημασία, διακωμωδοῦν ὡρισμένα ἱστορικὰ πρόσωπα ἢ γεγονότα ἢ διάφορες κοινωνικὲς προκαταλήψεις κ.τ.λ.

— ᾶᾶ —

Ἡ Ἑλλὰς ἀνήκει παραδόξως μᾶλλον στὶς χῶρες τοῦ οἰκογενειακοῦ γλεντιοῦ. Λέμε παραδόξως ἐπειδὴ τὸ κλίμα της εὐνοεῖ περισσότερο ἀπὸ τὶς ἄλλες εὐρωπαϊκὲς χῶρες τὸ ὑπαίθριο γλέντι. Στὴν Ἀθήνα ὑπάρχουν, φυσικά, οἱ πατροπαράδοτες ἑορτὲς τῆς Πλάκας. Ἀλλὰ πρῶτον δὲν εἶναι ἡ Ἀθήνα ὅλη ἡ Ἑλλὰς καὶ καλύτερα τὸ γαλακτομπούρεκο, τὰ κουρκουμπίνια, τὸ καταῖφι καὶ ὅλα τὰ ἄλλα παρόμοια γλυκὰ ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸ πλούσιο δεῖπνο. Ἔτσι σιγά-σιγά, μέσα στὸν κύκλο τῶν συγγενῶν καὶ φίλων, ἀφοῦ γέμιζε τὸ στομάχι ἀπὸ ὅλου τοῦ κόσμου τὰ ἀγαθὰ καὶ ἀφοῦ ἄρχιζε ὁ ρητινίτης νὰ ἐξασκῆ τὶς πρῶτες του ἐπιδράσεις στὰ κεφάλια τῶν συνδαιτημόνων, ἔπιανε κάποιος καὶ τὸ τραγοῦδι:

Στῆς ἀκρί—ἄντε βρέ! στῆς ἀκρίβειας τὸν καιρὸ
στῆς ἀκρίβειας τὸν καιρό, ἐπαντρεύτηκα κι' ἐγώ.

Καὶ δόσ' του ξανάρχιζε ἡ στροφὴ ἀπὸ τὴν ἀρχή, καὶ δόσ' του χοροπηδοῦσαν μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἀκολουθοῦσε ὁ Χαραλάμπης καὶ ἡ παντρειά του μὲ τὸ ζόρι καὶ οἱ τολμηρότεροι χόρευαν καὶ τὸ «Πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι» ποὺ θὰ μποροῦσε ἀσφαλῶς νὰ ὀνομασθῆ τὸ «Λάμπεθ-Οὐόκ» τῆς ἐποχῆς.

Εἴχατε πάρει πιὰ γιὰ καλὰ τὰ χαράμματα ὅταν ἄρχιζε σιγά-σιγὰ νὰ διαλύεται τὸ γλέντι.

— Καὶ τοῦ χρόνου, φώναζαν ὅλοι στὴν νοικοκυρά. Καὶ ἡ εὐχὴ αὐτὴ ποὺ ἐξεδήλωνε μὲ τρεῖς λέξεις ὅλα τὰ εὐχαριστῶ τοῦ κόσμου ἔβγαινε βαθειὰ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά.

—Νὰ μᾶς ζήσῃ ἡ κυρία-Κατίνα ποὺ φτιάνει τὸ πιὸ ὡραῖο γαλακτομπούρεκο τοῦ κόσμου.

Καὶ ποιὸς δὲν θὰ τὸ εὐχόταν μὲ ὅλη του τὴν ψυχὴ νὰ γίνῃ αἰωνόβια μιὰ τέτοια Κυρία—Κατίνα.

Τὴν ἄλλη μέρα τὰ ἴδια πάλι σὲ ἄλλο συγγενικὸ ἢ φιλικὸ σπίτι, μέχρι τὸ βράδυ τῆς τελευταίας Κυριακῆς ποὺ γινόταν πιὰ τὸ σωστὸ ξεφάντωμα.

— ᾶᾶ —

Τὸ καρναβάλι ὅμως δὲν εἶναι μόνο εὐρωπαϊκὴ συνήθεια. Καὶ ἄλλοι λαοί, ἐκτὸς τῆς Εὐρώπης, ἑορτάζουν ἐπίσης τὴν περίοδο τοῦ ὁμαδικοῦ παραληρήματος. Ἄλλοι ἀπὸ τοὺς λαοὺς αὐτοὺς ἔχουν ἀντιγράψῃ ἁπλῶς τὸ εὐρωπαϊκὸ ἔθιμο ἐνῷ ἄλλοι πάλι ἑορτάζουν σύμφωνα μὲ ἐντελῶς δικά τους ἔθιμα. Ἔτσι π.χ. στὴν Μαρτινίκα, τὴν ἀπομακρυσμένη γαλλικὴ νῆσο τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ὁ ἑορτασμὸς τοῦ καρναβαλιοῦ προσλαμβάνει πάνδημο μορφή. Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, ξεχύνονται στοὺς δρόμους καὶ στήνουν ὑπαίθριους χοροὺς ποὺ διαρκοῦν πολλὲς φορὲς ὥς τὴν νύχτα. Μία ἀπὸ τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τοῦ καρναβαλιοῦ τῆς Μαρτινίκας εἶναι ὁ «διάβολος» ποὺ περιφέρεται στοὺς κεντρικοὺς δρόμους κάνοντας διάφορες γκριμάτσες καὶ χορεύοντας διάφορους παράξενους χορούς. Σὲ ὁλόκληρη τὴν διαδρομή του τὸν παρακολουθεῖ μιὰ ἀτελείωτη σειρὰ ἀπὸ μικροὺς καὶ μεγάλους ποὺ ξεκαρδίζονται στὰ γέλια σὲ κάθε ἀστεία κίνηση τοῦ διαβόλου. Τὴν τελευταία ἡμέρα τοῦ καρναβαλιοῦ παρελαύνουν καὶ οἱ «διαβόλισσες». Εἶνε ξυπόλητες, ντυμένες πολὺ παράξενα καὶ πρὸ πάντων πολὺ κωμικά, καὶ κρατοῦν στὰ χέρια κομμάτια ἀπὸ ντενεκέδες, δεμένα ἀπὸ κοντὰ σχοινιά. Ἀπὸ καιοῦ εἰς καιρὸν οἱ διαβόλισσες κτυποῦν ὅλες μαζὶ τοὺς τενεκέδες τους στὸ πλακόστρωτο κάνοντας ἔτσι ἕνα δαιμονισμένο θόρυβο. Κατὰ τὸ βράδυ συγκεντρώνεται ὅλο τὸ πλῆθος στὴν κεντρικὴ πλατεῖα γιὰ νὰ κάψῃ τὸ ἀνδρείκελλο. Τὸ ἀνδρείκελλο αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀστεῖο κατασκεύασμα ποὺ διακωμωδεῖ γνωστὰ πρόσωπα ἢ πολιτικὰ γεγονότα. Ὅλη τὴν ἡμέρα τὸ περιφέρουν στὴν πόλι καὶ τὸ βράδυ, ἀφοῦ τὸ κάψουν, στήνουν πάλι ἕνα τελευταῖο ὑπαίθριο χορὸ καὶ ὕστερα ἀποτραβιῶνται στὰ σπίτια, ἄλλοι γιὰ νὰ κοιμηθοῦν οἱ περισσότεροι ὅμως γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ ξεφάντωμα ὥς τὰ ξημερώματα.

Καρναβάλι στὴ Μαρτινίκα

Τὰ σύνθυμα τοῦ δικαστηρίου

Τὸ γλέντι.

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

ΠΡΑΞΙΣ Α'.

(Ἡ σκηνὴ παριστᾶ τὸ δωμάτιο ἑνὸς ἀνδρογύνου. Ἡ κυρία εἶνε εὔθυμη ἀλλὰ ὁ κύριος εἶναι μελαγχολικός. Συζητοῦντες λέγουν ὅσα ἀκολουθοῦν κατωτέρω).

—ΩΣΤΕ λοιπόν:

— Ἀδύνατον χρυσῆ μου.

— Μὰ τί δουλειὰ ἔχεις;

— Ἀηδέστατη! Πρόκειται νὰ γίνῃ μιὰ σύσκεψη τῶν προϊσταμένων τῶν ὑπηρεσιῶν ἀπόψε. Ἦταν μιὰ βλακώδης ἰδέα τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ. Οἱ κύριοι αὐτοὶ εἶναι οἱ πληγὲς κάθε ὀργανισμοῦ. Χωρὶς γενικὸ διευθυντὴ μία ὑπηρεσία θὰ ἔκανε θαύματα. Δυστυχῶς ὅμως εἶναι παράδοσις καὶ ὑπάρχει πάντα κάποιος κύριος ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐργαζομένου. Κι' αὐτὸς ἔχει πάντα τὶς πιὸ ἠλίθιες ἰδέες.

— Καὶ ἐπιμένει;

— Ἐπιμένει.

— Ἀπόψε βρῆκε;

— Ἀπόψε βρῆκε νὰ μᾶς ἀναπτύξῃ τὴν σοφία του. Ἐγὼ τοῦ ἐπρότεινα νὰ πᾶμε σὲ κανένα κέντρον νὰ χορέψωμε. Πιστεύω ὅτι οἱ ὡραιότερες ἰδέες ἔρχονται στὸν χορό. Αὐτὸς ὅμως εἶναι ἕνα μουλάρι.

— Ἕνας βλάκας!

— Εἶναι χαλβᾶς!

— Εἶναι ἀηδέστατος. Καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα εἶναι ὅτι εἶχα ὄρεξη γιὰ λίγο ἔξω. Ἐμούδιασαν τὰ πόδια μου ἀπ' τὸ καθησιό. Κι' εἶχα πῆ στὰ παιδιὰ νἀρθοῦν γιὰ νὰ πᾶμε πουθενά. Τί λές;

— Τίποτε.

— Μ' ἀφήνεις νὰ βγῶ μὲ τὴ συντροφιά;

— Ποιοὶ εἶναι;

— Ὁ Γιῶργος, ἡ Νίτσα...

— Ἄλλοι;

— Ἡ Καίτη, ὁ Νίκος...

— Καλά.

— Μ' ἀφήνεις;

— Θὰ γυρίσῃς ὅμως νωρίς.

— Στὴ μία.

— Σύμφωνοι.

— Τί χουσὸς ἀντρούλης, ποὺ εἶ... Καὶ τί ἄτυχος. Νὰ πῆς ἐκ μέρους μου σ' αὐτὸν τὸν γενικὸ διευθυντή σου ὅτι εἶναι ἕνα χαϊβάνι.

— Δὲν θὰ λείψω.

— Ὅτι εἶναι ἕνα ζῶον.

— Θὰ τοῦ τὸ πῶ. Ἔχω τέτοια φούρκα ἀπόψε μ' αὐτὴν τὴν ἠλίθια συνεδρίαση, τέτοια νεῦρα, ὥστε ἔτσι μὰ τὴν ἀλήθεια μοῦ ἔρχεται νὰ μὴ πάω.

— Ἄ ὄχι τρέλλες!

— Μὰ δὲν ξέρεις, ἀγάπη μου, τί τρομερὰ βαρετὲς πιὸ εἶναι αὐτὲς οἱ ὑπηρεσιακὲς συσκέψεις. Ἀρχίζουν καὶ μιλάνε ὅλοι. Ὕστερα σωπαίνουν πάλι ὅλοι. Ὕστερα πάλι ἀποτόμως ἀγκίζουν καὶ γασιουριοῦνται ἕνας-ἕνας. Ὕστερα ἀναβάλλεται ἡ λῆψις ἀποφάσεων. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἔχει φτάσῃ τρεῖς ἡ ὥρα τὸ πρωὶ καὶ φεύγοντας ἀποροῦν ὅλοι γιατὶ ἦρθαν!

— Τελοσπάντων.

— Ἀντίο ἀγάπη μου.

— Ἀντίο γουσέ μου

— Ἕνα φιλάκι.

— Μάτς.

— Εἶσαι ἀξιολύπητις.

— Μούτς.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ἡ σκηνὴ στὸ κομψὸ δωμάτιο μιᾶς πολὺ νόστιμης γυναίκας. Ὁ ἀνωτέρω σύζυγος κι' ἡ νόστιμη γυναῖκα. Συζητοῦντες λένε ὅσα ἀκολουθοῦν παρακάτω).

— Τὰ κατάφερες;

— Μιὰ χαρά.

— Τί εἶπες στὴν γυναῖκα σου;

— Μιὰ ἠλιθιότητα.

— Ἐσεῖς οἱ ἄντρες εἴσαστε μιναδικοὶ στὶς ἠλιθιότητες. Λές καὶ τὴν ἔχετε κληρονομικὴ αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια. Εἴσαστε

—Στοιχηματίζω πὼς θέλεις νὰ μὲ ξεφορτωθῆς...

τόσο στερεότυποι στὶς δικαιολογίες σας ὥστε νομίζει κανεὶς πὼς ἀντιγράφετε πιστῶς ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον. Στοιχηματίζω ὅτι εἴπες στὴν γυναῖκα σου πὼς ἔχεις κανένα συμβούλιο.

— Μπράβο σου. Ἑτοιμάσου λοιπόν.

— Δυστυχῶς φίλε μου!

— Γιατί;

— Μοῦ συνέβη κάτι ἐντελῶς ἀπρόοπτο. Αὐτὴ τὴν στιγμὴ ποὺ σοῦ μιλῶ μόλις καὶ μετὰ βίας στέκομαι στὰ πόδια. Κάθε ἕνα τέταρτο. κάθε δέκα λεπτὰ μὲ πιάνει ἕνας φοβερὸς πόνος στὸ στομάχι ποὺ νομίζω πὼς θὰ βγῇ ἡ ψυχή μου.

— Λές ψέμματα.

— Ψέμματα ἐγώ;

— Ἐσεῖς οἱ γυναῖκες εἴσαστε μοναδικὲς στὴν ἐξυπνάδα. Λὲς καὶ τὴν ἔχετε κληρονομικὴ αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια. Εἴσαστε τόσο δαιμόνιες στὶς δικαιολογίες σας ὥστε ποτὲ δὲν θὰ ἀντιγράσει ἡ μία τὴν ἄλλη. Στοιχηματίζω πὼς θέλεις νὰ μὲ ξεφορτωθῆς.

— Ἀγάπη μου!

— Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω.

— Δὲν μὲ ξέρεις ἐμένα;

— Σὲ ξέρω. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς στὰ λέω. Εἶνα κάνει τόσο καιρὸ στὸ γραφεῖο μούδιασαν τὰ πόδια μου. εἶπα νὰ ξεσκάσουμε λιγάκι νὰ χορέψουμε ἀπόψε μιὰ σταλιά. τὸ σκάω ἀπ' τὴ γυναῖκα μου κι' ἐσὺ ἔρχεσαι καὶ μοῦ λές τώρα πὼς ἔχεις κάτι πόνους ποὺ σὲ θερίζουν καὶ κουραφέξαλα.

— Ὤχ!

— Τί συμβαίνει;

— Ὁ πόνος!

— Ἄστα αὐτά!

— Παναγία μου!

— Ἀγάπη μου ἄσε τὸ θέατρο!...

— Πεθαίνω!

— Σοβαρά;

— Ὤχ! Χάνομαι...

— Ὑποφέρεις;

— Ἕνα γιατρό!... Θὰ τρελλαθῶ! Χριστέ μου! Κάποιος μοῦ θερίζει τὰ σπλάχνα μ' ἕνα σπαθί. Ὤχ! Ὤχ! Ἕνα γιατρό.

— Τὸν κακό σου τὸν καιρό!

— Τί μουρμουρίζεις;

— Τίποτε. Πάω νὰ σοῦ φωνάξω τὸν γιατρό.

— Ἄσε! Τοῦ τηλεφώνησα ἐγώ. Θὰ θῆ ὅπου καὶ νἄναι. Πήγαινε ἀγάπη μου. Μὴ σοῦ γαλῶ τὴν θραῦά σου ἀπόψε...

— Ἀντίο.

— Στὸ καλὸ χρυσέ μου.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

(Ἡ σκηνὴ στὸ δικαστήριο. Ὁ πταισματοδίκης στὴν ἕδρα, ὁ δημόσιος κατήγορος ὁ γραμματεύς. Στὸ ἑδώλιο ὁ καθὼς πρέπει κύριος σὲ κατάσταση ἀξιοθρήνητη. Μαλλιὰ ἀνάστατα, μάτια ἁπλανῆ, φαίνεται ἀκόμα μεθυσμένος, καὶ εἶναι ἐννέα τὸ πρωΐ. Στὰ μοῦτρα του ἔχει ἐμφανῆ τὰ ἴχνη ἀγρίου ξυλοδαρμοῦ. Ρωτᾶ ὁ πταισματοδίκης, ἀπαντᾶ ὁ κύριος, λέγοντας ὅσα ἀκολουθοῦν παρακάτω).

— Πῶς λέγεσαι;

— Σβββόρτς!

— Πῶς;

— Σββββόρτς!

— Σβόρτς;

— Σβββόρτσας!

— Μεθυσμένος εἶσαι;

— Ὄχι.

—Τότε γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ σταθῆς στὰ πόδια σου;

— Γιατὶ ἤπια.

— Τί ἐπαγγέλεσαι;

— Τμηματάρχης.

— Καλὰ-καλά. Λέγε τί συνέβη.

— Τίποτε. Μικροπρρράματα. Εἶμαι ἔξω φρενῶν!

— Τὸ βλέπω.

—Ἔξω φρενῶν κ. πρόεδρε. Νὰ φανταστῆς ὅτι μ' ἐγέλασε ἡ μία, μ' ἐγέλασε κι' ἡ ἄλλη. Ἡ μιὰ εἶναι γγγυναῖκα μου. Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ φφφφιλήνάδα μου! Λοιπὸν ἀφοῦ εἶδα κι' ἀπόειδα, λέω θὰ πάω μόνος μου σὲ μιὰ ταβέρνα νὰ περάσω τὴ θραδυά μου. Ἔτσι ἀπὸ πίκαι νὰ γλεντήσω μόνος μου! Πίνω. Πηγαίνω σ' ἄλλη. Πίνω. Πηγαίνω σὲ μιὰ τοίτη. Βλέπω μέσα ἡ ἄρρωστη.

— Ποιός;

— Ἡ ἐρωμένη μου.

— Λοιπόν;

— Μ' ἕνα κοντό. Γίνομαι θηρίο, πλη-

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Κουβέντες τοῦ Βάθρακα

Γλεντάκια!

Ἀδερφάκι Διεφθυντή,

Κατὰ ποὺ σοῦ τῶπα, τὸ γλεντάκι ψήθηκε τὴν Κεριακὴ κι' ἔφαγε ἡ μυΐγα σίδερο, ἀσίκη μου, μὲ ρετσινάτο, σαντουράκι καὶ μὲ ἄζμα!

Ἀφίνω ποὺ ἤτανε καὶ Ἀποκρηά! Τὸ γλέντι πύρωσε κατὰ ταῖς δύο ποὺ τὸ θυμᾶμαι καὶ μοῦρχεται κόχλαση. Ἀδερφέ μου, τὰ δάχτυλα τοῦ Σπέκουλα χορεύανε Λάμπεθ - Γουὼκ πάνω στὸ ντέφι. Καΐλα ποὺ λὲς μέχρι τσίφνα καὶ τὸ σπλάχνο ἡ Μέλπω κολλητῆρι πάνω μου.

Σὲ μιὰ στιγμὴ μοῦ σκαλώνει στὰ γόνατα καὶ δηλώνει ἐνώπιο τὴν παρέα:

— Βάθρακα, εἶσαι ἀνὴρ μὲ βοῦλα...

»...καὶ θὰ σοῦ κάνω τὰ παιδιὰ μὲ τὸ ἀγῶϊ.

»Τῆς μαγκαρίας νὰ πληθύνωμε τὸ σόϊ»...

—Μπράβο, ρὲ διανοούμενη, τῆς ἀπαντῶ, μὲ τὰ σένα καὶ μπαμπᾶς!

Ἀκολούθηξε ζήτω μακρόσυρτο, μέχρι ἐπέμβασι πολιτσμανέϊκη καὶ τώρα, μάγκα μου, περίμενε καὶ τὰ γεννητούρια! Σὲ θέλω καὶ κουμπάρο!

Γιὰ χαρὰ

ΒΑΘΡΑΚΑΣ

σιάζω, τῆς λέω σοῦ πέρασε ὁ σφάχτης; Σηκώνεται ἀπάνω ὁ κοντός, μοῦ λέει κύριε πῶς τολμᾶτε; Τοῦ ἀπαντάω κάτσε κάτω βρὲ μάπα. Μοῦ φέρνει μιὰ γροθιά. Μαζεύεται ὁ κόσμος, βλέπει καὶ ἡ γυναῖκα μου στὴν ἴδια τὴν ταβέρνα. Ἄτιμε, μοῦ λέει αὐτὸ εἶν' τὸ συμβούλιό σου; Μοῦ τραβάει ἕνα χαστοῦκι. Τέλος πάντων πέρτουν ἀπάνω μου ἡ γυναῖκα μου ἀπὸ δῶ, ἡ ἐρωμένη μου ἀπὸ κεῖ, πῶς νὰ ἀμυνθῶ; Τὰ σπάζομε ὅλα. Τὸ σκάνε ὅλοι. Ἔρχεται ἡ ἀστυνομία μὲ πιάνει ἐμένα.

— Ὡραῖα!

— Ὡραῖα τὰ λὲς ἐσὺ αὐτά;

— Εἰκοσιτέσσερις ὧρες κράτηση

— Εὐχαριστῶ πολύ. Τώρα εἶμαι ἐν τάξει.

—Ὡς ποὺ νὰ ξεμεθύσης...

ΑΥΛΑΙΑ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ὁ κάλαδος τῶν ἀχρήστων

(Ὑπὸ ἀναγνώστου μας, ὑπογραφομένου Ο. ΚΑΕΙΣ, μᾶς ἀπεστάλη τὸ κατωτέρω περίεργον συμβολικὸν ποίημα, τὸ ὁποῖον καὶ δημοσιεύομεν πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τοῦ ἀνδρικοῦ γένους):

ΕΡΩΣ...

Φλεβάρης τοῦ τριάντα ἐννιά,
ἀνάστατη ἡ γειτονιά,
ἡ γάτα μου τὸν ἔκτο της τὸ γάτο τὸν ἀ-
(πάτησε
στὰ κεραμίδια
κι' ἦταν ὁλονυκτία
αὐτὴ ἡ ἁμαρτία...
Κι' ἡ γάτα μου στὰ δύο της ἀκόμη δὲν
(ἐπάτησε!!!
(Παδιά, τὸ θῆλυ ὅ,τι κι' ἂν εἶναι
Γάτα—Γυναῖκα... ἴδιο εἶναι).

●

Ἑπτὰ γαμπρούς, γάτους λαμπρούς.
καὶ τοὺς ἑπτὰ τοὺς ἔφερε κορῶνα-γοάμ-
(ματα.
Καὶ τώρα, χαλασμὸς τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
Ρίξαν οἱ γάτοι τάς... κραυγὰς
καὶ γίνεται... γατοκαυγᾶς
στὰ κεραμίδια,
γιὰ τὴν ψιψὶ τὴν ἀλανιάρα,
ποὺ τοὺς κυττάει παραπονιάρικα,
κλείνει τὰ μάτια ἡδονικὰ
καὶ τρίβεται χαδιάρικα...
(Βρὲ σεῖς, τὸ θῆλυ... εἶναι μαράζι,
Γάτα—γυναῖκα, διάολο μοιάζει).

Ο. ΚΑΕΙΣ

Ἕνα χαρακτηριστικὸν στιγμιότυπον τοῦ Διεθνοῦς φήμης κινηματογραφικοῦ ἀστέρος «Χάππυ», ὅστις εἰδικῶς μετεκλήθη ἐξ Ἀμερικῆς διὰ νὰ διδάξῃ Ἠθοποιΐαν εἰς τὴν ἐσχάτως ἱδρυθεῖσαν ἐν Ἀθήναις Κινηματογραφικὴν Ἀκαδημίαν!...

Γράμματα τοῦ Τζανέττου

Στὴν Πλάκα

Σιὸρ Ντιρετόρο μου τσὴ α'Ἑβδομάς,

Τῶδειξε τζογούλια μου καὶ πάλι ἡ δόλια ἡ Κεφαλωνία τὸ μεγαλεῖο τση τὴν ἀπερασμένη Κυριακὴ κατὰ ποὺ διασκέδαζα μὲ κάτι παληόφιλους σ' ἕνα κρασοπωλειὸ τσὴ Πλάκας. Θὲς λοιπὸν τὸ ἐβλογημένο τὸ ρετσινάτο, θὲς γιατὶ τὴν ἔχω ἐντός μου τὴ μούζικα, μ' ἀποπῆρε τὸ αἴσημα κι' ἄρπαξα τὸ κιθαρόνι ἀπ' τὸ πλάγι μου.

Τ' ἤτανε κεῖνο, φιόρο μου; Μελωδία ἀγγελική; Μὲ τσὴ πρῶτες πατοῦτες ποὺ στονάρισα, οὔλοι ἐμείνανε μὲ φόρα τὸ στόμα τως νὰ μ' ἀκοῦνε κι' ὄξω στὸ δρόμο γένηκε συλλαλητήριο!

Φιναλεμέντε μ' ἀρχέψανε στὰ συχαρήκια:

Μπράβο, σιὸρ Τζανέτο! Μπράβο, ἀηδόνι τσὴ Κεφαλωνιᾶς! Καὶ μισὴ ὥρα τὸ μαγαζὶ ἐβούιζε ἀπ' τὸ κακό!

Ἔ, καὶ νὰ μοῦ ζήσης Κεφαλωνιὰ λεβεντογέννα! Χαρὰ στὴ μάννα ποὺ μὲ γέννανε καὶ μένα!

Μὲ τιμὴ κι' ὑπόληψι

ΤΖΑΝΕΤΟΣ

—

Ἀναποδιὲς

—Νὰ εἶσαι τηλεφωνητὴς καὶ νὰ ὀνομάζεσαι... Κουρέλης.

—Νὰ λέγεσαι... Σαλάτας καὶ νᾶσαι Λογιστής.

—Νὰ εἶσαι Γιατρὸς καὶ νὰ ὀνομάζεσαι... Χάρος.

—Νᾶσαι σπανός, γουλὶ ποὺ λένε καὶ νὰ λέγεσαι... Τριχᾶς.

—

Ἐκ παραδρομῆς εἰς τὸ περασμένο φύλλο καὶ εἰς τὴν σελίδα αὐτὴ ἀνεφέρθη τὸ ὄνομα τοῦ ἰατροῦ κ. Ν. Δρακουλίδη. Ἐπανορθώνοντες, ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τὸν φίλον ἰατρόν.

Τὸ μάθημα

Ἕνα τρυφερώτατο διήγημα τοῦ ΡΕΝΕ ΦΡΑΝΣΕΝ

Ἡ Μαριάννα πέταξε τὸ σιγαρέττο της ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἔβαλε περισσότερη ταχύτητα. Τὸ μικρὸ αὐτοκίνητο ὥρμησε στὸν ἐξοχικὸ δρόμο.

Δίχως νὰ ξέρῃ γιατί, ἀπὸ κάμποση ὥρα εἶχε ἀρχίσει νὰ νοιώθῃ τὴν μοναξιά της. Ἡ ἴδια δὲν ἤξερε γιατὶ εἶχε φύγει ἔτσι ἀπὸ τὸ Παρίσι, καὶ γιατὶ εἶχε πάρει κατὰ προτίμηση αὐτὸν τὸν δρόμο;

Βεβαίως, ὁ Μισὲλ ἦταν νευρικὸς καὶ ἀπότομος μαζί της τὶς τελευταῖες αὐτὲς μέρες. Οὔτε μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ πῶς τὴν εἶχε γελάσει στὰ δύο τελευταῖα ραντεβοῦ τους σὲ διάστημα τριῶν ἡμερῶν, οὔτε τὴν βραδειὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πᾶνε μαζὶ στὸ θέατρο καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ τῆς εἶχε μηνύσει ὅτι δὲν θὰ ἐρχόταν.

—Τὸ κτῆνος! τὸν μισῶ! μουρμούρισε ἡ Μαριάννα, κι' ὅμως ὑπέφερα ὅλα τὰ καπρίτσια του μὲ ἀγγελικὴ ὑπομονή... Εἶναι φαντασμένος, τεμπέλης, ἀπότομος καὶ φιλάργυρος, τέσσερα ἐλαττώματα ποὺ ἀρκοῦν νὰ δικαιολογήσουν τὴν φυγή μου...

Τὸ αὐτοκίνητο ἀνέβαινε τώρα μὲ κόπο τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο, ἐνῷ ἡ νέα σκεπτόταν ὅτι ἔπρεπε ν' ἀλλάξῃ κατοικία, γιὰ νὰ μὴν μπορέσῃ ὁ Μισὲλ νὰ τὴν ξαναβρῇ. Οὔτε ἤθελε πιὰ νὰ τὸν ἰδῇ. Ἐκεῖνος θὰ τὴν ζητοῦσε στὸ τηλέφωνο, θὰ πήγαινε ὁ ἴδιος στὸ σπίτι της καὶ ἄδικα θὰ χτυποῦσε στὴν πόρτα της.

Ἡ νέα γέλασε χαιρέκακα:

—Μὴ κοπιάζεις, Μισέλ, σοῦ χρειαζόταν αὐτὴ ἡ τιμωρία...

Τὸ ἀμάξι ἔκανε μερικὰ τινάγματα καὶ ξαφνικὰ σταμάτησε. Ἡ Μαριάννα δὲν ἔνοιωθε τίποτε ἀπὸ τὸν μηχανισμὸ τοῦ αὐτοκινήτου, ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ κατεβῇ. Ἀλλὰ βρισκόταν μακρυὰ ἀπὸ κάθε κατοικημένο μέρος. Στενοχωρημένη, παρατηροῦσε τριγύρω της, ἕτοιμη νὰ ξεσπάσῃ σὲ δάκρυα.

Ἐπὶ τέλους, φάνηκε ἕνας χωρικός. Ἡ Μαριάννα ἔτρεξε σ' αὐτόν, ζητώντας νὰ τῆς δείξῃ ἕνα μηχανουργό.

—Πρέπει νὰ πᾶτε στὸ Βεζελέντ, ἀλλὰ ἀπέχει ὀκτὼ χιλιόμετρα ἀπ' ἐδῶ, τῆς εἶπε ὁ ἄνθρωπος. Τὸ πιὸ φρόνιμο εἶναι νὰ πᾶτε νὰ τηλεφωνήσετε ἀπὸ τὸ πανδοχεῖον τῆς κυρᾶ Νιτοῦς. Δὲν ἀπέχει πολύ. Ἐκεῖ, στὴν ἀνηφοριὰ τοῦ λόφου...

—Εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε ἡ Μαριάννα.

Ἡ νέα ἔσπευσε στὴν διεύθυνση ποὺ τῆς εἶχε ὑποδείξει ὁ χωρικός. Σὲ λίγο, βρέθηκε σ' ἕνα σταυροδρόμι, ὅπου εἶδε τὸ πανδοχεῖον. Ἀπέναντι ἀκριβῶς βρισκόταν ἕνα ἄλλο πανδοχεῖον, ἀλλὰ ἐρειπωμένο καὶ ἐγκαταλελειμμένο.

Ὡστόσο, τῆς ἔκανε ἐντύπωση ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα στὴν πρόσοψη ἦταν φρεσκοχρωματισμένο καὶ ἀνέπαφο ἀνάμεσα στὸ ἐρειπωμένο σύνολο.

Ἡ Μαριάννα προχώρησε στὴν εἴσοδο, ἀλλὰ δὲν εἶδε κανένα. Φώναξε τότε καὶ περίμενε Τέλος παρουσιάστηκε ἡ ξενοδόχος.

—Εἶστε μόνη; τὴν ρώτησε ἀπότομα.

—Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ νέα, γιατί; Τὸ ἀμάξι μου ἔπαθε μιὰ βλάβη, καὶ σκέφτηκα πῶς ἴσως θὰ μπορούσατε...

—Καλά, θὰ τηλεφωνήσω.

Ἡ ξενοδόχος ἦταν μιὰ ἀνδρογυναῖκα, μελαγχροινὴ καὶ σαραντάρα. Περπατοῦσε βαρειὰ σὰν παχύδερμο.

—Θὰ ἔρθῃ σὲ μιὰ ὥρα, εἶπε, καθὼς ἀπόθεσε τὸ ἀκουστικὸ στὴ θέση του. Θὰ σᾶς ἑτοιμάσω ἐν τῷ μεταξὺ τὸ γεῦμα σας... Ἄλλη φορά, ὅμως, πρόσθεσε συμβουλευτικά, νὰ μὴ ταξιδεύετε ἔτσι μόνη σας.

Ἡ γυναίκα μπῆκε στὴν κουζίνα καὶ ἡ Μαριάννα ἔμεινε μόνη της. Ρίγησε καὶ πλησίασε τὸ τζάκι. Ἄσχημα ἄρχιζε τὸ ταξίδι της. Τὸ φταίξιμο ἦταν τοῦ Μισέλ. Γιατὶ νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ φύγῃ μόνη: Ἔνας ἄνδρας εἶναι πάντοτε πιὸ ἱκανὸς στὰ ἀπρόοπτα ἀτυχήματα τοῦ δρόμου, ἐνῷ μιὰ γυναῖκα μόνη...

Ἡ Μαριάννα προχώρησε στὴν εἴσοδο ἀλλὰ δὲν εἶδε κανένα.

Εἶναι ντροπή, μουρμούρισε, δίχως νὰ σκεφθῇ ὅτι ἀντέλεγε στὸν ἑαυτό της. Ἀλλὰ εἶναι ἡ τελευταία φορά, ἀφοῦ δὲν θὰ τὸν ἰδῶ ποτὲ πιά... ποτέ!

—Ἡ σοῦπα εἶναι ἕτοιμη, εἶπε ἡ κυρᾶ Νιτοῦς. Ἔβαλα λίγο πάχος τῆς χήνας γιὰ νὰ σᾶς δώσω κουράγιο.

—Δὲν μοῦ χρειάζεται θάρρος, ἀποκρίθηκε ἡ νέα.

Ὡστόσο, ἔφαγε μὲ ὄρεξη, ἐνῷ ἀπὸ μέσα της ἔδραζε ἐναντίον τοῦ Μισέλ, τοῦ ὑπαιτίου τῆς ταλαιπωρίας της.

—Τηλεφωνήσατε πάλι στὸν μηχανουργό, δὲν ἐννοῶ νὰ κοιμηθῶ ἐδῶ ἀπόψε, εἶπε νευριασμένη.

—Τὸ τηλεφωνικὸ κέντρο ἔκλεισε, εἶπε ἡ χήρα, ἀλλὰ ξέρετε τί σᾶς χρειάζεται ἐσᾶς, ἀγαπητὴ δεσποινίς; Ἕνας καλὸς σύζυγος.

Ἡ νέα γέλασε καὶ κοκκίνισε.

—Εὐχαριστῶ, εἶπε, καθὼς σηκώθηκε καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

Ἡ ξενοδόχος τὴν ἀκολούθησε. Στάθηκε κοντά της καὶ τῆς ἔδειξε τὸ ἀπέναντι ἐρειπωμένο πανδοχεῖον.

—Ἐκεῖ ζούσαμε νεοπαντρεμένοι, εἶπε μὲ πνιχτὴ φωνή. Ἀγαποῦσα τὸν Νιτοῦς καὶ ἐκεῖνος μ' ἀγαποῦσε. Οἱ ἀμαξάδες, οἱ ἐργάτες σταματοῦσαν γιὰ νὰ ξαποστάσουν κοντά μας. Τοὺς σερβίριζα γελαστή, γιατὶ ἤμουν τότε εἴκοσι χρόνων. Ἀλλὰ ὁ ἄνδρας μου ζήλευε. Μιὰ μέρα μ' ἔδειρε καὶ μ' ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἦταν ἄδικο, γιατὶ ἤμουν ἀθῶα. ὀρκίζομαι ὅτι δὲν τὸν ἀπάτησα ποτέ. Μόνον ποὺ εἶχα λίγο εὔθυμο χαρακτῆρα. Μ' ἄρεσε νὰ γελῶ, ν' ἀστειεύομαι. Αὐτὸ ἀρέσει στοὺς ἄνδρες...

Ἡ ξενοδόχος προχώρησε τρία βήματα ἔξω στὸν δρόμο.

—Τότε, ἐγκατεστάθηκα ἀπέναντι, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποὺ ἦταν ἐπίσης τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἕνας ἐγκαταλελειμμένος σιτοβολώνας. Στὴν ἀρχὴ ὁ Νιτοῦς μὲ κοροϊδευε, μ' ἔβριζε, μ' ἔστελνε στὸ διάβολο, μὲ προκαλοῦσε. Ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα τὴν δουλειά μου. Οἱ διαβάτες προτιμοῦσαν νὰ ἔρχωνται σ' ἐμένα, ἐπειδὴ τοὺς δεχόμουν πάντοτε πρόσχαρα, ἔτσι, ἀπὸ εὐχαρίστηση. Καμμιὰ φορὰ μάλιστα, χαμογελοῦσα καὶ στὸν ἄνδρα μου, μὰ ἐκεῖνος μοῦ ἀπαντοῦσε μὲ βρισιές. Κι' ὅμως τὸν ἀγαποῦσα πάντοτε, μ' ἕνα γλυκὸ λόγο του θὰ γύριζα ἀμέσως κοντά του. Ἀλλὰ τὸν λόγο αὐτὸν δὲν τὸν ἔλεγε...

Ἡ ξενοδόχος εἶχε προχωρήσει στὸ ἐρειπωμένο σπίτι καὶ ἡ νέα τὴν ἀκολούθησε. Κάθησε στὸ πεζοῦλι τοῦ γεροῦ παραθυριοῦ.

—Αὐτὸ βάσταξε δέκα χρόνια, δεσποινίς, δίχως νὰ πῇ τὸν καλὸ λόγο ποὺ περίμενα. Ἔκανε ὅ,τι μπόρεσε γιὰ νὰ μὲ νικήσῃ. Ἔφερε ὄμορφες κοπέλλες, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τραβήξῃ τὴν πελατεία μου. Μερικοὶ πήγαιναν, ἀλλὰ πάλι ἐπέ-

στρεψαν σ' ἐμένα. Συνέβηκαν μερικὰ δυσάρεστα ἐπεισόδια, ἀνακατεύτηκε ἡ ἀστυνομία καὶ σιγὰ-σιγά, κανεὶς πιὰ δὲν πήγαινε ἀπέναντι. Ὁ ἄνδρας μου καθόταν ὧρες ὁλόκληρες πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι καὶ παρακολουθοῦσε τί γινόταν στὴν ταβέρνα μου. Τὸν ἔβλεπα ποὺ ἀδυνάτιζε, εἶχε γίνει ἀγνώριστος... Ὤ! μὴ φεύγετε, δεσποινίς... Μὴ φοβᾶστε... Πρέπει νὰ σᾶς πῶ τὴν ἱστορία μου ὥς τὸ τέλος.

Καθὼς ἡ Μαριάννα κίνησε νὰ φύγῃ, ἡ χήρα τὴν συγκράτησε ἀπὸ τὸ χέρι. Τὸ φεγγάρι φώτιζε τὰ ἐρείπια, ἀλλὰ τὸ πρόσωπο τῆς κυρᾶ Νιτοὺς βρισκόταν στὸ σκοτάδι, ἀργὰ ἐξακολούθησε:

—Μιὰ νύχτα τοῦ Ἰουνίου, ἔβρεχε δυνατά. Ἡ ταβέρνα μου ἦταν γεμάτη. Εἶχα ἀνάψει φωτιὰ στὸ τζάκι, γιατὶ ἔκανε κρύο ἀκὶ οἱ πελάτες μου στέγνωναν τὰ ροῦχα τους ἐκεῖ. Οἱ περισσότεροι τραγουδοῦσαν. Δὲν εἶχα ἀνάψει τὶς λάμπες, γιατὶ ἔτσι τὸ ἤθελαν. Κάθε τόσο δυνατὲς βροντὲς τράνταζαν τὸν τόπο. Σὲ κάθε νέα ἀστραπή, οἱ ἄνδρες γελοῦσαν. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἕνας μεσόκοπος, λογάριαζε τὴν ἀπόσταση, μετρώντας τὰ δευτερόλεπτα. Κάποια στιγμὴ πλησίασε σ' ἕνα παράθυρο καὶ μοῦ φώναξε:

—Κυρὰ Νιτούς, ἐλᾶτε ἐδῶ, θαρρῶ πὼς ὁ ἄνδρας σας θέλει νὰ σᾶς μιλήσῃ.

»Ἐγὼ ἀνασήκωσα τοὺς ὤμου μου. Τέτοιο βραδειὰ εἶχε διαλέξει ὁ ἄνδρας μου γιὰ νὰ μοῦ ζητήσῃ συγγνώμη; Ἀλλὰ ὁ πελάτης μου ἐπέμεινε:

—Μὰ τὴν πίστη μου, εἶπε, ντύθηκε μὲ τὰ Κυριακάτικά του καὶ φόρεσε τὸ ἡμίψηλο, ὅπως τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του... Κυττάξετε!

»Πλησίασα καὶ κύτταξα ἀπὸ τὸ τζάμι. Πραγματικῶς, ὁ ἄνδρας μου εἶχε φορέσει τὰ καλά του καὶ μοῦ χαμογελοῦσε. Θαρρῶ μάλιστα, πὼς μοῦ ἔνευσε ντροπαλὰ νὰ πάω κοντά του. Οἱ πελάτες μου εἶχαν παύσει νὰ τραγουδοῦν καὶ εἶχαν μαζευθῆ τριγύρω μου. Προσπαθοῦσαν κι' αὐτοὶ νὰ τὸν ἰδοῦν.

»—Τί λέτε, πᾶμε ἀπέναντι; εἶπε κάποιος.

»—Εἶναι κρῖμα νὰ τὸν ἀφήσουμε ὁλομόναχο τέτοια βραδειά, εἶπε ἕνας Γάλλος.

»—Ναί, ναί, πηγαίνετε νὰ τὸν φέρετε, φώναξαν δυὸ-τρεῖς μαζί.

»Κάποιος ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ παραμέρισε γιὰ νὰ περάσω ἐγὼ πρώτη. Μπροστὰ ἐγώ, πίσω οἱ ἄλλοι, ξεκινήσαμε μέσα στὴ βροχή.

»—Μαργαρώ, ἑτοίμασε ἕνα ποτῆρι καὶ ἄνοιξε τρεῖς μποτίλλιες, ἐγὼ κερνῶ, εἶπε ἕνας ἀμαξᾶς.

»Μὲ τὴν ποδιά μου σκέπασα τὸ κεφάλι μου καὶ ἔτρεξα ἔξω, μέσα στὸν χαλασμό. Οἱ ἄλλοι ἀκολουθοῦσαν. Εἴχαμε φθάσει στὴ μέση ἀκριβῶς τοῦ δρόμου. Θυμοῦμαι πῶς μὲ χαιρέτησε ἀπὸ ἀπέναντι ὁ ἄνδρας μου, μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι, σὰν νὰ μὲ καλοῦσε νὰ μπῶ μέσα στὸ πανδοχεῖο του. Ξαφνικά, ἔγινε μιὰ τρομερὴ λάμψη καὶ ἕνας ἀπαίσιος κρότος. Μηχανικὰ πέσαμε ὅλοι χάμω. Ὅταν μπορέσαμε νὰ τρέξουμε ὥς τὸ σπίτι, ὁ Νιτοὺς εἶχε ἐξαφανισθῆ. Ὁ κεραυνὸς τὸν εἶχε κάνει στάχτη. Ἡ στέγη εἶχε πάρει φωτιὰ καὶ τὸ σπίτι καιγόταν».

Ἡ ξενοδόχος σώπασε, πνιγμένη ἀπὸ τὴν συγκίνηση. Ἡ Μαριάννα σιωποῦσε. Ἡ ἀφήγησις αὐτὴ τῆς εἶχε κάνει ἐντύπωση. Μέσα στὴν ἤρεμη βραδειά, ἔβλεπε τὰ ἐρείπια τῆς τραγικῆς ἐκείνης νύχτας.

—Τίποτε δὲν ἔμεινε ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου, ἐξακολούθησε ἡ χήρα, οὔτε ἕνα μνῆμα. Ἀλλὰ δεσποινίς, ἂν παντρευτῆτε, μὴν ἀφήσετε νὰ περάσῃ ὁ καιρὸς τῆς ἀγάπης...

Ἄδραξε τὴν νέα ἀπὸ τὸ χέρι της καὶ τὴν πῆγε ὥς τὸ ἀνέπαφο παράθυρο.

—Παρατηρήσετε, δεσποινίς, εἶπε ψιθυριστά. Ὁ κεραυνὸς ἀποτύπωσε τὴν εἰκόνα του ἀπάνω στὸ τζάμι, σὰν σὲ μιὰ φωτογραφικὴ πλάκα. Στὴν ἀρχή, ἦρθαν μερικοὶ σοφοί. Θέλησαν νὰ πάρουν τὸ τζάμι γιὰ νὰ τὸ βάλουν σ' ἕνα μουσεῖο. Ἀλλὰ δὲν τοὺς ἄφισα, τὸ σπίτι μοῦ ἀνήκει.

Ἡ Μαριάννα ἔσκυψε καὶ κύτταξε. Διέκρινε μιὰ μορφὴ ἀνδρός.

—Εἶναι ἀλήθεια ὁ Νιτούς; ρώτησε, μὲ φωνὴ τρεμάμενη.

—Ὁ ἴδιος. Εἴδατε τί νέος, τί λεβέντης!

—Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ Μαριάννα σοβαρά.

Ἐκείνη τὴν στιγμή, δυὸ προβολεῖς αὐτοκινήτου φώτισαν τὸν τόπο.

—Γρήγορα, ἐλᾶτε, εἶπε ἡ χήρα, ἦρθε ὁ μηχανουργός.

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἔσπευσαν στὸ πανδοχεῖον.

—Μὴν πῆτε τίποτε σὲ κανέναν, δεσποινίς, εἶπε ἡ ξενοδόχος ἐμπιστευτικά, ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ ἔσβυνε αὐτὴ ἡ εἰκόνα. Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω μ' αὐτὴ τὴν ἀνάμνηση.

—Σᾶς ἐννοῶ, εἶπε ἡ νέα. Ἔπρεπε νὰ σπάστε τὸ τζάμι.

—Θὰ ἦταν μιὰ πρόκλησις ἐναντίον τοῦ πεπρωμένου. Αὐ-

(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 48).

Μιὰ μάσκα

Τώρα πιὰ δὲν γλεντῶ τὸ καρναβάλι,
πνίγω βαθειὰ κάθε χαρᾶς μου πόθο,
οὔτε μεθῶ μέσ' στῆς Ἀπόκρηας τὴν ζάλη
κι' οὔτε καὶ τὸ φιλὶ τῆς κολομπίνας νοιώθω.

Τό ἀτλαζένιο μου κοστοῦμι τοῦ πιερρότοι
βρίσκεται χρόνια ξεχασμένο στὸ ντουλάπι,
μαζὶ μὲ τὶς χαρὲς τοῦ ἔρωτα τοῦ πρώτου,
μαζὶ μὲ τὴν θαμμένη μου παλιὰ ἀγάπη.

Ἐκεῖ 'ναι ἀκόμα καὶ μιὰ μάσκα πεταμένη
μὲ λίγα κομφετί, σὲ μιὰ γωνία,
ποὺ θύμησες παλιᾶς χαρᾶς μοῦ φέρνει
καὶ μιᾶς ζωῆς μου περασμένης εὐτυχία...

Ἂν ὅλοι τώρα στῆς Ἀπόκρηας τὴ ζάλη
μεθοῦν, γλεντοῦν, μέσ' στοῦ χοροῦ τὸ στίβο
κι' ἂν ρίχνωνται σ' ἡδονικὴ κραιπάλη
μὲ τῆς τρελλῆς ἀγάπης τὸ μοτίβο,

Ἐγὼ πιὰ δὲν γλεντῶ τὸ καρναβάλι...
Κυττάω θλιμμένα τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου
κι' ἀντὶ τὴ μάσκα τῆς χαρᾶς, τὴν ἄλλη
φορῶ τὴ μάσκα μοναχά... τοῦ πόνου...

ΜΙΜΗΣ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Μαραμένα λουλούδια....

Αἰσθηματικὸς διάλογος τοῦ κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου

(Σὲ μιὰ κοσμικὴ ταβέρνα, δύο τὸ πρωῖ κόσμος ἀποκρηάτικος πολύς, σερπαντίνες, κομφετί. Νύχτα Καραναβαλιοῦ. Ἔξω κάνει πολὺ κρῦο. μέσα στὴν ταβέρνα ζέστη πολλή. Τὰ τζάμια ἔχουν θολώσει ἀπ' τὴ διαφορὰ αὐτὴ τῆς θερμοκρασίας. Στὴ γωνιά, ἕνας βιολίστας μὲ γκρίζα μαλλιά, σιγοπαίζει μὲ κουρασμένες δοξαριές. Ὁ πιανίστας μισοκοιμήθηκε στὰ ξεθεωμένα πλῆκτρα τοῦ πιάνου. Τὰ γκαρσόνια πηγαινοέρχονται σκοτωμένα. Σ' ἕνα τραπεζάκι τοῦ βάθους, Ἐκεῖνος προσπαθεῖ νὰ τελειώσῃ ἕνα σνίτσελ, χωρὶς νὰ πεινάῃ καθόλου. Τὰ σαράντα του χρόνια τὰ ὑπομένει ἡρωϊκά. Δυὸ ρυτίδες μόνο, δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὸ στόμα, δείχνουν τὴν κούραση τοῦ γεροντοπαλλήκαρου, ποὺ βαρέθηκε νὰ ζῇ πάντα μέσα στὸ ἴδιο πλαίσιο, καὶ ποὺ ζητάει νὰ βρῇ κάποιον περιορισμὸ τῆς μισητῆς του ἐλευθερίας. Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ πόρτα τῆς εἰσόδου ἀνοίγει, καὶ μαζὶ μὲ τὸ κρῦο, μπαίνει μιὰ ἀνθοπῶλις, σέρνοντας ἕνα κοριτσάκι. Εἶναι νέα, μὰ τρομερὰ καταβεβλημένη. Τὰ χείλια της, ὅπως καὶ τὰ χείλη τῆς μικρῆς, εἶναι μελανὰ ἀπ' τὸ κρῦο. Ἡ ἀνθοπῶλις γυρίζει ἀνάμεσα στὰ τραπεζάκια καὶ προσφέρει μαραμένα λουλούδια. Ὅταν φτάνῃ στὸ τραπεζάκι Ἐκείνου, στέκεται μιὰ στιγμή, τὸν κυττάζει περίεργα, ὕστερα κιτρινίζει καὶ σωριάζεται κάτω. Ἐκεῖνος τὴ σηκώνει, τὴ βάζει νὰ καθήσῃ κοὶ διατάζει ἕνα γκαρσόνι νὰ τῆς φέρῃ κάτι ζεστὸ γιὰ νὰ συνέλθῃ).

ΕΚΕΙΝΟΣ (πολὺ σιγά): Ἐσύ;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐγώ... Γιατί, σοῦ φαίνεται παράξενο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέκα χρόνια ἀπὸ τότε... Κι' ὅμως, σὲ γνώρισα ἀμέσως...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ σὺ δὲν ἄλλαξες... Λίγα γκρίζα μαλλιὰ μόνον σοῦ ὁμόρφηναν τὸ κεφάλι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ πῶς ἔγινε νὰ πουλᾶς λουλούδια στὶς ταβέρνες;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἡ ἱστορία μου δὲν εἶναι καθόλου πρωτότυπη... Ἡ ἐξέλιξή της μόνο δὲν εἶναι κοινή.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ πάρῃς κάτι; Κι' ἡ μικρούλα;...

ΕΚΕΙΝΗ: Σ' εὐχαριστῶ πολύ... Ναί, κάτι θὰ πάρουμε... (Διαλέγει κάτι στὴν τύχη ἀπ' τὸν κατάλογο, Ἐκεῖνος δίνει ἀνάλογες διαταγὲς στὸ γκαρσόνι, ποὺ ἀπομακρύνεται γιὰ νὰ τὶς ἐκτελέσῃ).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ τώρα, εἶμαι ὅλος αὐτιά...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Πάνω δέκα χρόνια... Ἐργαζόμουν τότε σ' ἕνα κατάστημα τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ... Συντηροῦσα ἕνα γέρο πατέρα, τυφλό, ἀνίκανο γιὰ ἐργασία... Τὴ νύχτα, ὅταν γύριζα στὸ σπίτι μου ὕστερα ἀπὸ δουλειὰ ὅλη τὴν ἡμέρα, πολλοὶ μὲ πληροφοροῦσαν στὰ σκοτεινὰ δρομάκια πώς ἤμουν ὄμορφη, γοητευτική, καὶ πώς ἦταν πρόθυμοι νὰ μοῦ τὸ ποῦν αὐτὸ κοντά μου, ὁπουδήποτε. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἤθελα νὰ τοὺς ἀκούσω. Θέλησα ὅμως ν' ἀκούσω κάποιον ποὺ μοῦ τὰ εἶπε αὐτὰ ἕνα πρωϊνὸ μέσα στὸ κατάστημα ποὺ ἐργαζόμουν... Ἦταν ἕνας κομψότατος ἄντρας ὡς τριάντα χρονῶν, κι' εἶχε μπεῖ γιὰ νὰ ψωνίσῃ δὲ θυμᾶμαι κι' ἐγὼ τί... Ὅταν συνάντησα τὰ βλέμματά του, ἔννοιωσα μιὰ παράξενη συγκίνηση καὶ μιὰ προαίσθηση πώς ὁ ἄντρας αὐτὸς θὰ παιξῇ μεγάλο ρόλο στὴ ζωή μου... Καὶ πραγματικά, τὸν ἔπαιξε... Ξαναγύρισε καὶ τὴν ἄλλη μέρα, καὶ τὴν πάρα πάνω... Ἐπὶ τέλους μοῦ μίλησε... Κι' ἐγὼ τοῦ ἀποκρίθηκα χαμηλώνοντας τὰ μάτια... Κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ πατέρας μου μὲ περίμενε πολὺ περισσότερο ἀπ' τὸ συνηθισμένο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί ὡραῖες ἐκεῖνες οἱ βραδυές...

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ εἰδύλλιο βάσταξε ὅσο βαστᾶνε ὅλα τὰ εἰδύλλια συνήθως: λίγους μῆνες... Ὕστερα, μιὰ μέρα, Ἐκεῖνος ἦρθε ἀργότερα στὸ ραντεβοῦ του... Μοῦ δικαιολογήθηκε κάπως μασσημένα... Τὴν ἑπομένη δὲν ἦρθε καθόλου... Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ βδομάδα, πῆρα λίγες γραμμές του... Ἔφευγε γιὰ τὴ Γερμανία, γιὰ ἀνώτερες σπουδές, καὶ δὲν εἶχε προφτάσει οὔτε νὰ μὲ χαιρετήσῃ... Θὰ μοῦγραφε ἀπ' ἐκεῖ. Καὶ δὲ μοῦγραψε ποτέ... (Σκουπίζει ἕνα δάκρυ της. Τὸ γκαρσόνι ἔχει φέρει τὰ φαγιά. Ἐκείνη δὲν πειράζει τίποτα. Ἡ μικρούλα μόνο τρώει πεινασμένα).

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερὰ σ' Ἐκείνην): Καϋμενούλα μου, πόσο θὰ ὑπέφερες...

ΕΚΕΙΝΗ: Συνήθισα στὸ τέλος... Τὸ μόνο ποὺ μ' ἔκανε νὰ ὑποφέρω, ἦταν οἱ πειρασμοὶ τῆς ζωῆς... Ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες, ὁ πατέρας μου

— Μιὰ μέρα ἐκεῖνος ἦρθε ἀργότερα στὸ ραντεβοῦ του...

Στὸ περιθώριο τῆς ἱστορίας

Ὁ γενναῖος ἱππότης Μπαλταζάρ, ποὺ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα

Ὅταν ἡ μαμὴ ἀνήγγειλε πὼς ἦταν κορίτσι, ὁ κ. Ἐστιὲν Πρεμουᾶ συνωφρυώθηκε. Τί νὰ τὴν κάνῃ τὴν κοπέλλα; Μήπως θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ τὸν διαδεχτῇ στὸ στρατιωτικό του στάδιο;

Ἦταν ἀξιωματικὸς αὐτός, στὴ φρουρὰ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Γκύζης καὶ ὀνειρευόταν πάντα νὰ ἀποκτήσῃ ἕνα γυιὸ γιὰ νὰ τὸν διαδεχτῇ στὸ ἐπάγγελμά του.

Καὶ νὰ τώρα ποὺ ἡ γυναίκα του ἀποκτοῦσε, τὸ ἀνοιξιάτικο ἐκεῖνο πρωϊνὸ τῆς 15ης Μαρτίου 1660, ἕνα κατάξανθο πλασματάκι ποὺ τὸ ὠνόμασαν Γενεβιέβη. Εἶχε ἄδικο μήπως νὰ στενοχωριέται;

Καὶ ὅμως ἦρθε καιρὸς ποὺ ὁ ἱππότης Πρεμουᾶ μετάνοιωσε οἰκτρὰ γιὰ τὶς σκέψεις ποὺ τοῦχαν περάσει ἀπ' τὸ νοῦ τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε ἡ κόρη του. Ἀπὸ μωρὸ ἡ Γενεβιέβη ἦταν τὸ πιὸ ἀτίθασσο πλάσμα ποὺχε γεννηθῆ στὴν ὑφήλιο. Ὅταν ἔγινε ἕξη χρονῶν ἔπαιζε πάντα μὲ ἀγόρια καὶ λιγάκι ἀργότερα τὴν ἔβλεπαν νὰ τρέχῃ πάνω σ' ἕνα ἄλογο, χωρὶς σέλλα, μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ πατέρα της στὸ χέρι, φοβερίζοντας τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, ἢ νὰ ἀσχολῆται στὸ σημάδι, σκοπεύοντας τὰ δέντρα τοῦ περιβολιοῦ τους.

—Αὐτὴ εἶναι ἄνδρας, παιδί μου! ἔλεγαν ὅσοι τὴν ἔβλεπαν.

Μιὰ μέρα ὁ γέρος πέθανε καὶ τὴν διεύθυνση τοῦ σπιτιοῦ τὴν ἀνέλαβε ὁ γυιὸς τώρα. Καὶ καθὼς ἡ Γενεβιέβη εἶχε γίνει ἀνυπόφορη πιά, ἀποφασίζει νὰ τῆς δώσῃ ἕνα καλὸ μάθημα. Μιὰ μέρα ποὺ τοῦ ἀντιμίλησε σὲ κάτι ποὺ τῆς εἶπε, σήκωσε τὸ χέρι του καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα χαστοῦκι. Ἡ ἀδελφή του τραβᾶ ἀπ' τὴ μέση της τὸ πιστόλι καὶ τὸν πυροβολεῖ.

Τὸν πληγώνει. Βλέπει τὸ αἷμα, φοβᾶται. Τί νὰ κάνῃ; Τρέχει σπίτι της, ἁρπάζει ὅσα λεπτὰ βρίσκει πρόχειρα, πέρνει καὶ ἕναν ὑπηρέτη μαζί της καὶ δραπετεύει ἀπ' τὸ πατρικὸ σπίτι.

Καὶ οἱ δυὸ μαζί, ἡ Γενεβιέβη καὶ ὁ ὑπηρέτης της, φθάνουν στὴν Ντουαὶ καὶ ἐκεῖ βιαστικὰ ἡ νέα ἀγοράζει μιὰ ἀνδρικὴ φορεσιὰ καὶ τὴν φορᾶ. Καὶ φεύγει ἀμέσως ἀπὸ κεῖ γιὰ τὴ Λίλλη, ὅπου θὰ ζήσῃ πιὰ ὡς ἱππότης Μπαλταζάρ.

Τὴν ἡμέρα ποὺ φθάνει ἐκεῖ, ἀκούει κήρυκες νὰ διαλαλοῦν τὴν ἐξαφάνιση τῆς δεσποινίδος Γενεβιέβης Πρεμουᾶ. Τρομαγμένη μήπως τὴν ἀνακαλύψουν, ἀπευθύνεται στὸν πρίγκηπα τοῦ Κονδὲ καὶ κατατάσσεται στὸ σύνταγμά του μὲ τὸ ὄνομα Μπαλταζάρ.

Ἡ Γενεβιέβη δὲν εἶναι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη παρὰ δέκα ἑπτὰ μόνο χρονῶν. Τὸ βάπτισμα τοῦ πυρὸς τὸ πέρνει στὴ Φλάνδρα. Ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶναι διαρκείας. Κρατάει ἕνα χρόνο σχεδόν. Στὶς 26 Ἀπριλίου 1676 οἱ στρατοὶ εἶναι μπρὸς στὸ Κονδέ. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ πρίγκηπος ὑποχωροῦν.

Ὁ ἱππότης Μπαλταζὰρ συλλαμβάνεται καὶ τὸν ρίχνουν σ' ἕνα σκοτεινὸ κελλί. Τὸν καταδικάζουν εἰς θάνατον.

Ἀλλὰ ὅταν μπαίνει ἕνας παπᾶς γιὰ νὰ τὸν προετοιμάσῃ νὰ πεθάνῃ, βρίσκει ἀπέναντί του μιὰ ὡραία νέα. Τί εἶχε συμβῇ; Ἀπλούστατα. Ὁ Μπαλταζὰρ εἶχε βρῆ τρόπο νὰ ἀλλάξῃ φορέματα ποὺ τῆς τὰ «πάσαρε» μὲ τρόπο ὁ πιστός της ὑπηρέτης.

—Εἶμαι ἡ...μνηστὴ τοῦ ἱππότη Μπαλταζάρ, λέει ἡ νέα στὸν παπᾶ. Ἀλλάξαμε θέση. Ἂν θέλετε σκοτῶστε ἐμένα. Ἀρκεῖ νὰ ζήσῃ αὐτός.

Δὲν τὴν πειράζουν ὅμως καὶ τῆς ἀποδίδουν τὴν ἐλευθερία της.

Τὸ σύνταγμα στὸ ὁποῖο τώρα ὑπηρέτει, κατευθύνθηκε πρὸς τὸ Μὸνς γιὰ νὰ λάβῃ μέρος στὴν πολιορκία του. Τὸ ἄλογο τοῦ ἱππότη Μπαλταζὰρ σκοτώνεται, ἀλλὰ αὐτὸς πέρνει δεύτερο καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ πολεμᾶ. Σὲ λίγες μέρες ξανασκοτώνεται τὸ δεύτερο ἄλογό του καὶ ὁ ἱππότης πέφτει κάτω λιπόθυμος. Ἔχει πληγωθῆ στὸ στῆθος.

Τὸν πέρνουν καὶ τὸν μεταφέρουν στὸ νοσοκομεῖο.

Καὶ τότε πιὰ ἀνακαλύπτεται τὸ φῦλον αὐτοῦ.

Θέλουν νὰ τὴν διώξουν ἀπ' τὸ σύνταγμα, ἀλλὰ αὐτὴ ἱκετεύει, παρακαλεῖ. Καὶ τέλος ὑποκύπτει καὶ ὁ ἱππότης Μπαλταζὰρ ἐξακολουθεῖ τὴν στρατιωτική του ζωὴ μόλις σηκώνεται.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ πρᾶγμα φτάνει στ' αὐτιὰ τοῦ Βασιλιᾶ, τοῦ Λουδοβίκου XV. Ζητεῖ νὰ τοῦ παρουσιάσουν τὸν ἐξαιρετικὸ αὐτὸ θηλυκὸ στρατιώτη. Τὸν συγχαίρει καὶ τὸν προσκαλεῖ στὶς Βερσαλλίες.

Ὁ ἱππότης πηγαίνει στὴν Αὐλὴ καὶ τὸν ὑποδέχονται σὰν ἥρωα. Ὁ Βασιλιᾶς τὸν περιποιεῖται, ἀλλὰ ὁ ἱππότης δὲν συγκινεῖται καὶ σὲ λίγο εἶναι πάλι στὸ σύνταγμά του.

Ἐξακολουθεῖ νὰ πολεμᾶ, πληγώνεται ἄλλες δυὸ φορὲς σοβαρά. Παλεύει μὲ τὸ θάνατο καὶ τὶς δυὸ φορές, ἀλλὰ τὸν νικᾶ. Μόλις γίνεται καλά, πηγαίνει στὸ Φοντανεμπλὼ καὶ ἐκεῖ ὁ Βασιλεὺς (στὰ 1693 αὐτὸ) τὸν ὀνομάζει ἱππότη τοῦ Τάγματος τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου.

Τὸν Μάϊο τοῦ 1697 βρίσκεται στὸν πόλεμο πάλι.

Σειρὰ ἀνδραγαθιῶν καὶ θριάμβων ποὺ φτάνει ὡς τὸ 1702.

Καὶ τότε ὁ ἱππότης Μπαλταζὰρ ἐγκαταλείπει τὸν πόλεμο καὶ ἐπιστρέφει στὸ Παρίσι.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα, στὶς 25 Ὀκτωβρίου 1709, ἡ Γενεβιέβη Πρεμουᾶ ἢ ἱππότης Μαλταζάρ, ἐπέθαινε σ' ἕνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Μπελσὰς καὶ ἐκηδεύοταν στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Σουλπικίου.

ΦΕΡΝΑΝ ΝΤΕΖΙΕΡ

πέθανε κι' ἔμεινα μονάχη... Ἡ μοναξιά μου ὅμως κράτησε λίγο, γιατὶ ὕστερα ἦρθε μιὰ συντροφιὰ ποὺ τὴν περίμενα ἀπὸ καιρό...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὰ νὰ καταλαβαίνῃ): Μιὰ συντροφιά;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί... (σιγά). Ἡ κόρη μου... (Πιὸ σιγά). Ἡ κόρη σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κυττάζει σὰ χαμένος τὴ μικρούλα ποὺ τρώει λαίμαργα. Ὕστερα τὴν παίρνει στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φιλάει πολύ—πολύ). Ἡ κόρη μου... Ἡ κορούλα μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Στὰ μάτια της, ποὺ ἦταν ἴδια τὰ δικά σου, ἔβλεπα ὅλο τὸ παρελθὸν νὰ ξαναζωντανεύῃ, γοητευτικό, ὄμορφο, ἐξαϋλωμένο ἀπ' τὴν ἀπόσταση. Κι' εἶχα καὶ μιὰν ἄλλη ἀφορμὴ γιὰ ν' ἀγαπῶ τὴν κορούλα μου: Ἡ παρουσία της μ' ἐμπόδιζε ἀπ' τὸν κατήφορο... Νόμιζα, πώς ἂν ἔκλεινα τὰ μάτια κι' ἔπεφτα, δὲ θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ τὴν ξαναδῶ... Κι' ἔτσι, προτίμησα νὰ πουλάω λουλούδια τὶς νύχτες στὰ κέντρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκινημένα): Ἄκου τώρα κι' ἐσὺ τὴν ἱστορία τῆ διική μου... Ὁ κόσμος ὅλος μοῦ δόθηκε, ἔζησα ὅλων τῶν εἰδῶν τὴ ζωή, καὶ κατάντησα νὰ τὰ βαρεθῶ ὅλα, καὶ νὰ μὴν ἔχω τίποτα ἄλλο νὰ κάνω, παρὰ νὰ πεθάνω... Κι' ἔτσι μ' ἠδρες ἀπόψε, μόνον, βαριεστημένον, γεμᾶτον πλήξη, ὕστερα ἀπὸ μιὰ διασκέδαση γορευτικὴ ὅμοια μ' ὅλες τὶς ἄλλες. Ἤρθα δῶ πέρα, χωρὶς νὰ ξέρω γιατί, μᾶλλον γιὰ νὰ πάρω κάτι ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ φάω, μᾶλλον γιὰ ν' ἀκούσω λίγη μουσική, ποὺ δὲν μπόρεσα ν' ἀκούσω...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ τώρα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαρούμενα): Τώρα! Ἔχω καὶ γυναίκα, καὶ παιδὶ καὶ οἰκογένεια... Ὅλα τ' ἀπόχτησα σὲ μιὰν ὄμορφη στιγμή... Τὸ βουβό μου καὶ πένθιμο σπίτι θ' ἀντηχήσῃ ἀπὸ χαρούμενα γέλια... Θὰ νοιώσω τὴ χαρὰ μαζεμένη, ποὺ δὲν ἔνοιωσα τόσα χρόνια, ὅσο κι' ἂν τὴ ζήτησα... (Φωνάζει τὸ γκαρσόνι, τὸ πληρώνει καὶ σηκώνεται): Πᾶμε...

ΕΚΕΙΝΗ (δειλά, σὰ νὰ μὴν τὸ πίστευε): Ποῦ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στὸ σπίτι μου... Στὸ σπίτι μας... Καὶ θὰ σκορπίσουμε στὴ σάλα, στὸ χώλ, στὴν κρεββατοκάμαρα, αὐτὰ τὰ λουλούδια ποὺ σὲ ξαναγύρισαν κοντά μου... (Βγαίνουν κι' οἱ τρεῖς ἀπ' τὴν ταβέρνα καὶ μπαίνουν στ' αὐτοκίνητό του ποὺ τοὺς περιμένει στὴν ἔξοδο, μὲ τὸ σωφὲρ ποὺ κάθεται μεγαλοπρεπῶς στὸ βολάν).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Χαρὲς καὶ λύπες τῶν ἄσσων τῆς ἀθηναϊκῆς σκηνῆς

Ἡ ἄγνωστη κα ΠΑΟΛΑ ΝΙΚΟΛΕΣΚΟ

Μιὰ συναρπαστικὴ θεατρικὴ καμπάνια τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Τὸ μίσος τῶν ἀδελφῶν καὶ ἡ στρυχνίνη στὸ λικέρ. — Τὴν ἔφαρμά κωσαν ἀπὸ ζήλεια. — Στὶς καλόγρηες. — Νύφη στὴν πρεμιέρα τοῦ Ἀττίκ. — χίλιες δραχμὲς κάθε βράδυ. — Ἡ κατάρες τῆς μάννας.— Γιατὶ γοητεύῃ καὶ ἐπιβάλλεται. — Δὲν εἶναι ἐρωτευμένη αὐτὸ τὸν καιρό. — Οἱ ἀγάπες της. — Ἀγαπᾶ παράφορα ἀλλὰ ξεχνᾶ γρήγορα!...

Σ' ἕνα ἐπαρχιακὸ σπίτι τὰ δύο κορίτσια τῆς οἰκογενείας—δυὸ ἀδελφές— περμένουν στὸ σαλονάκι τὴ φιλενάδα τους. Παραδόξως εἶναι ἐξαιρετικὰ ταραγμένες. Φέρνουν διαρκῶς βόλτες, τὸ βλέμμα τους φανερώνει τὴ συγκίνησή τους, ἡ καρδιά τους χτυπᾶ, συχνὰ φέρνουν τὰ λαντηλάκια τους στὸ μέτωπο καὶ σφογγίζουν κάποιους θρόμβους ἱδρῶτος. Μιὰ κρυφὴ ἀγωνία τὶς παραδέρνει.

— Μήπως δὲν θᾶρθῃ; Μήπως ἄραγε κατάλαβε τίποτα; ρωτᾶ ἡ μιὰ μὲ πνιχτὴ φωνή.

Ἡ ἄλλη δὲν ἀπαντᾶ, περιορίζεται μονάχα νὰ τῆς ρίξῃ ἕνα ἐξεταστικὸ καὶ ἀνήσυχο βλέμμα. Τὴν ὥρα ἐκείνη ὅμως τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας κτυπᾶ. «Αὐτὴ εἶναι» φωνάζουν καὶ οἱ δυὸ ἀδελφές. Ἡ φωνή τους εἶναι τρομαγμένη. Ἐν τούτοις βρίσκουν τὸ κουράγιο καὶ τρέχουν νὰ ὑποδεχθοῦν τὴ φιλενάδα τους.

Ἡ νεοφερμένη, μιὰ δεσποινιδούλα μὲ ἀπαράμιλλη ὀμορφιὰ μπαίνει στὸ σαλόνι μὲ φούρια. Χορεύοντας τρέχει γραμμὴ στὸ πιάνο, κάθεται στὸ σκαμπὸ κι' ἀρχίζει νὰ παίζῃ ἕνα τραγουδάκι πεταχτό. Ἡ μουσικὴ τὴν παρασύρει γρήγορα. Ἀρχίζει νὰ τραγουδᾷ.

Ἡ ἁρμονία ποὺ ξεχύνεται ἀπ' τὸ στόμα τοῦ κοριτσιοῦ καὶ ἀπ' τὰ πλήκτρα τοῦ πιάνου γοητεύει τοὺς γείτονες. Τὸ ξέρουν τὸ καλοκελάδητο ἀηδόνι, τόχουν ἀκούσει κι' ἄλλη φορά. Πόρτες καὶ παράθυρα ἀνοίγουν διάπλατα. Οἱ ἀδελφὲς βλέπουν, ἀκοῦνε, διαισθάνονται τὴν ἐντύπωση ποὺ ἔχει δημιουργηθῆ καὶ δαγκώνουν τὰ χείλη τους μὲ λύσσα. Δικό τους ἦταν τὸ πιάνο κι' ὅμως ποτὲ τὰ πλήκτρα του δὲν εἶχαν βγάλει κάτω ἀπ' τὰ δάκτυλά τους τέτοιες μαγευτικὲς νότες. Ἐπήγαιναν κι' αὐτὲς στὸ Ὠδεῖο μάθαιναν κι' αὐτὲς τραγοῦδι κι' ὅμως ὅταν τολμοῦσαν ν' ἀνοίξουν κι' αὐτὲς τὸ στόμα τους, ἔκλειναν ἑρμητικὰ καὶ τὸ τελευταῖο παντζοῦρι τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν —τόσο ἔτρεμε ἡ γειτονιὰ τὸ τραγοῦδι τους. Πῶς νὰ μὴ τὶς τρώῃ ἡ ζήλεια, πῶς νὰ μὴ τὶς πνίγει ὁ φθόνος. Αὐτὸ ἀκριβῶς τό μῖσος τὶς εἶχε ὁδηγήσει καὶ σὲ μιὰ τρομερὴ πράξη...

...Ὅταν σὲ λίγο τὸ ἀγγελικὸ τραγοῦδι σταμάτησε ἡ μιὰ ἀπ' τὶς ἀδελφὲς πλησίασε τὴν φίλη της μὲ ἕνα ποτηράκι λικὲρ στὸ χέρι. Ἡ μικρὴ ἀνύποπτη τὸ πῆρε, καὶ εὐχαρίστησε, μὲ ἕνα χαμόγελο καὶ τὸ ἤπιε. Ἀλλοίμονο! Ἔπινε τὸ θάνατο τὴν ὥρα ἐκείνη. Γιατὶ ἁπλούστατα τὸ λικὲρ ἐκεῖνο περιεῖχε μιὰ σοβαρὴ δόσι... στρυχνίνης!

ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα τό κορίτσι μὲ τὴν μαγευτικὴ φωνὴ αἰσθάνθηκε πόνους καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ γυρίσῃ ἀμέσως στὸ σπίτι της. Ὡς ὅτου φθάσῃ ὅμως οἱ πόνοι ἦσαν φοβεροὶ τῆς ἐθέριζαν τὰ σπλάχνα. Οἱ δικοί της ἀναστατώθηκαν. Καὶ οἱ γιατροὶ ποὺ ἦρθαν σὲ λίγο διεπίστωσαν δηλητηρίαση. Ἔκαμαν ὅ,τι μποροῦσαν ἀλλὰ χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα. Τὸ μοιραῖον ἐφαίνετο ἀναπόφευκτο.

Ὅλη τὴ νύχτα ἐπάλαιψε μὲ τὸ θάνατο. Καὶ μόλις περὶ τὰ ἐξημερώματα οἱ γιατροὶ ἄρχισαν νὰ βλέπουν κάποια βελτίωση. Εἶχε σωθεῖ. Ἡ καλή της μοῖρα τὴν ἐφύλαξε. Ὁ φθόνος καὶ ἡ ζήλεια δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ κόψουν τὸ νῆμα τῆς ζωῆς της.

— Καὶ οἱ δύο ἀδελφές, τί ἀπέγιναν; ρωτοῦμε.

— Ἔφυγαν ἀπὸ τὴν πόλη διὰ νυκτὸς μὲ ὅλη τους τὴν οἰκογένεια καὶ δὲν ξαναπάτησαν πιὰ ἐκεῖ! μᾶς ἀπαντᾶ ἡ κ. Πάολα Νικολέσκο, ἡ συμπαθὴς πρωταγωνίστρια τῆς μουσικῆς μας σκηνῆς ἡ ὁποία, καθὼς θὰ ἀντελήφθη ὁ ἀναγνώστης, μᾶς διηγεῖται τὰ ἀνωτέρω. Εἶναι ἀκριβῶς ἡ «μικρούλα μὲ τὴ γλυκειὰ φωνὴ» ποὺ παρὰ λίγο νὰ πεθάνῃ φαρμακωμένη ἀπ' τὰ χέρια τῶν δυὸ φθονερῶν φιλενάδων.

Τὸ τραγικὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο ποὺ συνέβη ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, ὑπῆρξε ἀκριβῶς μιὰ χαρακτηριστικὴ προειδοποίηση τῆς μοίρας πρὸς τὴν κ. Πάολα τῆς ἐπιτυχίας ποὺ θὰ ἐσημείωνε στὴ ζωή της συγχρόνως ὅμως καὶ τοῦ μίσους ποὺ θὰ ξεσήκωνε πάντοτε μὲ τὴ διαρκῆ της ἄνοδο.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Ἡ καλλιτεχνικὴ ἱστορία τῆς κ. Πάολας εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες. Νὰ τὴν παρακολουθήσουμε, πρέπει, ἀπὸ τὸ ἄλφα της. Γεννήθηκε, καθὼς μᾶς εἶπε τὴν Πρωτομαγιὰ τοῦ 1912, στὸ Βόλο, οἱ γονεῖς της ὅμως κατάγονται ἀπὸ τὴν Πάτρα. Ὁ πατέρας της, καπνέμπορος μὲ ἄρίστη ἐργασία εἶχε τότε τὰ μέσα νὰ ἀναπτύξῃ τὰ παιδιά του. Ἡ μικρὴ Πάολα κλείσθηκε νωρὶς στὴ καθολικὴ σχολὴ τοῦ Βόλου, ὅπου ἔμεινε ὡς τὰ 12 χρόνια της. Θὰ ἔμενε περισσότερα ἀλλὰ δὲν τὴν ὑπέφεραν οἱ καλόγρηες. Ἦταν ὁ «μικρὸς διάβολος» τῆς σχολῆς. Εἶχε ἕνα ἐξαιρετικὸ ταλέντο νὰ ἀναστατώνῃ τὸ σύμπαν. Τρελλόπαιδο, ἀνυπόταχτο, καπριτσόζο, ἔψηνε τὸ ψάρι στὰ χείλη τῶν ὑπο-

Ἡ Κα Πάολα, ὡς ἀρχιμουσικός, στὸ «Τσιγγικο αἷμα»

μονητικῶν καλογραιῶν. Καὶ τί δὲν ἐσκάρωνε. Κάποτε προσπαθῶντας νὰ κατέβῃ τρία-τρία τὰ σκαλιὰ τῆς μεγάλης σκάλας, γκρεμοτσακίστηκε καὶ ἔσπασε χέρια καὶ πόδια.

Γι' ὅλα αὐτὰ ἔφυγε ἀπ' τὴ σχολὴ μόλις ἔγινε δώδεκα χρονῶν. Γράφτηκε ἀμέσως στὸ Ὠδεῖο τοῦ Βόλου γιὰ πιάνο, στὸ ὁποῖον εἶχε ἐξαιρετικὴ κλίση. Ἐκεῖ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκτιμηθῇ καὶ τὸ σπουδαῖο μέταλλο τῆς φωνῆς της. Ἄρχισε νὰ παίρνῃ καὶ μαθήματα τραγουδιοῦ καὶ σὲ μιὰ μαθητικὴ ἐπίδειξη τραγούδησε τόσο ὄμορφα ὥστε οἱ ἐφημερίδες τῆς πόλεως νὰ τῆς ἀφιερώσουν τὴν ἑπομένην πολὺ κολακευτικὰ σχόλια.

Ἀργότερα ἦρθε στὴν Ἀθήνα καὶ ἐξηκολούθησε τὶς καλλιτεχνικὲς σπουδές της στὸ Ὠδεῖο Ἀθηνῶν. Στὸ μεταξὺ ὅμως ἐρωτεύθηκε τὸν μηχανικὸ κ. Νικολέσκο καὶ μόλις πῆρε τὸ δίπλωμά της ἀπὸ τὸ Ὠδεῖο παντρεύθηκε. Ὁ γάμος εἶχε γίνει σὲ ἐξαιρετικὰ στενὸ κύκλο κι' ὅσο ἔπαιρνε πιὸ ἁπλός. Ὁ πατέρας τῆς Πάολας εἶχε πεθάνει, ἡ μητέρα της ἦταν ἀπὸ καιρὸ κατάκοιτη κι' ἔτσι στὸ μυστήριο δὲν παρευρέθηκαν παρὰ οἱ ἀδελφές της. Μετὰ τὴν τελετὴ ὁ εὐτυχισμένος γαμπρός— ποὺ εἶναι κι' αὐτὸς φανατικὸς θεατρόφιλος—ρώτησε τὴ γυναικοῦλα του ποῦ θἄθελε νὰ πάνε. Καὶ ἐκείνη εἶχε τὴν ἔμπνευση νὰ ποτείνῃ τὴν παράσταση τοῦ Ἀττίκ. Ἡ «μάνδρα» εἶχε τὸ βράδυ ἐκεῖνο πρεμιέρα.

Ἔτσι ἀπ' τὴν ἐκκλησία τράβηξαν γραμμὴ γιὰ τὸ θέατρο. Φυσικὰ ἡ Πάολα ἔβαλε τὸ νυφιάτικο πέπλο καὶ ἔμεινε μὲ μόνο τὸ λεπτὸ φουστάνι τοῦ γάμου, ποὺ ὅμως δὲν ἐθύμιζε καθόλου γαμήλια τουαλέττα.

Στὴν «Μάντρα» τὴν περίμενε ἡ καλὴ τύχη τῆς Πάολας προσωποποιημένη ἀπὸ τὸν Ἀττίκ, ὁ ὁποῖος μόλις εἶδε τὴν νεαρὴ κυρία—τὴν ἤξερε ἀπ' τὸ Ὠδεῖο καὶ ἤξερε καὶ τὴ σπουδαία φωνὴ ποὺ εἶχε—τῆς ἐζήτησε νὰ τραγουδήσῃ.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ

Ὁ κ. Νικολέσκο δὲν εἶχε ἀντίρρηση. Καὶ ἡ Πάολα χωρὶς χτυποκάρδια, ἀνέβηκε στὴ σκηνὴ καὶ τραγούδησε τὰ «Καϋμένα τὰ νειάτα» τοῦ ἰδιου τοῦ Ἀττίκ. Κατάπληξις στὸ ἀκροατήριο. Δεύτερο τραγοῦδι, τὸ «Ἂν θγοῦν ἀλήθεια» κι' ἡ ἐντύπωσις ἔγινε ἀκόμη μεγαλείτερη.

Τρίτο, τὸ «Καὶ ὅμως» καὶ τὸ θέατρο ἐσείετο ἐπὶ δέκα λεπτὰ ἀπ' τὰ χειροκροτήματα. Ἀποθέωσις ὅμως πραγματικὴ ἔγινε ὅταν ἡ νεαρὴ νύφη ἐτραγούδησε τὴ «Σερενάτα» τοῦ Σοῦμπερτ. Τοὺς στίχους τοὺς ἔλεγε γαλλικὰ καὶ στὸ πιάνο ἀκομπανιάριζε ἡ ἴδια τὸ τραγοῦδι της: Θρίαμβος σωστός. Τό κοινὸν εἶχε ξετρελλαθῆ μὲ τὴν ὡραία κυρία ποὺ εἶχε τόσο γλυκειά, τόσο δροσερὴ φωνὴ καὶ ποὺ ἔπαιζε πιάνο μὲ τέτοιο αἴσθημα. Ἡ ἐντύπωσις ἦταν τόσο καταπληκτικὴ ὥστε ὁ ἀγαπητὸς συνάδελφος κ. Χρ. Χαιρόπουλος ποὺ εἶχε ἀκούσει τὴν ἄγνωστη καὶ εἶχε μείνει κεραυνόπληκτος ἔγραψε, τὴν ἑπομένη κιόλας, τὸ περίφημο τραγοῦδι του «Πάολα-Πάολα» ποὺ τῆς τὸ ἀφιέρωσε μάλιστα ἀφοῦ ἄλλωστε τὸ εἶχε ἐμπνευσθῆ ἀπ' αὐτήν.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὁ παμπόνηρος ὁ «Ἀττίκ ποὺ εἶχε μυρισθῆ θρίαμβο πλησίασε τὸν κ. Νικολέσκο καὶ τοῦ ἐζήτησε νὰ ἐπιτρέψῃ στὴν κυρία του νὰ τραγουδῇ κάθε βράδυ στὴν μάνδρα ἔναντι 1000 δρ. γιὰ κάθε παράσταση. Ὁ διπλὰ εὐτυχισμένος σύζυγος δέχθηκε φυσικά.

— ✠ —

— Τὸ εἶχα τό θέατρο μέσα μου, μᾶς ἐπίγνωση τοῦ τί ζητοῦσε δὲν εἶχε βέβαια. Ἀπὸ θέατρο δὲν ἤξερε τίποτε, ἀφοῦ δὲν τὴν ἄφηναν νὰ πηγαίνῃ. Τὴν ξετρέλλαινεν ὅμως ἡ ἰδέα ὅτι ὡς ἠθοποιὸς θὰ εἶχε κι' αὐτὴ πολυτελεῖς ἀστραφτερὲς τουαλέττες, θὰ χρησιμοποιοῦσε πούδρες καὶ κρέμες κατὰ θέλησιν, θὰ εἶχε χίλιους τρόπους γιὰ νὰ γίνῃ ἀκόμη πιὸ ὡραία ἀπ' ὅ,τι ἦταν. Αὐτή, ἡ ἀδυναμία στὶς τουαλέττες τὴν ἐπηρρέασε ἐξαιρετικά.

ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΟΥ, ΝΑ ΠΕΘΑΝΗ!...

Συχνὰ τὴ νύχτα σηκωνόταν ἀπ' τὸ κρεββάτι ἔπαιρνε τὰ φορέματα τῆς μαμᾶς της ἢ τυλίγονταν μὲ τὰ σεντόνια καὶ μπροστὰ στὸν καθρέφτη τῆς κάμαράς της ἄρχιζε νὰ παίρνῃ πόζες ἀτελείωτες. Ἡ μαμά της ὅταν μυρίζονταν αὐτὲς τὶς τρέλλες της τὴν τάραζε στὸ ξύλο.

— Θεατρίνα θὰ γίνῃς; τῆς ἔλεγε. Δὲν πεθαίνεις καλλίτερα!

Κι' ὅταν ἡ Πάολα ποὺ ἦταν πεισματάρα ἐπέμενε, ἡ μητέρα της γονάτιζε

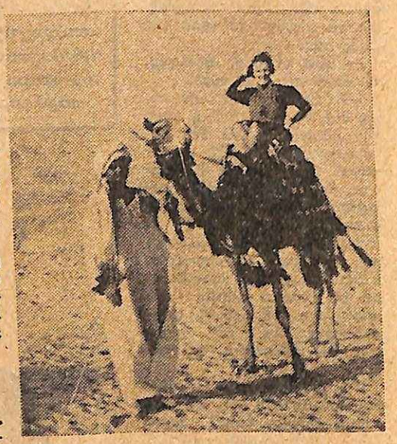

Ἡ Κα Πάολα στὴν Σαχάρα, σὲ μιὰ τουρνέ της στὴν Αἴγυπτο, στὰ 1936.

μπροστὰ στὶς εἰκόνες καὶ παρακαλοῦσε τὴν Παναγία, νὰ πεθάνῃ ἡ κόρη της καλλίτερα παρὰ νὰ γίνῃ θεατρίνα.

Ὅταν ἀργότερα προσελήφθη— ὅπως διηγηθήκαμε — στὴν «Μάντρα», ἡ μητέρα της ποὺ τὸ διάβασε στὶς ἐφημερίδες ξεκίνησε καὶ πῆγε, μ' ὅλο ποὺ ἦταν κατάκοιτη, στὸ θέατρο κι' ἀπείλησε νὰ κάμῃ φοβερὸ ἐπεισόδιο ἂν θὰ τολμοῦσε ἡ κόρη της νὰ βγῇ νὰ τραγουδήσῃ. Ἐννοεῖται ἡ Πάολα δὲν τραγούδησε τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Χρειάστηκε νὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ τὴν συγχωρήσῃ. Καὶ ὄχι μόνο αὐτὸ ἀλλὰ καὶ ὑπερηφανεύεται σήμερα γιὰ τὶς καλλιτεχνικὲς δάφνες τῆς κόρης της.

— ✠ —

Ἂς γυρίσουμε ὅμως στὴν Μάντρα. Μετὰ τὸ καλοκαῖρι ἐκεῖνο ἡ Πάολα προσελήφθη στὸ θίασο Γονίδη καὶ ἔπαιξε στὴν ἐπιθεώρηση «Παναθήναια» τοῦ κ. Βώττη. Ποιὸς δὲν τὴν θυμᾶται στὴν ἀλησμόνητη «Ρεζεντά»; Λίγους μῆνες κατόπιν πρωταγωνίστησε στὴν ὀπερέττα τοῦ Λομπάρδο «Τσίν-Τσίν-λά» ὅπου κρέαρησε τὸν ρόλο μιᾶς Κινέζας πριγκήπισσας κατὰ τρόπο μοναδικό. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα δὲν ἐγνώρισε παρὰ συνεχεῖς ἐπιτυχίες, ἀλλεπάλληλους θριάμβους. Σήμερα θεωρεῖται μιὰ ἀπὸ τὶς καλλίτερες πρωταγωνίστριες ὀπερέττας καὶ ὄχι ἄδικα βέβαια ἀφοῦ συνδυάζει θαυμάσια φωνή, μουσικὴ κατάρτιση ὄχι συνήθη, μόρφωση ἀξιόλογη, καὶ ὀμορφιά. Ἡ κ. Πάολα στὴ σκηνὴ ἐπάνω ἐπιβάλλεται μὲ τὴν πρώτη στιγμή. Γοητεύει κυριολεκτικά, τέρπει τὴν ἀκοὴ καὶ τὴν ὅραση, χαϊδεύει τ' αὐτὶ καὶ τὸ μάτι. Εἶναι ἡ πρωταγωνίστρια, ἡ πρίμα καὶ εἶναι ἀσφαλῶς ἐκείνη ποὺ θὰ διεκδικήσῃ μιὰ πρώτη θέση στὴν κρατικὴ ὀπερέττα ὅταν μεθαύριο ἡ πολιτεία ἀποφασίσει τὴν ἵδρυσή της.

ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Βρήκαμε τὴν κ. Πάολα στό σπίτι της, λίγες ἡμέρες μετὰ τὴν ἐπάνοδο τοῦ θιάσου της ἀπὸ τὴν Μυτιλήνη καὶ τὴ Σύρο. Θελκτικὴ ὅπως πάντα, γελαστή, χαρούμενη, ἀνοικτόκαρδος τύπος, γυναῖκα μὲ ἐνθουσιασμούς. Ἡ συνομιλία μαζί της εἶναι μιὰ πραγματικὴ ἀπόλαυση. Δὲν ἔχετε φόβο ν' ἀκούσετε καμμιὰ φράση ἀπ' ἐκεῖνες ποὺ θυμίζουν πλυσταριὸ ἢ πεζοδρόμιο, οὔτε καμμιὰ «Ἑλληνικοῦρα» ἀπ' ἐκεῖνες ποὺ δολοφονοῦν ἀσυστόλως γραμματικὴ καὶ συντακτικό. Βλέπεις ἀμεσως τὴν ἀνεπτυγμένη κυρία, τὴν πολυτισμένη καλλιτέχνιδα.

Ἡ κ. Πάολα δὲν ἀγαπᾶ τὰ γλέντια, τὰ ξενύχτια, τὶς διασκεδάσεις, τοὺς χορούς. Λατρεύει ὅμως τὸν ὕπνο, τὶς εὐχάριστες συντροφιές, προπάντων τὶς πνευματώδεις καὶ τὶς πολυτελεῖς τουαλέττες! Ἄ τὸ λοῦσο τὴν ξετρελλαίνει! Ὅταν τὴν πειράξετε, εἶναι πολὺ κακιά, καὶ ἐκδικητική. Μὲ λίγο καλόπιασμα ὅμως συνέρχεται καὶ συγχωρεῖ. Ἡ ἴδια δὲν πειράζει ποτὲ κανένα. Μολονότι ἔχει σχηματίσει τὴν ἀντίληψη ὅτι τοὺς σκληροὺς τοὺς βοηθᾶ ἡ τύχη, τοὺς δίνει τὸν τρόπο νὰ δημιουργήσουν ἄνετα καὶ γρήγορα τὴν καριέρα τους. Δυστυχῶς ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι σκληρή. Καὶ ἀκόμη περισσότερο ξεχνᾶ γρήγορα τὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔκαμαν.

Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ συνήντησε στὸ δρόμο, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια τὴ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ ἐκεῖνες ἀδελφὲς ποὺ θέλησαν νὰ τὴν δηλητηριάσουν. Τὴν χαιρέτησε. Καὶ ἡ Πάολα ὄχι μόνο ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμὸ ἀλλὰ εἶχε καὶ τὴν εὐψυχία νὰ μιλήσῃ μαζί της τόση ὥρα καὶ νὰ μὴ τῆς θυμίσῃ τὴν κακοῦργο ἐκείνη πράξη, ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ τῆς στοιχίσῃ τὴ ζωή.

Ἡ ἐρωτικὴ ζωὴ τῆς συμπαθοῦς πρωταγωνιστρίας εἶναι πλούσια σὲ περιπέτειες. Ἡ κ. Πάολα ἀγάπησε κι' ἀγάπησε ἐπανειλημμένως καὶ παράφορα. Γι' αὐτὸ ἴσως εἶχε καὶ ἀπογοητεύσεις μεγάλες. Καὶ ἡ Πάολα ποὺ εἶναι μιὰ λεπτὴ καὶ εὐγενικὴ ὕπαρξις, πληγωμένη κατάκαρδα, ἀπεμάκρυνε ἀπ' τὴ ζωή της αὐτοὺς ποὺ κατὰ καιροὺς συνεκίνησαν τὴν καρδιά της.

ΠΑΝΤΑ Η ΑΡΧΗ!

Μὲ τὴν κουβέντα ἡ κ. Πάολα μᾶς ἐξομολογεῖται, χαριτολογοῦσα, ὅτι κατὰ σύμπτωση αὐτὴ τὴν περίοδο δὲν εἶναι ἐρωτευμένη.

— Ἀλλὰ θἄθελα νὰ εἶμαι, προσθέτει σ' ἕνα τόνο πικάντικο. Ὅταν δὲν εἶμαι ἐρωτευμένη δὲν ζῶ, θαρρῶ πὼς δὲν ὑπάρχω. Ἀγαπῶ πολὺ δυνατά, τέλεια εἶναι ἡ ἰδιοσυγκρασία μου. Ὅταν ὅμως καταλάβω ὅτι ἔσφαλα στὸ πρόσωπο, ἐπιβάλλομαι στὸν ἑαυτό μου καὶ πνίγω μέσα μου κάθε αἴσθημα. Στὸν ἔρωτα μ' ἀρέσει πάντα ἡ ἀρχή.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΜΩΡΙΝ Ο' ΣΟΥΛΛΙΒΑΝ

Ὁ Ταρζὰν ἔχασε ὁριστικῶς τὸ τρυφερόν του ἥμισυ, τὴν χαριτωμένη Μώριν Ο' Σούλλιβαν. Σὰν νὰ μὴ τὸν ἔφθανε τὸ γεγονὸς ὅτι τὸν ἐγκατέλειψε ἡ πραγματική του γυναίκα, ἡ Λούπε Βελέζ, τώρα τὸν ἐγκαταλείπει καὶ ἡ ἀχώριστη παρτεναίρ του ποὺ τὸν συνώδευσε σὲ ὅλα τὰ ἀτελείωτα ἐπεισόδια τῶν παρθένων δασῶν. Ἡ Μώριν Ο' Σούλλιβαν προτίμησε νὰ σκαρφαλώσῃ πιὸ ψηλὰ στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα παρὰ νὰ σκαρφαλώνῃ στὰ πανύψηλα δένδρα τῆς ἀκίνδυνης ζούγκλας τῶν στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ. Ὁ κόσμος ποὺ μέχρι σήμερα δὲν εἶχε θαυμάσει ἄλλο ἀπὸ τὴν εὐκινησία της καὶ ἀπὸ τὸ θάρρος της θὰ μπορέσῃ τώρα νὰ τὴν θαυμάσῃ καὶ σὲ ρόλους ποὺ χρειάζονται ἠθοποιΐα καὶ ἀληθινὸ ταλέντο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ καϋμένη ἡ Μώριν μπορεῖ νὰ ἔγινε διάσημη μὲ τὶς ταινίες τοῦ Ταρζάν, ἀδικήθηκε ὅμως τρομερὰ ὡς καλλιτέχνις. Ὁ ρόλος ποὺ ἔπαιζε σ' αὐτὲς δὲν εἶχε τίποτα τὸ προσωπικό, τίποτα ποὺ νὰ ἀνήκει σ' αὐτήν. Ὁλόκληρη ἡ πρωταγωνίστρια μετεβάλλετο σὲ μιὰν ἁπλῆ σκιὰ ποὺ ἐκινεῖτο μυστηριωδῶς ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ δάση ἢ ποὺ ἔκανε τὰ ἄγρια θηρία νὰ γυρίζουν ἀνήσυχα τὸ κεφάλι τους γιὰ νὰ καμαρώσουν, φυσικά, καὶ αὐτὰ τὸ ὡραῖο της σῶμα. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἡ Μώριν ἦταν ἄξια πολὺ καλλιτέρας τύχης. Οἱ εἰδικοὶ λένε ὅτι πολὺ σπάνια βρίσκεται ἠθοποιὸς ποὺ νὰ συγκεντρώνει ὅλα τὰ δικά της χαρίσματα. Εἶναι τόσο χαριτωμένη ὥστε καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ὑπῆρχε ἡ λέξις «χάρις» θὰ ἔπρεπε νὰ ἐφευρεθῆ γι' αὐτήν. Εἶναι φοβερὰ ἐργατικὴ καὶ ἔχει ἀφάνταστη ὑπομονή. Καὶ ἡ ὑπομονὴ δὲν εἶναι τὸ τελευταῖο πρᾶγμα ποὺ χρειάζεται σὲ μιὰν ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου.

Ἡ πρώτη ταινία στὴν ὁποία μπόρεσε νὰ θαυμάσῃ τὸ κοινὸν τὴν Ο' Σούλλιβαν ὡς πραγματικὴ ἠθοποιὸ ἦταν ἡ «Φοιτητικὴ Ζωή» στὴν ὁποία ἔπαιξε τὸν ρόλο τῆς Μαντελόν. Ἡ ἐπιτυχία της ὑπῆρξε τόσο ἀναμφισβήτητη ὥστε σχεδὸν ἀμέσως ὕστερα τῆς ἀνέθεσαν ἕνα ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους ρόλους στὴν ταινία «Μαρία Ἀντουανέττα». Δυστυχῶς ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ παίξῃ τὸν ρόλο αὐτὸ ἐπειδὴ ἀρρώστησε βαρειὰ καὶ ἡ ταινία ἔπρεπε νὰ παραδοθῆ σὲ μιὰ ὡρισμένη προθεσμία. Γιὰ τὴν ὥρα πρωταγωνιστεῖ σὲ ἕνα καινούργιο φίλμ ποὺ γυρίζει μαζὶ μὲ τὸν Μπόμπ Τέϋλορ ἔχει δὲ καὶ ἄλλα συμβόλαια ἕτοιμα μόλις τελειώσῃ τὸ γύρισμα αὐτό.

Ἡ Μώριν δὲν λυπᾶται καθόλου γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ ἔχασε παίζοντας στὸ πλευρὸ τοῦ Βαϊσμύλερ τὸν ρόλο τῆς γυναίκας τοῦ Ταρζάν. Ἡ ἴδια ὁμολογεῖ ὅτι χάρις εἰς τὸν ρόλο αὐτὸ ἔγινε διάσημη καὶ ἀπέκτησε τὴν συμπάθεια τοῦ κοινοῦ.

«Μέχρις σήμερα ἤμουν μαθητευόμενη, λέει. Οἱ ταινίες τοῦ Ταρζὰν μὲ ἔκαναν νὰ ἀποκτήσω πεῖρα καὶ ἔδωσαν στοὺς διευθυντὰς τῆς Μέτρο τὴν εὐκαιρία νὰ μὲ ἐκτιμήσουν. Ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι αἰσθάνθηκαν κάποια τύψη συνειδήσεως βλέποντάς με νὰ ἀγωνίζωμαι διαρκῶς μὲ τὰ ἄγρια θηρία στὸ πλευρὸ τοῦ Ταρζὰν καὶ σκέφθηκαν ὅτι ἦταν πιὰ καιρὸς νὰ ἀποζημιωθῶ μὲ μερικοὺς καλύτερους ρόλους».

Νὰ ἦταν ὅμως ἄραγε οἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως ποὺ ἔκαναν τοὺς ἰσχυροὺς τοῦ φίλμ νὰ τὴν προβιβάσουν ἢ μήπως ἀτελήφθησαν καὶ οἱ ἴδιοι ὅτι ἡ Μώριν εἶχε ἀποκτήσει τεράστιες συμπάθειες στὸ Κοινόν; Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι καμμία ἄλλη ἠθοποιὸς δὲν ἔχει θαυμασθεῖ μέχρι σήμερα ἀπὸ τόσους θεατὰς ὅσο ἡ Ο' Σούλλιβαν. Οἱ ταινίες τοῦ Ταρζὰν παίχθηκαν καὶ στὴν πιὸ τελευταία γωνία τῆς ὑφηλίου, καὶ εἶχαν παντοῦ τὴν ἴδια πρωτοφανῆ ἐπιτυχία. Δὲν ἔμεινε, ἀσφαλῶς, κανένας φίλος τοῦ κινηματογράφου σὲ ὅλο τὸν κόσμο ποὺ νὰ μὴ τὶς ἴδῃ καὶ νὰ μὴ θαυμάσῃ τὴν χαριτωμένη πρωταγωνίστριά τους. Καθώς λένε μάλιστα, ὕστερα ἀπὸ κάθε καινούργια ταινία τοῦ Ταρζὰν ἡ Ο' Σούλλιβαν ἔπαιρνε πολλὲς καινούργιες προτάσεις κινηματογραφικῶν οἴκων ποὺ τῆς πρόσφεραν τοὺς πιὸ καλοὺς ρόλους καὶ ὅρους ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ. Τῆς ἦταν ὅμως ἀδύνατο νὰ δεχθῆ ἐπειδὴ εἶχε ὑπογράψει συμβόλαιο γιὰ ὅλη τὴν σειρὰ τοῦ Ταρζὰν καὶ ἐπειδὴ μία ἀπὸ τὶς ταινίες αὐτὲς χρειαζόταν δεκαοκτὼ μῆνες ὡς νὰ τελειώσῃ.

Τώρα ὅμως πᾶνε τὰ ψέμματα. Ἡ γυναίκα τοῦ Ταρζὰν βαρέθηκε. Ζήτησε διαζύγιο καὶ τὸ πῆρε. Θέλει κι' αὐτὴ νὰ γίνῃ σωστὴ ἠθοποιός. Θέλει νὰ φύγῃ πιὰ ἀπὸ τὴν ζούγκλα. Καὶ κανεὶς δὲν τὴν ἐμποδίζει σ' αὐτό. Ἴσια-ἴσια, οἱ κύριοι διευθυνταὶ βρῆκαν ὅτι ἡ Μώριν εἶναι πιὰ ἐντελῶς ὥριμη γιὰ τοὺς μεγάλους θριάμβους τῆς Τέχνης. Εἶναι χαριτω-

...ἡ ὄμορφη Κα Ταρζὰν ξαναγυρίζει στοὺς... ἀνθρώπους!

μένη, εἶναι δημοφιλής, εἶναι ἐργατική καὶ ἔχει τὴν πιὸ καλὴ φήμη ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχη μία ἠθοποιὸς τῆς ὀθόνης. Δὲν ὑπάρχουν σκάνδαλα εἰς βάρος της. Δὲν ἀλλάζει συζύγους κάθε δεύτερο μῆνα. Δὲν ἔχει τέλος πάντων κανένα ἀσθενὲς σημεῖον.

— ✠ —

Ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ἐπιτυχίας της τὸ χρωστάει ἡ Μώριν στὸν σύζυγό της, τὸν Τζών Φάρροου, ποὺ εἶναι καὶ ὁ ἴδιος σκηνοθέτης τοῦ κινηματογράφου καὶ γνωρίζει γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ τί πρέπει νὰ κάνη καὶ τί δὲν πρέπει νὰ κάνη μιὰ καλὴ ἠθοποιός. Ὅταν ἔχει πολλὴ δουλειὰ τὴν ἀναγκάζει νὰ κοιμᾶται νωρὶς γιὰ νὰ εἶναι ξεκούραστη. Τὴν ὁδηγεῖ στὴν μελέτη τῶν ρόλων της καὶ τῆς ἀποκαλύπτει ὅλα τὰ ἀσθενῆ σημεῖα τῶν ἠθοποιῶν ποὺ φέρουν πολλὲς φορὲς τοὺς σκηνοθέτες σὲ πραγματικὴ ἀπόγνωση. Μὲ τὴν καθοδήγηση αὐτὴ τοῦ συζύγου της ἡ Μώριν Ο' Σούλλιβαν ἐξελίσσεται μὲ τὸν καιρὸ σὲ ὑποδειγματικὴ ἠθοποιό.

«Δύο χρόνια παντρειᾶς μὲ ἔμαθαν ὅλα ὅσα δὲν μπόρεσαν νὰ μοῦ μάθουν ἑπτὰ χρόνια κινηματογραφικῆς καρριέρας», λέει ἡ ἴδια.

Ὅταν πρωτοβγῆκε στὸν κινηματογράφο ἦταν δεκαοκτὼ ἐτῶν. Τὴν ἀνεκάλυψε ὁ Μπορζάζ στὴν πατρίδα της, τὴν Ἰρλανδία. Δὲν εἶχε ξαναπαίξει ὡς τότε οὔτε στὸν κινηματογράφο οὔτε στὸ θέατρο. Τὴν ἀγκαζάρισε ἀμέσως γιὰ τὴν ἑταιρία «Φόξ—Φίλμ» γιὰ λογαριασμὸ τῆς ὁποίας ἔπαιξε διάφορους δευτερεύοντας ρόλους σὲ ἕξη ταινίες. Ἀπὸ ἐκεῖ τὴν παρέλαβε ἡ Μέτρο—Γκόλντουϊν—Μάγιερ στὴν ὁποία βρίσκεται καὶ σήμερα. Ὅταν πρωτόφθασε στὸ Χόλλυγουντ δὲν εἶχε οὔτε ἰδιαίτερες φιλοδοξίες οὔτε καὶ ἰδιαίτερες ἀξιώσεις. Ἐργαζόταν ὅλη μέρα στὸ στούντιο καί τὸ βράδυ γλεντοῦσε. Ἡ συντροφιά της ἦταν ἄλλως τε περιζήτητη ἐπειδὴ ἦταν χαριτωμένη, εἶχε πολὺ συμπαθητικὴ φωνὴ καὶ χόρευε θαυμάσια διάφορους σκωτσέζικους χορούς.

Σήμερα ὅμως ὅλα αὐτὰ ἔχουν ἀλλάξει. Ἡ Μώριν Ο' Σούλλιβαν ἔχει γίνει κοσμικὴ κυρία, ντύνεται πολὺ μοντέρνα, ἀλλὰ πάντοτε πολὺ σοβαρά, δέχεται στὸ σπίτι της τὴν πιὸ καλὴ κοινωνία, λαμβάνει ἐνεργὸν μέρος σὲ ὅλες τὶς φιλανθρωπικὲς ἐορτὲς καὶ γενικὰ δὲν εἶναι πιὰ ἡ Μώριν τοῦ παληοῦ καιροῦ, ἀλλὰ ἡ κυρία Τζὼν Φάρροου. Ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ κυρία. Ὁ σύζυγός της τὴν ἀγαπάει ὑπερβολικὰ καὶ τὴν ἐκτιμᾶ ἀκόμη περισσότερο. Ἔχει κρατήσει ὁλόκληρο ἡμερολόγιο τῆς ἀγάπης του μὲ τὴν Μώριν καὶ σὲ κάθε εὐκαιρία τῆς κάνει καὶ ἀπὸ ἕνα ὡραῖο δῶρο, κατὰ προτίμησιν κοσμήματα ποὺ τ' ἀγαπᾶ!

Ἀκόμη περισσότερο ὅμως λατρεύει καὶ θαυμάζει αὐτὴ τὸν ἄνδρα της. Ὅποιος τολμήσει νὰ εἰπῆ μπροστά της κάτι ἐναντίον τοῦ Φάρροου θὰ ἀντικρύση ἄξαφνα ἀπέναντί του τὸ ἀγρίμι τῆς ζούγκλας, ἴδιο ὅπως τὸ εἶχε ἀντικρύσει στὸ πλευρὸ τοῦ Ταρζάν. Μ' ὅλο ποὺ εἶναι παντρεμμένοι ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια δίνουν τὴν ἐντύπωση ἀραβωνιασμένων καὶ χρησιμοποιοῦν κάθε ἐλεύθερη ὥρα ποὺ ἔχουν γιὰ νὰ στολίζουν τὸ χαριτωμένο τους σπιτάκι ποὺ εἶναι ἐπιπλωμένο μὲ πολὺ γοῦστο καὶ μὲ μιὰ πολὺ ἁπλὴ πολυτέλεια.

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Ἕνα διηγηματάκι τοῦ Κλὼντ Ζὰν

ΕΠΑΙΖΑΝ συχνὰ μπρίτζ στῆς κυρίας Λαβεράν. Χρόνια τώρα δὲν ἔπαυε νὰ συγκεντρώνη ἡ κ. Λαβεραν στὰ σαλόνια της, κάθε γιορτὴ ἢ μᾶλλον κάθε βράδυ σχεδὸν ὅλους τοὺς πρωταθλητὰς τοῦ κόσμου στὸ μπρίτζ.

Ὁ Λόρδος Μόκελντοον εἶχε ἔλθη ἐπίτηδες γιὰ νὰ παίξη μιὰ παρτίδα ἀπὸ τὴν Σκωτία καὶ ἡ κυρία Μπαίρμαν ἀπ' τὴν Ν. Ὑόρκη γιὰ τὸν ἴδιο λόγο. Καὶ ὁ κόμης Σάντρο Σπιναρόλα, ἀπ' τὴν Νεάπολι καὶ ὁ ραγιὰς τοῦ Μπιλανίρ εἶχαν ζητήσει μιὰ πρόσκληση γιὰ τὸ σαλόνι τῆς κυρίας Λαβεράν σὰν χάρη τότε ποὺ εἶχαν περάσει ἀπ' τὸ Παρίσι.

Πρὶν στηθοῦν τὰ μικρὰ πράσινα τραπεζάκια τοῦ παιγνιδιοῦ σὲ ὅλες τὶς γωνίες τῆς αἰθούσης οἱ προσκεκλημένοι συζητοῦσαν κάμποση ὥρα πίνοντας κανένα κοκταίηλ ἢ τρώγοντας σάντουϊτς.

Συνταγὲς ζαχαροπλαστικῆς, ἐξασκήσεις γιὰ τὴν διατήρηση τῆς σιλουέττας, βιβλία καὶ θεατρικὰ ἔργα ποὺ ἀπασχολοῦσαν τὴ κοινὴ γνώμη, σκάνδαλα κοσμικά, ὅλα συζητιόνταν καὶ κουτσομπολεύονταν ἀμείλικτα στὸ κοσμικὸ αὐτὸ σαλόνι.

Τοὺς τελευταίους μῆνας, ἡ οἰκοδέσποινα εἶχε γιὰ νὰ τὴν βοηθῆ στὰ πολλαπλὰ καθήκοντά της μιὰ νέα γυναῖκα μελαχροινή, ψηλὴ καὶ χαριτωμένη, ποὺ τὴν εἶχε γνωρίσει στοὺς Πετῖ- Πόσ τὸν περασμένο χρόνο.

Ἡ γυναῖκα αὐτή, ἡ Ρετζίνα Φλαὼ, εἶχε ἕνα χαμόγελο ἐξαιρετικὰ χαριτωμένο καὶ ἤξερε νὰ διευθύνη τὸ παιγνίδι ὅπως καμμιὰ ἄλλη. Ἦταν κόρη τοῦ ἐργοστασιάρχου σαμπάνιας Ραούλ Φλαὼ καὶ εἶχε χωρίσει, ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ἀπὸ ἕναν ἄνδρα ποὺ τῆς εἶχε κάνη τὴ ζωή της δυστυχισμένη.

Καθὼς ἦταν πλουσιωτάτη πολλοὶ ἄνδρες τὴν τριγύριζαν ἀλλὰ αὐτὴ φαινόταν νὰ μὴν δίνη σὲ κανέναν σημασία.

— ✠ —

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ κυρία Λαβεραν εἶχε ἐπιστρέψει στὸ Παρίσι ὕστερα ἀπὸ ἕνα παρατεταμένο ταξίδι στὴν Μεσόγειο πρῶτα στὰ βουνὰ ὕστερα γιὰ χειμωνιάτικα σπόρ. Σύμφωνα μὲ τὴ μόδα εἶχε ἀδυνατίσει ἀρκετὰ καὶ ἦταν ὅλη χαρὰ γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαίτης της.

Τὰ σαλόνια της ἦσαν γεμάτα κόσμο.

Καὶ τὸ κουτσομπολιὸ ἔδινε καὶ ἔπαιρνε.

— Ξέρετε ὅτι ὁ 'Αρνιμὸν καταδικάστηκε; ἔκανε ὁ Ντυράν-Μίκρ.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ 'Αρνιμόν; ρώτησε ἡ κυρία Ρολγὰν ρουφῶντας σιγὰ σιγὰ τὸ κοκταίηλ της.

— 'Αρνιμόν! φώναξε ἡ κυρία Λαβεράν σηκώνοντας ψηλὰ τὰ διαμαντοφορτωμένα χέρια της. Ἂν μὲ βοηθήση τὸ καλὸ μου ἄστρο, Θεέ μου. Πρόκειται νὰρθῆ ἐδῶ σὲ λίγο!

— Καταδικάσθηκε χθὲς σᾶς λένε... ἐπέμεινε ὁ Ντυράν-Μίκρ.

— Καταδικάσθηκε; Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ παίζει τὸ «Κάλμπερστον» σὰν Ἄγγελος; Εἶναι φρικτό! Τὸν συνάντησα στοὺς Βάϊς-Χάμπερτ καὶ στῆς δουκίσσης ντὲ Φράσιες... Δὲν μπορεῖ νὰ καταδικάστηκε... Εἶναι τόσο καλὸς παίκτης...

— Σὲ τί καταδικάστηκε; ἐρώτησε ἡ κυρία Μελνέζ. Μὴ χτυπόσαστε, ἀγαπητὴ φίλη, εἶναι τῆς μόδας. Τὴν μιὰ μέρα ὅλα τὰ σπίτια τὸ θεωροῦν τιμή τους τὸ νὰ σὲ δεχτοῦν καὶ τὴν ἐπομένη σὲ συλλαμβάνουν μὲ τὸ χέρι στὴ τσέπη τοῦ γείτονα...

Καὶ ὁ Ντυράν-Μίκρ κατέβασε μονορροῦφι τὸ κοκταίηλ του.

— Μὰ ὄχι... ὁ 'Αρνιμόν δὲν εἶναι κλέφτης. Δὲν ἔκλεψε κανέναν. Πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον...

— Τότε; Τί συνέβη;

— 'Απλούστατα. Κατεδικάστη στὸ νὰ ἐπιστρέψη στὴ γυναῖκα του τὰ κοσμήματα καὶ τὴν προῖκα ποὺ τῆς εἶχε πάρει.

— Ὤ!... ἂν ἐπρόκειτο γιὰ τὴν γυναῖκα του.

— Καὶ νὰ τῆς πληρώση καὶ ἕνα φράγκο γιὰ ψυχικὴ ὀδύνη γιὰ τὴν βάρβαρη διαγωγή του.

'Ακούστηκαν γέλια. 'Η κυρία Φλαὼ ἐπιστατοῦσε κιόλας στὸ στήσιμο τῶν τραπεζιῶν τοῦ παιγνιδιοῦ. Οἱ καρέκλες κατελήφθησαν ἀπὸ τοὺς παίκτες. 'Ο θόρυβος λιγώστεψε σιγὰ-σιγὰ καὶ κατόπι ἀπλώθηκε σιγή, μιὰ ἀπέραντη σιγὴ ποὺ δὲν τὴν διέκοπταν παρὰ οἱ σύντομες ἀναγγελίες τῶν παικτῶν μονάχα.

— ✠ —

'Εν τῷ μεταξὺ ἔφτασαν καὶ μερικοὶ καθυστερημένοι. Στὸν προθάλαμο ἐσήθηκε ἕνα νέο τραπέζι καὶ ἐκάθησαν μπρός του ἕνας Βουλγαρος στρατηγὸς καὶ μιὰ πρόσφυξ 'Ισπανίς.

'Η κυρία Λαβεράν ἐφώναξε τὴ φίλη της.

— Ρετζίνα μου... νομίζω πὼς θ' ἀναγκαστῆς νὰ παίξης καὶ σὺ ἀπόψε.

— Ναί, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν θάμαστε παρὰ τρεῖς...

— 'Εμπρός! 'Ελᾶτε!

'Η κυρία Φλαὼ ἐκάθησε στὸ νέο τραπεζάκι.

— Νομίζω, εἶπε, ὅτι δὲν θάργήσουμε νὰ βροῦμε καὶ τέταρτον.

Καὶ πραγματικὰ σὲ λίγο τοὺς πλησίασε ἡ οἰκοδέσποινα μὲ ἕναν νέο παίκτη.

— Δὲν σᾶς εἶχα δῆ, ἀγαπητὲ κύριε... τοῦ ἔλεγε. 'Η θέσις σας σᾶς περιμένει. Καὶ ἔκανε τὰς συστάσεις.

— 'Ο κύριος 'Αρνιμόν... 'Η Α. Ε. ὁ στρατηγὸς Σκόρβιτς, ἡ κόμησσα Νά Κάζα-Ροντριγκέζ, ἡ κυρία Φλαώ.

'Ο καινουργιοφερμένος ἔκανε ἕνα βῆμα πρός τὰ πίσω. 'Από τὸ ἄλλο δωμάτιο ἐρχόταν τρέχοντας ὁ Ντυράν-Μίκρ χαιρετῶντας ζωηρά.

'Η κυρία Λαβεράν κατάλαβε. 'Η Ρετζίνα Φλαὼ ἦταν ἡ δυστυχισμένη κυρία 'Αρνιμόν.

Καταστροφή!

— Ἕνα ἄλλο τραπέζι... ἐψιθύρισε ἑτοιμη νὰ λιποθυμίση.

'Αλλὰ ἡ κυρία Φλαὼ χαμογελοῦσε ἀτάραχη ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ σαράντα ζευγάρια μάτια ποὺ χαν στηλωθῆ πάνω της.

— Γιατὶ ἄλλο τραπέζι; ἀγαπητὴ φίλη; ἔκανε ἤρεμα. Ὅταν πρόκειται μόνον γιὰ παρτίδα «μπρίτζ» ὁ κ. 'Αρνιμὸν εἶναι ἕνας εὐγενικώτατος ἄνθρωπος!

'Αναποδογύρισε τὰ χαρτιὰ πάνω στὸ τραπέζι καὶ στρεφομένη πρὸς τὴν 'Ισπανίδα κόμησσα.

— Τραβῆξτε φύλλο, κυρία μου... τὴν παρακάλεσε

ΚΩΝΤ ΖΑΝ

Γαλλικὴ φιλολογία

Τὸ μυστικὸ τῆς δακτυλογράφου

Διήγημα τῆς Πιερρὲτ 'Ανριὸ

ΑΠΟ μικροῦλα ἡ Ζανὶ Ρεζὰν δὲν ἔδειχνε καμμιὰ ἀπολύτως κλίση γιὰ τὸν ἀθλητισμό. Προτιμοῦσε νὰ διαβάζη ποιήματα καὶ διηγήματα καὶ νὰ γράφη συνθέσεις ποὺ ἀποσποῦσαν τὰ συγχαρητήρια τῶν καθηγητῶν της.

Ὅταν μεγάλωσε λιγάκι, ἄρχισε νὰ γράφη καὶ ἡ ἴδια ἐξωτικὰ καὶ ἀστυνομικὰ διηγήματα καὶ καθὼς ὅλοι τῆς ἔλεγαν ὅτι ἦσαν περίφημα, τὸ πῆρε ἀπάνω της καὶ ἄρχισε νὰ ὀνειρεύεται φήμη καὶ δόξα.

—Θὰ γίνω συγγραφεύς! ἔλεγε ὅταν τῆς ζητοῦσαν νὰ πῆ τὰ ὄνειρά της.

Μὰ ἡ οἰκογένειά της εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ οἰκονομικὴ ἐνίσχυση.

Καὶ ἔτσι ἡ Ζανὶ ἔμαθε στενογραφία καὶ γραφομηχανὴ καὶ διορίστηκε δακτυλογράφος σὲ μιὰ μεγάλη ἑταιρία.

Ἔπληττε, ὅμως, φοβερὰ μέσα στοὺς τοίχους τοῦ σοβαροῦ γραφείου καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ πλήττη γιὰ πολὺν καιρὸ ἀκόμα, ἂν δὲν ἀρρωστοῦσε βαρειά. 'Αναγκάστηκε νὰ πάρη ἄδεια καὶ ὅταν σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι πῆγε στὴν ἐξοχὴ γιὰ νὰ ἀναρρώση.

'Η ἀνάρρωσίς της κράτησε καιρό. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ Ζανὶ μουντζούρωνε χαρτιά... ὅλο μουντζούρωνε. Καὶ τὸ βράδυ ἐδιάβαζε στὴν ἀδελφοῦλα της ἕνα κεφάλαιο ἀπ' τὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ποὺ ἔγραφε, ἕνα μυθιστόρημα ὅλο δράση καὶ πλοκή.

Μιὰ μέρα κάτι φίλοι της τὴν πῆγαν σὲ μιὰ καλλιτεχνικὴ συγκέντρωση. Καὶ ἐκεῖ ἡ Ζανὶ ἐγνώρισε ὅλες τὶς προσωπικότητες τῆς σύγχρονης διανοήσεως. Πρᾶγμα ποὺ τὴν γέμισε δειλία στὴν ἀρχή, ἀλλὰ σὲ λίγο ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία της καὶ ἀνακατεύτηκε σ' ἕνα κύκλο νέων διανοουμένων.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἕνας νέος προσπέρασε τὴ συντροφιά της καὶ χαιρέτησε κάνα δύο.

—Ποιὸς εἶναι; ρώτησε ἡ Ζανί.

—'Ο Σεμπαστιὰν Τόκ, ὁ κριτικὸς καὶ ὁ μεγάλος ὑποστηρικτὴς τῶν νέων.

Καὶ ἡ Ζανὶ ἄρχισε νὰ σκέφτεται:

«Τί καλὰ ἂν μὲ λανσάριζε αὐτός...» Νὰ γίνω συγγραφεύς... Τί ὡραῖα...» ἀλλὰ πρέπει νὰ προσπαθήσω...»

Καὶ γιὰ καλὴ ἀρχή, ἔστειλε τὸ ἀστυνομικό της μυθιστόρημα στὸ περιοδικὸ «Γράμματα» ποὖχε προκηρύξει ἕνα διαγωνισμό.

Τί θαῦμα! Τὰ χειρόγραφά της ἔγιναν δεκτά. Καὶ ἐζητοῦσαν ἀπ' τὴν συγγραφέα νὰ παρουσιαστῆ στὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ, γιὰ νὰ συνεννοηθῆ μὲ τὸν καλλιτεχνικὸ διευθυντή, πάνω σὲ κάτι λεπτομέρειες γιὰ τὴν δημοσίευση τοῦ μυθιστορήματος.

Τρέμοντας ὁλόκληρη ἡ Ζανί, ντύθηκε τὴν ἑπομένη καὶ πῆγε στὸ περιοδικό.

—'Εμένα ζητᾶτε; τὴ ρώτησε ὁ Σεμπαστιὲν Τόκ, καὶ τὴν εἰσήγαγε στὸ γραφεῖο του.

—Εἶμαι ἡ νέα... στὴν ὁποίαν γράψατε...

—Ἄ, ναί, ἔχετε ἰδέαν τῶν καλλιτεχνικῶν ζητημάτων;...

—Χμ...

—Μπορεῖτε νὰ γράψετε τίποτα «ψιλὰ» ἂν χρειαστῆ;

—....

—Πρέπει νὰ κάνετε στὰ γρήγορα περιλήψεις. Γράφετε γρήγορα;

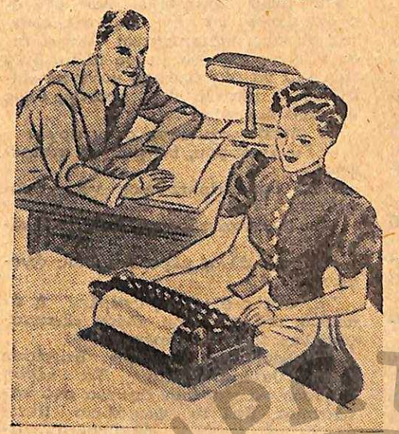

'Η Ζανὶν τὰ ἐπήγαινε περίφημα μὲ τὸν διευθυντή της.

—Ναί... βέβαια.

'Η Ζανὶ πᾶχε χαμένα.

—'Εν τάξει... 'Η δακτυλογράφος ποὺ ζητῶ πρέπει νάναι συνεργάτις μου κυρίως. 'Ελπίζω νὰ τὰ καταφέρετε. Ἂν θέλετε, μπορῆτε ν' ἀναλάβετε ἀπὸ αὔριο τὸ πρωί. Στὶς 9. Σύμφωνοι;

Καὶ ἔτσι ἡ Ζανί, ἐπειδὴ δὲν τόλμησε νὰ διακόψη τὸν κριτικό, προσελήφθη ὡς γραμματεύς του. Καὶ ἡ περιπέτεια αὐτὴ τῆς ἦταν τόσο εὐχάριστη ποὺ μπλέχτηκε χωρὶς νὰ παραπονεθῆ καθόλου.

— ✠ —

Τὴν ἑπομένη ἔγραψε στὸν ἑαυτό της, δηλαδὴ ἡ γραμματεὺς δὶς Ρ.ζὰν ἔγραψε στὴν κυρία Λόρα Νόρα, συγγραφέα τοῦ ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος, ἕνα γράμμα, ὅπου τῆς ἔλεγε νὰ περάση κατεπειγόντως ἀπ' τὸ περιοδικό.

'Η συγγραφεὺς ἀποκρίθηκε ὅτι ἐπειδὴ ταξίδευε συνεχῶς, τὴν ἀναπληροῦσε ὁ ἀντικαταστάτης της (ὁ ὁποῖος ἐν προκειμένῳ ἦταν ἡ 'Αντουανέτ, ἡ φίλη τῆς Ζανὶ) καὶ ὅτι ἀναλάμβανε, ἀφοῦ κάνει τὶς διορθώσεις ποὺ τῆς ὑποδείκνυαν, νὰ τοὺς στέλνη τμηματικῶς τὸ μυθιστόρημά της.

Καὶ τὸ ζήτημα κανονίστηκε.

'Εν τῷ μεταξὺ στὸ περιοδικὸ συζητοῦσαν συχνότατα γιὰ τὴν μυστηριώδη Λόρα Νόρα.

—Θᾶναι ἄνδρας, ἔλεγε ὁ οἰκονομικὸς διευθυντής.

—Ὅποιος καὶ ἂν εἶναι, πάντως φαίνεται πὼς ἔχει γερὸ ταλέντο, ἀποκρινόταν ὁ καλλιτεχνικὸς συνεργάτης.

'Η Ζανὶ τὰ πήγαινε περίφημα μὲ τὸν διευθυντή της. Δούλευε μὲ τόσο κέφι πάντα, ποὺ αὐτὸς δὲν εὕρισκε τίποτα νὰ τῆς κατηγορήση.

Καὶ σιγὰ-σιγὰ οἱ δυὸ νέοι γίνηκαν φίλοι. 'Η ἐκτίμησις ποὺ εἶχε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον μεγάλωνε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Πολλὲς φορὲς ὁ Σεμπαστιὰν παρακολουθοῦσε ὧρες ὁλόκληρες τὴν Ζανὶ καθὼς ἔγραφε καὶ ἄλλες φορὲς πάλι ἐκείνη σήκωνε τὸ κεφάλι της καὶ τὸν καμάρωνε μὲ μυστικὴ χαρὰ ὅταν εἶχε τὰ μάτια του στραμμένα ἀλλοῦ.

Καμμιὰ φορὰ τὸ βλέμμα τους συναντιόταν καὶ ἀμέσως χαμήλωναν τὸ κεφάλι καὶ οἱ δύο ντροπιασμένοι.

Τὰ βράδυα ὅταν ἔφευγαν μαζὶ (καὶ αὐτὸ γινόταν συχνὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ) πήγαιναν καὶ καθόταν σὲ κανένα ἡσυχο ζαχαροπλαστάκι καὶ μιλοῦσαν γιὰ διάφορα πράγματα.Μιλοῦσαν καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα φυσικά.

—Ποιὸς εἶναι ὁ ἰδεώδης ἔρως;

—'Η γυναῖκα ἐπιτρέπεται νὰ ἔχη τὸ ἴδιο ἐπάγγελμα μὲ τὸν ἄνδρα της;

—Ναί, ἀλλὰ νὰ συνεργάζεται, χωρὶς νὰ εἶναι ἀντίζηλος, ἀποκρινόταν ὁ Σεμπαστιέν.

'Η...

—Καὶ γιατὶ ὄχι τὸ ἕνα ἐπάγγελμα νὰ συμπληρώνη τὸ ἄλλο; Ἕνας κριτικὸς καὶ μιὰ γραμματεύς, ἐπὶ παραδείγματι...

—Οὔ... θὰ ἦταν ὑποτιμητικὸ γι' αὐτήν, ἀποκρινόταν ἡ Ζανί. Προτιμότερο ἕνας κριτικὸς καὶ μιὰ συγγραφεύς.

Καὶ ἡ συζήτησις παρατεινόταν ἐπ' ἀόριστον.

— ✠ —

Καὶ μιὰ μέρα γίνηκε τὸ ἀπευκταῖον. 'Η Λόρα Νόρα εἶχε ἀργήσει νὰ στείλη τὴ συνέχεια τοῦ μυθιστορήματος καὶ τὸ ἀφεντικὸ ἦταν ἔξω φρενῶν.

—Ποῦ εἶναι ἡ συνέχεια; κ. Τόκ, ποὺ μὲ πῆρες στὸ λαιμό σου... Μὲ τὸ νὰ φωνάζης καὶ νὰ λὲς πὼς ἔχει ταλέντο αὐτὴ ἡ τυχοδιώκτισσα. Τί θὰ γίνουμε τώρα; Τηλεφώνησα, ἀλλὰ μοῦ εἶπαν πὼς δὲν ἔχουν καμμιὰ εἴδηση ἀπ' αὐτήν. Τί θὰ γίνουμε τώρα; 'Ελα'. ἄσε τ' ἀστεῖα, Τόκ... ὁμολόγησε, λοιπόν, ὅτι σὺ εἶσαι ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ τοῦ βιβλίου...»

('Η συνέχεια στὴ σελίδα 61)

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΕΩΡ. ΟΝΕ

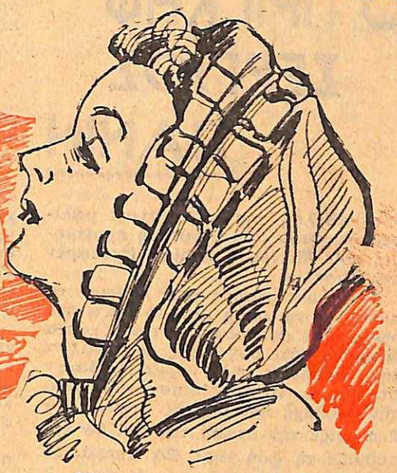

Σένα ἀπὸ τὰ κεντρικώτερα σημεῖα τοῦ Παρισιοῦ, ὑψωνόταν τὸ μέγαρο ποὺ ἐστέγαζε τριάντα χρόνια τώρα, τὸν οἶκο Ντεβαρέν, ἕναν ἀπὸ τοὺς παλαιότερους καὶ μεγαλύτερους γαλλικοὺς ἐμπορικοὺς οἴκους.

Ὁ οἶκος Ντεβαρέν, πράγματι, θεωρεῖται καὶ σήμερον ἀκόμη ὡς ἕνας πανίσχυρος ὀργανισμός. Ἐὰν ρωτήσετε στὴν παρισινὴ «πιάτσα», θὰ σᾶς ποῦν ὅτι μπορεῖτε νὰ δώσετε μὲ κάθε ἀσφάλεια καὶ εἴκοσι ἑκατομμύρια ἀκόμη, φθάνει νὰ λάβετε τὴν ὑπογραφὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ οἴκου αὐτοῦ.

Καὶ — αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ ἀξιοσημείωτο — ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου εἶναι μιὰ γυναῖκα!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι μιὰ ἐξαιρετικὴ φύσις.

Τὸ στάδιό της τὸ ἄρχισε ἀπὸ πολὺ χαμηλά. Εἶχε ὅμως θέλησι καὶ ἦταν ἐξαιρετικὰ ἔξυπνη. Εἶχε θέσει ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς της νὰ γίνῃ πλουσία. Καὶ τὸ κατώρθωσε αὐτό.

Ὁ πατέρας της ἦταν ἕνας ἁπλὸς ἐργάτης ποὺ μόλις καὶ μετὰ βίας κέρδιζε τὸ ψωμὶ τῆς οἰκογενείας του.

Ὅταν ἔφθασε σὲ ἡλικία γάμου, ἡ μέλλουσα πολυεκατομμυριοῦχος παντρεύθηκε τὸν Μισὲλ Ντεβαρέν, ποὺ ἦταν τότε ὑπάλληλος σὲ ἕνα ψωμάδικο.

Μὲ τὰ χίλια φράγκα ποὺ εἶχε δώσει ὁ ἐργάτης ὡς προῖκα στὴν κόρη του τὸ νεαρὸ ἀνδρόγυνο νοίκιασε ἕνα μικρὸ μαγαζάκι. Ὁ Μισὲλ ξεφούρνιζε τὸ ψωμὶ κι' ἡ κ. Ντεβαρὲν καθόταν στὸ ταμεῖο...

Γλέντια καὶ διασκεδάσεις δὲν ἤξεραν. Δουλειὰ καὶ μόνον δουλειά. Ἔτσι, κατώρθωσαν ὕστερ' ἀπὸ λίγο ν' αὐξήσουν τὸ μικρό τους κεφάλαιο. Καὶ μιὰ μέρα ἔκλεισαν τὸ μαγαζάκι τους κι' ἄνοιξαν ἕνα ἄλλο, πιὸ εὐρύχωρο, μὲ βιτρίνες μὲ φρεσκοβαμμένες ἑταζέρες, γιὰ τὰ ψωμιά, σ' ἕναν κεντρικώτερο δρόμο.

Τὸ ἐμπόριο ἐπήγαινε καλά... Γιατί καὶ στὸ νέο μαγαζί, τὸ ἀνδρόγυνο δὲν ἄλλαζε τακτική. Ὁ Μισὲλ ἐπιστατοῦσε στὸ ψήσιμο τοῦ ψωμιοῦ, τῶν μπισκότων καὶ τῶν κέκ — οἱ δουλειὲς εἶχαν μεγαλώσει, βλέπετε ... — κι' ἡ κ. Ντεβαρέν, ἡ «διευθύντρια», ὅπως τὴν ἀποκαλοῦσε καὶ ὁ ἄνδρας της ἀκόμη, κύτταζε τοὺς λογαριασμοὺς καὶ διηύθυνε τὶς ἐργασίες.

Μιὰ μέρα ἐσκέφθηκε πὼς δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τὴν ἐκμεταλλεύονται οἱ ἀλευροβιομήχανοι. Ἀπεφάσισε ν' ἀγοράσῃ ἕνα μικρὸ μῦλο, δικό της, γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ κανένας «διάμεσος» μεταξὺ τῆς πρώτης ὕλης καὶ τοῦ ἐμπορίου.

Ὁ Μισὲλ γκρίνιασε στὴν ἀρχή:

— Γυναῖκα μου, θὰ μᾶς καταστρέψῃς!...

Αὐτὴ ὅμως ἀρκέσθηκε νὰ χαμογελάσῃ:

— Δὲν καταλαβαίνῃς ἐσύ... τοῦ εἶπε μόνο.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ μύλος ἀγοράσθηκε.

Ἔ, αὐτὸς ὁ μύλος ὑπῆρξεν ἡ ἀπαρχὴ τοῦ μεγάλου πλέον «ξεπετάγματος» τῶν Ντεβαρέν.

Ἀκολούθησε ἡ ἀγορὰ δευτέρου μύλου, ὕστερα τρίτου... Τὰ κέρδη ἄρχισαν νὰ εἰσρέουν ἄφθονα στὸ κατάστημα. Καὶ τὸ ψωμάδικο μετεβλήθη σὲ μεγάλο ἀλευροβιομηχανικὸ οἶκο...

Ὕστερ' ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρόνων κόπους, μόχθους καὶ στερήσεις, ἡ κυρία Ντεβαρὲν ἔβλεπε νὰ λαμβάνῃ σάρκα καὶ ὀστᾶ τὸ ὄνειρό της Διηύθυνε τώρα μιὰ τεραστία ἐπιχείρηση μὲ χιλιάδες ὑπαλλήλους. Δὲν ἠσχολεῖτο πλέον παρὰ μὲ τὸ ἐμπόριον τοῦ ἀλευριοῦ. Κι' οἱ μεγάλοι τραπεζίτες ἐρχόντουσαν στὸ γραφεῖο της γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν μαζί της, ὡς ἴσοι πρὸς ἴσους!...

Ὁ οἶκος Ντεβαρὲν, ἦταν ἡ πρώτη φίρμα τῆς Γαλλίας. Εἶχε ὑποκαταστήματα παντοῦ...

Τὰ ξαφνικὰ αὐτὰ πλούτη, ὡστόσο, δὲν εἶχαν ἀλλάξει καθόλου τὸν χαρακτῆρα τῆς κυρίας Ντεβαρέν. Ἤξερε καλὰ τὴ ζωή, κι' ἐγνώριζε πὼς ὅλα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, μποροῦσε νὰ μεταβληθοῦν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Δὲν ἦταν ματαιόδοξη...

Δὲν ἦταν ὅμως κι' εὐτυχισμένη....

Ὑπῆρχε κάτι ποὺ τὴν βασάνιζε... Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της δυστυχισμένο γιατὶ δὲν εἶχε ἀποκτήσει ἕνα παιδί...

Σὲ τί θὰ χρησίμευαν ὅλα αὐτὰ τὰ πλούτη της ἀφοῦ δὲν εἶχε κανένα στὸν ὁποῖον νὰ τὰ κληροδοτήσῃ;.....

Ὁ ἄνδρας της ἔνοιωθε τὸ ἴδιο μαράζι. Ἡ ἔλλειψις ἑνὸς παιδιοῦ τοῦ ἦταν πολὺ αἰσθητή.

Πρὸς στιγμὴν σκέφθηκε νὰ υἱοθετήσῃ τὸν Σαβινιέν, ἕναν ἀνεψιό τοῦ Ντεβαρέν.

Γρήγορα ὅμως ἐγκατέλειψαν αὐτὴ τὴ σκέψη. Πρῶτον ποὺ οἱ γονεῖς τοῦ Σαβινιέν, ὁ πατέρας του κυρίως — ἕνας ἀδερφὸς τοῦ Ντεβαρὲν ποὺ κατώρθωνε νὰ εἶναι διαρκῶς ἄνεργος — δὲν θὰ δέχονταν νὰ στερηθοῦν τὸ παιδί τους. Ἔπειτα ὁ μικρὸς αὐτός, δὲν ἦταν καθόλου συμπαθητικὸς στὴν κυρία Ντεβαρὲν. Ἦταν θρασύς, τεμπέλης καὶ αὐθάδης. Ἔτσι τῆς φαινόταν τουλάχιστον! Καὶ δὲν τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολύ, ὅσο ἀγαποῦσε τὸ γυιὸ μιᾶς παλαιᾶς της γειτόνισσας τῆς ἐποχῆς τῆς φτώχειας τους, τὸν μικρὸ Πιὲρ Ντελαρύ.

Ἄ, αὐτός ναί! Ἦταν ἕνα παιδὶ ἔξυπνο, μελετηρό, πρώτυπον ἠθικῆς. Ἡ κυρία Ντεβαρὲν τὸ ἐσπούδασε, τὸ βοήθησε νὰ πάρῃ τὸ δίπλωμά του ὡς μηχανικός, τὸν προσέλαβε στὴν ἐπιχείρησή της.

Κι' ὁ Πιὲρ γρήγορα ἐπέφερε διάφορες μηχανικὲς τελειοποιήσεις στὸ ἐργοστάσιο ποὺ ηὔξησαν τὰ κέρδη τῆς ἐπιχειρήσεως.

Πόσο θὰ ἤθελε νὰ ἦταν παιδί της, ἡ κυρία Ντεβαρέν. Ἡ μητέρα του ὅμως, ἡ κυρὰ Ντελαρύ, ποὺ καμάρωνε τώρα γιὰ τὸν γυιό της δὲν θὰ δεχόταν, βέβαια, νὰ τὸν στερηθῇ.

Κι' ἔτσι, ἡ κυρία Ντεβαρὲν προτίμησε νὰ υἱοθετήσῃ μιὰ ὀρφανοῦλα, τὴν Ζὰν ντὲ Σερναί, μιὰ μικροῦλα εὐγενῆ τῆς ὁποίας ὁ πατέρας εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του μετὰ τὴν τελεία καταστροφή του.

Ὁ Μισὲλ ἐδέχθηκε τὸ κοριτσάκι αὐτὸ χωρὶς κανέναν ἐνθουσιασμό.

Θὰ προτιμοῦσε νὰ υἱοθετοῦσαν κανένα ἀγόρι...

Γρήγορα ὅμως ἐσυμπάθησε καὶ τὴν μικροῦλα Ζὰν. Ἡ χάρη της κι' ἡ παιδική της ἀφέλεια εἶχαν φέρει τὸν ἥλιο καὶ τὴν χαρὰ μέσα στὸ σπίτι του...

Καὶ τότε, ἐντελῶς ἀνεπάντεχα, συνέβη ἕνα θαῦμα!

Γιατὶ ἐπρόκειτο περὶ πραγματικοῦ θαύματος. Ἡ κυρία Ντεβαρὲν, ὕστερα ἀπὸ δεκάξη χρόνια συζυγικὸ βίο ἀπέκτησε ἕνα παιδί!...

Ἦταν κοριτσάκι κι' αὐτὸ καὶ τὸ ὠνόμασαν Μισελίν, πρὸς τιμὴν τοῦ πατέρα του.

Ἡ Ζὰν κι' ἡ Μισελὶν μεγάλωναν μαζί.

Ἡ κυρία Ντεβαρὲν ἀνέτρεφε τὴν Ζὰν σὰν νὰ ἦταν πραγματικὴ δική της κόρη. Τί τὰ θέλετε ὅμως... Σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ δείχνῃ πὼς διαφορετικὰ ἀγαποῦσε τὴν Ζὰν καὶ διαφορετικὰ τὴν Μισελίν...

Ὡς τὴν στιγμὴ ποὺ εἶχεν ἀποκτήσει τὸ κοριτσάκι της, ἡ κυρία Ντεβαρὲν δὲν εἶχε νοιώσει τί θὰ πῇ ἀγάπη.... Τὸν ἄνδρα της δὲν τὸν εἶχεν «ἀγαπήσει» ποτέ.. Τὸν θεωροῦσε ἕναν καλὸ σύντροφο, ἢ μᾶλλον ἕναν καλὸ ὑπάλληλό της. Μόνον τὴν κόρη της ἀγάπησε. Τὴν ἀγάπησε τρελλά, παράφορα, μὲ μιὰν ἀγάπη ἀρρωστημένη, ἱκανὴ γιὰ κάθε θυσία...

Ὅλη της ἡ αὐστηρότης ἐξατμιζόταν ὅταν βρισκόταν μαζὶ μὲ τὴν κόρη της. Ἡ φοβερὴ αὐτὴ γυναῖκα, ποὺ ὅλοι τὴν τρέμανε, μεταβαλλόταν σὲ ἀρνάκι μόλις ἀντίκρυζε τὸ βλέμμα τοῦ ἀθώου πλάσματος ποὺ εἶχε φέρει στὸν κόσμο.. Κάθε ἐπιθυμία τῆς Μισελὶν ἔπρεπε νὰ ἐκπληρωθῇ. Ἐὰν ὅλο τὸν κόσμο τὸν εἶχε δικό της, ἡ κυρία Ντεβαρέν, εὐχαρίστως θὰ τὸν ἀπέθετε στὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ της...

Ἕνα δάκρυ τῆς Μισελὶν τὴν ἀναστάτωνε...

Ἡ Ζὰν, μεγαλώνοντας, ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται τὴ διαφορὰ αὐτή... Κι' ἄρχισε νὰ ζηλεύῃ...

Πολλὲς φορές, κυττάζοντας τὴ Μισελὶν ἡ κυρία Ντεβαρέν, ἔλεγε:

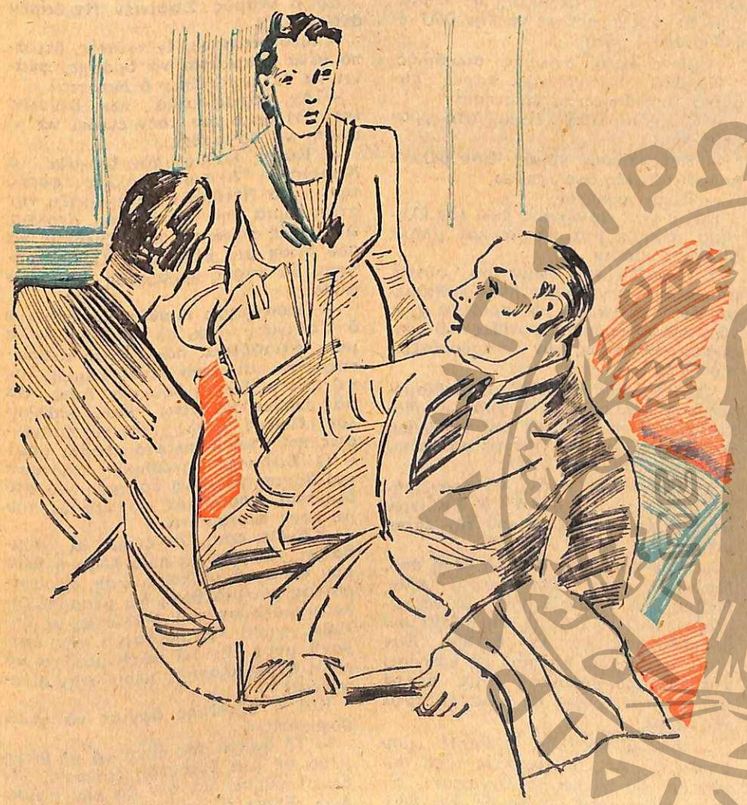

Καὶ οἱ μεγάλοι τραπεζίτες ἐρχόντουσαν στὸ γραφεῖο της γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν μαζί της

Ἔτσι πλούσια καὶ ὄμορφη ποὺ εἶναι, θὰ μπορέσῃ νὰ πάρῃ τὸν καλλίτερο σύζυγο. Ἂν θελήσῃ ὅμως ν' ἀκούσῃ τὴ συμβουλή μου, νὰ προτιμήσῃ νὰ πάρῃ ἕναν ἄνθρωπο αὐτοδημιούργητο ποὺ νὰ διακρίνεται γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του, καὶ ποὺ θὰ μπορέσῃ μ' αὐτὰ τὰ ἐφόδια κυρίως νὰ πάῃ ἐμπρός...

Εἶχε ὄπ' ὄψη της τὸν Πιὲρ Ντελαρὺ ὅταν σκεπτόταν ἔτσι.

— ΦΦ —

Ἡ Μισελὶν ἦταν δέκα χρόνων ὅταν πέθανε ὁ πατέρας της. Ὁ καϋμένος ὁ Ντεβαρὲν δὲν ἄφησε μεγάλο κενὸν ὁλόγυρά του. Ἐφόρεσαν, βέβαια, πένθος. Εἶναι ζήτημα ὅμως ἐὰν ἡ ἀπουσία του ἔγινε αἰσθητή. Ἡ κυρία Ντεβαρὲν τὸν ἔκλαυσε, βέβαια. Ἔνοιωσε ὅμως συγχρόνως καὶ ἕνα παράξενο συναίσθημα. Ἡ Μισελὶν τώρα θὰ ἦταν ὅλη δική της!...

Ἐλάτρευε σὲ τέτοιο βαθμὸ τὴν κόρη της ὥστε δὲν ἤθελε νὰ μοιράζῃ μὲ κανέναν ἄλλον τὴν ἀγάπη της.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ κυρία Ντεβαρὲν εἶχε γίνει ἤδη βαθύπλουτη. Ἔλεγαν ὅτι οὔτε καὶ ἡ ἴδια ἤξερε τὸν ἀριθμὸ τῶν ἑκατομμυρίων της.

— ΦΦ —

Ἡ Ζὰν καὶ ἡ Μισελὶν μεγάλωναν ἔτσι μέσα στὰ πλούτη. Ἡ μιὰ ἦταν ψηλὴ, μελαχροινή, μὲ μάτια γαλάζια. Ἡ ἄλλη λεπτή, ξανθή, μὲ μαῦρα μάτια.

Ἡ Ζὰν ἦταν περήφανη καὶ καπριτσόζα. Εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν πατέρα της, τὸν γλεντζέ, καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα της τὴν ἰταλίδα καλλιτέχνιδα — γιατὶ ὁ πατέρας της εἶχε παντρευθῆ μιὰ κοινὴ ἀρτίστα τοῦ μελοδράματος — τὸν βίαιο καὶ κάπως ἀλλόκοτο χαρακτῆρα της.

Ἡ Μισελίν, ἀπεναντίας, ἦταν εὐγενικιά, εὐαίσθητη καὶ γλυκειά. Εἶχε πάρει ὅμως καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν μητέρα της τὴν σταθερότητα τοῦ χαρακτῆρος της καὶ τὴν ἀποφασιστηκότητά της.

Ἡ Μισελὶν ἀγαποῦσε εἰλικρινὰ τὴν Ζὰν. Αὐτὴ ὅμως, ἂν καὶ καταλάβαινε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὰ ἔχῃ καλὰ μὲ τὴν Μισελίν, τὸ εἴδωλο τῆς μητέρας της, στὸ βάθος ὑπέφερε γιατὶ δὲν βρισκόταν στὴν ἴδια μοίρα μὲ τὴν

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ

θετὴ ἀδελφή της.... Ἐπίστευε μάλιστα ὅτι ἦταν ἄδικη αὐτὴ ἡ προτίμησις ποὺ ἔδειχνε ἡ κυρία Ντεβαρὲν στὴ Μισελίν.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι στὸ ὁποῖο εἶχε ἀνατραφῆ. Στὴν Σκωτία ἐζοῦσαν κάτι συγγενεῖς τοῦ πατέρα της. Ἐδήλωσε στὴν κυρία Ντεβαρὲν ὅτι ἤθελε νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ. Ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ θὰ τῆς ἔκαναν θὰ ἐκανόνιζε τὴν στάση της καὶ θὰ ἐρρύθμιζε τὴ ζωή της: Θὰ ἀπεφάσιζε δηλαδή, ἂν θὰ ἔμενε μαζί τους ἢ ἂν θὰ ξαναγύριζε στὸ μέγαρο τῆς θετῆς της μητέρας.

Ἡ κυρία Ντεβαρὲν δὲν ἔφερε καμμιὰν ἀντίρρησι στὴν ἀναχώρησι τῆς Ζάν. Κι' ἔτσι, ἡ μικρὴ ἔφυγε μιὰ μέρα γιὰ τὴν ὁμιχλώδη Σκωτία.

Τὴν ἴδια ἐποχή, ἡ Μισελὶν ἐνέδωσεν στὶς προτροπὲς τῆς μητέρας της, ἐδέχθηκε νὰ ἀρραβωνιασθῆ τὸν Πιὲρ Ντελαρύ...

Ἔ, φαντάζεσθε πιὰ τὴν χαρὰ τῆς κυρίας Ντεβαρέν. Ὅλα τῆς χαμογελοῦσαν στὴ ζωή...

Κι' ἔξαφνα, ἕνα πρωΐ, ἡ Ζὰν ξαναγύρισε. Εἶχε μείνει ἕξη μῆνες στὴ Σκωτία, ἡ ὑποδοχὴ ὅμως ποὺ τῆς ἔκανε ὁ θεῖος της δὲν ἦταν, φαίνεται τόσο θερμὴ ὅσο περίμενε. Ἔφθασε στὸ μέγαρο τῶν Ντεβαρὲν τὴν ἴδια ἐποχὴ ποὺ ὁ Πιὲρ Ντελαρύ, γεμᾶτος φιλοδοξία, ἄφηνε τὴ μνηστή του, τοὺς φίλους του καὶ τὸ Παρίσι καὶ ἔφευγε γιὰ τὴν Αλγερία ὅπου ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσῃ ἕνα ἔργο σπουδαιοτάτης σημασίας ποὺ θὰ ἐστερέωνε τὴν φήμη του.

Φεύγοντας ὁ νεαρὸς μηχανικὸς, δὲν φανταζόταν ὅτι ἡ Ζὰν ἐπέστρεφε στὸ Παρίσι, φέροντας τὴν δυστυχία γι' αὐτὸν προσωποποιουμένη σ' ἕναν χαριτωμένο νέο, τὸν πρίγκηπα Σὲρζ Πανίν, ποὺ τῆς εἶχε συστηθῆ στὸ Λονδῖνο, σέ κάποιο χορό.

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Σερναὶ εἶχε συνταξιδεύσει μὲ τὸν πρίγκηπα κατὰ τὴν ἐπιστροφή της. Καὶ τὸ ταξίδι τῆς εἶχε φανῆ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο τόσο καλὴ ἦταν ἡ συντροφιὰ τοῦ νέου.

Τὸν σύστησε, φυσικά, καὶ στὴν κυρία Ντεβαρέν, ὡς ἕνα γνωστό της ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Καὶ ὁ νέος εὐπατρίδης δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ ὁ τακτικὸς χορευτὴς τῆς Ζὰν καὶ τῆς Μισελίν.

Κι' ἔτσι ἐμπῆκε μέσα στὸ σπίτι τῶν Ντεβαρὲν, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ ἐκεῖ ἕναν νέον ὀλέθριο ρόλο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ἕνα πρωΐ τοῦ Μαΐου 10... ἕνας νέος ντυμένος κομψά, κατέβηκε ἀπὸ ἕνα ταξὶ μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ οἴκου Ντεβαρέν.

Προχώρησε μὲ βῆμα ζωηρὸ στὴν αὐλή, ἐπέρασε μπρὸς ἀπὸ τὸ θυρωρὸ χωρὶς νὰ σταματήσῃ, ἄνοιξε μιὰ μικρὴ πόρτα ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος ἑνὸς διαδρόμου, καὶ βρέθηκε μπρὸς σ' ἕναν κλητῆρα ποὺ ἐδιάβαζε τὴν ἐφημερίδα του ξαπλωμένος νωχελέστατα σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Μόλις εἶδε τὸν νέο νὰ μπαίνῃ ἀπὸ τὴν μικρὴ πόρτα, ὁ κλητήρας ἔσπευσε νὰ σηκωθῆ. Ἄφησε τὴν ἐφημερίδα νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ χαμογελώντας προχώρησε δυὸ βήματα.

— Καλημέρα, καλέ μου Φέλιθ, εἶπεν ὁ νέος μὲ οἰκειότητα. Ἡ θεία μου εἶναι ἐδῶ;

— Μάλιστα κ. Σαβινιέν. Ἡ κυρία Ντεβαρὲν εἶναι στὸ γραφεῖο της. Μαζί της ὅμως βρίσκεται ὁ ὑποδιευθυντὴς τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου τοῦ κράτους καὶ συνεργάζονται.

Ὁ γέρο-Φέλιξ εἶχε πάρει ἕνα ὕφος μυστηριῶδες καθὼς ἔλεγε αὐτὲς τὶς λέξεις.

—Ὅπως βλέπετε, συνέχισε δείχνοντας στὸν ἀνεψιὸ τῆς Κυρίας Ντεβαρὲν τὸν προθάλαμο ποῦ ἦταν γεμᾶτος κόσμο, ὅλοι αὐτοὶ περιμένουν τὴ σειρά τους ἀπὸ τὸ πρωὶ καὶ εἶναι ζήτημα ἂν θὰ τοὺς δεχθῆ ἡ κυρία.

— Κι' ὅμως, πρέπει νὰ τὴν δῶ! ἐψιθύρισεν ὁ νέος.

Ἔμεινε λίγες στιγμὲς σιωπηλός. Κατόπιν, σὰν νὰ εἶχε πάρει ξαφνικὰ μιὰ ἀπόφασι, ἐρώτησε:

—Ὁ κ. Μαρετὰλ εἶναι στὸ γραφεῖο του;

— Βεβαιότατα, κύριε. Ἐὰν θέλετε μπορῶ νὰ σᾶς ἀναγγείλω.

— Εἶναι περιττόν.

Καὶ ὁ νέος ἀφίνοντας ἐκεῖ τὸν κλητῆρα, ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ μπῆκε σ' ἕνα δωμάτιο.

Στὸ βάθος τοῦ δωματίου αὐτοῦ, μπρὸς σ' ἕνα γραφεῖο, ἦταν καθισμένος ἕνας ἄνθρωπος ὡς τριάντα χρονῶν, ποὺ οἱ πρόωρες ρυτίδες τοῦ προσώπου του ὅμως τὸν παρουσίαζαν πιὸ γέρο.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν βυθισμένος στὴ μελέτη κάτι ἐγγράφων. Μόλις ἄκουσε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του ν' ἀνοίγῃ, ἐσήκωσε τὰ μάτια κι, ἀντίκρυσε τὸν Σαβινιέν,

Σηκώθηκε κι' ἔκανε νὰ προχωρήσῃ πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ ὁ Σαβινιὲν μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ τὸν ἐσταμάτησε.

— Μὴν κουνηθῆς ἀπὸ τὴ θέση σου, Μαρετάλ, γιατὶ θὰ φύγω, εἶπε. Μπῆκα στὸ γραφεῖο σου, γιὰ νὰ περιμένω ἐδῶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ θεία μου θὰ εὐδοκήσῃ νὰ μὲ δεχθῆ' Ἐὰν ὅμως σ' ἐνοχλῶ θὰ πάω νὰ καπνίσω ἕνα τσιγάρο κάνοντας μιὰ βόλτα καὶ θὰ ἐπιστρέψω σὲ τρία τέταρτα τῆς ὥρας.

— Δὲν μ' ἐνοχλῆς, ἀγαπητέ μου Σαβινιέν. Δὲν μ' ἐνοχλεῖς τόσο συχνὰ ὅσο θὰ ἤθελα, τουλάχιστον! Ἔχεις τρεῖς μῆνες νὰ φανῆς ἀπὸ δῶ! Κάθησε, λοιπον... ἐτελείωσα τὴν ἀλληλογραφία μου...

Μπροστά του, πράγματι, ἦταν στιβαγμένος ἕνας σωρὸς ἀπὸ φακέλλους.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Σαβινιέν, φαίνεται πὼς οἱ δουλειὲς πᾶνε πολὺ καλά....

—Ὅσο πάει καὶ καλλίτερα.

—Ἔχετε βουνὰ ἀπὸ ἀλεῦρι, ἐ;

— Πανύψηλα βουνά! Τώρα τελευταῖα, μάλιστα, ἀποκτήσαμε καὶ ἰδιόκτητο στόλο!

— Πῶς! Στόλο;! ἀνέκραξε μὲ ἔκπληξη ὁ Σαβινιέν.

— Μάλιστα, στόλο μετακινούμενο δι' ἀτμοῦ!

«Ἡ κυρία Ντεβαρὲν δὲν ἔμεινε ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν περισυνὴ συγκομιδὴ τοῦ σταριοῦ ποὺ μᾶς ἦλθε ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Εἶχαν ἀργήσει νὰ ἔλθουν τὰ φορτωμένα καὶ εἶχαν ὑποστῆ μεγάλες βλάβες. Ἡ κυρία Ντεβαρὲν ἐθύμωσε καὶ ἀπεφάσισε τὶς θαλάσσιες μεταφορὲς νὰ τὶς κάνουμε στὸ ἑξῆς μόνοι μας. Ἀγοράσαμε τὰ βαπόρια ποὺ θὰ μᾶς μετέφεραν τὸ προϊόν μας. Ἱδρύσαμε ἤδη πρακτορεῖα στὴ Σμύρνη καὶ στὴν Ὀδησσό.

—Μ, αὐτὸ εἶναι καταπληκτικό! Εἶναι ὑπέροχο! Ἂν ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις ἡ θεία μου θὰ ἔχῃ ἕναν προϋπολογισμὸ σὰν τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν! Ἄ! εἴσαστε εὐτυχισμένοι ἐσεῖς ἐδῶ! Ἀσχολεῖσθε μὲ κάτι!... Ἐγὼ γλεντῶ μονάχα... Κι' ἂν ἤξερες πόσο πλήττω ποὺ γλεντῶ! Ἄ! Ἤμουν καμωμένος γιὰ δράση ἐγώ.

Κι' ὁ νεαρὸς Σαβινιὲν Ντεβαρὲν ἀναστέναξε.

— Μοῦ φαίνεται, ἐν τούτοις, ὅτι ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ δράσῃς, φθάνει νὰ θελήσῃς εἶπεν ὁ Μαρετάλ.

—Ἄχ, ξέρεις καλὰ πὼς δὲν εἶν' ἔτσι. Ἡ θεία μου δὲν ἐννοεῖ νὰ μ' ἀφίσῃ νὰ ἐργασθῶ.

— Κάνῃς λάθος! τὸν διέκοψε ὁ Μαρετάλ. Ἄκουσα πολλὲς φορὲς τὴν κυρία Ντεβαρὲν νὰ ἐκφράζῃ τὴν στενοχώρια της γιατὶ εἶσαι ἄργος. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τῆς ζητήσῃς νὰ σοῦ δώσῃ μιὰ θέση ἐδῶ. Πολὺ γρήγορα θὰ πάρῃς προαγωγὴ καὶ καλὸ μισθό...

— Προαγωγή; Μισθό; τὸν διέκοψε ὁ Σαβινιέν. Μά, δὲ μοῦ λὲς φίλε μου, φαντάζεσαι πὼς ἕνας ἄνθρωπος σὰν καὶ μένα εἶναι καμωμένος γι' αὐτὴν ἐδῶ τὴ δουλειά. Αὐτὸ δὰ μᾶς ἔλειπε, νὰ γίνω ἕνας ὑπάλληλος! Ποιός; Ἐγώ!... Μὲ τὶς ἐμπνεύσεις ποὺ ἔχω μέσα στὸ κεφάλι μου!

Ὁ Σαβινιὲν σηκώθηκε ἀπότομα καὶ ἄρχισε νὰ κάνῃ βόλτες μέσα στὸ δωμάτιο, κουνῶντας τὸ κεφάλι του με ὕφος περιφραστικό.

—Ἔνοια σου, καὶ ξέρω τί συμβαίνει... Ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο ἡ θεία μου θέλει νὰ μὲ ταπεινώσῃ, προσφέροντάς μου μιὰ θέση δῶ μέσα. Μὲ ζηλεύει ἀπλούστατα! Μάλιστα, μὲ ζηλεύει, γιατὶ καταλαβαίνει τὴν ὑπεροχή μου! Ἐννοεῖ αὐτὴ μονάχα νὰ εἶναι ἡ μεγαλοφυὴς μέσα στὴν οἰκογένεια!

Καὶ ὁ τεμπέλης ἄρχισε νὰ γελᾶ σαρκαστικά.

— Τὸ ὄνειρό της εἶναι νὰ μὲ θάψῃ μέσα σὲ μιὰ βλακώδη ἐργασία, ἐξακολουθήσε, μὰ δὲν θὰ τὴν ἀφίσω ἐγώ. Ξέρω τί μοῦ χρειάζεται. Δράσῃ! Μάλιστα! Μοῦ χρειάζεται νἄχω ἐλεύθερο τὸ πνεῦμα μου καὶ νὰ ριχθῶ στὶς μεγάλες ἐπιχειρήσεις!.... Γιὰ νὰ προβῶ σὲ ἀνακαλύψεις ποὺ θ' ἀναστατώσουν τὸν κόσμο!... Ν' ἀκολουθήσω τὴν «πεπατημένην», νὰ ζήσω σὰν ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος; Ἄ ὄχι! Δὲν μοῦ ἦταν δυνατόν.

— Γι' αὐτὸ δὲν μπόρεσες νὰ πετύχῃς καὶ στὶς ἐξετάσεις, ἐ;... ρώτησε μὲ ὕφος ἀθῶο ὁ Μαρετάλ.

— Ἀκριβῶς! ἐβεβαίωσεν ὁ Σαβινιέν. Θέλησαν νὰ μὲ βάλουν στὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων: στάθηκε ἀδύνατο! Στὴν Ἐμπορικὴ Σχολὴ ἀπέτυχα καὶ ἐκεῖ. Οἱ καθηγηταὶ ἀντελήφθησαν πὼς δὲν ἤμουν ἕνα περιορισμένο μυαλὸ σὰν τοὺς ἄλλους καὶ μὲ ζήλεψαν! Μὰ οὔτε καὶ στὴν οἰκογένειά μου ἐννοοῦν νὰ μὲ πάρουν στὰ σοβαρά. Μὲ ζηλεύουν!

«Ἡ θεία μου Ντεβαρὲν μοῦ ἔχει ἀπαγορεύσει ν' ἀνακατεύωμαι σὲ ἐπιχειρήσεις...

— Μὰ γιατί;

— Γιατί — ἄκου λογική! — γιατὶ ἔχω τ' ὀνομά της, λέει καὶ θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τὴν ρεζιλέψω! Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτό; ν' ἀποτύχω ἤδη σὲ δυὸ ἐπιχειρήσεις ποὺ θέλησα νὰ κάνω αὐτὸ σημαίνει ὅτι θὰ ἀποτυγχάνω πάντα; Ἐπήγαινα γιὰ τὴ μεγάλη ἰδέα, ἁπλούστατα... Ἡ θεία μου ἐπλήρωσε, βέβαια, ἀλλὰ τὸ θεωρεῖς εὐγενικὸ ἐκ μέρους της νὰ καταχρᾶται τῆς θέσεώς της γιὰ νὰ μὲ συντρίβῃ; Ἂν ἡ θεία μου μὲ ἄφινε, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐξέπλησσα τὸν κόσμο!

— Αὐτὸ ἀκριβῶς φοβήθηκε! ἀπήντησε ὁ Μαρετάλ, γελῶντας

—Ἄ! Ὥστε συμμαχεῖς κι, ἐσὺ μὲ τοὺς ἐχθροὺς μου, ἐ;... εἶπεν ὁ Σαβινιὲν ἔξω φρενῶν. Μὲ κοροϊδεύεις!...

Καὶ σωριάσθηκε συντριμμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα...

Ἄρχισε νὰ παραπονεῖται ἐναντίον τῆς μαύρης του τύχης. Ἄ, κανένας δὲν τὸν ἔνοιωθε... Ἡ θεία του τοῦ εἶχε «κόψει» μιὰ «σύνταξι» ἐνέα χιλιάδων φράγκων τὸ μῆνα, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι «δὲν θἄκανε τίποτα». Ἦταν τίμιο αὐτό; Ἦταν ἠθικό;

Κι' ὅμως ἔνοιωθε ὅτι ἦταν πλασμένος γιὰ μεγάλα ἔργα... Κι' ἔτσι, μιὰ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ξεσπάσῃ ἀλλοῦ, νὰ χρησιμοποιήσῃ ἀλλοῦ τὴν δραστηριότητά του, τῶχε ρίξει στὰ γλέντια...

Ὅλο στὰ θέατρα καὶ στὰ καμπαρὲ βρισκόταν...

Ἔ, λοιπόν, παρ' ὅλ' αὐτά, δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὴ φαντασία του...

— Ναί, ναί... ἔλεγεν στὸν Μαρετάλ. Τὸ μυαλό μου διαρκῶς δουλεύει... Ἔχω κάνει κάτι ὑπέροχες ἀνακαλύψεις...

Ὁ Μαρετὰλ ἐκύτταξε μὲ οἶκτο τὸν νεαρὸν αὐτὸν τεμπέλη.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ

Ἤξερε καλὰ σε τι συνισταντο οἱ ἀνακαλύψεις του.

Πολλὲς φορὲς ἐρχόταν ἔτσι, γεμάτος «φούμαρα» γιὰ ν' ἀναπτύξῃ στὴν «διευθύντρια» τὶς νέες ἐπιχειρηματικὲς περιπέτειες ποὺ σχεδίαζε. Αὐτὴ ὅμως, τὸν διέκοπτε ἀπ' τὴν ἀρχή. Μιὰ λέξῃ τοῦ ἔλεγε μόνο:

— Πόσα:

Ὁ Σαβινιὲν ἔκανε τὸν θυμωμένο, ἐδήλωνε πὼς δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ σίγουρα κέρδη ποὺ θὰ τοῦ ἐπέφεραν οἱ «ἀνακαλύψεις» του, στὸ τέλος ὅμως ἐδέχετο μερικὰ χιλιόφραγκα ποὺ τοῦ ἔδινε ἡ κυρία Ντεβαρὲν κι' ἔφευγε γιὰ νὰ πάῃ νὰ εὕρῃ τοὺς συντρόφους τῶν γλεντιῶν του.

—Ὁ Πιέρ, ἀλήθεια, τί γίνεται; ρώτησε ξαφνικὰ ὁ Σαβινιὲν τὸν Μαρετὰλ ἀλλάζοντας θέμα ὁμιλίας Ἔχεις νέα του;

— Βεβαιότατα, ἀπήντησε μὲ σοβαρότητα ὁ Μαρεσάλ. Ὁ Πιὲρ βρίσκεται στὴν Τύνιδα. Ἔχει ἀναλάβει μιὰ ἐπιχείρηση τεραστία ἐκεῖ, ποὺ πολὺ γρήγορα θὰ τὸν κάνῃ πλούσιο...

— Τὸ ξέρει ὅμως, ὁ λαμπρός μου αὐτὸς φίλος, ὅτι ἐνῷ δουλεύει κεῖ κάτω, ἐδῶ, κάποιος ἄλλος νεαρός, πρόκειται νὰ τοῦ κλέψῃ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του; ἐρώτησε ὁ Σαβινιὲν μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο.

Ὁ Μαρετὰλ ἀνεπήδησε

—Ψέμματα! φώναξε. Ἀπορῶ μάλιστα πῶς ἐσεῖς, κ. Ντεβαρέν, ἐπαναλαμβάνετε τέτοιες συκοφαντίες.

— Συκοφαντίες;

— Βεβαιότατα. Τὸ νὰ παραδέχεσθε ὅτι ἡ δεσποινὶς Μισελὶν μπορεῖ νὰ παραβῇ τὸν λόγον της, εἶναι καθαρὴ συκοφαντία. Καὶ ἐὰν ὁποιοσδήποτε ἄλλος τολμοῦσε νά...

—Ἔ, καλά! τὸν διέκοψε γελῶντας ὁ Σαβινιέν. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸ παίρνῃς τόσο κατάκαρδα, ἀγαπητέ μου. Αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα ἐσένα, δὲν δὲν θὰ τῶλεγα, βέβαια, στὸν πρῶτο τυχόντα. Δὲν ἔκαμα, ἄλλως τε, τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐπαναλάβω κάτι ποὺ ψιθυρίζεται σ' ὅλα τὰ σαλόνια αὐτὸν τὸν τελευταῖο καιρό.

Μιὰ συγκινητικὴ σκηνὴ ἀπὸ τὸ ν «Σέργιον Πανέν» ποὺ κινηματογραφεῖται τώρα στὸ Παρίσι, μὲ τὴν γοητευτικώτατη Φρανσουάζ Ροζαὶ καὶ τὴν Συλβία Μπαταΐγ.

Λένε, μάλιστα, ὅτι ὁ εὐτυχὴς θνητὸς ποὺ κατώρθωσε νὰ κάμῃ μιὰ τόσο λαμπρὰ κατάκτηση, εἶναι ὁ πρίγκηψ Σέρζ Πανίν... ἂν καὶ δὲν μ' ἀρέσει ν' ἀναφέρω ὀνόματα!

—Ὁ πρίγκηψ Πανίν, εἶπεν ὁ Μαρετάλ, ἔχει τρεῖς βδομάδες νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του στὸ σπίτι τῆς κυρίας Ντεβαρέν. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ πάει γιὰ γαμπρὸς σ' ἕνα σπίτι, δὲν φέρεται συνήθως, μοῦ φαίνεται ἔτσι...

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ἀγαπητέ μου, πὼς αὐτὰ τὰ λένε οἱ κακὲς γλῶσσες στὰ σαλόνια. Τί φταίω ἐγώ; Καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα ἂν ἡ Μισελὶν γίνῃ νοικοκυροποῦλα ἢ πριγκήπισσα, ἂν πάρῃ τὸν Ντελαρὺ ἢ τὸν Πανίν; Μήπως ἔχω νὰ κερδίσω τίποτε; Μιὰ πεντάρα δὲν δίνω... Μὲ τὴν προῖκα ποὺ ἔχει, εἶναι φυσικὸ νὰ τὴν περιτριγυρίζουν πολλοί...

«Ἡ θετὴ ἀδερφή της ἀλήθεια, ἡ μεγαλοπρεπὴς δεσποινὶς Ζάν, τί γίνεται;

—Ἄ, γιὰ τὴν δεσποινίδα Ζὰν τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει..! εἶπεν ὁ Μαρετάλ. Γι' αὐτὴν ὑπάρχουν πράγματι νέα...

Καὶ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μεταστρέψῃ ἀλλοῦ τὴν κουβέντα, ἄρχισε νὰ ἀναφέρῃ τὰ «νέα» ποὺ ὑπῆρχαν γιὰ τὴν θετὴ κόρη τῆς κυρίας Ντεβαρέν.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς οἰκείους της ὁ βαθύπλουτος Καϋρὸλ, τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ. Πρᾶγμα καταπληκτικόν! Γιατὶ ὁ Καϋρὸλ ἦταν φοβερὰ τσιγγούνης. Εἶχε ὅμως πολλὰ ἑκατομμύρια...

— Τί τύχη, ἐ, γιὰ τὴν δεσποινίδα Ζάν.... Κι, ὅμως αὐτὴ ἀρνήθηκε!

—Ἀρνήθηκε; Γιατί; Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Δὲν εἶπε.

— Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον! Κάποια δικαιολογία θὰ ἔφερε...

—Ἔ, βέβαια... Κάποια δικαιολογία ἔφερε... Ἐδήλωσε ὅτι δὲν θέλει νὰ τὸν πάρῃ γιατὶ δὲν τὸν ἀγαπᾶ!... Ἂν εἶναι αὐτὸς σοβαρὸς λόγος!

— Κι' ὁ Καϋρόλ;

—Ὁ τραπεζίτης Καϋρὸλ εἶναι ἄνθρωπος ἐπίμονος. Δὲν ἀπελπίσθηκε. Ἡ ἄρνησις τῆς δεσποινίδος Ζὰν δὲν τὸν ἀπεγοήτευσε. Φαντάζεται ὅτι θὰ μετανοιώσῃ καὶ ὅτι θὰ δεχθῆ τελικὰ τὴν πρότασή του.

(Ἡ συνέχεια στο επομενο)

Πέντε περίεργα εἰκονογραφημένα

Τὸν κληρονομεῖ μετὰ 30 χρόνια!

Ἂν ἔχῃς τύχῃ διάβαινε καὶ ριζικὸ καρτέρει, λέγει μιὰ λαϊκὴ παροιμία. Καὶ ἡ Κυρὰ Ἀντζουλίνα Ποντεγκράντε, ἀπὸ ἕνα χωριουδάκι τῆς Νεαπόλεως, περίμενε 85 ὁλάκερα χρόνια γιὰ νὰ τῆς χαμογελάσῃ ἡ τύχη. Ἔγνεθε μιὰ μέρα ἀνύποπτη στὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ της ὅταν παρουσιάζεται ὁ ὑπάλληλος τῆς Ἐφορίας καὶ τῆς ἀναγγέλλει ὅτι εἶχε κληρονομήσει ἕνα ἑκατομμύριο λιρέττες! Ἡ Κυρὰ Ἀντζουλίνα, πῆρε στὴν ἀρχὴ τὸ πρᾶγμα γιὰ ἀστεῖο, ἀλλὰ κατόπι ἐπείσθηκε ὅτι πραγματικὰ κληρονομοῦσε τὸν ἄλλοτε κύριό της, τὸν τραπεζίτη Κριτέλλ.

Ὁ τραπεζίτης δὲν ξέχασε τὶς περιποιήσεις καὶ τὰ φαγητὰ τῆς Ἀντζουλίνας, γι' αὐτὸ ὅταν ἔκανε τὴν διαθήκη του, αὐτὴν σκέφθηκε, μιὰ καὶ ἦταν ἄτεκνος. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅμως, ὅ,τι ἐχρειάσθηκε νὰ περάσουν 30 ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ βρεθῇ ἡ εὐτυχὴς κληρονόμος. Γιατὶ ὁ τραπεζίτης πέθανε στὰ 1900...

Ἐπιστήμονες .. στὰ σίδερα!

Δὲν τὸ πιστεύετε; καὶ ὅμως εἶναι ἀληθινό. Ὑπάρχει στὸν κόσμο μιὰ φυλακὴ τῆς ὁποίας ὅλοι οἱ τρόφιμοι εἶναι ἐπιστήμονες, ἢ πρόκειται νὰ γίνουν! Ἡ φυλακὴ αὐτὴ βρίσκεται στὴν Πραιτωρία τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Οἱ ἀρχὲς τῆς πόλεως αὐτῆς εἶχον τὴν περίεργη ἐμπνευση νὰ ἐφαρμόσουν ἕνα σύστημα σωφρονισμοῦ καὶ διαπαιδαγωγήσεως τῶν ἐγκληματιῶν, μαθαίνοντάς τους μιὰ ἐπιστήμη, σ' ὁποια ἔκλειναν.

Ἔτσι, ἱδρύθηκε τὸ σιδηρόφρακτο αὐτὸ πανεπιστήμιο ποὺ ἔχει βγάλει ἤδη πολλοὺς γιατρούς, δικηγόρους, καὶ μηχανικούς. Δὲν ἐγνώσθη ἂν τὸ πρωτότυπο αὐτὸ πανεπιστήμιο βγάζει... καὶ θεολόγους!

Πρωτότυποι ἀγῶνες δρόμου

Στὴν Ἀμερικὴ—ποῦ ἄλλοῦ;— δὲν τρέχουν μόνον τὰ ἄλογα καὶ οἱ σκύλοι, ἀλλά... καὶ τὰ φείδια, καὶ εἰδικώτερον, οἱ βόες. Τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἔγινε τελευταῖα στὸ Ἀρκάνσας Σίτυ τῆς ὁμώνυμης πολιτείας καὶ ἐπρόκειτο περὶ συστηματικοῦ ἀγωνίσματος μὲ στοιχήματα καὶ ὅλα τὰ συναφῆ.

Πῶς τὰ κατάφεραν οἱ Ἀμερικανοὶ νὰ κάνουν τὰ φοβερὰ αὐτὰ ἑρπετὰ νὰ τρέξουν; Ἰδού. Χαράξαν ἕνα μεγάλο κύκλο, καὶ μέσα σ' αὐτὸν ὡδήγησαν τοὺς βόας. Κατόπι, τοὺς ἔκαμαν στὸ κεφάλι μιὰ δυνατὴ ἠλεκτρικὴ ἐκκένωση καὶ τὰ τεράστια ἑρπετὰ ρίχτηκαν ἔξαλλα νὰ βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο. Ὁ πρῶτος ποὺ ἔφθασε στὴν γραμμὴ τῆς περιφερείας τοῦ κύκλου, ἦταν...ὁ νικητής! Ἐννοεῖται ὅτι ὅλος ὁ χῶρος γύρω καὶ ἀπὸ πάνω σὲ ἀρκετὸ ὕψος, ἦταν φραγμένος μὲ σύρμα.

Τώρα, οἱ πρωτότυποι κάτοικοι τοῦ Ἀρκάνσας Σίτυ, ἑτοιμάζονται νὰ διοργανώσουν καὶ... βατραχοδρομίες. Προσεχῶς θὰ γίνῃ ὁ πρῶτος... Μαραθώνιος τῶν βατράχων, μὲ ἔπαθλον 10.000 δολλαρίων γιὰ τὸν κάτοχο τοῦ νικητοῦ.

Ὕστερ' ἀπ' αὐτό, οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἔχουν παρὰ νὰ διοργανώσουν καὶ ποντικοδρομίες. Γι' αὐτοὺς θὰ ἔφθαναν 5—6 μεγάλοι ποντικοὶ καὶ ἰσάριθμες γάτες. Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ θὰ εἶχαν τότε τὸ πρωτότυπο ὅτι ὅλοι οἱ συναγωνιζόμενοι θὰ εἶναι κατ' ἀνάγκην νικηταί!

Ἕνας ἀπίστευτος βασιλεὺς

Ὁ Γάλλος κωμικός, Ζώρζ Μίλτον, ὁ περίφημος Μπουμπούλ, ἀποθανάτισε τὸν Τζαμπατζῆ τοῦ θεάματος στὸ φίλμ «ὁ Βασιλεὺς τῶν Τζαμπατζήδων». Ποιὸς θὰ ἀποθανατίση τώρα τὸν βασιλέα... τῶν λαθρεπιβατῶν;

Γιατὶ ὑπάρχει καὶ αὐτός. Ζῇ σήμερα στὴ Πολωνία καὶ ἔχει ταξιδέψει 57 φορὲς τζάμπα χωρὶς νὰ συλληφθῇ ποτέ. Οἱ ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου λαθρεπιβάτες, συγκεκινημένοι, τὸν ἀνεκήρυξαν βασιλέα των.

Ὁ Κριζνίσκυ— ἔτσι λέγεται—ταξίδευε κατὰ προτίμησιν κάτω ἀπὸ τὰ βαγόνια τῶν τραίνων σκαρφαλωμένος στὸν ἄξονά τους. Τὸ σύστημά δὲν ἄργησε νὰ βρῇ μιμητάς. Οἱ σιδηροδρομικὲς ἑταιρίες, γιὰ νὰ γλυττώσουν ἀπ' τοὺς τζαμπατσῆδες αὐτούς, περιτριγυρίζουν τοὺς ἄξονας μέ... συρματόπλεγμα.

Ἕνα μουσεῖο τρόμου στὴν Ἀγγλία

Ἡ μικρὴ πόλις Γκρίμσμπυ, στὴν Ἀγγλία μπορεῖ νὰ καυχηθῇ ὅτι ἔχει ἕνα πολὺ πρωτότυπον μουσεῖον. Τὸ μουσεῖον αὐτὸ εἶναι κάτι ἀνάλογο μὲ τὸ δικό μας ἐγκληματολογικὸ μουσεῖο, τὸ γνωστὸν στοὺς ἀναγνώστας μας «Μουσεῖον Τρόμου» τοῦ συνεργάτου μας κ. Ρούσσου. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ μουσεῖον τοῦ Γκρίμσμπυ εἶναι ἰδιωτικόν, ἀνήκει δηλ. στὴν οἰκογένεια τῶν δημίων τοῦ τόπου, Πάκνες καὶ μεταβιβάζεται μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια ἀπὸ γενεὰς εἰς γενεάν.

Μέσα στὸ μουσεῖο αὐτὸ βρίσκονται διάφορα φρικιαστικὰ πράγματα, ποὺ ἀνῆκουν σὲ κατοδικασθέντας εἰς θάνατον, μεγάλης ἱστορικῆς ἀξίας: ὅπως τὰ ἀπομνημονεύματα τῆς Ἄννας Μπολέϋν, τὰ ἀπομνημονεύματα αὐτὰ ἔχουν γραφῆ τὶς τελευταῖες ὧρες τῆς ἄτυχης βασίλισσας, καὶ εἶναι ὅλο-ὅλο ἕνα φύλλο χαρτί, μέσα στὸ ὁποῖο ὅμως, ἐπανελαμβάνεται 67 φορὲς ἡ φράσις «Εἶμαι ἀθῶα «!».

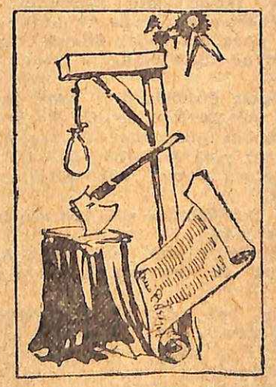

Μιλοῦν οἱ ποιηταί μας

Ὁ κ. Ἄριστ. Καμπάνης

ἐξηγεῖ τὸν ἑαυτόν του

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Ὁ κ. Ἄριστος Καμπάνης

Ἂν δὲν εἴχαμε ἐμπιστοσύνη στὴ μνήμη τῶν ἀναγνωστῶν μας θὰ ἔπρεπε νὰ τονίσουμε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ὅτι στὰ σημειώματα αὐτὰ δὲν κρατήθηκε καμμιὰ σειρὰ οὔτε ὡς πρὸς τὴν ἡλικία, οὔτε ὡς πρὸς τὴν ἀξία τοῦ ἔργου τῶν ποιητῶν ποὺ μᾶς ἔκαμαν τὴν τιμὴ νὰ μᾶς δώσουν συνέντευξη. Καὶ λέμε ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ κάμουμε καὶ πάλι τὴν διάκριση αὐτὴ ἐπειδὴ ὁ κ. Ἄριστος Καμπάνης, τὸν ὁποῖον ἀφορᾶ τὸ σημερινὸ σημείωμα, ἂν εἶχε κρατηθῇ ὁποιαδήποτε σειρά, θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς ἔχει «ἐξηγήσει τὸν ἑαυτό του» σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα φύλλα. Ἐκεῖ στὴν ἀρχὴ θὰ ἦταν ἡ θέσις του. Γιατὶ καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀξιόλογους πνευματικοὺς ἐργάτες τῆς χώρας μας θεωρεῖται.

Παράγων τῆς φιλολογικῆς μας ζωῆς ἔχει παίξει σημαντικὸ ρόλο στὴ λογοτεχνική μας κίνηση, ὡς κριτικὸς κυρίως. Ἡ «Ἱστορία τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας» ποὺ πρωτοδημοσίευσε στὸ 1924—ἀπὸ τότε ἔγιναν τέσσαρες ἐκδόσεις της—ἐπηρέασε βαθειὰ τὴ φιλολογία μας.

Ἐτοποθέτησε πολλὰ πράγματα στὴ θέση τους, ἔβαλε ἐπὶ τάπητος διάφορα ἄλλα ζητήματα ἀνύπαρκτα ἢ λανθάνοντα μέχρι τῆς στιγμῆς, ἐφώτισε λογοτεχνικὲς ἀξίες ποὺ εἶχαν παραγνωρισθῆ καὶ ἐκλόνισε φιλολογικὰ εἴδωλα ποὺ ὑπῆρχαν. Καὶ μὲ δυὸ λέξεις ἐσημείωσε σταθμὸ στὴν φιλολογικὴ ἱστορία τοῦ τόπου μας.

— ⊞ —

Ὁ κ. Ἄριστος Καμπάνης γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1883. Ἐνωρὶς μπῆκε στὴ δημοσιογραφία, ἐμαθήτευσε στὸ μεγάλο σχολεῖο τοῦ Γαβριηλίδη, ἐργάσθηκε κατόπιν στὸ «Νέον Ἄστυ» καὶ ἄλλες ἐφημερίδες καὶ τὸ 1920 ἐξέδωσε τὴν ἐφημερίδα «Πρωτεύουσα» ἡ ὁποία ἔζησε δυὸ χρόνια. Πολιτικὰ γεγονότα τὸν ἀνάγκασαν νὰ καταφύγῃ ἀργότερα στὴν Αἴγυπτο ἀπ' ὅπου γύρισε, τὸ 1925 προσκληθεὶς, ἀπὸ τὴν ἐκδοθεῖσαν τότε ἐφημερίδα «Πρωΐα» τῆς ὁποίας ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν. Τελευταίως ἐκδίδει καὶ διευθύνει τὴν ἐπιθεώρησιν «Νέον Κράτος» ποὺ εἶναι ὡς γνωστὸν τὸ θεωρητικὸν ὄργανον

Ἐγὼ κι' ἕνα δένδρο

Ἐλιά, ὦ ἐλιὰ ποὺ γεύεσαι τὰ πλούτη τῆς ζωῆς (σου
αἰῶνας κάτω ἀπὸ τὸ φῶς ποὺ λάμπει καὶ χαϊ- (δεύει
καὶ σὰν γυναίκας φίλημα πυρό, πολὺ ἀγαθό, ἐγγίζει καὶ τὴ σάρκα μου καὶ τὴ δική σου.

Στὸ ἀδρὸν ἀγέρωχο κορμὶ ἀειπάρθενο ποὺ ὀρ- (θώνεις,
μὲ τὰ μελαχροινὰ κλαδιά, τὰ φύλλα τ' ἀσημιά (σου,
κάθε ποὺ ἡ ἄνοιξις γυρνᾶ —περήφανη χαρά (σου—
νειᾶτα χαρίζει ὁλάκριβα, σὰν τὰ δικά της νειᾶτα
κι' ὁ πόνος ἀπ' τὸ σάρακα δὲν κατατρώγει, Ἐσένα.
Πολλὰ κι' ἂν εἶν' τὰ χρόνια σου, τὸ βάρος τους (δὲ νοιώθεις.
Κάθε χρονιὰ καὶ πιὸ γερή, πιὸ πλούσια, πιὸ (μεγάλη·
λάλα τὰ φύλλα στὴν αὐγὴ τὰ μουσικά σου, (λάλα
καὶ μέσ' στ' ἀπομεσήμερα τὰ μεθυσμένα,
καὶ μὲ τ' ὠχρὸ τὸ δειλινὸ ποὺ ξελογιάζει καὶ (εἶναι
σὰν τὴν ματιὰν μελάγχολον ἐρωτικῆς γυναί- (κας...

Δένδρον ποὺ ἐγεύθης τὴν ζωὴν τῶν αἰώνων πέ- (μου, τάχα
ὁ κόρος δὲν ἐχώρεσε δεσπότης στὴ καρδιά (σου;
Δὲν ἐβαρέθης χειμωνιὲς καὶ ρίγη καὶ χαλάζι;
Τὴν ἀρωτῶ καὶ λέγει μου τὸ φύλλωμά της λά- (λο;
Ποτέ μου δὲν ἐχόρτασα τὴν ζωήν. Ἡ δίψα μου (εἶναι
κι' εἶναι μεγάλη ἡ πεῖνα μου. Θέλω νὰ πιοῦν (ποτάμια
ἀπὸ νερὸν οἱ ρίζες μου καὶ οἱ κλῶνοι νὰ θε- (ριέψουν.
Ν' ἀνθομανοῦν πιὸ τροφαντοὶ τὴν ἄνοιξη οἱ (βλαστοί μου.
Ἄσοφε, μάταιε ἄνθρωπε. Καὶ τὴν ἀνάβραν θέ- (λω
τοῦ εὐγενικώτατου φωτὸς νὰ πιῶ τὴν ὕλην.
Νὰ βόγγουν θέλω οἱ ἄνεμοι μεγάλοι στὰ κλα- (διά μου,
νὰ τραγουδοῦν τὴν ἄνοιξιν τοῦ κάμπου τὰ πε- (τούμενα,
καὶ βούλομαι νὰ ὀρθώνουμαι καὶ ν' ἀπομένω (πάντα
τοῦ λόγγου ἡ πιὸ παλὴ ζωὴ καὶ τὰ πιὸ νέα (τὰ νειᾶτα.
Καὶ τότες ἀποκρίθηκα.
Ἐλιά, ὦ ἐλιὰ τὴ νιώθω
πλουσίαν τὴν εὐτυχία σου! Μὰ ὁ κεραυνός, (γιὰ πές μου,
δὲν τὴν ἐζηλοφθόνησε ὁ δυνατὸς καὶ γαῦρος
ποὺ λάμπει, φλέγει, φτερουγᾶ, ἐπάνω ἀπὸ τὰ (πάντα
στ' ἀνήμερα φθινόπωρα.
Ἡ ἐλιὰ δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε κι' στ' ὄνειρο ἐβυ- (θίσθη.
τοῦ Γενάριοῦ ἐπλημμύραεν ὁ ἥλιος τὰ κλωνιά (της
κι' ἐγώ, τοῦ κάμπου ὁ δουλευτὴς κι' ὁ ταπει- (νὸς ἐργάτης
πῆρα τὸ δρόμο κ' ἔφυγα.
Ὅμως νομίζω, ἀκόμα
θὰ τρέμει ἀπὸ τὸ λόγο μου τὸ ἀργὸ ὄνειρο τοῦ (δένδρου
κ' ἡ Ὀλυμπία θὰ στέκεται τοῦ κεραυνοῦ φοβέ- (ρα
ἐπάνω ἀπ' τὴν ἀδάμαστην, τὴ φωτισμένη ἐ- (λιά!

Ἀ. ΚΑΜΠΑΝΗΣ

τοῦ Νέου Κράτους. Εἰς τὴν δημοσιογραφικὴν οἰκογένειαν κατέχει ὁ κ. Καμπάνης μίαν ἀπὸ τὰς κορυφαίας θέσεις. Ὡς πολιτικὸς ἄρθογράφος πρὸ πάντων ἐξετιμήθη πάντοτε γιὰ τὴν εὐρύτητα τῶν ἀντιλήψεων καὶ τὴν βαθειὰ καὶ φιλοσοφημένη κατάρτιση.

Καὶ στὴ φιλολογία ὁ κ. Καμπάνης φάνηκε πολὺ ἐνωρίς, μὲ ποιήματα φυσικά, ὅπως οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς λογοτέχνες μας. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἕνας ὅμιλος ἀπὸ νέους λογοτέχνες μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Φῶτος Πολίτης, ὁ Καμπάνης, ὁ Νῖκος Καρβούνης, ὁ Γιῶργος Πολίτης, ὁ Λέαντρος Παλαμᾶς, ὁ Ρῶμος Φιλύρας, ὁ Νῖκος Χατζάρας καὶ ἄλλοι, ἔβγαλαν ἕνα περιοδικὸ ποὺ ἐσήκωσε πραγματικὴ ἐπανάσταση. Τὸ ὠνόμασαν «Ἤγησώ» καὶ δὲν ἐδημοσίευαν σ' αὐτὸ παρὰ μόνο στίχους. Ἡ ἐντύπωση ποὺ ἐπροξενήθη, ὠφείλετο κυρίως στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ὁμάδα αὐτὴ ἐρχότανε νὰ ἀντιδράσῃ αἰσθητικὰ στὶς ὑπερδημοτικιστικές, ἀκρότητες τοῦ κύκλου ποὺ εἶχε σχηματισθῆ γύρω ἀπὸ τὸ «Νουμᾶ».

Προσπαθοῦσε νὰ λυτρώσῃ τὴν ποιητικὴ ἔκφραση ἀπὸ τὰ κακοχώνευτα καλούπια τῶν ὀρθοδόξων δημοτικιστῶν ποιητῶν. Καὶ ὡς τέτοια προσπάθεια ἀπετέλεσε πραγματικὸ φιλολογικὸ κίνημα, ποὺ τὸ ὠνόμασαν μάλιστα καὶ κίνημα «νεοκλασσικισμοῦ». Τοῦ κινήματος αὐτοῦ ὁ κυριώτερος, ὁ χαρακτηριστικώτερος ἀντιπρόσωπος ὑπῆρξεν ὁ κ. Καμπάνης. Τὰ ποιήματα ποὺ ἐδημοσίευσε στὰ δέκα φύλλα τῆς «Ἤγησῶς» ἔκαμαν βαθυτάτη αἴσθηση. Ἡ λιτότης τῆς ἐκφράσεως, τὸ ἀνάγλυφον τῶν εἰκόνων, οἱ λαξευμένοι στίχοι καὶ τὰ ἀπηλλαγμένα ἀπὸ ὅ,τι ψεύτικο καὶ νοσηρό, συναισθήματα ποὺ ἐξέφραζαν, ἐπροκάλεσαν ἐντύπωση, προσέθεσαν μιὰ καινούργια μελωδικώτατη χορδὴ στὴ νεοελληνικὴ λύρα καὶ ἄνοιξαν ἕνα πλατὺ δρόμο στὴ λυρικὴ μας ποίηση, δρόμο τὸν ὁποῖον ἀργότερα ἀκολούθησαν, μὲ μικρὴ ἡ μεγάλη ἐπιτυχία, τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι.

— ΙΙΙ —

Στὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀνήκει καὶ τὸ φημισμένο αὐτὸ ποίημα ποὺ δημοσιεύουμε σήμερα. Τὸ ποίημα αὐτὸ τὸ ἐνεπνεύσθη σὲ μιὰ ἠλιόλουστη χειμωνιάτικη ἡμέρα, σὲ μιὰ «ἡμέρα βασιλική» ὅπως ὀνομάζουν τὶς ἡμέρες στὶς ὁποῖες ἐπικρατεῖ ἀπόλυτη εὐδία. Ἔμενε τότε στὴν ἐξοχή. Ἀπέναντι ἀπ' τὸ σπίτι του ὕψωνε τὸ φουντωτὸ παράστημά της μιὰ ἐλιά, ἕνα δένδρο ψηλό, γεμᾶτο ὑγεία, ὅπως τοῦ φάνηκε τότε, γεμᾶτο ὀμορφιὰ καὶ ἀλκή. Στὰ μάτια του τὸ λαμπρὸ αὐτὸ δένδρο παρουσιάσθηκε σὰν ζωντανὴ ὕπαρξη καὶ τοῦ ἔφερε στὸ νοῦ μιὰ θρησκευτικὴ σκέψη τοῦ Ἡρόδοτου. «Φιλέει τὸ θεῖον τὰ ὑπερέχοντα κολούειν» γράφει ὁ πατέρας τῆς Ἱστορίας. Μὲ τὸν πολυσήμαντο αὐτὸ ἀφορισμὸ πάνω στὸν ὁποῖον ἔχει στηριχθῆ καὶ τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς φιλοσοφίας τῆς ἀρχαίας τραγωδίας ὁ Ἡρόδοτος ἤθελε νὰ πῇ ὅτι οἱ θεοὶ ἀγαποῦν νὰ ἐμποδίζουν, νὰ κτυποῦν, νὰ τσακίζουν καὶ νὰ ταπεινώνουν κάθε τι ποὺ ὑπερέχει κάθε τὶ ποὺ στέκεται ὑπερήφανα καὶ ὑπεροπτικά. Φθονοῦν δηλαδὴ οἱ θεοὶ τὴν μεγάλη εὐτυχία καὶ μὲ σκληρότητα τὴν συντρίβουν στὸ τέλος.

Δὲν μποροῦμε δυστυχῶς γιὰ τεχνικοὺς λόγους νὰ δημοσιεύσουμε ὁλόκληρο τὸ θαυμάσιο αὐτὸ ποίημα, στὸ ἀπόσπασμα ὅμως ποὺ παραθέτουμε βλέπει ὁ ἀναγνώστης τὶς σκέψεις ποὺ ἐγέννησε στὸν ποιητὴ τὸ ἀντίκρυσμα τῆς ὑπερήφανης ἐλπίας καὶ ἡ ἀναπόλησις τῆς σοφῆς ρήτρας τοῦ Ἡροδότου.

Στοὺς πρώτους στίχους, περιγράφει μὲ τόσο ζωηρὰ χρώματα τὸ μεγαλεῖο τοῦ πανώρηου αὐτοῦ δένδρου, ποὺ δέχεται βιαρκῶς τὰ πυρὰ φιλήματα τοῦ ἥλιου, ποὺ ἔρχεται κάθε φορὰ ἡ ἄνοιξις γιὰ νὰ τὸ ξανανοιώσῃ. Ὁ διθυραμβικὸς αὐτὸς ὕμνος στὴν ἐλιὰ συνεχίζεται καὶ στοὺς στίχους ποὺ παραλείπουμε— ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν τὰ ἀποσιωπητικά. Καὶ συνεχίζει ὁ ποιητὴς τὴν ὑμνωδία του. Ρωτᾶ τὸ δένδρο ἂν ἡ ζωὴ τόσων αἰώνων δὲν ἔφερε τὸν κόρο στὴν καρδιά του καὶ τὸ ρωτᾶ ἀκόμα πῶς δὲν ἐβαρέθηκε ἀκόμα τὶς χειμωνιὲς καὶ τὰ χαλάζια.

Τὸ δένδρο πάντα ὑπερήφανο καὶ πάντα ὑπεροπτικὸ ἀπαντᾶ σ' ἕνα φλογερὸ τόνο πῶς δὲν ἐχόρτασε ἀκόμα τὴ ζωή, γιὰ τὴν ὁποία δίψα μεγάλη τρέφει. Καὶ τότε ὁ ποιητὴς ποὺ θυμᾶται τὴ φράση τοῦ Ἡρόδοτου φωνάζει: τὴν νοιώθω τὴν εὐτυχία σου τὴν πλούσια. Γιὰ πές μου ὅμως τὴν εὐτυχία αὐτὴ δὲν τὴν ἐζηλοφθόνησε ἀκόμα ὁ δυνατὸς καὶ γαῦρος κεραυνος, γιὰ νὰ πέσῃ—ἐννοεῖται— καὶ νὰ τὴν συντρίψῃ;

Τὸ δένδρο δεν ἀπαντᾷ ἀλλ' ὁ ποιητὴς δὲν βγαζει ἀπὸ τὸ μυαλό του τὴ σκεψη πῶς πάνω ἀπ' τὴν πανώρηα αὐτὴν ἐλιὰ στέκει ἡ φοβέρα τοῦ κεραυνοῦ ποὺ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μπορεῖ νὰ πέσῃ καὶ νὰ τὴν καψαλιάσῃ.

Δὲν ξέρουμε ἂν ὁ ποιητὴς ἤθελε μὲ τὴν ἐλιὰ καὶ τὸν κεραυνὸ αὐτὸ νὰ παραστήσῃ κάποια καθολικὴ καὶ εὐρύτερη ἰδέα. Ἀλλὰ γιατὶ τάχα ἡ ὁλόφωτη καὶ τρισευτυχισμένη αὐτὴ ἐλιὰ δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁ ἴδιος, κι' ὁ ἐπαπειλούμενος κεραυνὸς δὲν εἶναι ἡ ἴδια ἡ μοῖρα ποὺ στέκεται διαρκῶς πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, φθονερὴ κι' ἕτοιμη νὰ μᾶς κτυπήσῃ κατακέφαλα μόλις ἰδῇ τὴν εὐτυχία νὰ μᾶς ἀγκαλιάζῃ;

Τὸ ποίημα αὐτὸ ὅταν δημοσιεύθηκε στὴν «Ἤγησώ» ἔκαμε ζωηροτάτη ἐντύπωση. Ἡ ἄψογη καλλιτεχνικὴ μορφή του καὶ τὸ πλατύτατο νόημα ποὺ κλείνει ἐπροκάλεσαν τὰ ἐνθουσιωδέστερα σχόλια. Ἀργότερα τυπώθηκε στὴν περίφημη ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ κ. Καμπάνη «Προσφορὰ στὸν Ἥφαιστο» τὴν πρώτη καὶ τελευταία συλλογὴ ποὺ κυκλοφόρησε ὁ συγγραφεὺς τῶν «Ναῶν καὶ Τάφων». Ἔκτοτε ἐγκατέλειψε σχεδὸν τὴν ποίηση καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην. Ἔγραψε τὴν «Ἱστορία τῆς Νέας ἑλληνικῆς λογοτεχνίας» ποὺ παρ' ὅλη τὴν αὐστηρότητα ποὺ τὴν διακρίνει εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ λίγα μνημεῖα τῆς μεταπολεμικῆς μας λογοτεχνίας. Ἡ «Ἱστορία τῶν αἰσθητικῶν θεωριῶν» ποὺ ἐδημοσίευσε ἐπίσης εἶναι ἕνα σύγγραμμα μὲ ἀναμφισβήτητη ἀξία καὶ πολύτιμη χρησιμότητα. Ἂς μὴ ξεχνοῦμε δὲ ὅτι ὁ κ. Καμπάνης θεωρεῖται σπουδαῖος κριτικὸς καὶ ἡ γνώμη του βαρύνει ἐξαιρετικά. Ἐδημοσίευσε ἀκόμα τὶς θαυμάσιες περιγραφὲς τῶν «Ναῶν καὶ Τάφων» τῆς Αἰγύπτου, μετέφρασε ἀριστοτεχνικὰ πλεῖστα βιβλία, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸν πολύκροτο «Βίο τοῦ Ἰησοῦ» τοῦ Ρενάν, ἔχει ἕτοιμη μιὰ μετάφραση τῆς «Κολάσεως» τοῦ Δάντη, γράφει μιὰ μεγάλη ἱστορικὴ μελέτη γιὰ τὸν Καποδίστρια, μελετᾶ, χρόνια τώρα γιὰ νὰ γράψῃ μιὰ μεγάλη αἰσθητικὴ μελέτη γιὰ τὸν Λεοπάρντι—ποὺ τὸν θεωρεῖ τὸν μεγαλείτερο ποιητὴ τοῦ 19ου αἰώνος — καὶ ἔχει συγκεντρώσει τὸ ὑλικὸ γιὰ μιὰ ἱστορία τῆς λογοτεχνίας κατὰ τὸν 19ο αἰῶνα.

Στὴν οὐσία δὲν εἶναι παρ' ὅλα αὐτὰ «παραγωγικός». Δουλεύει πολὺ μέσα του τὰ θέματά του, καὶ διατυπώνει τὶς σκέψεις του ἔπειτα ἀπό μεγάλη διεργασία στόν ἐγκέφαλο.

Ὡς ἄνθρωπος ὁ κ. Καμπάνης διακρίνεται γιὰ τὴν ἁπλότητά του. Ἀποφεύγει τὸ θόρυβο, ρέπει πρὸς τὴν συλλογὴ καὶ τὴν Πνευματικὴ Αὐτοσυγκέντρωση. Στὸ σπίτι του τὶς περισσότερες ὧρες του τὶς περνᾶ παίζοντας μὲ τὸν ὀνομαστὸ γάτο του Ἀντώνη— γιατὶ ὁ βαθυστόχαστος κριτικὸς τρέφει τέτοιαν ἀδυναμία πρὸς τοὺς γάτους, ὥστε νὰ σκέπτεται νὰ γράψῃ καὶ ὁλόκληρο βιβλίο γι' αὐτούς. Στοὺς φιλολογικοὺς ἀγῶνες ποὺ ἀνεμίγθη, εὑρέθη πάντα στὴν πρώτη γραμμή. Καὶ ἀπεδείχθη ἀκαταμάχητος. Γιατὶ ἐκτός ἀπὸ τὴν εὐρυτάτη μόρφωση, διαθέτει καὶ τὸ ὅπλο τοῦ σαρκασμοῦ καὶ τῆς ἀνηλεοῦς εἰρωνείας, μὲ τὸ ὁποῖο ὄχι λίγες φορὲς συνέτριψε τὸν ἀντίπαλο.

— ΙΙΙ —

Οἱ ἀντιλήψεις τοῦ κ. Καμπάνη ἐπάνω στὴ ζωὴ ἐκπηγάζουν ἀπὸ τὶς γενικώτερες ἀντιλήψεις του, ἀπ' τὴν κοσμοθεωρία ποὺ πρεσβεύει.

— Δὲν μπορεῖ, μᾶς εἶπε, νὰ πιστεύῃ κανεὶς στὴ μεγαλείτερη πατρίδα, τὴν ἀνθρωπότητα ἂν δὲν πιστεύῃ στὸ Ἔθνος. Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πιστεύῃ στὸ Ἔθνος ἂν δὲν πιστεύῃ στὴν οἰκογένεια. Ἡ ἀτομικὴ ἐλευθερία θεμελιώνεται ἐπάνω στὴν ἐλευθερία τοῦ συνόλου καὶ πρέπει πάντοτε οἱ νέοι νὰ φυλάγωνται ἀπὸ τὸ μέγα λάθος τοῦ νὰ ταυτίζουν τὴν ἐλευθερία πρὸς τὴν ἀναρχία ἢ νὰ πιστεύουν ὅτι ἡ τέχνη εἶναι κολακεία τῶν αἰσθήσεων.

— Γιὰ σᾶς ποιὸ εἶναι τὸ πιὸ βαθὺ νόημα τῆς ζωῆς; Ἀπὸ ποιὰ ἠθικὴ ἄξια μπορεῖ νὰ ἀντλήσῃ κανεὶς τὴν εὐτυχία;

— Ἀπὸ τὴν πίστι. Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν πίστι. Ὅταν ρώτησαν τὸ Σολωμὸ ἂν ὑπάρχῃ Θεός, εἶπε: Ἐὰν δὲν ὑπάρχει Θεός, τί ὑπάρχει λοιπόν; Πιστεύω στὴ θρησκευτικὴ οὐσία τῆς ζωῆς ἀλλὰ καὶ ἡ θρησκεία τοῦ πατριωτισμοῦ εἶναι μιὰ νόμιμη θρησκεία».

Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶστες, ὅτι πολλοὶ ποιηταί μας, λογοτέχναι μας, διανοούμενοί μας δὲν μᾶς ἔχουν συνηθίσει σὲ ἐξομολογήσεις τέτοιου τόνου, θέλω νὰ πῶ τέτοιας σοβαρότητος. Τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς γι' αὐτοὺς δὲν ξεπερνοῦν τὰ συνηθισμένα ὅρια. Γι' αὐτὸ ὅμως καὶ περνοῦν ἀπὸ τὴν κοινὴ συνείδηση χωρὶς νὰ κατορθώσουν νὰ θεμελιώσουν μιὰ σίγουρη θέση, γι' αὐτὸ ἔρχονται καὶ παρέρχονται χωρὶς ν' ἀφήνουν πίσω τους τὴν βαθειὰ ἐντύπωση ποὺ προκαλοῦν οἱ λογοτέχνες μὲ τὰ μεγάλα διανοητικὰ προσόντα. Ἀπ' τὴν πάστα αὐτῶν τῶν δευτέρων εἶναι πλασμένος καὶ ὁ κ. Καμπάνης. Σ' ὅποιο εἶδος δοκιμάσθηκε ἄφησε ἔργο ἄρτιο καὶ ἀπολύτως σημαντικό. Μποροῦμε νὰ φανταζόμεθα τί πρόκειται στὸ μέλλον νὰ ἀφήσῃ, ἀφοῦ βρίσκεται ἀκόμη στὴν ἀκμὴ τῆς παραγωγικῆς του δυναμικότητος.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Πρέπει νὰ ξέρετε

ΚΥΡΙΕΣ και ΚΥΡΙΟΙ

ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ

ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ νὰ μιλήσουμε σήμερα γιὰ τὸ διάβασμα θὰ δώσουμε πρῶτα —πρῶτα δύο γενικὲς συμβουλὲς σχετικὲς μὲ τὸ ζήτημα αὐτό. Ἡ πρώτη εἶναι συμβουλὴ καλῆς συμπεριφορᾶς καὶ λέει: Μὴ διαβάζετε ποτέ σας ὅταν βρισκόσαστε σὲ συντροφιὰ γιατὶ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες προσβολὲς ποὺ μπορεῖτε νὰ κάνετε στοὺς ἄλλους. Τὸ νὰ ἀνοίξετε τὴν στιγμὴ ποὺ οἱ ἄλλοι συζητοῦν τὴν ἐφημερίδα σας ἢ ἕνα βιβλίο καὶ νὰ ἀρχίσετε νὰ διαβάζετε εἶναι σὰν νὰ τοὺς λέτε: «Βαρέθηκα νὰ ἀκούω τὶς ἀνοησίες ποὺ λέτε. Σᾶς βρίσκω ὅλους πολὺ βαρετοὺς καὶ προτιμῶ νὰ διαβάζω παρὰ νὰ συζητῶ μαζί σας ἢ νὰ ἀκούω τὶς ἀνοησίες σας». Ὅποιος θέλει νὰ διαβάσῃ μπορεῖ νὰ κλειδωθῆ στὸ σπίτι του καὶ νὰ ἐπιδοθῆ ὅσες ὧρες θέλει στὴν μελέτη. Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ δέχεται μιὰ πρόσκληση δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μεταβάλῃ τὸ σαλόνι τῶν ἄλλων σὲ ἀναγνωστήριο. Ἀκόμη πιὸ πρόστυχο, εἶναι φυσικὰ ὅταν προσκαλεῖ κανεὶς ξένους στὸ σπίτι του καὶ ἀντὶ νὰ φροντίσῃ νὰ τοὺς περιποιηθῆ ἢ νὰ τοὺς διασκεδάσῃ παίρνῃ ἕνα βιβλίο καὶ τὸ ρίχνει στὸ διάβασμα Εἶναι μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἀπρέπειες ποὺ μποροῦν νὰ γίνουν. Τὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ προσέχουν κάπως περισσότερο καὶ τὰ ἀνδρόγυνα. Ὁ ἄνδρας ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ λείπῃ ὅλη μέρα ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ δὲν βλέπει τὴν γυναῖκα του παρὰ μόνον τὸ βράδυ ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ κουβεντιάσῃ μαζί της, νὰ τῆς διηγηθῆ διάφορα ἐπεισόδια τῆς ἡμέρας, νὰ ἀκούσῃ τὶς δικές της ἐντυπώσεις κ. ο.κ. Ἔ. Ἅμα ὅμως γυρίζῃ στὸ σπίτι καὶ λέγοντας μιὰ ξερὴ καλησπέρα τὸ ρίγνει ἀμέσως στὸ διάβασμα εἶναι σὰν νὰ λέῃ στὴν γυναῖκα του ὅτι τὴν βαρυέται καὶ ὅτι ἡ ἐφημερίδα του τὸν ἐνδιαφέρει καὶ τὸν διασκεδάζει πολὺ περισσότερο. Τὸ ἴδιο ἰσχύει φυσικὰ καὶ ἀντίστροφα. Ὁ ἄνδρας ποὺ γυρίζοντας στὸ σπίτι του βρίσκει τὴν γυναῖκα του πεσμένη στὸ διάβασμα μὴ ἔχοντας καιρὸ γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῆ ἢ νὰ κουβεντιάσῃ μαζί του, θὰ ἀρχίσῃ σιγά—σιγὰ νὰ ζητάσῃ ἀλλοῦ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς συντροφιᾶς ποὺ τοῦ ἀρνεῖται ἡ γυναῖκα του.

Ἡ δεύτερη συμβουλὴ ποὺ θὰ σᾶς δώσουμε εἶναι μᾶλλον συμφεροντολογικὴ καὶ λέει: «Μὴ δανείζετε ποτὲ βιβλία σὲ φίλους καὶ γνωστοὺς ἢ ἂν τὰ δανείσετε πέστε πῶς τὰ χάσατε». Εἶναι παρατηρημένο ὅτι οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἢ ἀπὸ κακὴ πρόθεση ἢ ἀπὸ ἀμέλεια δὲν ἐπιστρέφουν τὰ βιβλία ποὺ δανείζονται. Κάποιος Γάλλος ποὺ εἶχε καεῖ καθὼς φαίνεται στὸ ζήτημα αὐτὸ εἶχε τὴν ἔμπνευση νὰ ἱδρύσῃ ἕνα «σύλλογο τῶν μὴ δανειζόντων βιβλία». Ὁ σύλλογος δέν εἶχε ἄλλο σκοπὸ παρὰ πῶς νὰ ἀπαλλάσσῃ τὰ μέλη του ἀπὸ τοὺς ἐνοχλητικοὺς γνωστοὺς ποὺ ζητοῦν νὰ τοὺς δανείσουν βιβλία. Τὰ ἐφωδίαζε, λοιπόν, μὲ ἕνα πιστοποιητικὸ ποὺ ἔγραφε ἐπάνω: «Ὁ κάτοχος τοῦ παρόντος πιστοποιητικοῦ κ. Τάδε εἶναι μέλος τοῦ συλλόγου τῶν μὴ δανειζόντων βιβλία καὶ ἔχει δώσει τὸν λόγο τῆς τιμῆς του ὅτι δὲν θὰ δανείσῃ ποτέ του βιβλίο σὲ ἄλλους. Παρακαλεῖσθε ὅθεν νὰ μὴ τοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς δανείσῃ βιβλία διότι θὰ τὸν ἀναγκάσετε ἢ νὰ σᾶς ἀρνηθῆ ἢ νὰ γίνῃ ἄτιμος».

Ὕστερα ἀπὸ τὶς δυὸ γενικὲς αὐτὲς συμβουλὲς μποροῦμε νὰ προχωρήσουμε σὲ μερικὲς ἄλλες λεπτομέρειες, σχετικὲς μὲ τὸ διάβασμα.

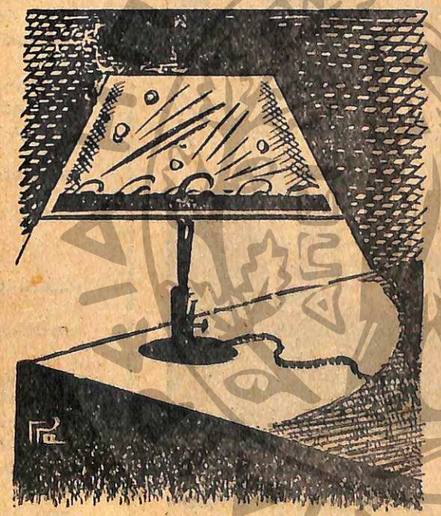

Ἀποφεύγετε νὰ διαβάζετε μέσα στὰ τράμ ἢ στὰ λεωφορεῖα ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα τοῦ ἄλλου. Εἶναι μιὰ πολὺ κακὴ συνήθεια ποὺ ἐνοχλεῖ φοβερὰ τοὺς ἄλλους ποὺ δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ σᾶς κρατοῦν τὴν ἐφημερίδα τους ἀνοιχτὴ γιὰ νὰ τὴν διαβάζετε σεῖς καὶ ποὺ δὲν ἔχουν καμμία διάθεση νὰ χώνετε τὸ κεφάλι σας δίπλα στὸ δικό τους γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ διαβάζετε καλύτερα. Ἐὰν τὸ θεωρεῖτε ἀπαραίτητο νὰ διαβάσετε ἐφημερίδα ἀγοράσατε δική σας.

Μεγάλη προσοχὴ χρειάζεται ὅταν πρόκειται νὰ χαρίσετε ἕνα βιβλίο. Τὰ βιβλία εἶναι συνήθως πολὺ εὐπρόσδεκτα δῶρα ἐπειδὴ ἕνα καλὸ βιβλίο εἶναι ἕνας καλὸς σύντροφος. Ἐπὶ πλέον ἔχουν τὸ πλεονέκτημα ὅτι διατηροῦνται πάρα πολὺν καιρὸ καὶ θυμίζουν πάντοτε τὸν καλὸ φίλο ἢ γνώριμο ποὺ τὰ ἐδώρισε. Προκειμένου νὰ χαρίσετε ἕνα βιβλίο δόστε περισσότερη προσοχὴ στὸ περιεχόμενό του παρὰ στὴν ἐξωτερική του ἐμφάνιση. Καλύτερα νὰ προσφέρετε ἕνα καλὸ βιβλίο χαρτόδετο παρὰ νὰ προσφέρετε ἕνα ἀνόητο βιβλίο χρυσοδεμένο. Τὸ περιεχόμενο τοῦ βιβλίου ποὺ θὰ χαρίσετε πρέπει νὰ συμβιβάζεται μὲ τὸν χαρακτῆρα καὶ μὲ τὴν ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ θὰ τὸ δεχθῆ. Δὲν μπορεῖτε νὰ προσφέρετε σὲ μιὰ νεαρὰ δεσποινίδα ἢ μιὰ σεβάσμια κυρία ἕνα ἄσεμνο βιβλίο οὔτε σὲ ἕνα παιδὶ τὸν «Ζαρατούστρα» τοῦ Νίτσε π. χ. Στὸ βιβλίο ποὺ θὰ προσφέρετε πρέπει νὰ γράψετε καὶ μία σύντομη καὶ εὐγενικὴ ἀφιέρωση.

Ἂν σᾶς κάμουν ἐσᾶς ἕνα βιβλίο δῶρο ἔχετε ὑποχρέωση νὰ τὸ διαβάσετε ἔστω καὶ ἂν τὸ βρίσκετε πολὺ ἀνόητο. Εἶναι πολὺ ἐνδεχόμενον ἐκεῖνος ποὺ σᾶς τὸ ἐδώρησε νὰ ἔχῃ διαβάσει τὸ ἴδιο βιβλίο καὶ νὰ θελήσῃ νὰ ἀκούσῃ τὴν γνώμη σας ἐπ' αὐτοῦ. Θὰ ἦταν λοιπόν, πολὺ πρόστυχο νὰ ἀποδειχθῆ ὅτι δὲν δώσατε καμμιὰ σημασία στὸ δῶρο του παρὰ τὸ πετάξατε σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς βιβλιοθήκης σας χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῆτε περισσότερο γι' αὐτό.

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

ΣΟΒΑΡΑ...

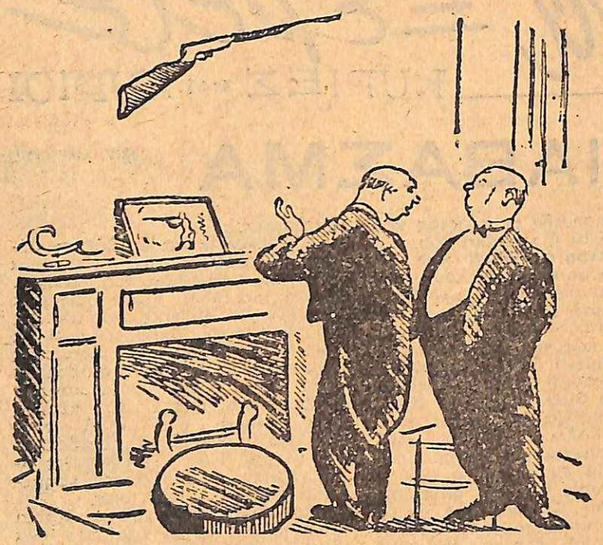

ΗΡΩΪΣΜΟΣ

Σ οἰκογενειακὸ μουσεῖο:
— Ἐδῶ εἶμαστε στὴν αἴθου σα τῶν τροπαίων, κι' αὐτὸ εἶνα· τὸ ντουφέκι μὲ τὸ ὁποῖο ἔσπα σα ὅσα πράγματα γτύπησα...

ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΙΣ

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ μηχανικὴ ὑπηρέτρια ποὺ πῆρα. Ἂν εἶσαι καλὸς μαζί μου, θὰ σοῦ δίνω συχνὰ τὸ κλειδὶ ποὺ θὰ σοῦ ἐπιτρέπη νὰ τὴν χαϊδεύης...

ΕΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ.. ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ

Τὸ ραντεβοῦ τὸ ἐρωτικὸ

Σᾶς εἶπα γιὰ τὸ ραντεβοῦ τὸ ἀγνὸν τῆς κόρης (τῆς ἐφήβου
ποὺ σᾶς τὸ δίδει πάντοτε μετὰ πολλοῦ θορύ· (βου,
γιὰ τ' ἄλλο τῆς ἐνήλικης, τὸ ραντεβοῦ τῆς κό· (ρης
καὶ συνεχίζω σήμερον ὡς εἶνε φυσικὸν
γιὰ κεῖνο τὸ ρωμαντικὸν
τὸ ραντεβοῦ τὸ πάνσαχλον τὸ τῆς γεροντοκό· (ρης,
γιὰ κεῖνο τὸ τερπνότατον τὸ μετὰ πανδρεμέ· (νης
ὡς καὶ γιὰ τὸ γλυκύτατον τῆς χήρας τῆς κατη· (μένης !

Ι'

Εἶνε πολὺ ρωμαντικὸν τὸ ραντεβοῦ τὸ ἐρωτι· (κὸν τὸ τῆς γεροντοκόρης
καὶ διεξάγεται σαφῶς ἐπὶ ἀνίσοις ὅροις:
Ἐσεῖς εἶστε ἀπένταρος, ἐνῶ αὐτὴ πλουσία
Ἐσεῖς εἶστε μορφάνθρωπος κι' ἐκείνη ἀπαισία
ποὺ ἀσφαλῶς ὁ πλάστης της... λάθος θὰ τὴν ἐ· (σκάρωσε
καὶ μόλις τὴν ἀντίκρυσε ἀμέσως... τὰ κακά· (ρωσε !

■

Εἶνε καταναγκαστικὸν ἢ ἄλλως πως... ἐμπορι· (κὸν τὸ ραντεβοῦ αὐτό
κι' αὐτὸ
διότι ἀπ' τὸν ἔρωτα ἀπέχει παρασάγγας
κι' ἐσεῖς τὸ δέχεσθε ἁπλῶς ὡς ἔχοντες... ἀνάγ· (κας !
Ἐκείνη ὅμως φίλοι μου ἂν κι' εἶνε ξεδοντιάρα
εἶνε σαφῶς, σαφέστατα κι' ἀπείρως ἐρωτιάρα.
Λυσσᾶ καὶ ὅταν σᾶς φιλᾶ στὸ στόμα, συμφορά (σας
νομίζετε πώς σᾶς φιλᾶ παιδιά μου ἡ πενθερά (σας !

■

...Καὶ σᾶς μιλᾶ παθητικά, κυττάζοντας τ' ἀ (στέρια,
συμπλέκοντας σάν... πάστορας τ' ἀδύνατά της (χέρια,
γιὰ τὶς χαρὲς τοῦ ἔρωτα, γιὰ δειλινὰ φλογᾶτα
καὶ σᾶς μιλάει γιά.. νειᾶτα
γιὰ μιὰ φωλιὰ ἐρωτικὴ
κι' εἶνε σωστὴ μανιακὴ
γιὰ τὸν Ρωμαῖο φίλοι μου καὶ τὴν Ἰουλιέττα
αὐτή... ἡ γρηὰ ζαμπέτα
ποὺ σοῦρχεται ἄνευ ντροπῆς
καμμιὰ βαρειὰ καὶ ζόρικη... κουβέντα νὰ τῆς (πῆς !

Ἀλλ' ἂν κι' εἶνε τοῦ ἔρωτος κακόν... ἀποδια· (λόγι
ἐν τούτοις γιὰ νὰ τήν... ποθῆς ὑπάρχουν πλεῖ· (στοι λόγοι
διότι ἂν δὲν ἔχετε καμμιὰ δουλειὰ νὰ κάνετε
μπροστὰ στό... ποτοφόλι της ἢ ἀσκημιά της.. (γάνεται !..

ΙΙ'

Γιὰ νὰ σᾶς δώση ραντεβοῦ σωστὸ μιὰ παντρε· (μένη
πρέπει νὰ εἶνε σὰν τρελλὴ μὲ σᾶς ἐρωτευμένη
ὁπότε παραβλέποντας τὸν τοῦ ἀνδρός της κίν· (δυνον
θὰ σᾶς ὁρίση ραντεβοῦ... ἀπείρως ἐπικίνδυνον.
Θάρθῃ χλωμὴ σὰν τὸ κερὶ καὶ λίαν φοβισμένη
μιλῶντας μὲ μισόλογα καὶ λίγο δακρυσμένη
(ξέροντας πώς ἡ πράξι της εἶνε ἀπηγορευμέ· (νη
καὶ θὰ σᾶς πῇ πώς στάθηκε πολὺ δυστυχισμέ· (νη
ἢ καί... ἀδικημένη
καὶ ὅτι τὴν ξεμυάλισαν τὰ νειᾶτα τὰ ὡραῖα (σας
καθὼς καὶ ἡ γλυκύτατη, ἡ πλάνα ἡ παρέα σας,
ὅτι ποτέ, ποτέ, ποτέ, δὲν εἶχε ἀγαπήσει
προτοῦ σᾶς συναντήση
κι' ἔπειτα μᾶλλον... ἀφελῶς καὶ ὑπὸ ἐχεμύ· (θειαν
ἔτσι ἀπὸ συνήθειαν
τὸν φουκαρᾶ τὸν ἄνδρα της ἀμέσως θ' ἀπατή· (ση...

■

Ἔπειτα θὰ μετανοῇ θὰ λέη πώς κατὰ λάθος
κυλίστηκε ἡ ἄμοιρη στὸ βδελυρό της πάθος
θὰ κλέη καὶ θὰ ὀδύρεται
καὶ θὰ διαμαρτύρεται
πῶς εἶστε ἡ αἰτία,
ποὔκανε ἡ κακόμοιρη αὐτὴ τήν... ἁμαρτία
καὶ τότε δακρυσμένη
καὶ καταφουρκισμένη
φεύγει διὰ τὸ σπίτι της σφοδρῶς... μετανοιω· (μένη

■

Κι' ἐν τούτοις... πλὴν προχώρησα καὶ τέλειωσε (κι' ἡ στήλη μου
καὶ διὰ τοῦτο φίλοι μου
θὰ δῆτε τὴν συνέχεια αὐτὴν ἐδῶ τὴ σκάρτη
τὴν ἄλλη τὴν Τετάρτη !...

Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ

...Κ' ΑΣΤΕΙΑ

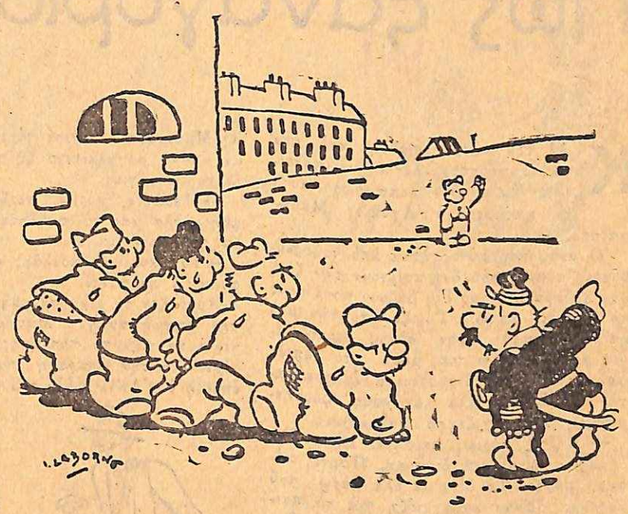

ΤΟ ΕΠΑΘΛΟΝ

— Προσοχή. Ὁ τελευταῖος ποὺ θὰ φθάσῃ στὸ τέρμα, θὰ καθαρίσῃ τὰ κρεμμύδ

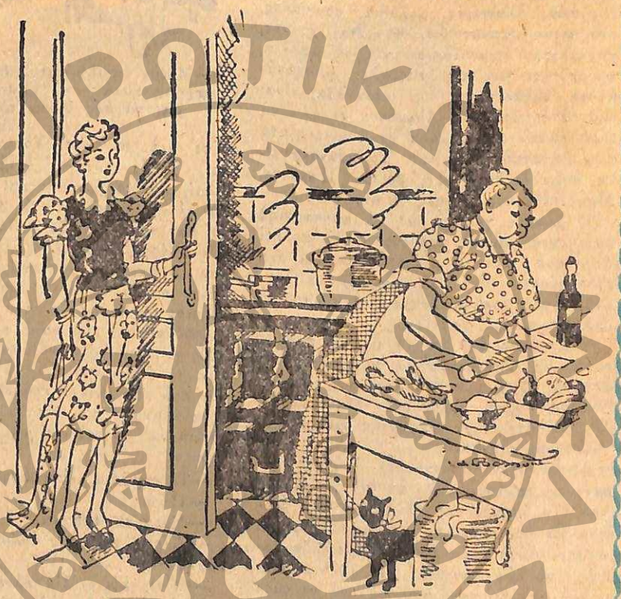

ΗΞΕΡΕ ΑΠΟ ΤΕΤΟΙΑ

— Μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω Μαρία;
— Ἄ, ὄχι σήμερα, κυρία, γι ατὶ ἔχω πάρα πολλὴ δουλειά...

Εὔθυμα διηγήματα

Πῶς ξαναγύρισε ὁ 'Απὸρτ

τοῦ 'Αντρὲ Κροζιὲρ

ΚΑΙ τὴν πήττα σωστὴ καὶ τὸν σκύλο χορτάτο, λέγει μιὰ παροιμία. Τὸ σχεδὸν ἀκατόρθωτο αὐτὸ τὸ κατάφερε ὁ 'Αγάπιος Μπονμαρσέλ.

'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τοὺς εὔθυμους τύπους ποὺ δὲν παίρνουν τὴν ζωὴ στὰ σοβαρὰ καὶ ποὺ δὲν βάζουν ποτέ τους τὸ κεφάλι κάτω. Γύριζε ἀπὸ τὴν μιὰ λαϊκὴ ἀγορὰ στὴν ἄλλη, φορτωμένος μὲ τὸ καλάθι του, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν τὰ πιὸ διαφορετικὰ ἐμπορεύματα. Τὰ ἅπλωνε ὅλα κατάχαμα, φύρδην-μίγδην, καὶ ἄρχιζε τὸ διαλάλημα:

—"Αλλος, κύριοι, περᾶστε. Εἶναι ὅλα ἑκκαζιόν, εἶναι ἀπὸ διάλυση. Πάρτε, κύριοι, πάρτε. Τὰ δίνουμε ὅλα κάτω τοῦ κόστους. "Εναν καραγκιόζη γιὰ τὸ παιδάκι, ἕναν ἀναπτῆρα γιὰ τὸν κύριο, ἕνα βραχιολάκι γιὰ τὴν κυρία. Περᾶστε, κύριοι, Διαλέξτε.

Καὶ ὁ κόσμος μαζευόταν περισσότερο γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸ διαλάλημα τοῦ Μπονμαρσέλ, παρὰ γιὰ νὰ ψωνίσῃ:

—Διάλυση σὲ ὅλα τὰ τμήματα, κύριοι. Περᾶστε. Μοναδικὴ εὐκαιρία. Δὲν κάνουμε πίστωση, σᾶς χαρίζουμε τὸ ἐμπόρευμα. "Αλλος στὸν Μπονμαρσέλ. Καρφίτσες, κορδόνια, ἀλατιέρες, μολύβια, σουγιάδες, δεσίματα παπουτσιῶν, τασάκια, χτένες, χτενάκια, τσιμπιδάκια γιὰ τὰ μαλλιά, φουρκέτες γιὰ τὶς μποῦκλες, μοσχοσάπουνα, ξυλάκια γιὰ τὴν μπουγάδα, εἶναι ὅλα ἀπὸ διάλυση. Περᾶστε σὲ ὅλα τὰ πατώματα καὶ σὲ ὅλα τὰ διαμερίσματα τῶν καταστημάτων μας. Τὸ ἀσανσὲρ εἶνα στὴν διάθεσή σας, κύριοι. Περᾶστε. Μία ἐπίσκεψις θὰ σᾶς πείσῃ.

'Ο κόσμος γελοῦσε μὲ τὰ φανταστικὰ πατώματα καὶ τὰ ἀσανσὲρ καὶ πολλοὶ ψωνίζανε κανένα μικροπραγματάκι γιὰ ν' ἀκούσουν τὸν Μπονμαρσὲλ νὰ λέῃ, καθὼς τσέπωνε τὰ λεπτὰ καὶ τύλιγε τὸ ἐμπόρευμα στὸ χαρτί:

—Περάστε ἀπὸ τὸ ταμεῖο νὰ πληρώσετε. Τὸ ἐμπόρευμα θὰ τὸ παραλάβετε ἀπὸ τὸ «Τμῆμα παραλαβῆς» στὸ ἰσόγειο. "Αλλος, κύριοι, ἄλλος στὸν Μπονμαρσέλ. Προφθάσατε πρὶν μετανοήσουμε καὶ ἀνεβάσουμε τὶς τιμές.

Δίπλα στὸν Μπονμαρσὲλ ἦταν θρονιασμένος, ἥσυχος καὶ ἀπαθής, ὁ σκύλος του ὁ α'Απόρτ». Τὸ ἐξωτερικό του πρόδινε ὅτι δὲν τρεφόταν ἀπὸ μπριζόλες καὶ φιλέτο. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε καθόλου νὰ ἔχῃ πάντοτε μιὰ εὔθυμη ἔκφραση στὸ πρόσωπό του, σὰν νὰ γελοῦσε κι' αὐτὸς μὲ τὰ ἀστεῖα τοῦ ἀφεντικοῦ του. Κάποια μέρα, ἐκεῖ ποὺ διαλαλοῦσε ὁ Μπονμαρσὲλ πάλι τὸ ἐμπόρευμά του σὲ κάποια λαϊκὴ ἀγορά, πλησίασε ἕνας πολὺ καλοντυμένος κύριος καὶ στάθηκε δίπλα του. "Ηταν ὁλοφάνερο ὅτι κάτι ἤθελε νὰ ψωνίσῃ, ἀλλὰ ἦταν διστακτικός.

'Ο Μπονμαρσὲλ ἄρχισε τότε νὰ διαλαλάῃ μὲ ἀκόμη μεγαλείτερο ζῆλο γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ κουράγιο:

—Περᾶστε, κύριοι, περᾶστε. 'Επισκεφθῆτε ὅλα μας τὰ τμήματα. "Ο,τι ἔχουμε γιὰ πούλημα εἶναι...

—Τὸ σκυλὶ τὸ πουλᾶς; εἶπε τότε ξαφνικὰ ὁ πελάτης.

Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ ποτέ του ὡς τὴν στιγμὴ αὐτὴ ὁ Μπονμαρσέλ. 'Αλλὰ γιατὶ νὰ μὴν τὸ πουλήσῃ; Πρῶτον, θὰ εἶχε ὅλη τὴν εἴσπραξη καθαρὸ κέρδος, ἐπειδὴ ὁ «'Απὸρτ» δὲν τοῦ εἶχε στοιχίσει

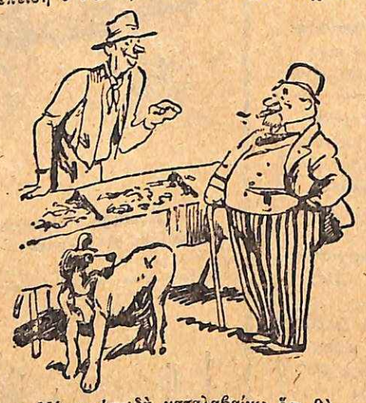

—Μόνον ἐπειδὴ καταλαβαίνω ὅτι θὰ περάσῃ καλὰ στὰ χέρια σας, δέχομαι νὰ σᾶς δώσω τὸν σκύλο.

οὔτε μιὰ πεντάρα. Τὸν εἶχε ἀκολουθήσει, χωρὶς οὔτε κι' ὁ ἴδιος νὰ ξέρῃ τὸ γιατί, κάποιο βραδάκι καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔμεινε πιστὰ κοντά του. Γιὰ τὸ φαΐ του φρόντιζε πάντοτε μόνος του ὁ «'Απόρτ», ἐπειδὴ ὁ ἀφεντικός του ἦταν ἐξ ἀνάγκης μᾶλλον χορτοφάγος. 'Εκτὸς αὐτοῦ ὅμως ὁ Μπονμαρσὲλ ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ πιστός του σύντροφος θὰ περνοῦσε πολὺ πιὸ καλὰ κοντὰ στὸν καινούργιο του ἀφεντικό, ποὺ, καθὼς πρόδινε τὸ ἐξωτερικό του, θὰ τοῦ ἔδινε ποῦ καὶ ποῦ καὶ κανένα κομμάτι κρέας ἢ κανένα κόκκαλο ποὺ δὲν θὰ ἦταν ἐντελῶς γλυμμένο. Γιατὶ νὰ μὴ τὸν πουλήσῃ, λοιπόν;

—Τὸ πουλάω, εἶπε ἀποφασιστικά.

—Πόσο;

—Σαράντα φράγκα.

—Εἴκοσι, τὰ ἔχεις ἀμέσως, εἶπε ὁ πελάτης.

—"Οχι, κύριε, δὲν κάνει. Μὴν κυττᾶτε ποὺ εἶναι λίγο ἀδύνατος, ἐπειδὴ ἐπιμένει νὰ ἔχῃ καλὴ σιλουέττα. Εἶναι σκυλὶ ἐξαιρετικῆς ράτσας, μὲ πολὺ καλὴ ἀνατροφὴ καὶ πρὸ πάντων εἶναι πρώτης τάξεως φύλακας.

—Προσέχει; ρώτησε πάλι ὁ πελάτης.

—"Αν προσέχῃ, λέει. Μοῦχα νὰ περάσῃ ἀπὸ κοντά μου, θὰ χυμήξῃ νὰ τὴν φάῃ.

—Πολὺ καλά. Εἴκοσι φράγκα. Δέχεσαι;

Γιατὶ νὰ μὴ δεχθῇ; Τί εἶχε, τί ἔχασε.

—Μόνον ἐπειδὴ καταλαβαίνω ὅτι θὰ περάσῃ καλὰ στὰ χέρια σας, δέχομαι. Περᾶστε ἀπὸ τὸ ταμεῖο νὰ πληρώσετε. Τὸ ἐμπόρευμα θὰ τὸ παραλάβετε ἀπὸ τὸ «Τμῆμα παραλαβῆς». Μήπως θέλετε νὰ σᾶς τὸ βάλουμε στὸ χαρτί;

'Ο πελάτης γέλασε, πλήρωσε τὰ εἴκοσι φράγκα καὶ ὕστερα πῆρε τὴν ἄκρη ἑνὸς βρώμικου σχοινιοῦ ποὺ χρησίμευε γιὰ λουρὶ τοῦ σκυλιοῦ καὶ ξεκίνησε. 'Ο α'Απὸρτ» γύρισε κάνα-δυὸ φορὲς καὶ ἔρριξε μιὰ μελαγχολικὴ ματιὰ στὸν ἀφεντικό του. 'Εκεῖνος ὅμως προσπάθησε νὰ τοῦ δώσῃ κουράγιο, λέγοντάς του:

—Σῦρε στὸ καλό, α'Απόρτ». Θὰ περάσῃς χρυσῆ ζωή. Μήπως τί καταλάβαινες κοντά μου;

'Ο πελάτης καὶ τὸ σκυλὶ ἔστριψαν στὴν πρώτη γωνιὰ τοῦ δρόμου καὶ χάθηκαν. 'Ο Μπονμαρσὲλ ἄρχισε πάλι τὸ διαλάλημά του, ἀλλὰ τὰ ἀστεῖα του δὲν ἔβγαιναν πιὰ μὲ κέφι ἀπὸ τὸ στόμα του.

—"Ω! διάβολε, συλλογίστηκε. "Εχει γοῦστο νὰ μελαγχολήσω τώρα γιὰ χάρι τοῦ α'Απόρτ».

Καὶ μελαγχόλησε στ' ἀληθινά. Μελαγχόλησε σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε δυὸ ἡμέρες ἀργότερα ἀποφάσισε νὰ πάρῃ τὸ σκυλί του πίσω. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ σκέφθηκε τὸ ἑξῆς κόλπο: Μαθαίνοντας τὸ σπίτι τοῦ ἀγοραστοῦ τοῦ α'Απόρτ», πηγαίνει καὶ χτυπᾶ τὸ κουδούνι. 'Από μέσα ἀκούστηκαν βήματα καὶ τὸ γαύγισμα τοῦ α'Απόρτ». 'Αντὶ ὅμως νὰ περιμένῃ νὰ ἀνοίξουν τὴν πόρτα, ὁ Μπονμαρσὲλ ἔφυγε μισοτρεχάτος. Αὐτὸ ἔγινε ἐγκαίρως, ἔως ὅτου ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σκυλιοῦ ἀναγκάσθηκε νὰ ἀμολήσῃ ξωπίσω του τὸν σκύλο του.

—α'Απόρτ», πιάστονε, δάγκασ' τον, νὰ μάθῃ ἄλλη φορὰ νὰ παίζῃ μὲ τὰ κουδούνια τοῦ κόσμου! —

'Ο Μπονμαρσὲλ ἔτρεξε ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν α'Απόρτ» ποὺ ἔτρεχε κοντά του, κουνώντας τὴν οὐρά του καὶ γαυγίζοντας χαρούμενα. Μόλις ἔστριψαν ὅμως στὴν γωνιά, ἔσκυψε καὶ τὸν χάϊδεψε, λέγοντας:

—Μὴ φοβᾶσαι. Τώρα πιὰ δὲν θὰ χωρίσουμε ποτέ.

Α. ΚΡΟΖΙΕΒ

Μιὰ γυναίκα ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΑΝ ΚΟΥΞ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

'Ο ἀστυνομικὸς τῆς Σκότλαντ Γυάρντ, Στάνλεϋ Τσέστερ καὶ ὁ φίλος του δημοσιογράφος, Σίντνεϋ Βέμπ, θρίσκουν κοιμισμένο ἐπάνω στὸν πάγκο ἑνὸς πάρκου ἕναν ἄνθρωπο μὲ καλὸ ἐξωτερικὸ ποὺ καθὼς ἐξακριβώσαν ἀργότερα ὠνομαζόταν Πόρτερ-Σμίθ. 'Ο κοιμισμένος πρόφερε σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ συνῆλθε τὰ λόγια: «'Ο Κινέζος, ὁ Κινέζος. 'Ω! ἡ πεθαμένη. Τὴν κράτησα στὴν ἀγκαλιά μου». Μέσα στὶς τσέπες του θρέθηκαν ἕνα χαρτὶ μὲ τὴν διεύθυνση τοῦ Κινέζου Λῆ—Φού— Σάν καὶ δυὸ τοῦφες γυναικείων ξανθῶν μαλλιῶν. 'Η μία τοῦφα ἦταν, καθὼς διεπιστώσαν, ἀπὸ τὰ μαλλιὰ κάποιας πεθαμένης. 'Ο ἀστυνομικὸς Στάνλεϋ πῆγε τὴν ἄλλη μέρα στὸ σπίτι τοῦ Κινέζου γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ περὶ τίνος πρόκειται. 'Εκεῖ συνήντησε τὸν Λῆ—Φού—Σάν ποὺ τοῦ παρουσίασε διάφορα μυστηριώδη πράγματα. Τρεῖς νέες ντυμένες κινέζικα, ποὺ κατὰ τὴν γνώμη τοῦ Στάνλεϋ ἦταν 'Αγγλίδες ἔκαιγαν διάφορα θυμιατά. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Στάνλεϋ ἔνοιωσε ὅτι ναρκωνόταν. Τὴν ἴδια στιγμὴ παρουσιάσθηκε μιὰ ὀπτασία ποὺ ὅπως τοῦ ἐξήγησε ὁ Κινέζος ἦταν μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν. 'Οταν συνῆλθε ὁ Στάνλεϋ ἔμαθε ὅτι ὁ Κινέζος ἦταν φίλος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν 'Εξωτερικῶν. Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν 'Εξωτερικῶν βρέθηκε δολοφονημένος στὸ γραφεῖο του. 'Ο ἀστυνομικὸς Στάκπουλ, ποὺ ἀνέλαβε νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ ἔγκλημα ἐδήλωσε ὅτι ὁ φόνος εἶχε ὡς ἐλατήριο τὴν ἐρωτικὴ ἀντιζηλία. Μπροστὰ στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ ὑπουργοῦ βρέθηκε σὲ κατάσταση μισοναρκώσεως μιὰ γυναῖκα ποὺ κρατοῦσε ἀκόμη στὰ χέρια της τὴν λαβὴ τοῦ στιλέττου ποὺ εἶχε βρεθῆ μπηγμένο στὸ στῆθος τοῦ ὑπουργοῦ. Μέσα στὸν κόρφο της βρέθηκαν ἕνα μάτσο ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν ποὺ εἶχε ἀνταλλάξει μὲ τὸν δολοφονηθέντα. 'Ο γραμματεὺς τοῦ ὑπουργοῦ Μπράουν ὑποσχέθηκε στὸν Στάνλεϋ ποὺ παρακολουθοῦσε τὶς ἔρευνες τοῦ Στάκπουλ νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ τὸ περιεχόμενο ἑνὸς ἐγγράφου ποὺ εἶχε σφηνωθεῖ ἀνάμεσα στὴν πόρτα τοῦ χρηματοκιβωτίου. Τὴν ἑπομένη ὅμως τὸ ἔγγραφο αὐτὸ δὲν βρέθηκε στὴ σχισμή. 'Ο Στάνλεϋ μαθαίνει ὅτι ὁ πρῶτος ἐπισκέπτης στὸ ὑπουργικὸ γραφεῖο ἦταν ὁ Κινέζος Λῆ—Φοῦ—Σάν. 'Αρχίζει νὰ τὸν ὑποψιάζεται. 'Εν τῷ μεταξὺ ὅμως τοῦ ἀνατίθεται ἡ ἐξιχνίασις τῆς κλοπῆς ἑνὸς νεκροῦ καταδίκου. Γιὰ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ ἔγκλημα αὐτὸ δημοσιεύει μιὰ ἀγγελία ζητῶντας πληροφορίες. 'Αποτέλεσμα τῆς 'Αγγελίας εἶναι νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ κάποιος παπᾶς ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν προφταίνει νὰ τοῦ μιλήσῃ γιατὶ πυροβολεῖται καὶ σκοτώνεται ἀπὸ ἕναν μυστηριώδη προσωπιδοφόρο ποὺ ἐμφανίζεται ξαφνικὰ στὸ μπαλκόνι. Εἰδοποιεῖται ἡ Σκώτλαντ Γυάρντ καὶ ἀποστέλλεται ἐπὶ τόπου ὁ Στάκπουλ γιὰ νὰ δῇ τί συμβαίνει. 'Ενῷ ὁ Στάκπουλ μαλώνει τὸν Στάνλεϋ γιὰ τὴ «θλακεία» του ὅπως λέει τὸν θλέπει σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ πετιέται ἐπάνω καὶ νὰ φωνάξῃ: Ποτέ-ποτέ! 'Ο Στάκπουλ τὸν κυττάζει κατάπληκτος.

12ον

—Τί ἔπαθες; Νευρικὴ κρίση;

'Ο Στάνλεϋ δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεση νὰ ἀρχίσῃ μαζί του συζήτηση, γι' αὐτὸ τοῦ εἶπε κάπως ἀπότομα:

—Μὴν ἀνησυχῆτε. Κάτι συλλογιζόμουν καὶ πῆρα μιὰν ἀπόφαση.

'Ο Στάκπουλ ἑτοιμαζόταν νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἀκούσθηκε τὸ τηλέφωνο. 'Ο Στάνλεϋ πετάχθηκε ἐπάνω γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ἀκουστικό, εἶδε ὅμως καὶ τὸ χέρι τοῦ προϊσταμένου του νὰ ἁπλώνεται πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση.

—Σεῖς ἢ ἐγώ; ρώτησε.

—Νομίζω ὅτι τὴν στιγμὴ αὐτὴ εἶσαι μᾶλλον κατηγορούμενος παρὰ ἀστυνομικός, τοῦ εἶπε ὁ Στάκπουλ καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησή του, σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ καὶ φώναξε μὲ ἀπότομο ὕφος:

—'Εμπρός.

"Αλλαξε ὅμως ἀμέσως τόνο καὶ ἄρχισε νὰ δίνῃ ἀπαντήσεις μὲ μεγάλο σεβασμὸ καὶ εὐγένεια. «Μάλιστα, σέρ». «'Ασφαλῶς, σέρ». «"Οπως διατάσσετε, σέρ».

Σὲ λιγάκι κρέμασε τὸ ἀκουστικὸ καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Στάνλεϋ, φώναξε γεμᾶτος θυμὸ καὶ ἀπορία:

—Μὰ τί διάβολο συμβαίνει λοιπόν; Ὑπάρχει στὰ σοβαρὰ ἀλήθεια στὶς φαντασίες σου; Ὑπάρχουν μυστικὰ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση ποὺ τὰ γνωρίζεις ἐσὺ καὶ δὲν τὰ γνωρίζω ἐγώ;

—Γιατί, Στάκπουλ; ρώτησε ὁ Στάνλεϋ, μὴ καταλαβαίνοντας.

— Γιατὶ εἶναι πολὺ περίεργο ὅτι ὁ ἴδιος ὁ διοικητής, ὁ σὲρ Μπαζίλ Χάμπτον, ἐπεμβαίνει σὲ ἕνα ἔγκλημα ποὺ συνέβη μόλις πρὸ μισῆς ὥρας καὶ δείχνει τέτοιο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ὑπόθεση.

—'Ο σὲρ Μπαζίλ Χάμπτον, εἶπε ὁ Στάνλεϋ, ἀρκετὰ κατάπληκτος κι' αὐτὸς γιὰ τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ ἐπέμβαση.

— Μάλιστα, ὁ ἴδιος ὁ διοικητής. 'Απαγορεύεται αὐστηρῶς νὰ μαθευτῇ καὶ τὸ παραμικρὸ γιὰ τὴν ὑπό-

— 'Ομολογῶ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ παρακολουθήσω τὶς σκέψεις σας...

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

θεση αὐτή. Ἄκουσες;

Ὁ Στάνλεϋ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο, καθὼς εἶδε τὴν ἀμηχανία τοῦ Στάκπουλ.

—Αὔριο θὰ μὲ συγχαροῦν, κι' ὅλας γι' αὐτὸ τὸ πτῶμα ποὺ βλέπετε ἐδῶ, εἶπε.

—Ὁμολογῶ ὅτι δὲν καταλαβαίνω τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά. Μοῦ φαίνονται σὰν Ἑβραϊκα.

—Μᾶλλον Κινέζικα, εἶπε τότε ὁ Στάνλεϋ. Ἂς εἶναι ὅμως, καμμιὰ φορὰ βοηθάει κι' ἡ φαντασία καὶ ἡ πίστις στὶς παλὲς παραδόσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10ον

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΟ ΜΑΡΚ—ΚΡΟΣ

Τὸ σπίτι τοῦ παπᾶ τοῦ Μὰρκ-Κρός, ἦταν ἕνα ὡραῖο εἰδυλλιακὸ σπιτάκι, σκεπασμένο γύρω-γύρω ἀπὸ περικοκλάδες.

Μ' ὅλο ποὺ ἡ ἐποχὴ δὲν ἦταν κατάλληλη γιὰ ἐξοχὴ καὶ ὁ χειμώνας εἶχε γυμνώσει τὰ δένδρα, παρουσίαζε μιὰν ὄψη ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη.

Ὁ Στάνλεϋ εἶχεν ἔρθει ὥς ἐκεῖ ἀπὸ τὸ Τάμπριτς-Γουὲλς μ' ἕνα μόνιππο, γιὰ νὰ ἔχῃ ὅλο τὸν καιρὸ νὰ περιεργασθῇ τὴν περιφέρεια. Στὸ μεταξὺ εἶχε συγκεντρώσει καὶ ὁ Τζίμμυ Γουΐνκλες, ποὺ τὸν εἶχε συνοδεύει ὥς τὸ χωριό, διάφορες πληροφορίες. Ὁ παπᾶς τοῦ Μὰρκ-Κρός, ποὺ εἶχε ὁλοφονηθῆ μπροστὰ στὰ μάτια του, ζοῦσε ὁλομόναχος μέσα στὸ χαριτωμένο αὐτὸ σπιτάκι, ἐπειδὴ καὶ οἱ τρεῖς κόρες του ἦταν παντρεμένες σὲ ἄλλα μέρη. Ἡ πρίν. Στὸ Μὰρκ-Κρὸς βρισκόταν περίπου ἀπὸ δέκα χρόνια. Ὁ Γουΐνκλες δὲν μπόρεσε νὰ πληροφορηθῆ ἀπὸ κανένα σὲ ποιὰν ἐνορία ἦταν πρίν. Ἐκεῖνο ποὺ ἦταν βέβαιο, ἦταν ὅτι ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Μὰρκ-Κρὸς τὸν ἐκτιμοῦσαν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν γιὰ τὴν ἀπόλυτη ἠθική του καὶ γιὰ τὴν ἀπέραντη καλωσύνη του. Ὕστερα ἀπὸ τὶς πληροφορίες αὐτές, ὁ Στάνλεϋ ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ δολοφονηθεὶς δὲν μποροῦσε νὰ εἶχε καμμιὰ σχέση μὲ τὸν κατάδικο Τζὸν Λίνκολν καὶ ὅτι ὅσα ἐγνώριζε γι' αὐτὸν θὰ τὰ ἐγνώριζε ὡς ἱερεὺς τῶν φυλακῶν ἀπὸ ἐξομολογήσεις τοῦ καταδίκου. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὶς πληροφορίες αὐτές, ὁ Στάνλεϋ θέλησε νὰ ἐξακριβώση καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Εἶχε τὴν ἀπόλυτο πεποίθηση ὅτι ὁ δολοφόνος θὰ εἶχε παρακολουθήσει ὅλες τὶς κινήσεις τοῦ παπᾶ κατὰ τὶς τελευταῖες αὐτὲς ἡμέρες καὶ ὅτι ἀσφαλῶς θὰ εἶχε ἔρθει καὶ ὥς τὸ Μὰρκ-Κρός. Γι' αὐτὸ ἤλπιζε νὰ ἀνακαλύψῃ ἐκεῖ τίποτα ἴχνη τοῦ δολοφόνου. Ἡ ἐλπὶς ὅμως αὐτὴ τοῦ Στάνλεϋ διεψεύσθη παταγωδῶς. Κανένας ξένος δὲν εἶχε παρουσιασθῆ ὅλον ἐκεῖνο τὸν τελευταῖο καιρὸ στὸ Μὰρκ-Κρός. Αὐτό, ὅμως, δὲν ἐσήμαινε τίποτα. Ὁ Κινέζος εἶχε ἀποδείξει πολλὲς φορὲς ὥς τώρα ὅτι ἤξερε νὰ κάνῃ τὶς δουλειές του τόσο καλά, ὥστε νὰ μὴν ἐγείρῃ ὑπόνοιες. Ἀπεφάσισε ὁπωσδήποτε νὰ μὴ χάσῃ περισσότερο καιρὸ σὲ ἄσκοπες ὑποθέσεις, γι' αὐτὸ τράβηξε μιὰ καὶ δυὸ κατ' εὐθεῖαν καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Προηγουμένως εἶχε πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ μὴ δηλώσῃ σὲ κανένα τὴν ἀστυνομική του ἰδιότητα, ἐπειδὴ κανένας δὲν εἶχε πληροφορηθῆ ἀκόμη τὸν φόνο τοῦ παπᾶ.

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα ὥς νὰ τοῦ ἀνοίξουν. Τέλος, ὅμως, ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ πετάχθηκε ἀπὸ μέσα ἕνας σκύλος ποὺ κουνοῦσε χοροπηδῶντας τὴν οὐρά του. Φανταζόταν φαίνεται ὅτι θὰ ἀντίκρυζε στὴν καγκελλόπορτα τὸν κύριό του. Καθὼς ἀντελήφθη, ὅμως, τὸν Στάνλεϋ σταμάτησε ἀπότομα καὶ κατεβάζοντας τὴν οὐρά του τὸν κύτταζε μελαγχολικά. Σὲ λιγάκι φάνηκε καὶ μιὰ ἡλικιωμένη γυναίκα ποὺ φοροῦσε μιὰν ἄσπρη ποδιά. Ὁ Στάνλεϋ ἔβγαλε μὲ μεγάλη εὐγένεια τὸ καπέλλο του καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ πῇ κάποιο ψέμμα, ποὺ θὰ τοῦ ἄφινε ἐλεύθερη τὴν ὁδό, τὴν ἴδια στιγμή, ὅμως, ἄκουσε τὴν γρηὰ νὰ λέῃ:

—Ἐσεῖς εἴσαστε ὁ ἄνθρωπος ποὺ περιμένει ὁ κύριος μέσα;

Ὁ Στάνλεϋ ἀπόρησε. Γιὰ ποιὸν κύριο μιλοῦσε ἡ γρηά; Βρῆκε ἐν τούτοις τὴν εὐκαιρία μοναδικὴ καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ περισσότερο, εἶπε:

—Ναί, βέβαια.

Ἡ γρηὰ ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὴν τσέπη της ἕνα κλειδί, ξεκλείδωσε τὴν καγκελλόπορτα καὶ τὴν ξανάκλεισε προσεκτικά, ἀφοῦ πέρασε μέσα ὁ Στάνλεϋ. Ὕστερα προηγήθηκε ὁδηγῶντας τον. Στὸ μικρὸ διάστημα ποὺ μεσολαβοῦσε ἀπὸ τὴν καγκελλόπορτα ὥς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ὁ Στάνλεϋ προσπαθοῦσε νὰ ἀνακαλύψῃ ποιὰ ἔκπληξις τὸν περίμενε. Ποιὸς νὰ ἦταν αὐτὸς ποὺ εἶχε φθάσει πρὶν ἀπὸ αὐτόν; Κανένας ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του μήπως;

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ ρωτήσῃ τὴν γρηά. Ὕστερα ὅμως φοβήθηκε μὴ τὸν ἀκούσουν ἀπὸ μέσα καὶ προτίμησε νὰ προχωρήσῃ στὴν τύχη. Ὅ,τι κι' ἂν ἦταν, θὰ ξεδιαλυνόταν σὲ λίγο. Ἀκολούθησε τὴν γρηὰ μέσα στὸ σπίτι, διέσχισε μαζί της τὸ χὼλ καὶ ὅταν αὐτὴ τοῦ ἔδειξε μὲ τὸ χέρι της μιὰ πόρτα, προχώρησε πρὸς τὰ ἐκεῖ ἀποφασιστικὰ καὶ τὴν χτύπησε:

—Ἐμπρός! τοῦ ἀπήντησε μιὰ βαρειὰ ἀνδρικὴ φωνὴ ποὺ δὲν τοῦ φάνηκε ἐντελῶς ἄγνωστη.

Ὁ Στάνλεϋ ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ στάθηκε ἐμβρόντητος στὸ κατῶφλι. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του. Μπροστὰ στὴν Βιβλιοθήκη τοῦ παπᾶ, στεκόταν ὁ ἴδιος ὁ διοικητὴς τῆς Σκότλαντ Γυάρντ, ὁ σὲρ Μπαζὶλ Χάμπτον.

—Καλημέρα, Τσέστερ, τοῦ εἶπε μόλις τὸν ἀντίκρυσε, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὴ ἔκπληξη. Ἐλᾶτε μέσα, καὶ κλεῖστε τὴν πόρτα σᾶς παρακαλῶ.

Ὁ Στάνλεϋ ὑπήκουσε καὶ κλείνοντας τὴν πόρτα προχώρησε καὶ στάθηκε στὴν μέση τοῦ δωματίου. Ἡ ἔκπληξίς του ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ ἀρθρώση λέξη. Ὁ σὲρ Χάμπτον τὸν κύτταξε γιὰ λίγο ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ ὕστερα τοῦ εἶπε:

—Ὁμολογῶ ὅτι δὲν σᾶς περίμενα, ἂν καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχα ὑποθέσει ὅτι θὰ ἐρχόσασταν. Ὁπωσδήποτε, μιὰ καὶ εἴσαστε ἐδῶ, τόσο τὸ καλλίτερο, θὰ μπορέσετε νὰ μὲ βοηθήσετε. Ὑπάρχει πάρα πολὺ δουλειά, Τσέστερ. Τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι αὐτοὶ οἱ ἀγαθοὶ κληρικοὶ δὲν ἔχουν μυστικά. Ὅλα τὰ συρτάρια εἶναι ξεκλείδωτα καὶ ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ ἐξετάσουμε μὲ τὴν συνείδηση ἀναπαυμένη ὅτι δὲν κάναμε διάρρηξη.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἄνοιξε ἕνα συρτάρι καὶ ἔγβαλε ἀπὸ μέσα διάφορους μεγάλους φακέλλους. Κράτησε τοὺς μισοὺς γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ ἔδωσε τοὺς ἄλλους μισοὺς στὸν Στάνλεϋ γιὰ νὰ τοὺς ἐξετάσῃ. Πέρασαν ἔτσι λίγη ὥρα ξεφυλλίζοντας τὸ περιεχόμενο τῶν φακέλλων. Ὕστερα ἀκούσθηκε πάλι ἡ βαρειὰ φωνὴ τοῦ διοικητοῦ.

—Τίποτα τὸ ἐνδιαφέρον. Διάφορα κοινὰ γράμματα, μερικὲς προσευχές, ὅλα πράγματα χωρὶς σημασία. Μήπως σταθήκατε σεῖς πιὸ τυχερός;

—Ὄχι, σέρ, ἀπήντησε μηχανικὰ καὶ ὁ Στάνλεϋ, ποὺ ἔσπαζε διαρκῶς τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν παρουσία τοῦ διοικητοῦ στὸ Μὰρκ-Κρός.

Ἐξήτασαν ἔτσι ὅλα τὰ συρτάρια, χωρὶς νὰ βροῦν τίποτα τὸ ἀξιοσημείωτο. Ὁ Στάνλεϋ ἔκανε ψάχνοντας διάφορες σκέψεις. Μιὰ ἀπὸ τὶς σκέψεις αὐτὲς ἦταν καὶ ἡ ἀκόλουθη:

«Ὁ διοικητής μοῦ εἶπε νὰ τὸν βοηθήσω νὰ ψάξῃ, ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπε τί εἶναι αὐτὸ ποὺ γυρεύει. Τὸ κάνει ἄραγε ἐπίτηδες ἢ μήπως δὲν ξέρει οὔτε καὶ ὁ ἴδιος τί γυρεύουμε;» Τοῦ περνοῦσε ἐννοεῖται ἀπὸ τὸ μυαλὸ καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ὁ σὲρ Χάμπτον εἶχε θεωρήσει περιττὸ νὰ τοῦ δώσῃ ὁποιαδήποτε ὁδηγία, ἐπειδὴ ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ Στάνλεϋ ἦταν κατατοπισμένος πολὺ καλὰ στὴν ὑπόθεση. Καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ τὸν ἔκανε ὑπερήφανο. Πόσο θὰ ἤθελε νὰ τὸν ἔβλεπε τὴν στιγμὴ αὐτὴ ὁ Στάκπουλ. Ἑτοιμαζόταν ἀκριβῶς νὰ ξεφυλλίσῃ κάτι καινούργια χαρτιά, ὅταν ἄξαφνα τὸν διέκοψε ὁ διοικητὴς μὲ τὴν ἀκόλουθη ἐρώτηση:

—Τί ἦταν, κατὰ τὴν γνώμη σας, ἐκεῖνο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς ἀποκαλύψῃ ὁ παπᾶς;

Ὁ Στάνλεϋ δὲν ἀπήντησε ἀμέσως καὶ τότε ὁ διοικητὴς πρόσθεσε:

—Σὲ μένα μπορεῖτε νὰ μιλήσετε, νομίζω, μὲ ὅλη τὴν ἐλευθερία. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μοῦ ἀποκρύψετε τίποτα.

Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ λόγοι τοῦ διοικητοῦ ἔδωσαν θάρρος στὸν νεαρὸ ἀστυνομικὸ καὶ ἀπήντησε:

—Τί νὰ σᾶς πῶ; Φαντάζομαι ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἦταν παρὼν στὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Τζὸν Λίνκολν, κάτι θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ.

—Δηλαδή;

—Δηλαδή, κάτι ποὺ νὰ ἐξηγῇ τὸν λόγο, γιὰ τὸν ὁποῖο ἄνοιξαν τὸν τάφο;

—Ὥστε μάθατε σὲ ποιὸν ἀνήκει ὁ τάφος;

—Ναί, μοῦ τὸ εἶπε κάποιος ποὺ ἦταν τὴν ἐποχὴ τοῦ ἀπαγχονισμοῦ στὴν ἴδια φυλακή. Ὁ Τζὰκ ὁ σεληνιασμένος.

Ὁ σὲρ Χάμπτον χαμογέλασε.

—Δὲν σᾶς γεννᾶ καμμιὰ ὑπόνοια αὐτὸ τὸ ἐπίθετο «σεληνιασμένος»;

—Ὄχι. Ὅσο γι' αὐτόν, ἔχω ἀπόλυτη πεποίθηση. Ὑπάρχουν ὅμως ἄλλα ζητήματα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὰ ἐξηγήσω.

—Ποιά;

—Δὲν μπορῶ π.χ. νὰ ἐξηγήσω γιὰ ποιὰ αἰτία ἔγινε τόσο γρήγορα ὁ ἀπαγχονισμὸς τοῦ Τζὸν Λίνκολν.

—Νομίζετε ὅτι ὑπῆρχε κάποια ἰδιαίτερη ἀφορμή;

—Εἶμαι βέβαιος.

—Καὶ νομίζετε ὅτι ἡ ἀφορμὴ αὐτὴ ἀνήκει στὸ παρελθὸν ἢ ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ καὶ σήμερα;

Οἱ ἐρωτήσεις τοῦ διοικητοῦ ἔπεφταν βαρειὲς-βαρειὲς καὶ μετρημένες σὰν ἐρωτήσεις ἀνακριτοῦ πρὸς τὸν κατηγορούμενον.

—Αὐτὸ δὲν τὸ σκέφθηκα ἀκόμη, ἀπήντησε ὁ Στάνλεϋ. Οὔτε καὶ μ' ἐνδιαφέρει, ὅμως, τόσο πολύ. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ ζωὴ ποὺ κινδυνεύει καὶ ποὺ πρέπει νὰ σωθῇ.

Ὁ Στάνλεϋ δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ σκεφθῇ γιὰ τὸν διοικητή. Εἶχε κι' αὐτὸς τὴν ὑπόνοια ὅτι τὸ ἔγκλημα τῆς περασμένης βραδυνᾶς ἦταν ἔργο τῆς συμμορίας τοῦ Κινέζου ἢ ὑποπτευόταν τὴν Ἰντέλλιντζενς-Σέρβις ποὺ ἤθελε νὰ σώσῃ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ κάποιο σοβαρὸ διπλωματικὸ μυστικό; Μήπως δὲν ὑπηρετοῦσε πρὶν καὶ ὁ ἴδιος ὁ σὲρ Χάμπτον στὴν Ἰντέλλιντζενς-Σέρβις;

—Μιὰ ζωή, Τσέστερ, εἶναι πολὺ ἀκριβὴ πληρωμὴ γιὰ ἕνα μυστικό, συνέχισε μὲ ἐπίσημο ὕφος ὁ διοικητής. Καὶ μάλιστα γιὰ ἕνα μυστικὸ ποὺ δὲν ὑπάρχει ἴσως, παρὰ μόνον μέσα στὴν φαντασία σας. Ἔχετε καμμιὰ ἀπόδειξη ὅτι ὁ τάφος παρεβιάσθη....

—Ναί, σέρ. Ὁ τάφος αὐτὸς παρεβιάσθη, ἐπειδὴ ὑπῆρχε κάτι ἐκεῖ μέσα, εἶπε μὲ ἀπόλυτη πεποίθηση.

—Τί;

—Κάτι ποὺ εἶχε μαζί του ὁ κατάδικος καὶ ποὺ δὲν εἶχε προλάβει νὰ τὸ μεταβιβάσῃ στὸν πατέρα του.

—Κάτι ποὺ τὸ εἶχε καταπιῆ δηλαδή, εἶπε μᾶλλον εἰρωνικὰ ὁ διοικητὴς καὶ πρόσθεσε: Δὲν πιστεύω νὰ ἀγνοῆτε ὑπὸ ποῖες συνθῆκες γίνεται ὁ ἐνταφιασμὸς τῶν καταδίκων;

—Τὸ γνωρίζω πολὺ καλά, σέρ, καὶ μ' ὅλα ταῦτα νομίζω ὅτι δὲν κάνω καθόλου λάθος στὶς σκέψεις μου.

Ὁ σὲρ Χάμπτον ἀκούμπησε ἐπάνω στὸ τραπέζι ἕνα ἡμερολόγιο ποὺ ξεφύλλιζε τὴν στιγμὴ αὐτή. Κατὰ τὰ φαινόμενα, δὲν εἶχε δώσει καθόλου προσοχὴ στοὺς τελευταίους λόγους τοῦ Στάνλεϋ.

—Τίποτα καὶ μέσα στὸ ἡμερολόγιο, εἶπε. Νομίζει κανεὶς ὅτι ὁ μακαρίτης ὁ παπᾶς ποὺ ὀφείλει σὲ σᾶς τὸ τέλος του, ἔκανε ἰδιαίτερη προσπάθεια γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀφίσῃ τὸ παραμικρὸ διαφωτιστικὸ σημεῖο. Καὶ ὅμως, πρέπει νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς διαβάζοντας τὴν ἀγγελία σας, θὰ θέλησε νὰ ξαναφρεσκάρῃ κάπως τὶς ἀναμνήσεις του καὶ θὰ ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τὰ συρτάρια του παλὴὰ σχετικὰ στοιχεῖα. Μήπως τὰ ἔχει πουθενὰ ἀλλοῦ;

—Ἂν κυττοῦσαμε στὸ δωμάτιο τοῦ ὕπνου του; εἶπε ὁ Στάνλεϋ.

—Κι' ἐγὼ αὐτὸ σκεπτόμουν. Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ πατήσετε αὐτὸ τὸ κουμπὶ ποὺ βρίσκεται κοντά σας;

Ὁ Στάνλεϋ ὑπήκουσε καὶ σὲ λίγο παρουσιάσθηκε στὴν πόρτα ἡ γρηά. Ὁ σὲρ Χάμπτον τὴν παρακάλεσε νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ στὸ δωμάτιο τοῦ ὕπνου τοῦ παπᾶ ποὺ βρισκόταν στὸ πρῶτο πάτωμα. Δὲν βρῆκαν, ὅμως, καὶ ἐκεῖ τίποτα ἄλλο παρὰ μερικὲς οἰκογενειακὲς φωτογραφίες καὶ μερικὰ χαρτιά, χωρὶς καμμιὰ ἰδιαίτερη σημασία. Ὁ διοικητὴς εἶχε βγῆ κι' ὅλας ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ὅταν τὸ μάτι τοῦ Στάνλεϋ πῆρε ἕνα βιβλίο ποὺ εἶχε γλυστρήσει ἀνάμεσα στὸ κρεββάτι καὶ στὸ κομοντίνο. Δὲν χωροῦσε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ παπᾶς εἶχε διαβάσει τὸ βιβλίο αὐτὸ τὸ τελευταῖο βράδυ τῆς ζωῆς του. Ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ τὸ πῆρε. Ὁ τίτλος του τὸν ἄφισε ἐμβρόντητο: «Ἡ ζωὴ καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ Θιβέτ». Ἡ κατάπληξίς του ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ φωνάξῃ τὸν σὲρ Χάμπτον. Συνῆλθε, ὅμως, ἀμέσως καὶ ἔκρυψε τὸ βιβλίο στὴν μέσα τσέπη τοῦ παλτοῦ του. Ὕστερα βγῆκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

—Τί νὰ γίνῃ; Ἂς τὸ πάρουμε ἀπόφαση ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένα στοιχεῖο, τοῦ εἶπε ὁ διοικητὴς μόλις τὸν ἀντίκρυσε.

Τὸ ὕφος ἔδειχνε ἱκανοποίηση, ἀκριβῶς ἐπειδὴ δὲν εἶχε βρεθῆ τίποτα. Τότε πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Στάνλεϋ μιὰ ἐξαιρετικὰ τολμηρὴ ἰδέα. Εἶχε ἔρθει ἄραγε ὁ σὲρ Χάμπτον γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ διαφωτιστικὰ στοιχεῖα ἢ μήπως εἶχε ἔρθῃ γιὰ νὰ καταστρέψῃ καὶ ὅσα τυχὸν ὑπῆρχαν; Πόσο εὐχαριστημένος ἦταν τώρα ποὺ δὲν εἶχε πῆ ὅλες τὶς σκέψεις του στὸν διοικητή. Ὁ σὲρ Χάμπτον φόρεσε στὸ μεταξὺ τὸν παλτό του καὶ ὕστερα γύρισε πρὸς τὸν Στάνλεϋ, λέγοντας:

—Πῶς ἤρθατε; Μὲ αὐτοκίνητο;

—Ὄχι, σέρ. Μὲ τὸ τραῖνο. Ἔχω ἀφίσει τὸν Γουΐνκλες στὸ Τάμπριτζ Γουέλς. Μὲ περιμένει σὲ κάποιο πανδοχεῖο, προσπαθῶντας στὸ μεταξὺ νὰ πάρῃ λόγια ἀπὸ τοὺς χωριανούς.

—Ἐλᾶτε τότε μαζί μου. Θὰ περάσουμε νὰ πάρουμε καὶ τὸν ἄνθρωπό σας.

Ὕστερα ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ φώναξε τὴν γρηά.

—Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ εἰδοποιήσετε τὸν σωφὲρ τοῦ αἰδεσιμωτάτου; τῆς εἶπε.

Ἡ γρηὰ ἔφυγε ἀμέσως, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν σκύλο, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παράκληση τοῦ διοικητοῦ. Ὁ Στάνλεϋ προσπαθοῦσε τώρα νὰ μαντεύσῃ γιὰ ποιὸν αἰδεσιμώτατο ἐπρόκειτο. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἄκουσε τὸ μοτὲρ ἑνὸς αὐτοκινήτου ποὺ ἐπλησίαζε. Ὁ σὲρ Χάμπτον τοῦ ἐξήγησε:

—Εἶναι τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Τάμπριτζ-Γουέλς. Τὸ δικό μου μᾶς περιμένει μπροστὰ στὴν πόρτα του. Προτίμησα νὰ χρησιμοποιήσω τὸ ἐπισκοπικὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ μὴ τρομάξω τὴν γρηά. Ἄλλωστε μόνον χάρις στὴν προστασία τοῦ ἐπισκόπου μπόρεσα νὰ μπῶ ἐδῶ μέσα. Καθὼς βλέπετε, χρειάζεται νὰ ἔχῃ κανεὶς διαφόρων εἰδῶν γνωριμίες. Δὲν ἀρκοῦν μόνον οἱ Κινέζοι.

Προχώρησαν πρὸς τὸ αὐτοκίνητο καὶ ὁ διοικητὴς χώθηκε ἀμέσως σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα βιβλίο ἄρχισε νὰ διαβάζῃ:

—Σᾶς συνιστῶ νὰ κάνετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο, εἶπε στὸν Στάνλεϋ. Ἐγὼ διαβάζω πάντα ὅταν ταξιδεύω.

Ὁ Στάνλεϋ δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ πῆ δεύτερη φορά. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ βιβλίο ποὺ εἶχε βρῆ στὸ δωμάτιο τοῦ παπᾶ καὶ βυθίστηκε ἀμέσως στὴν μελέτη. Ἔφθασαν στὴν πόρτα τοῦ πανδοχείου διαβάζοντας. Ὁ Γουΐνκλες βγῆκε ἀμέσως μόλις ἄκουσε τὸ αὐτοκίνητο καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ τὰ μάτια του ὅταν εἶδε τὸν σὲρ Χάμπτον στὸ πλευρὸ τοῦ Στάνλεϋ. Τὴν ἴδια στιγμὴ βγῆκε ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο καὶ ἕνα ἄλλο πρόσωπο καὶ προχωρώντας πῆρε θέση δίπλα στὸν σωφέρ, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι. Ὁ Γουΐνκλες ἔξυσε τὸ κεφάλι του. Νόμιζε ὅτι ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ἦταν κανένας ἐμπορικὸς ταξιδιώτης.

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ

— Νὰ παραγγείλωμε μόνο λίγα φρ σοῦτα ἀγάπη μου, γιατὶ εἶναι ἐδῶ ὁ ἐλεγκτὴς τῆς Τραπέζης στὴν ὁποία ἐργάζομαι.

Νά τόν λέγανε τούλάχιστο 'Αρθοῦρο

Ένας εὐθυμος διάλογος
τοῦ ΜΑΞΙΜ

Πρόσωπα:

'Ο κ. ΜΠΟΥΛ, ὑπάλληλος ὑπουργείου, 45 ἐτῶν. 'Η Κα ΚΟΚΟ ΜΠΟΥΛ, γυναῖκα του 38 ἐτῶν. 'Ο κ. ΑΡΘΟΥΡΟΣ ΚΑΜΥΖΕ, συνάδελφος τοῦ κ. Μπούλ.

(Εἶναι λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα. 'Ο κύριος καὶ ἡ κυρία Μπούλ ἔχουν πάρει ἀπὸ πολλὴν ὥρα τὸν πρῶτο ὕπνο. Ἄξαφνα ὁ κ. Μπούλ ξυπνάει ἀπὸ κάποιον ἐφιάλτη, ἢ ἴσως καὶ ἀπὸ κακοστομαχιά, καὶ στριφογυρίζει ὕστερα στό κρεββάτι χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἀποκοιμηθῇ. Μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι καὶ στὴν ἀπόλυτη ἡσυχία ποὺ βασιλεύει γύρω του δὲν ἀκούγεται παρὰ τὸ ροχαλητὸ τῆς κυρίας. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ὁ Μπούλ τὴν ἀκούει νὰ παραμιλάῃ).

Κα ΜΠΟΥΛ (κοιμισμένη): 'Αρθοῦρε, ἀγάπη μου, 'Αρθοῦρε.

('Ο κ. Μπούλ τεντώνει τ' αὐτιά του. «'Αρθοῦρε»; Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ 'Αρθοῦρος; 'Ο ἴδιος ἀκούει στὸ χαριτωμένο καὶ εὐῶδες ὄνομα Ὑάκινθος ποὺ ὅση φαντασία καὶ ἂν χρησιμοποιήσῃ κανείς, πολὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ μεταβληθῇ σὲ 'Αρθοῦρος. Καὶ ὅμως, ἡ κυρία Μπούλ δὲν εἶπε «Ὑάκινθε» παρὰ «'Αρθοῦρε». 'Αλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη τοῦ ἔμενε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία, ἔσβυσε καὶ αὐτή, γιατὶ λίγες στιγμὲς ἀργότερα ἡ κυρία Μπούλ ἐπανέλαβε ὁλοκάθαρα:)

Κα ΜΠΟΥΛ (πάντοτε κοιμισμένη): Ναί, χρυσέ μου 'Αρθοῦρε.

Κος ΜΠΟΥΛ (μονολογῶν): 'Επομένει. Τί εἶν' αὐτὸ πάλι; 'Αρθοῦρος;

Κα ΜΠΟΥΛ: 'Αρθοῦρε, εἶσαι μόνο δικός μου.

Κος ΜΠΟΥΛ (ξύνοντας τὸ κεφάλι του): 'Αρθοῦρος; 'Αρθοῦρος; Δὲν γνωρίζω κανέναν μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα... (Κτυπάει τὸ κούτελό του μὲ τὴν παλάμη): Ἄαα! 'Αρθοῦρος Καμυζέ. 'Ο συνάδελφός μου. Τὸν κάλεσε μιὰ-δυὸ φορὲς στὸ σπίτι. Δὲν φαντάζομαι ὅμως ὁ Καμυζέ... 'Αλλὰ ποιὸς ξέρει πάλι;

('Η κυρία σώπασε. 'Ο κύριος Μπούλ στριφογυρίζει τώρα ἀκόμη περισσότερο στὸ κρεββάτι χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ βρῇ ἡσυχία. Ξαγρυπνάει ὅλη τὴν ὑπόλοιπη νύχτα καὶ σηκώνεται μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀκεφιὰ τοῦ κόσμου. Κάθεται ἀπέναντι ἀπὸ τὴν γυναῖκα του γιὰ νὰ πιῇ τὸν καφέ του. Εἶναι βαρὺς καὶ ἀμίλητος).

Κα ΜΠΟΥΛ: Τί μοῦτρα εἶν' αὐτά;

Κος ΜΠΟΥΛ: Ἔχω κάποιο λόγο.

Κα ΜΠΟΥΛ: Δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου. Δὲν εἶπες οὔτε μιὰ κουβέντα ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ξυπνήσαμε καὶ ἔχεις ἕνα πρόσωπο σὰν ξυνισμένη γιαουρτοσαλτσοῦλα. Ἔχεις καμμιὰ στενοχώρια;

Κος ΜΠΟΥΛ (ἀπότομα): Ναί!

Κα ΜΠΟΥΛ: Τί;

Κος ΜΠΟΥΛ (κυττάζοντάς την κατάματα): 'Αρθοῦρε!!!

Κα ΜΠΟΥΛ. ('Ανοίγει τὸ στόμα καὶ τὸν κυττάζει σὰν χαζή. Ὕστερα λέει): 'Αρθοῦρε;

Κος ΜΠΟΥΛ: Ναί! 'Αρθοῦρε! Κάνεις πῶς δὲν καταλαβαίνεις;

Κα ΜΠΟΥΛ: Τί θέλεις νὰ καταλάβω;

Κος ΜΠΟΥΛ: Αὐτὸ νομίζω πρέπει νὰ τὸ γνωρίζῃς ἐσὺ πιὸ καλὰ ἀπὸ ἐμένα.

Κα ΜΠΟΥΛ: Ἴσως θὰ τὸ μάθω ὅταν πάψῃς νὰ μοῦ μιλᾶς μὲ αἰνίγματα. Γιὰ τὴν ὥρα δὲν καταλαβαίνω τίποτα.

Κος ΜΠΟΥΛ: Βέβαια. Δὲν καταλαβαίνεις. Οὔτε κι' ἐγὼ εἶχα φαντασθῆ ὅτι θὰ ὁμολογοῦσες ἀμέσως.

Κα ΜΠΟΥΛ: Τί νὰ ὁμολογήσω; Τὸ κατάλαβες ὅτι ἄρχισες νὰ μὲ κάνῃς νευρική;

Κος ΜΠΟΥΛ: Βέβαια. 'Αρκεῖ νὰ ἀκούσῃς τὸ ὄνομα 'Αρθοῦρος γιὰ νὰ γίνῃς νευρική.

Κα ΜΠΟΥΛ: Δὲν μὲ κάνει τὸ ὄνομα

—Νὰ πᾶς στὸν 'Αρθοῦρο νὰ σὲ φιλήση!

νευρική. 'Η κουταμάρα σου μὲ κάνει.

Κος ΜΠΟΥΛ: Ὥστε τὸ ὄνομα δὲν σοῦ θυμίζει τίποτα;

Κα ΜΠΟΥΛ. (Μένει λίγη ὥρα σκεπτική καὶ ὕστερα λέει μὲ πεποίθηση): Ὄχι. Τίποτα ἀπολύτως.

Κος ΜΠΟΥΛ: Πολὺ καλά. Ἂς μὴ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. (Φοράει τὸ παλτό του, παίρνει τὸ καπέλλο του καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃ).

Κα ΜΠΟΥΛ: Φεύγεις χωρὶς νὰ μὲ φιλήσῃς;

Κος ΜΠΟΥΛ (θυμωμένος): Νὰ πᾶς στὸν κύριο 'Αρθοῦρο νὰ σὲ φιλήση. (Φεύγει).

(Λίγην ὥρα ἀργότερα ὁ κ. Μπούλ κάθεται στὸ γραφεῖο του ἀπέναντι ἀπὸ τὸν συνάδελφό του 'Αρθοῦρο Καμυζὲ καὶ τὸν κυττάζει προσεκτικά. Εἶναι ἕνας ἀσχημομούρης, μὲ μιὰ τεράστια μύτη, δυὸ πολὺ παχειὰ χείλια, μὲ ἀραιοφυτρωμένο ψαρὸ μουστάκι καὶ ἕνα ζευγάρι γυαλιὰ ποὺ τὸν κάνουν ἀκόμη πιὸ ἀποκρουστικό).

Κος ΜΠΟΥΛ (μονολογῶν): Ὄχι. Αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτός. Δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι Ἄδωνις, ἀλλὰ μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν ἀσχημάνθρωπο... ('Εξακολουθεῖ νὰ τὸν κυττάζῃ καὶ σὲ λίγο προσθέτει): 'Αλλὰ μήπως ὑπάρχει ποτὲ λογικὴ στὶς σκέψεις καὶ στὶς πράξεις τῶν γυναικῶν; (Ὕστερα προσθέτει δυνατά, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Καμυζέ): Πολλὴ δουλειὰ σήμερα, ἔ;

ΚΑΜΥΖΕ: Δὲν μπορῶ νὰ διαμαρτυρηθῶ. Τὰ ἴδια ὅπως κάθε μέρα.

Κος ΜΠΟΥΛ: Δὲν μοῦ λές; 'Αρθοῦρος δὲν εἶναι τὸ μικρό σου ὄνομα;

ΚΑΜΥΖΕ (παραξενευμένος): Ναί, Γιατί;

Κος ΜΠΟΥΛ: Τίποτα, ἔτσι. Ὡραῖο ὄνομα.

ΚΑΜΥΖΕ: Βρίσκεις;

Κος ΜΠΟΥΛ: Ὤ! Βέβαια. 'Αρθοῦρος, Κοκό, τί ὡραῖα ποὺ ταιριάζουν.

ΚΑΜΥΖΕ: Κοκό;

Κος ΜΠΟΥΛ (εἰρωνικά): Ναί, Κοκό. Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ πῆς ὅτι σοῦ εἶναι ἀδιάφορο αὐτὸ τὸ ὄνομα.

ΚΑΜΥΖΕ: Ἂν θέλῃς νὰ μὲ κουρδίσῃς, ἄλλο ζήτημα. Ἔχε ὑπ' ὄψιν σου ὅμως ὅτι δὲν κουρδίζουμαι εὔκολα.

Κος ΜΠΟΥΛ. (Προσποιεῖται πὼς δὲν τὸν ἄκουσε καὶ λέει συνεχῶς): 'Αρθοῦρος, Κοκό, 'Αρθοῦρος, 'Αρθοῦρος, Κοκό...

ΚΑΜΥΖΕ: Θὰ τραβήξῃ πολὺ ἀκόμη αὐτὸ τὸ τροπάριο;

Κος ΜΠΟΥΛ: Ὥστε σὲ ἐνοχλεῖ;

ΚΑΜΥΖΕ: Εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς.

Κος ΜΠΟΥΛ: Καλλίτερα νὰ μὴν τὸ ἰδῇς, γιατὶ σὲ βεβαιώνω ὅτι θὰ περάσῃς πολὺ ἄσχημα.

ΚΑΜΥΖΕ. ('Αφίνει τὴν πέννα νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ κυττάζει τὸν συνάδελφό του κωμικὰ κάτω ἀπὸ τὰ γυαλιά του): Δὲν μοῦ λές, Μπούλ, μήπως σοῦστριψε;

Κος ΜΠΟΥΛ (ἐξαγριωμένος): Ὄχι, φίλε μου. Δὲν μοῦστριψε καθόλου. Καὶ αὐτὸ τὸ γνωρίζεις μοῦ φαίνεται πολὺ καλά.

ΚΑΜΥΖΕ: 'Αμφιβάλλω...

Κος ΜΠΟΥΛ: Νὰ μὴν ἀμφιβάλῃς καθόλου. Τὸ μυαλό μου εἶναι ἐν τάξει. 'Εκεῖνο ποὺ δὲν εἶναι ἐν τάξει, εἶναι τὸ μέτωπό μου.

ΚΑΜΥΖΕ (ἔκπληκτος): Τὸ μέ—τω—πό—σου;

Κος ΜΠΟΥΛ: Μήπως δὲν καταλαβαίνεις οὔτε καὶ τώρα;

ΚΑΜΥΖΕ: Ἂν δὲν κάνω λάθος... θέλεις νὰ πῆς... ὅτι ἡ κυρία Μπούλ... Ἔχεις ὑποψίες;

Κος ΜΠΟΥΛ: Δὲν ἔχω ὑποψίες, εἶμαι βέβαιος.

ΚΑΜΥΖΕ: Λυπηρόν. Καὶ τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς;

Κος ΜΠΟΥΛ: 'Εξακολουθεῖς νὰ μοῦ κάνῃς τὸν ἀνίδεο;

ΚΑΜΥΖΕ. (Τὸν κυττάζει ἐρωτηματικά).

Κος ΜΠΟΥΛ: 'Ο ἐρωμένος τῆς γυναίκας μου λέγεται 'Αρθοῦρος.

ΚΑΜΥΖΕ: Γιὰ φαντάσου. Εἴμαστε συνονόματοι.

Κος ΜΠΟΥΛ. ('Εξαγριωμένος): Ναί, ναί. Εἶδες τί περίεργο;

ΚΑΜΥΖΕ: Ἄκουσ' ἐδῶ, φίλε μου. Παραδέχομαι ὅτι ἡ θέσις σου εἶναι πολὺ δυσάρεστη. 'Αλλὰ δὲν βλέπω τί χρωστάω ἐγὼ νὰ τὰ βάζῃς μαζί μου, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ ἔχω τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ τὸν ἐρωμένο τῆς γυναίκας σου.

Κος ΜΠΟΥΛ: Μόνον τὸ ἴδιο ὄνομα;

ΚΑΜΥΖΕ: Μήπως σοῦ περνάει ἡ ἰδέα ὅτι ἡ κυρία Μπούλ καὶ ἐγώ...;

Κος ΜΠΟΥΛ: Γιατὶ ὄχι;

ΚΑΜΥΖΕ: Κύριε ἐλέησον! Σὰν νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἄλλος ἄνθρωπος στὸν κόσμο ποὺ νὰ τὸν λένε 'Αρθοῦρο.

Κος ΜΠΟΥΛ: Ὑπάρχουν ἀσφαλῶς. 'Εγὼ ὅμως δὲν γνωρίζω ἄλλον ἀπὸ ἐσένα καὶ σὲ κάλεσα μερικὲς φορὲς καὶ στὸ σπίτι μου. Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΚΑΜΥΖΕ: Μὲ κάλεσες. Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

Κος ΜΠΟΥΛ: Δὲν συναντήθηκες ἄλλη φορὰ μὲ τὴν γυναίκα μου;

ΚΑΜΥΖΕ: Ποτέ.

Κος ΜΠΟΥΛ: Ὀρκίζεσαι;

ΚΑΜΥΖΕ: Στὴν ζωή σου.

Κος ΜΠΟΥΛ: Προτιμῶ νὰ ὁρκισθῆς σὲ κάτι ἄλλο.

ΚΑΜΥΖΕ: Τότε στὴν δική μου ζωή.

Κος ΜΠΟΥΛ: Νομίζεις ὅτι μοῦ εἶναι τόσο πολύτιμη ἡ ζωή σου;

ΚΑΜΥΖΕ: Ἄκου δῶ. Μπορεῖς νὰ ἔχῃς τὶς σκοτοῦρες σου καὶ τὶς ὑπόνοιές σου. Δὲν σοῦ δίνω ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ μὲ σπροσβάλῃς. 'Εκτὸς αὐτοῦ, ἂν θέλῃς νὰ σοῦ πῶ καὶ τὴν γνώμη μου, δὲν πιστεύω νὰ κάνῃ ἡ γυναίκα σου ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Νομίζω ὅτι εἶναι ὅλα δικές σου φαντασίες. Δὲν δείχνει τούλάχιστον γιὰ τέτοια ἡ γυναίκα.

Κος ΜΠΟΥΛ: Ὅλες τους ἔτσι ἀθῶες δείχνουνε. Ξέρουν καὶ προσποιοῦνται θαυμάσια γιὰ νὰ μὴ δίνουν ὑπόνοια στοὺς ἄνδρες τους ἢ γιὰ νὰ φαίνωνται ὅτι δὲν τοὺς ἀπατοῦν καὶ τόσο πολύ.

ΚΑΜΥΖΕ: Τί πολὺ καὶ τί λίγο. Σ' αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν παίζει ρόλο ἡ ποσότης. Ἢ μιὰ φορὰ σὲ ἀπατήσῃ ἡ γυναίκα σου ἢ ἑκατό, τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ ἴδιο. Εἶσαι ἀπατημένος.

Κος ΜΠΟΥΛ: Λές;

ΚΑΜΥΖΕ: Ὄχι λέω. Ἔτσι εἶναι. 'Εκεῖνο ποὺ ἔχει σημασία, εἶναι τὸ γεγονός. Καὶ τὸ γεγονὸς ὑπάρχει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ θὰ ἀπατηθῆς.

Κος ΜΠΟΥΛ: Δὲν ξέρω τί νὰ πιστέψω πιά. Ἢ εἶσαι ἐντελῶς ἀθῶος ἢ εἶσαι ὁ μεγαλείτερος παληάνθρωπος καὶ ὑποκριτὴς τοῦ κόσμου.

ΚΑΜΥΖΕ: 'Εγὼ πάλι δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς μπόρεσες νὰ φανταασθῆς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ἀπὸ ἐμένα.

Κος ΜΠΟΥΛ: Τὸ ὄνομα, φίλε μου τὸ ὄνομα.

ΚΑΜΥΖΕ: Δὲν γνωρίζεις πραγματικὰ κανέναν ἄλλο ἄνθρωπο ποὺ νὰ τὸν λένε 'Αρθοῦρο;

Κος ΜΠΟΥΛ: Κανέναν ἀπολύτως.

ΚΑΜΥΖΕ: Καλά, ἀποκλείεται νὰ σὲ ἀπατᾶ ἡ γυναίκα σου μὲ κάποιον ποὺ δὲν τὸν γνωρίζεις;

Κος ΜΠΟΥΛ: Ὄχι βέβαια.

ΚΑΜΥΖΕ: Ξέρεις τί θὰ ἔκανα ἐγὼ στὴν θέση σου;

Κος ΜΠΟΥΛ: Τί;

ΚΑΜΥΖΕ: Θὰ ἔβαζα κάποιον νὰ τὴν παρακολουθήσῃ.

Κος ΜΠΟΥΛ: Μὰ αὐτὴ ἡ δουλειὰ στοιχίζει πολλά.

ΚΑΜΥΖΕ: Ὅσα καὶ νὰ στοιχίζῃ, εἶναι ἀσήμαντα, προκειμένου νὰ ἀποκτήσῃς τὴν ἡσυχία σου.

Κος ΜΠΟΥΛ: Ἡσυχία; Ἂν ἐπαληθεύσουν οἱ ὑποψίες μου, ὡραία ἡσυχία θὰ εἶναι.

ΚΑΜΥΖΕ: Θὰ ξέρῃς τούλάχιστον ποῦ βρίσκεσαι, βρὲ ἀδερφέ.

Κος ΜΠΟΥΛ: Ἴσως ἔχεις δίκηο. Θὰ πληρώσω νὰ τὴν παρακολουθήσουν.

—⊞—

(Τὸ ἴδιο μεσημέρι ὁ κ. Μπούλ φθάνει στὸ σπίτι του, πάντοτε κακόκεφος καὶ πάντοτε ἀμίλητος).

Κα ΜΠΟΥΛ: Δὲν θὰ μοῦ πῆς τέλος πάντων τί ἔχεις;

Κος ΜΠΟΥΛ: Δὲν ἔχω τίποτα. Δὲν μπόρεσα ὅμως ἀκόμη νὰ ἀνακαλύψω αὐτὸν τὸν κύριο 'Αρθοῦρο.

Κα ΜΠΟΥΛ: Γιατὶ μοῦ ἀναφέρεις διαρκῶς αὐτὸ τὸ ἠλίθιο ὄνομα;

Κος ΜΠΟΥΛ: Μπᾶ! Τὸ βρίσκεις ἠλίθιο;

Κα ΜΠΟΥΛ: Κάτι περισσότερο ἀπὸ ἠλίθιο.

Κος ΜΠΟΥΛ: Αὐτὸ δὲν ἀποκλείει ὅμως νὰ ὑπάρχῃ κάποιος κ. 'Αρθοῦρος ποὺ νὰ εἶναι πολὺ χαριτωμένος ἄνθρωπος.

Κα ΜΠΟΥΛ: Μήπως σοῦ περνάει ἡ ἰδέα ὅτι ἐνδιαφέρομαι γιὰ κανένα κύριο 'Αρθοῦρο;

ΣΤΗΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

— 'Ηρθα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γιατὶ τὰ ἀσσανσὲρ ἔχει χαλάσει...

Κος ΜΠΟΥΛ: Καὶ ἂν μοῦ περνάῃ αὐτὴ ἡ ἰδέα;

Κα ΜΠΟΥΛ: Θὰ εἶναι ἡ πιὸ γελοία ἰδέα τοῦ κόσμου.

Κος ΜΠΟΥΛ: Τότε γιὰ ποιὸ λόγο ἀνέφερες αὐτὸ τὸ ὄνομα στὸν ὕπνο σου;

Κα ΜΠΟΥΛ: 'Εγώ;

Κος ΜΠΟΥΛ: Ναί, ἐσύ. Τὸ ἀνέφερες τέσσερις-πέντε φορὲς ἀπόψε στὸν ὕπνο σου καὶ μάλιστα μὲ ἕνα τέτοιο τόνο ποὺ δὲν ἀφίνει τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία. (Μισοκλείνει τὰ μάτια καὶ μιμούμενος τὴν γυναίκα του, λέει μὲ φωνὴ λιγωμένη καὶ γεμάτη ἀναστεναγμούς): 'Αρθοῦρε... ἄ!... 'Αρθοῦρε... ἀγάπη μου, χρυσέ μου. 'Αρθοῦρε μου... Εἶσαι μόνον δικός μου.

Κα ΜΠΟΥΛ (σκασμένη στὰ γέλια): Εἶπα ἐγὼ αὐτὰ τὰ πράγματα;

Κος ΜΠΟΥΛ: Ναί, τὰ εἶπες. Δὲν πιστεύω νὰ τὸ ἀρνῆσαι ἀκόμη.

Κα ΜΠΟΥΛ: 'Αφοῦ τὰ ἄκουσες, πῶς νὰ τὰ ἀρνηθῶ;

Κος ΜΠΟΥΛ: Ὥστε, ὁμολογεῖς...

Κα ΜΠΟΥΛ: Δὲν ὁμολογῶ τίποτα. Ὁρίστε μας. Θὰ δημιουργήσῃς τώρα ὁλόκληρη φανταστικὴ ἱστορία γύρω σὲ ἕνα ὄνομα ποὺ μοῦ ξέφυγε στὸν ὕπνο μου.

Κος ΜΠΟΥΛ: Ὤ! μιλοῦσες τόσο παθητικά. 'Επιμένεις ὅτι δὲν ἔχεις τρυφερὲς σχέσεις μὲ κανένα κύριο 'Αρθοῦρο;

Κα ΜΠΟΥΛ: Οὔτε γνωρίζω κἂν ἄνθρωπο μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Κος ΜΠΟΥΛ: Πάλι ψέμματα λές. Γνωρίζεις κάποιον.

Κα ΜΠΟΥΛ: Ποιόν;

Κος ΜΠΟΥΛ: Τὸν συνάδελφό μου τὸν Καμυζέ, ποὺ τόν καλέσαμε μερικὲς φορὲς στὸ σπίτι.

Κα ΜΠΟΥΛ: Μπᾶ; 'Αρθοῦρο τὸν λένε; Γι' αὐτὸ ἔχει τέτοια μοῦτρα. Καὶ φαντάσθηκες ὅτι ἂν ἀποφάσιζα νὰ σὲ ἀπατήσω, δὲν θὰ εὕρισκα ἄλλον καλλίτερο;

Κος ΜΠΟΥΛ: Πολὺ καλά. Ἂς περιμένουμε.

Κα ΜΠΟΥΛ: Τί νὰ περιμένουμε;

Κος ΜΠΟΥΛ: Τίποτα. Θὰ ξαναμιλήσουμε ὅταν θὰ εἶναι καιρός.

—⊞—

('Οκτὼ ἡμέρες ἀργότερα ὁ Μπούλ φθάνει πάλι στὸ γραφεῖο φοβερὰ ἐνευρισμένος).

ΚΑΜΥΖΕ: Τί τρέχει; Μήπως ἔχεις νέα;

Κος ΜΠΟΥΛ: Ναί. Καὶ τώρα πιὰ εἶναι ποὺ δὲν καταλαβαίνω τίποτα ἀπολύτως. Ἔβαλα, καθὼς ξέρεις, νὰ παρακολουθοῦν τὴν γυναίκα μου...

ΚΑΜΥΖΕ: Ἔ! λοιπόν;

Κος ΜΠΟΥΛ: Σήμερα τὸ πρωῒ μοῦ ἔδωσαν ἀναφορά. Ἡ γυναίκα μου ἔχει ἐρωμένο.

ΚΑΜΥΖΕ (μελαγχολικά): Καϋμένε Μπούλ.

Κος ΜΠΟΥΛ: Αὐτὸ δὲν μὲ στενοχωρεῖ καὶ τόσο, ὅσο μὲ στενοχωρεῖ τὸ ὄνομά του.

ΚΑΜΥΖΕ: 'Αρθοῦρος κι' αὐτός;

Κος ΜΠΟΥΛ (κατακόκκινος ἀπὸ θυμό): Ὄχι, φίλε μου. Ἰσίδωρος. Νὰ τὸν λέγανε, τούλάχιστον, 'Αρθοῦρο...

ΜΑΞΙΜ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ὁ θρῆνος μιᾶς ψυχῆς

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ὁ πλουσιώτατος ἄλλοτε μαρκήσιος ντ' Ἀρζεντάλ λόγῳ τῆς κακῆς καὶ ἐκφύλου ζωῆς ποὺ διάγει ἔχει κάνει τρομερὰ χρέη συνέπεια τῶν ὁποίων εἶναι νὰ ἐγοῦν ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα μαζὶ μὲ τὸν προγονικό του πύργο στὸ σφυρί. Κλεισμένος στὴ μεγάλη σάλα τοῦ ἀρχοντικοῦ του παρακολουθεῖ πίσω ἀπ' τὰ ζάμια τὸν πλειστηριασμὸ πιὸ γίνεται στὴν αὐλή του καὶ τοῦ φεύγει σὲ μιὰ στιγμὴ μιὰ φράσις πικρίας: «Ἂν μποροῦσε κανεὶς νὰ μὲ ξανακάνη πλούσιο θὰ τοῦ ἔδινα καὶ τὴν ψυχή μου».

Ξαφνικὰ ἀκούει πίσω του μιὰ φωνή:

«Σύμφωνοι δέχομαι!». Γυρνᾶ καὶ βλέπει ἀπέναντί του κάποιον ἀγνωστο ὀνόματι Ρουκέν, ὁ ὁποῖος οὔτε λίγο οὔτε πολὺ τοῦ προτείνει νὰ τὸν ξανακάνη πλούσιο καὶ νὰ τοῦ ξαναδώση τὸν πύργον του ὑπὸ τὸ ὅρον νὰ δεχθῇ νὰ παντρευτῇ μίαν ὡραιοτάτην κόρην πτωχὴν ἀλλὰ μελλοντικὴν κληρονόμον 300 ἑκατομμυρίων ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ τοῦ δώση τὰ 150.

Ἡ συμφωνία κλείνει καὶ ὁ Μαρκήσιος φεύγει γιὰ τὸ Παρίσι ὅπου εὑρίσκεται ἡ ἀνύποπτος κληρονόμος. Προσπαθεῖ νὰ τὴν κάμῃ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, αὐτὴ ὅμως ἔχει δοσμένη τὴν καρδιά της σ' ἕνα φτωχόνεο, τὸν Βαλεντῖνο. Ὁ ντ' Ἀρζεντάλ, τότε ἀποφασίζει νὰ θέσῃ σ' ἐφαρμογή, τὰ «μεγάλα μέσα». Ἐμφανίζεται ὡς φτωχὸς καὶ αὐτὸς μὲ τὸ ψευδώνυμο «κ. Νορβέρτος». Καὶ μιὰ νύχτα ἀπαγάγει τὴ νέα καὶ τὴν φυλακίζει.

Ὁ Βαλεντῖνος, μὲ δυὸ φίλους του, τὸν Αὔγουστο, καὶ τὸν Ἀνοιχτομάτη τίθενται εἰς καταδίωξίν του. Ὁ Βαλεντῖνος ἀνακαλύπτει τὸν Γκουγιὰν στὸ ἄντρον του ἀλλὰ αἰχμαλωτίζεται κάτω ἀπὸ μιὰ καταπακτή. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Γαβριέλλα μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ μαρκησίου ἀποφασίζει νὰ δραπετεύσῃ καὶ τὸ κατορθώνει πηδῶντας κατὰ τύχη σὸ σπίτι τοῦ Μουράτ ποὺ τὴν ὑποδέχεται μὲ ἐνθουσιασμό. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Αὔγουστος καὶ ὁ ἀνοιχτομάτης σώζουν καὶ τὸν Βαλεντῖνο. Ἡ Γαβριέλλα ὅμως ἐπειδὴ ὁ Μουράτ τῆς ἐκφράζει τὸν ἔρωτά του, φεύγει κρυφὰ ἕνα πρωΐ. Ὁ Βαλεντῖνο μὲ τοὺς φίλους του τὴν ἀναζητοῦν παντοῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ περὶ τὸν Ρουκὲν καὶ τὸν Νορβέρτον κατορθώνουν καὶ φυλακίζουν καὶ πάλιν τὴν Γαβριέλλα σ' ἕνα σπίτι ὅπου τῆς παρουσιάζεται ὁ Νορβέρτος καὶ τῆς δηλώνει ὅτι θὰ ἀναγκασθῇ νὰ τὸν παντρευτῇ ὁπωσδήποτε διότι ἀλλοιῶς θὰ σκοτώση τὸν πατέρα της ποὺ τὸν κρατᾶ κι' αὐτόν. Ἔπειτα ἔφυγε. Ὅταν ἐπέστρεψε τὸ βράδυ οἱ ἄνθρωποί του εἶχαν φύγει...

12ον

Ἀγαπημένη μου, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἤρθα νὰ σὲ πάρω. Μπρὸς στὸ σπίτι περιμένει ἕνα ταξί. Σὲ εἰκοσιπέντε λεπτὰ τῆς ὥρας θὰ βρισκόμαστε στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Λυῶνος... Τὸ τραῖνο φεύγει στὶς ὀκτὼ καὶ εἰκοσιπέντε. Κοντεύει ὀκτὼ ἡ ὥρα. Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ χάσιμο.

Αὐτὴ τὸν ἐκύτταξε μὲ ὕφος χαμένο.

—Ὥστε... εἶναι ἀλήθεια;... εἶπε. Πρέπει νὰ σᾶς ἀκολουθήσω; Ὄ, ὄχι, ὄχι! Δὲν θέλω... δὲν θέλω!...

Καὶ ὀπισθοχώρησε ἔντρομη.

— Γαβριέλλα, εἶπε αὐτὸς μὲ σιγανὴ φωνή, δὲν σοῦ εἶπα ἤδη ὅτι θὰ ξανασυναντήσῃς τὸν πατέρα σου; Δὲν θὰ ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ εἶσαι εὐχαριστημένη τώρα;

—Ἄθλιε!... Εἰρωνεύεστε κιόλας... Τὰ βάλατε μὲ ἕνα ἀνυπεράσπιστο κορίτσι, δὲν θὰ τολμούσατε ὅμως ν' ἀντιμετωπίσετε τὸ βλέμμα ἑνὸς ἀνδρός...

— Εἰς τὸ μέλλον ἐλπίζω νὰ μοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι δὲν φοβᾶμαι οὔτε τοὺς ἄνδρες. Ἡ ὥρα περνάει ὅμως... Ἔλα...

— Ὄχι!

Ὁ Νορβέρτος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ ρολόϊ του καὶ τὸ κύτταξε.

—Ἐὰν ἐντὸς τριῶν λεπτῶν δὲν ἔχεις λάβει τὴν ἀπόφασί σου, θὰ στείλω ἕνα τηλεγράφημα στοὺς ἀνθρώπους ποὺ φυλᾶνε τὸν πατέρα σου. Καὶ ἰδοὺ τί θὰ λέῃ τὸ τηλεγράφημα...

Καὶ σχίζοντας ἕνα φύλλο χαρτιοῦ ἀπὸ τὸ καρνέ του, ἐσημείωσε:

«Κύριον Παπιγιόν, Πύργον Μπουὰ-Τορντέ, εἰς Κορμπενύ, ἐπαρχίας Μορβαί.

Κάμετε ὅ,τι ἐσυμφωνήσαμε

Νορβέρτος»

Τῆς ἔδειξε τὸ χαρτί.

Ἡ Γαβριέλλα ἔρριξε μιὰ ματιὰ σ' αὐτό, καὶ χλώμιασε. Εἶχε ἐννοήσει Ἦταν ἡ καταδίκη τοῦ πατέρα της!

— Μὴ φαντασθῆς πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ κάμω γιὰ νὰ σὲ φοβίσω, εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Μόλις πεθάνῃ ὁ πατέρας σου, δὲν θὰ μπορῶ πιὰ νὰ ἐξασκήσω καμμιὰ ἐπιρροὴ ἐπάνω σου. Συνεπῶς μία ὥρα μετὰ τὴν ἀποστολὴ τοῦ τηλεγραφήματος — τὸ ὁποῖον θὰ στείλω αὔριο τὸ πρωΐ, γιατὶ τώρα εἶναι ἀργά — τὴν ἴδια στιγμή, δηλαδή, ποὺ ὁ Παπιγιὸν θὸ σκοτώση τὸν πατέρα σου, ἐσὺ θ' ἀνακτήσῃς τὴν ἐλευθερία σου!

«Θὰ σοῦ ἀνοίξω μόνος μου τὴν πόρτα αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ σπιτιοῦ καὶ θὰ περιμένω ἀτάραχος τὴν Δικαιοσύνη.

«Συνεπῶς, ἔχεις ἀκόμη ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας γιὰ νὰ σκεφθῆς καὶ ν' ἀποφασίσῃς!...

—Ἀ! Πῶς μὲ βασανίζετε! εἶπε φρίττοντας ἡ Γαβριέλλα. Καὶ πῶς θὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸ νὰ μοῦ δώση τὴν δύναμη νὰ ἐκδικηθῶ μιὰ μέρα... Ἀ! Θὰ εἶμαι ἀλύπητη, τότε. Ὅπως εἶσαι ἐσὺ τώρα...

Τὸ λεπτὸ τῆς ὥρας ἐπέρασε.

— Προσεξτε Ἴσως νὰ μετανοήσετε μιὰ μέρα!....

— Τὸ λεπτὸ τῆς ὥρας ἐπέρασε! ἐπανέλαβεν αὐτὸς μὲ ἀπάθεια.

Ἡ Γαβριέλλα ὀρθώθηκε.

— Σᾶς ἀκολουθῶ... εἶπε μὲ φωνὴ βυσμένη. Προσέξτε ὅμως...

Ὁ Νορβέρτος ξανάβαλε τὸ ρολόϊ στὴν τσέπη του, ἔσχισε τὸ «τηλεγράφημα» καὶ ἐπρόσφερε στὴ νέα τὸ μπράτσο του.

Αὐτή, οὔτε γύρισε νὰ τὸν κυττάξῃ. Ἐπέρασε μπροστά του, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ προχώρησε στὴ σκάλα.

Μὲ κινήσεις μηχανικές, σὰν αὐτόματο, ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὰ σκαλιά...

— ▫▫ —

Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, ὁ Νορβέρτος τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι.

Ἕνα αὐτοκίνητο περίμενε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Στὰ μπροστινὰ καθίσματα ἐκάθηντο δύο ἄνθρωποι. Ὁ σωφὲρ κι' ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ψεύτικους χωροφύλακες, ὁ Μποντάν, ὁ δολοφόνος τοῦ δυστυχισμένου Συμεών.

—Ἐμπρός! Ἀνέπτυξε ὅλη τὴν ταχύτητα! εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε ὁλοταχῶς.

Σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας βρισκόταν στὸ σταθμό.

Ὁ μαρκήσιος ἄρπαξε διὰ τῆς βίας τὸ μπράτσο τῆς Γαβριέλλας καὶ τὸ πέρασε στὸ δικό του.

Τὴν ἔσερνε σχεδόν. Ἡ νέα δὲν εἶχε τὴ δύναμη νὰ περπατήσῃ.

Ὁ Νορβέρτος εἶχε ἤδη κρατήσει ἕνα ἰδιαίτερο διαμέρισμα σ' ἕνα βαγόνι.

Ἐμπῆκε σ' αὐτό, μαζὶ μὲ τὴν σύντροφό του, κι' ἀμέσως σχεδὸν τὸ τραῖνο ξεκίνησε.

Ἡ Γαβριέλλα σωριάστηκε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ὁ μαρκήσιος τὴν ἄφησε νὰ κλάψῃ. Περίμενε νὰ ἠρεμήσῃ.

Ἡ Γαβριέλλα ὅμως δὲν ἡσύχαζε. Σὲ λίγο μάλιστα τὴν ἔπιασε μιὰ νευρικὴ κρίσις.

— Τὸ εἶχα προϊδει εὐτυχῶς αὐτό! εἶπεν ὁ Νορβέρτος.

Ἔβγαλε ἀπὸ μιὰ κομψὴ ταξιδιωτικὴ τσάντα ἕνα μπουκαλάκι μὲ αἰθέρα, τὸ ξεβούλωσε, καὶ τὸ ἐπλησίασε στὴ μύτη τῆς Γαβριέλλας. Αὐτὴ συνῆλθε κάπως.

Ὁ Νορβέρτος τότε γονάτισε κοντά της.

Ἐπῆρε τὰ χέρια της μέσα στὰ δικά του καὶ μὲ φωνὴ μόλις ἀκουγομένη, τῆς ἐψιθύρισε:

— Γαβριέλλα, σ' ἀγαπῶ... Σ' ἀγαπῶ ὅπως δὲν φαντάζόμουν ὅτι θὰ μποροῦσα ποτὲ ν' ἀγαποῦσα στὴ ζωή μου... Γιατὶ ἄραγε νὰ νοιώσω γιὰ σένα τὸ βασανιστικὸ αὐτὸ αἴσθημα;... Μήπως γιατὶ εἶσαι ἡ ὡραιότερη γυναῖκα ἀπὸ ὅσες ἔτυχε νὰ συναντήσω; Μήπως γιατὶ μὲ περιφρονεῖς καὶ γιατὶ σοῦ προξενῶ φρίκη;... Ἢ μήπως σ' ἀγαπῶ γιατὶ τὰ πάντα μᾶς χωρίζουν καὶ γιατὶ χρειάστηκε νὰ ἐγκληματήσω γιὰ νὰ σὲ κάνω δική μου;

Ἡ Γαβριέλλα δὲν τὸν ἄκουε.

Ἀποκαμωμένη εἶχε πέσει σ' ἕνα βαθὺ λήθαργο. Ὁ Νορβέρτος φοβήθηκε μὴ τὴν ξυπνήσει καὶ ἐσώπασε.

Τῆς ἐφίλησε ἀνάλαφρα τὸ χέρι.

«Ἀπὸ τότε ποὺ τὴν ἀγαπῶ... νοιώθω σὰν νάχω δυὸ ψυχὲς... μέσα στὴν καρδιά μου φωλιάζουν δυὸ αἰσθήματα... ἐντελῶς διαφορετικά, ἐξ ἴσου ὅμως ἰσχυρά... ὁ ἔρως καὶ ἡ φιλοδοξία... Θέλω νὰ γίνῃ γυναῖκα μου ἡ Γαβριέλλα γιατὶ ποθῶ νὰ γίνω πλούσιος καὶ πανίσχυρος...καὶ ὅμως ἂν μ' ἀγαποῦσε θὰ δεχόμουν νὰ παραμείνω φτωχὸς καὶ ἄσημος, φθάνει νὰ τὴν ἔνοιωθα κοντά μου!».

Κάποια στιγμὴ τὰ μάτια του ἔπεσαν στὰ λεπτὰ δάκτυλα τῆς νέας. Παρετήρησε ὅτι στὴν ἄκρη τους εἶχαν σημάδια ἀπὸ τὴ βελόνα.

—Ἐργαζόταν σκληρά, ἐψιθύρισε καὶ ὅμως ἦταν εὐτυχισμένη!

Σηκώθηκε ὄρθιος.

—Ὦ! θὰ μὲ ἀγαπήσῃς Γαβριέλλα ... εἶπε μέσ' στὰ δόντια του μὲ ὑπόκωφη φωνή, θὰ μ' ἀγαπήσῃς... γιατὶ τὸ θέλω... καὶ ἡ θέλησή μου θὰ εἶναι ἰσχυρότερη ἀπὸ τὴν ἀντίστασή σου... θὰ λησμονήσῃς τὸ ἔγκλημά μου καὶ τὰ δάκρυα ποὺ σ' ἔκανα νὰ χύσῃς!... ἡ χλιδὴ μέσα στὴν ὁποία θὰ ζήσῃς θὰ σὲ κάμῃ νὰ μέ συγχωρήσῃς... θέλω νὰ μ' ἀγαπήσῃς!...

Ἡ Γαβριέλλα ἐκίνησε ἀνάλαφρα τὰ χείλη...

Ὀνειρευόταν καὶ ἔβλεπε ὅτι βρισκόταν μέσα στὸ μέγαρο τοῦ Μουράτ, ἀνάμεσα σὲ λουλούδια... Κ' ἔβλεπε ἀκόμα ὅτι ὅλα τὰ ἀγαπημένα της πρόσωπα βρίσκοταν ὁλόγυρά της, ὁ πατέρας της, ὁ Βαλεντῖνος, ὁ Μουράτ, ἡ Φερεντιέ, ἡ Φατμά... καὶ ἄκουγε τὸν καθένα τους νὰ τῆς λέῃ γλυκὰ :

— Σ' ἀγαπῶ !

Ἔξαφνα ὅμως ἔνοιωσε ἕνα φιλὶ στὸ μέτωπό της... ἕνα φιλὶ ποὺ ἔκαιγε...

Πετάχτηκε τρομαγμένη καὶ εἶδε τὸν Νορβέρτο σκυμμένο πάνω της.

Μιὰ κραυγὴ βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη της.

— Βοήθεια!

Ὁ Νορβέρτος ὅμως ἔσπευσε νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ κοντά της.

Καὶ μὲ χείλη ποὺ ἔτρεμαν τῆς εἶπε:

—Ἡσύχασε, Γαβριέλλα... Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτε ἀπὸ ἐμένα!

— ▫▫ —

Ὁ Πύργος τοῦ Μπουὰ-Τορντοῦ βρισκόταν στὸ βάθος ἑνὸς μεγάλου δάσους.

Ὁ Ρουκὲν ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ παληὸς αὐτὸς πύργος θὰ τοῦ ἔχρησίμευε γιὰ τοὺς σκοπούς του, τὸν εἶχε ἀναστηλώσει.

Ἐξωτερικῶς, φαινόταν ὁλοκαίνουργος. Ὁ Ρουκὲν ὅμως δὲν εἶχε παραμελήσει καὶ νὰ τὸν ἐπιπλώσῃ κατὰ τὸν πιὸ μοντέρνο καὶ ἀναπαυτικὸ τρόπο. Ἕνα αὐτοκίνητο περίμενε στὸ σταθμὸ γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὸ Νορβέρτο καὶ τὴ δυστυχισμένη τὴ Γαβριέλλα στὸν πύργο.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ βρέθηκε μέσα σ' αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο, ἡ Γαβριέλλα ἔχασε κάθε ἐλπίδα.

Ποιὸς θὰ μποροῦσε, πράγματι, νὰ ἔλθῃ νὰ τὴ σώσῃ μέσα στὸ πυκνὸ αὐτὸ δάσος;

Οὔτε τὸ φῶς τοῦ ἥλιου δὲν κατώρθωνε νὰ εἰσδύσῃ μέσα ἀπ' τὶς φυλλωσιές.

Ὁ Νορβέρτος δὲν τῆς μιλοῦσε. Κάποια στιγμὴ, ἐν τούτοις, ὅπου τὴν ἔνοιωσε νὰ τρέμῃ κοντά του, τὴν ἐρώτησε:

— Μήπως κρυώνεις;

Ριγοῦσε πράγματι ἡ Γαβριέλλα, καὶ τὰ δόντια της χτυποῦσαν δυνατά, ἀπὸ τὸν τρόμο ὅμως.

Λίγο πρὶν φθάσουν στὸν πύργο, ὁ Νορβέρτος ἔδειξε στὴ Γαβριέλλα, ἕναν ἡλικιωμένον ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος καθόταν ἐπάνω σὲ κάτι πέτρες. Τοὺς εἶχε γυρισμένη τὴ πλάτη, καὶ

Ἀποκαμωμένη εἶχε πέσει σ' ἕναν βαθὺ λήθαργο.

Ὁ θρῆνος μιᾶς ψυχῆς

φαινόταν βαθειὰ συλογισμένος.

—Ὁ πατέρας σου... τοῦ δὲν περιμένει νὰ σὲ δῇ! εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

—Ὁ πατέρας μου! ἐπανέλαβε μὲ χαρὰ ἡ Γαβριέλλα.

Τὰ εἶχε ξεχάσει ὅλα τώρα ποὺ βρισκόταν μπροστὰ στὸ γέρω της πατέρα.

Ἔσκυψε ἀπὸ τὸ παραθυράκι τοῦ αὐτοκινήτου γιὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα. — Μά... τί κάνει ἐκεῖ;

— Δὲν βλέπεις; κάθεται στὴν ὄχθη μιᾶς μικρῆς λίμνης καὶ ψαρεύει!

Ἡ Γαβριέλλα ἀνατρίχιασε.

Πόσην ἐμπιστοσύνη εἶχε στὸ Νορβέρτο ὁ δυστυχισμένος της πατέρας!...

Ποῦ νὰ φανταζόταν....

Εἶχεν ἐλπίσει ὅτι θὰ εὕρισκε κοντά του κάποια προστασία. Τώρα ἀντιλαμβανόταν ὅτι αὐτὴ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν προστατεύσῃ.

Γιατὶ ἡ παραμικρὴ ἀσυλλόγιστη κίνησή της, ἡ παραμικρὴ ἔκρηξις τῆς ἀπελπισίας της θὰ ἐπέφερε τὸ θάνατο τοῦ γέρω Μπερτερά.

Ὁ Νορβέρτος, ποὺ διάβαζε στὴν σκέψη της, χαμογέλασε σαρκαστικά.

Τὸ αὐτοκίνητο, εἶχε φθάσει τώρα κοντὰ στὸν γέρο Μπερτερά. Αὐτός, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι, ἐκύτταξε μέσα στ' ἀμάξι καὶ ἀναγνωρίζοντας τὴν κόρη του, τῆς ἔτεινε τὰ χέρια.

Ὁ Νορβέρτος διέταξε τὸν σωφὲρ νὰ σταματήσῃ.

Ἡ νέα, τότε, πήδησε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο κι' ἔτρεξε στὸν πατέρα της. Τὸν ἀγκάλιασε, κλαίγοντας, κι' ἔκρυψε τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος του.

— Πατέρα μου!... ψιθύρισε.

Ὁ Μπερταρὰ τὰ εἶχε χαμένα. Ἔκλαιγε ἀπ' τὴ χαρὰ του κι' αὐτός!

— Τέλος πάντων!... Σὲ ξαναβρίσκω, παιδάκι μου!... Ἐσώθηκες! Ἀ! Ἂν ἤξερες πόσο ὑπέφερα καὶ πόσο φοβήθηκα!... Τί σοῦ συνέβη;

Ἡ Γαβριέλλα δὲν ἀπήντησε.

Τὰ δάκρυά της μιλοῦσαν γι' αὐτήν.

Πατέρας καὶ κόρη ἔμειναν ἀγκαλιασμένοι., σιωπηλοί, χαμένοι στὴν εὐτυχία τους.

— ⊞ —

Ὁ Νορβέρτος τοὺς ἐπλησίασε.

—Ἡ δεσποινὶς Γαβριέλλα θὰ σᾶς τὰ πῇ ὅλ' αὐτὰ ἀργότερα, εἶπε. Ὁ Μπερταρά, ὅμως ὥρμησε στὸν μαρκήσιο, τοῦ πῆρε τὰ χέρια καὶ τἄφερε στὰ χείλη του.

— Μαντεύω τί θὰ μοῦ πῇ κ. Νορβέρτε... Τὴν ἐσώσατε... Θὰ ριψοκινδυνεύσατε τὴ ζωή σας, ἴσως... Θὰ μπορέσω, ἄραγε, ποτὲ νὰ σᾶς ἀποδείξω πόσο σᾶς εἶμαι εὐγνώμων;...

Ἡ Γαβριέλλα ἄκουγε σιωπηλή, κατατρομαγμένη.

Δὲν τὴν εἶχαν ἀπατήσει, λοιπόν!

Ὁ Μπερταρὰ ἦταν πράγματι θῦμα τοῦ Νορβέρτου!

Ζοῦσε μέσα σὲ μιὰ φοβερὴ πλάνη... Φανταζόταν ὅτι ὁ Νορβέρτος εἶχεν ἀνεύρει, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του μάλιστα, τὴ Γαβριέλλα!

Ἐγύρισαν μαζὶ στὸν πύργο. Ἡ νέα στηριζόταν στὸ μπράτσο τοῦ γέρου πατέρα της. Τὰ εἶχε χαμένα ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἄκουγε καὶ ποὺ ἔβλεπε.

— Μά... τί ἔχεις, λοιπόν; ἐρώτησε ὁ Μπερταρά.

—Ὑπέφερα τόσο! ἀπήντησε αὐτή

Ὁ Νορβέρτος ἔσκυψε στὸ αὐτί της:

— Μὴν ξεχνᾶς τί σοῦ εἶπα! τῆς ψιθύρισε... Δὲν θὰ νοιώσω κανέναν οἶκτο... Δὲ θὰ λυγίσω... Γιὰ νὰ πεισθῇς μάλιστα πῶς μιλῶ σοβαρά, νά...

Ἐγύρισε πρὸς τὸν Μπερταρά:

— Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ δῆτε ἐὰν τὸ δωμάτιο τῆς Γαβριέλλας εἶναι ἕτοιμο; Στὸ μεταξύ, θὰ τὴν ὁδηγήσω ἐγὼ στὴν τραπεζαρία...

Ὁ γέρος ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ.

Ὅταν ἔφυγε, ὁ Νορβέρτος ἐκτύπησε ἕνα κουδοῦνι.

Ἀμέσως σχεδόν, δύο ἄνθρωποι μπῆκαν μέσα στὸ δωμάτιο. Εἶχαν καὶ οἱ δύό τους φυσιογνωμίες κακούργων Ὁ ἕνας, ἦταν ὁ Μποντάν,, ὁ δολοφόνος τοῦ Συμεών.

Σταθῆκαν ἀκίνητοι, σὲ στάσι προσοχῆς μπροστὰ στὸν μαρκήσιο.

— Παπιγιὸν καὶ Μποντάν, εἶπεν ὁ Νορβέρτος μὲ νευρικότητα. Ποιὰ ἐντολὴ ἔχετε λάβει;

— Μᾶς ἀνετέθη ἡ ἐντολὴ νὰ φυλάμε τὸν Μπερταρά.

— Κι' ἂν δραπετεύσῃ;

— Νὰ τὸν σκοτώσουμε!

— Καὶ ἂν μαντεύσῃ τί ἐπιζητοῦμε; ἢ τί κάνουμε;

— Νὰ τὸν σκοτώσουμε!

—Κι' ἂν ἡ κόρη του τοῦ ἀποκαλύψει τὴν ἀλήθεια;

— Νὰ τὸν σκοτώσουμε!

— Κι' ἂν ἡ Γαβριέλλα θελήσῃ νὰ δραπετεύσῃ, νὰ τὸ σκάσῃ, ν' ἀντισταθῇ;

— Νὰ τὴν σκοτώσουμε κι' αὐτήν, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι.

Ὁ Παπιγιὸν καὶ ὁ Μποντὰν ἔσυραν ἀπὸ τὴν τσέπη τους ἀπὸ ἕνα ρεβόλβερ γεμᾶτο μὲ σφαῖρες.

Ὁ Μποντὰν ἐρώτησε, μ' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο:

— Μήπως ἔφθασεν ἡ στιγμή; Εἴμαστε ἕτοιμοι.

Κρατῶντας πάντα τὸ χέρι στὸ πιστόλι του, ὁΜποντάν, ἐγύρισε καὶ κύτταξε στὴν πόρτα.

Ἀκούγονταν βήματα βαρυὰ ποὺ πλησίαζαν.

Ἦταν ὁ Μπερταρὰ ποὺ ἐρχόταν.

Ἡ Γαβριέλλα ἦταν κάτωχρη. Φαινόταν ἕτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ. Δὲν εἶχε τὴ δύναμη νὰ πῇ οὔτε λέξη.

— Μὴ λησμονῆς, λοιπόν, Γαβριέλλα ὅ,τι σοῦ εἶπα... συνεπέρανε μὲ ἠρεμία ὁ Νορβέρτος. Μὴ τὰ λησμονῆς!..

— ⊞ —

Ὁ Μπερταρὰ μπῆκε σὰν σίφουνας. Ἀγκάλιασε τὴν κόρη του, τὴν ἐφίλησε καὶ κατόπιν ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Νορβέρτου...

— Τί εὐτυχισμένος ποὺ εἶμαι! εἶπε. Εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος!

Ὁ μαρκήσιος ἔκανε νόημα στὸν Μποντὰν καὶ τὸν Παπιγιὸν νὰ φύγουν.

— Κύριε Μπερταρά, εἶπεν ὁ Νορβέρτος ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τὸν γέρο καὶ μὲ τὴν κόρη του. Ἡ δεσποινὶς Γαβριέλλα θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς διηγηθῇ, σέ λίγο, ὅλες τὶς περιπέτειές της, ὅλους τοὺς κινδύνους ποὺ διέτρεξε. Οἱ κίνδυνοι αὐτοὶ τὴν ἔκαναν ν' ἀντιμετωπίσῃ θαρραλέα τὴ ζωή. Ἐπέβρασαν στὴν καρδιά της καὶ τὴν ἔκαμαν νὰ μὴν ἐπιμείνῃ στὴν ἀπόφασή της ποὺ τόσο μὲ εἶχε λυπήσει ἄλλοτε.

Καὶ ἀργά, τονίζοντας κάθε λέξη ἐπρόσθεσε:

— Κύριε Μπερταρά, ἀγαπῶ πάντοτε τὴν Γαβριέλλα. Μὲ ἀγαπᾶ καὶ αὐτή... Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ζητήσω τὴν χεῖρα της.

Ἡ Γαβριέλλα εἶχε σηκωθῆ. Ἔτεινε μηχανικὰ τὰ χέρια, σὰ νὰ ἤθελε ν' ἀπομακρύνῃ ἕναν κίνδυνο....

Ὁ Μπερταρὰ ἑτοιμαζόταν ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ Νορβέρτος ὅμως ἔκαμε μιὰ κίνηση τοῦ χεριοῦ, ὑπονοῶντας πῶς κάτι εἶχε νὰ προσθέσῃ ἀκόμη:

— Πρέπει νὰ τὰ μάθετε ὅλα, κ. Μπερταρά! εἶπε. Ἐπληρονομήσατε τὸν ἀδερφό σας, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ πρὸ τριάντα ἢ σαράντα χρόνων. Πέθανε πρὸ ὀλίγου καιροῦ στὴν Κωνσταντινούπολη.

«Ἡ περιουσία του εἶναι τεραστία. Ἄφισε διαθήκη καὶ ὁρίζει ἐσᾶς ὡς κληρονόμο του. Ἡ Γαβριέλλα, συνεπῶς, δὲν εἶναι πιὰ μιὰ φτωχὴ μοδιστροῦλα, ποὺ πρέπει νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί της ἀπὸ τὴν ἐργασία της... Τὸ ἑκατομμύριο τοῦ θείου της τῆς ἐξασφαλίζουν μιὰ ζωὴ μέσα στὰ πλούτη καὶ τὴ χλιδή... Ἡ σημερινὴ περιουσία σας σᾶς δίνει καὶ στοὺς δύο τὸ δικαίωμα νὰ μὴν ἱκανοποιεῖσθε εὔκολα, νὰ εἶσθε γκρινιάρηδες.

«Ἡ προσωπική μου περιουσία, ὅσο καὶ ἂν εἶναι μεγάλη, πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τὴ δική σας. Τὸ ὄνομά μου ὅμως, τὸ ὁποῖον ξεύρετε ἤδη, καὶ ποὺ δὲν σᾶς ἀνέφερα γιὰ νὰ μὴ θίξω τὴν μετριοφροσύνη σας, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικώτερα ὀνόματα τῆς Γαλλίας.

«Ἀποφασίσατε, λοιπόν, Θὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν ἀπόφαση σας, οποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι αὕτη.

— ⊞ —

Ὁ Μπερταρὰ ἐκύτταζε πότε τὸν Νορβέρτο, πότε τὴ Γαβριέλλα.

Θαρροῦσε, φαίνεται, ὅτι ὠνειρεύόταν ἀκόμα.

—Ὥστε, λοιπόν, εἶπε, εἶναι ἀλήθεια; Κληρονομήσαμε; Ἐγίναμε πλούσιοι. Καὶ τὸ ἤξερες αὐτὸ Γαβριέλλα;

— Τὸ ἤξερα! ἀπήντησεν ἡ νέα μὲ ὑπόκωφη φωνή.

Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι πολὺ γρήγορα ὁ Μπερταρὰ συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἔκπληξή του.

Ἐκούνησε τὸ κεφάλι του, μὲ ἱκανοποίηση.

—Ἂμ δὲν τῶλεγα ἐγὼ πάντα... φιθύρισε, ὅτι δὲν θὰ πέθαινε βουτηγμένος στὴ φτώχεια; Ἔ, νὰ λοιπόν, ποὺ τὰ ὄνειρά μου ἔλαβαν σάρκα καὶ ὀστᾶ! Ἔ, τώρα εἶμαι ἥσυχος πιά!

Ὁ Νορβέρτος εἶχε ἀναφέρει ἑκατομμύρια. Ὁ Μπερταρὰ ὅμως δὲν εἶχε προσέξει τὴ λεπτομέρεια αὐτή. Μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχε γίνει πλούσιος τὸν ἐνδιέφερε.

— Κύριε Νορβέρτε, εἶπε σέ λίγο ὁ Μπερταρά. Ἀφῖστε με νὰ σᾶς ὀνομάζω ἔτσι. Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν τιμιότητα τῶν σκοπῶν σας. Αὐτὸ δὰ μᾶς ἔλειπε... Τὴν κόρη μου, τὴν ἀγαπούσατε πρὶν γίνῃ πλούσια. Εἶναι φυσικὸ νὰ τὴν ἀγαπᾶτε καὶ τώρα, ποὺ δὲν εἶναι φτωχιά.

—Ὅταν, κάποτε ἄλλοτε, μοῦ ζητήσατε τὴν χεῖρα τῆς Γαβριέλλας, τὴν ἄφισα ἐλεύθερη νὰ δεχθῇ ἢ ἀρνηθῇ τὴν πρότασή σας. Δὲν θὰ μεταβάλω στάση καὶ τώρα. Ὅ,τι θελήσῃ ἡ κόρη μου θὰ τὸ θελήσω κι' ἐγώ. Ἡ ἀπάντηση ποὺ θὰ δώσῃ αὐτὴ θὰ εἶναι καὶ ἀπάντηση δική μου... Ἀπάντησε ἐσὺ στὸν κ. Νορβέρτο, παιδί μου...

Ἡ Γαβριέλλα ἐσώπαινε.

Ὁ τρόμος κρατοῦσε κλεισμένα τὰ χείλη της.

Ἡ θέσις της ἦταν φοβερή!

Γινόταν συνένοχη σὲ μιὰ τρομερὴ ἀπάτη, γινόταν συνένοχη σ' ἕνα ἔγκλημα, πρῶτο θῦμα τοῦ ὁποίου ἦταν αὐτὴ ἡ ἴδια.

— Γαβριέλλα, εἶπεν ὁ μαρκήσιος μὲ τρυφερότητα, διστάζεις, λοιπόν;

— Μίλησε, Γαβριέλλα μου, ἐπέμενε ὁ Μπερταρά. Ἄνοιξέ μας τὴν καρδιά σου. Τί φοβᾶσαι ἀφοῦ μᾶς ἔχεις κοντά σου;

Τί φοβόταν...

— Γαβριέλλα, ἐπανέλαβεν, ὁ Νορβέρτος κυττάζοντάς την στὰ μάτια... ἀπάντησε!

Εἶχε χώσει μὲ τρόπο τὸ δεξὶ χέρι στὴν τσέπη τοῦ πανωφοριοῦ του καὶ ἡ νέα ἔβλεπε νὰ λαμποκοπᾶ, ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του, ἡ λαβὴ τοῦ περιστρόφου.

Καὶ τότε, μὲ φωνὴ τόσο σιγανὴ ποὺ ἀναγκάστηκαν νὰ σκύψουν γιὰ νὰ τὴν ἀκούσουν, εἶπε:

— Ναί... Θὰ γίνω γυναῖκα σας!...

— ⊞ —

Κλονίσθηκε. Ὁ Νορβέρτος ὅμως τὴν συγκράτησε, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς ψιθύρισε στ' αὐτί:

—Ἦταν καιρός!...

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ... ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΜΕΝΗ

Ἔξω ἀπὸ τὸ κοσμικὸ ντάνσιγκ τὶς μικρὲς ὧρες:

— Παιδί! Πήγαινε νὰ μοῦ φωνάξῃς ἕνα ταξὶ καὶ βρέχομαι!

— Μὲ συγχωρεῖτε κύριε, ἀλλὰ κάνετε λάθος. Εἶμαι ὁ ναύαρχος Χ.

—Ἀ! Στεῖλτε μου τότε ἕνα ὑποβρύχιο!...

Τὸ ἑλληνικὸ τραγούδι στὸ ἐξωτερικὸ

Ντενὶζ Κωνστάνς

Τὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι θριαμβεύει στὸ ἐξωτερικό, μᾶς πληροφοροῦν οἱ ἐφημερίδες. Ἡ Λυκιαρδοπούλου τραγουδᾶ στὴν Ἀργεντινή, ἡ Δανάη μαγεύει τοὺς ὁμογενεῖς στὰ μεγαλύτερα κέντρα τῆς Εὐρώπης, ἡ Κάκια Μένδρη βρίσκεται στὴν Βουδαπέστη, ἡ δὲ ἀπαράμιλλος καὶ γοητευτικὴ Ντενὶζ Κωνστάνς ὀρέπει δάφνας στὸ Βουκουρέστι.

Ὅσοι ἠτύχησαν τὸν περασμένο Ὀκτώβριον ν' ἀκούσουν τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν καλλιτέχνιδα ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμόν, θὰ μακαρίζουν ἀσφαλῶς ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὴν τύχην νὰ τὴν ἀκούουν τὴν στιγμὴ αὐτή.

Πραγματικά, ἡ Κα Κωνστάνς, εἶναι ἀπὸ τὶς λίγες καλλιτέχνιδές μας τοῦ τραγουδιοῦ ποὺ μὲ τὸ μέταλλο τῆς φωνῆς της, τὴν τέχνη της καὶ τὴν φυσική της χάρι, ἔχει καταλάβει εὐθὺς μόλις ἐνεφανίσθη, ἐξαιρετικὴ θέση στὴν καλλιτεχνικὴ ζωή.

Τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν μὲ ἀνυπομονησίαν περιμένει νὰ τὴν ξαναθαυμάσῃ.

Ἐθεώρησε περιττὸν νὰ μείνῃ περισσότερο ἐκεῖ.

Ἔφυγε, γιὰ νὰ πάῃ νὰ δώσῃ μερικὲς διαταγὲς στοὺς ὑπηρέτας του.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι, ὁ πατέρας καὶ ἡ κόρη, κυττάχθηκαν σιωπηλὰ λίγες στιγμές.

Ὁ Μπερταρὰ εὐτυχισμένος ποὺ τὴν εἶχε ξαναβρῇ, εὐτυχισμένος ποὺ ἦταν πλούσιος, χαμογελοῦσε.

Ὅσο γιὰ τὴν Γαβριέλλα, δαγκωνόταν γιὰ νὰ μὴ κλάψῃ.

Τοῦ κάκου ὅμως κατέβαλλε ὅλη αὐτὴ τὴν προσπάθεια. Κάποια στιγμὴ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ περισσότερο καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

— Τί ἔχεις;... Γιατὶ κλαῖς δυστυχισμένο μου παιδί;

Οἱ λυγμοὶ ὅμως ἔπνιγαν τὴ Γαβριέλλα.

Ὁ Μπερταρά, τρομαγμένος θέλησε νὰ σημάνῃ. Αὐτὴ ὅμως, ὥρμησε ἐπάνω του γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

— Δὲν ἔχω τίποτα... τοῦ εἶπε. Κλαίω... κλαίω ἀπὸ χαρά!

Ὁ γέρος πατέρας της τὴν ἐκύτταξε φιλύποπτα.

— Μήπως μοῦ κρύβεις τίποτα; Μήπως δὲν τὸν θέλεις αὐτὸν τὸν γάμο;... Γιατὶ τότε δὲχτηκες;

Αὐτὴ τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ.

Ἐκύτταζε μὲ τρόπο ὀλόγυρά της.

— Σῶπα!... Σῶπα γιὰ τὸ θεό!...

— Τότε πές μου... Τί ἔχεις;

— Τίποτα... Τίποτα...

— Πῶς τίποτα;... Κι' ὅμως κλαῖς...

— Ναί... κύτταξέ με τώρα... Δὲν κλαίω...

— Γαβριέλλα...

— Πατέρα μου...

— Κύτταξέ με καλά, Γαβριέλλα... Κι' ἀπάντησέ μου μὲ εἰλικρίνεια...

— Σὲ ἀκούω

— Δὲν θὰ μοῦ πῇς ὅμως ψέμματα, ἔ;... Μοῦ τ' ὀρκίζεσαι;

— Σοῦ τ' ὀρκίζομαι, πατέρα...

—Ἀπάντησέ μου, λοιπόν, σ' αὐτὸ ποὺ θὰ σὲ ρωτήσω: Τὸν ἀγαπᾶς τὸν μαρκήσιο;

— Γιατὶ μὲ ρωτᾶς....

—Ἀπάντησέ μου, σοῦ λέω! Τὸν ἀγαπᾶς;...

— Μήπως δὲν ἔχει ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ τὸν ἀγαπήσω;...

— Τὸν ἀγαπᾶς, τέλος πάντων; Ἀπάντησέ μου καθαρά: ναί ἢ ὄχι;

—Ἔ, λοιπὸν ναί... Τὸν ἀγαπῶ!... ἀπάντησε αὐτὴ κρύβοντας τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της.

— Τότε γιατί κρύβεσαι; Ντρέπεσαι; Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ ντρέπεσαι! εἶπεν ὁ Μπερταρὰ γελῶντας. Τὸν ἀγαπᾶς... Κι' ἔπειτα; Σ' ἀγαπᾶ κι' αὐτὸς καὶ σὲ δεκαπέντε μέρες, σὲ τρεῖς ἑβδομάδες τὸ πολύ, θὰ γίνῃς γυναῖκα του! Καὶ τώρα, διηγήσου μου τὶς περιπέτειές σου...

Ἕνα νέο μαρτύριο ἄρχισε τότε γιὰ τὴ νέα.

Ἔπρεπε ν' ἀραδιάσῃ ψέμματα, νὰ ἐφεύρῃ διάφορες λεπτομέρειες. Δέκα φορὲς ἐνῷ μιλοῦσε τῆς ἦρθε νὰ φωνάξῃ στὸν πατέρα της:

— Σοῦ λέω ψέμματα!... Δὲν βλέπεις, λοιπόν, πόσο ὑποφέρω;... Δὲν μαντεύεις ὅτι εἶναι φοβερὸ αὐτὸ ποὺ μὲ ἀναγκάζουν νὰ κάμω. Λέω ψέμματα!... Τίποτα δὲν εἶναι ἀλήθεια ἀπ' ὅσα σοῦ λέω!... Δὲν ἀγαπῶ τὸν Νορβέρτο!... Μοῦ προξενεῖ φρίκη!... Κι' ἂν δέχομαι νὰ γίνω γυναῖκα του εἶναι γιατὶ κρατᾶ στὰ χέρια του τὴ ζωή σου, δυστυχισμένε μου πατέρα... Λέω ψέμματα... Καὶ τὸ φρικτότερο ἀπ' ὅλα εἶναι ὅτι κάθε λέξη μου σὲ κάνει ν' ἀγαπᾶς περισσότερο αὐτὸν τὸν κακοῦργο!...

Κι, ὅταν κουράσθηκε πιὰ ν' ἀραδιάζῃ ψέμματα, νὰ λέῃ πῶς τὴν συνέλαβαν κάτι κακοποιοὶ ποὺ εἶχαν βάλει στὸ μάτι τὰ χρήματά της καὶ πῶς τὴν εἶχε σώσει ὁ Νορβέρτος ἀπὸ τὰ χέρια τους ριψοκινδυνεύοντας τὴ ζωή του, ἄκουσε τὸν πατέρα της νὰ τῆς λέῃ:

—Ἀγάπα τον πολὺ παιδί μου... Ἔχεις καθῆκον νὰ τὸν ἀγαπᾶς. Τοῦ ὀφείλῃς περισσότερο κι' ἀπὸ τὴ ζωή σου ἀφοῦ σοῦ ἔσωσε τὴν τιμή... Μὴν τὸ ξεχνᾶς αὐτὸ ποτέ!

Ἔπηρε τὰ χέρια τοῦ δυστυχισμένου γέρου καὶ τ' ἄσφιξε μέσα στὰ δικά της.

Μιὰ παράξενη λάμψη ἔβγαινε ἀπὸ τὰ μάτια της.

Τὰ χείλη της ἔτρεμαν ἐλαφρά.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Μιὰ ὡραία Κυριακή

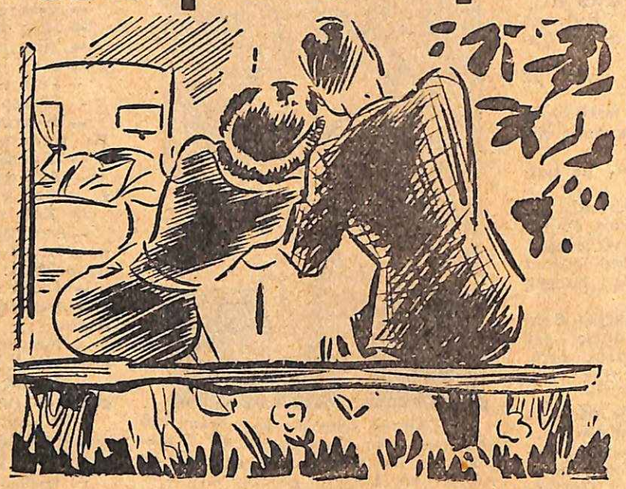

Διήγημα τῆς Μαργκερίτ Ρομιὲ

Ἀ Η στὸ καλό, βρὲ ἀδελφέ... ἔκανε νευριασμένη.

Ἦταν βεβαία πὼς δὲν εἶχε ἀπόλυτα ἄδικο... καὶ ὕστερα, τί θὰ γινόταν ὁ κόσμος ἂν δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα οἱ γυναῖκες νἄχουν τὰ νευράκια τους;

Σταμάτησε ἀποφασιστικὰ ἕνα ταξὶ καὶ διέταξε νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὸ σταθμὸ Μονπαρνάς. Ὕστερα ὅμως ἀπ' τὴν τολμηρὴ αὐτὴ χειρονομία, ἔνοιωσε ἂν ὄχι τύψεις, ἀλλὰ τουλάχιστον μιὰ μικρὴ μελαγχολία νὰ τῆς γεμίζῃ τὴν καρδιά.

Τί κρῖμα νὰ καταστρέψῃ τὴν Κυριακή της! Ὁ οὐρανὸς ἦταν καταγάλανος, ὅλος ὁμορφιά. Ἡ φύσις χαρούμενη, γελαστή. Καὶ ἰσαΐσα αὐτὸ συνέτεινε στὸ νὰ τὴν κάνῃ νὰ νοιώθῃ τὴν ἀνάγκη νὰ κλάψῃ.

Ἀλλὰ μόλις ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ καθρεφτάκι της μετάνοιωσε γιατὶ κατάλαβε πὼς τὰ δάκρυα θὰ ἀλλοίωναν τὸ μακιγιάζ της. Ἦταν τόσο ὄμορφο τὸ μουτράκι της... Ἔτσι σὰν νὰ ζητοῦσε φιλιά, χάδια τρελλά.

— Μὰ τί θὰ κάνω ὅλη μέρα; σκέφτηκε.

Ἅμα σταμάτησε τὸ ταξὶ, πουδαρίστηκε λιγάκι μπρὸς στὸ σωφὲρ ποὺ εἶχε κατέβῃ γιὰ νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὴν πόρτα καὶ ποὺ τὴν κύτταζε σὰν γυναῖκα αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ ὄχι πιὰ σὰν πελάτισσα.

—Ἐλπίζω τῆς εἶπε, νἆναι ὄμορφο τὸ ἀγόρι ποὺ σᾶς περιμένει, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν θἄξιζε τὸν κόπο...

Νευριασμένη τοῦ πέταξε ἕνα χαρτονόμισμα καὶ ἀπομακρύνθηκε ὑπερήφανη, ἀλλὰ συγχισμένη.

Ἦταν στενοχωρημένη, δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ.

Δισταχτικὰ κατευθύνθηκε πρὸς τὴν θυρίδα εἰσιτηρίων. Μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ μετάνοιωσε.

Καὶ τραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιὰ ἀπ' ὅπου ἄρχισε νὰ παρακολουθῇ τὴν Κυριακάτικη κίνησῃ.

Καθὼς δὲν ἔκανε τίποτα, ὁ κόσμος θαρροῦσε πὼς περμιένει κάποιον καὶ τὴν κυττοῦσαν περίεργα, καθὼς τὴν προσπερνοῦσαν.

Σὲ λίγο εἶδε ἕναν νέον νὰ τὴν πλησιάζῃ καὶ νὰ στριφογυρίζῃ κοντά της.

Ἦταν ψηλός, λεπτὸς μὲ χαρακτηριστικὰ κανονικὰ καὶ μὲ μιὰ εὐγένεια διάχυτη στὸ πρόσωπό του.

Ἡ νέα ἐσκέφθηκε μόλις τὸν εἶδε:

— Τί καλά, ἂν μ' ἔπαιρνε ἀπὸ πίσω.

Καὶ ἀπεφάσισε νὰ πάῃ στὴν θυρίδα εἰσιτηρίων. Θὰ περνοῦσα τὴν ὥρα μου...

Ἀδίστακτα ὁ κύριος μὲ τρόπο ποὺ ἔδειχνε ὅτι μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του μᾶλλον παρὰ σ' αὐτήν.

— Ἂν πηγαίνετε στὶς Βερσαλλίες, εὐχαρίστως σᾶς συνοδεύω.

Στὸν ἴδιο τόνο καὶ αὐτὴ τοῦ ἀποκρίθηκε χωρὶς νὰ στρέψῃ τὸ κεφάλι..

— Δὲν πάω στὶς Βερσαλλίες.

Ὁ κύριος ἐξακολουθῶντας νὰ κυττᾷ ψηλά.

— Ποῦ πηγαίνετε;

Καὶ ἐκείνη κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο πάλι.

— Οὔτε κι' ἐγὼ ξέρω...

Τὴν ἄρπαξε βίαια ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Τότε ἐλᾶτε μαζί μου. Σᾶς ἀπάγω.

Λόντας ἐκείνη καὶ κυττάζοντάς τον κατάματα αὐτὴ τὴ φορά.

— Ναί γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπάντησε ὁ νέος θριαμβευτικὰ πέρασε τὸ χέρι του στῇ μέση της.

Τοῦ ξέφυγε καὶ παίρνοντας ἕνα ὕφος προσβεβλημένης μαρκησίας τοῦ εἶπε:

— Σᾶς προειδοποιῶ, ὅτι ἔχετε νὰ κάνετε μὲ μιὰ κυρία τοῦ καλοῦ κόσμου!

— Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελα κι' ἐγώ. Ἐλπίζω νὰ εἶναι στὴν ἐπαρχία ὁ κύριός σας;

— Μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ τὸν ἄντρα μου, μιλῆστε μου γιὰ τὴν γυναῖκα σας μᾶλλον.

— Ἔ... λοιπόν, εἶναι στὴν ἐπαρχία μὲ τὴν μητέρα της.

—Καὶ πηγαίνετε νὰ τὴν συναντήσετε;

— Δὲν πιστεύω βρίσκεται στὰ Πυρηναῖα...

— Τότε, ποῦ πᾶτε;

— Σᾶς εἶπα... στὶς Βερσαλλίες.

— Γιὰ νὰ κάνετε τί;

— Νὰ συναντήσω τὴ φίλη μου.

— Ποὺ σᾶς περιμένει;

— Ποὺ μὲ περίμενε, μὲ περιμένει καὶ θὰ μὲ περιμένῃ.

Στὰ λόγια αὐτὰ κλεισε τὰ μάτια της, ἔσφιξε λίγο τὰ χείλη, ἔτσι σὰν νἄθελε νὰ γευτῇ καλύτερα τὴ γλύκα μιᾶς καραμέλλας καὶ ἅμα συνῆρθε, ἀνήγγειλε σταθερά.

— Εἶστε εὐγενικός. Σᾶς αἰχμαλωτίζω ὥς τὸ βράδυ.

Ἡ συμφωνία εἶχε ὑπογραφῆ. Ἔτρεξε καὶ παράγγειλε τηλεφωνικῶς ἕνα γεῦμα σ' ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ φημισμένα ἐστιατόρια τοῦ Σαίν-Κλούντ. Καὶ ὕστερα κάθισαν καὶ οἱ δυό, ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον σ' ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο ποὺ ἔτρεχε σὰν βολίδα. Καὶ νόμιζαν καὶ οἱ δυὸ πὼς ζοῦσαν σὲ ὄνειρο ἔτσι γοργὰ ποὺ ἔβλεπαν νὰ ξετυλίγεται ἡ περιπέτειά τους.

Καθισμένος στὰ ἀριστερά της ἐκεῖνος τῆς ἔπαιρνε πότε-πότε τὸ χέρι καὶ τῆς τὸ φιλοῦσε μὲ σεβασμό, μὴ παραλείποντας κάθε φορὰ νὰ τῆς ψιθυρίσῃ ἕνα: «ἐπιτρέπετε, κυρία μου», γεμᾶτο σεβασμό.

Στὸ τέλος κράτησε τὸ χέρι της μέσα στὸ δικό του, χωρὶς ἐκείνη νὰ τοῦ φέρῃ καμμίαν ἀντίρρησι, τὸ παγωμένο αὐτό χεράκι ποὺ ζεσταινότον σιγά-σιγὰ ἀπ' τὴ θέρμη τοῦ χαΐδιοῦ.

Ἅμα ἔφτασαν στὸ ἐστιατόριο, ρίχτηκαν στὸ φαΐ σὰν νάταν παιδιὰ σὰν νἄχαν μέρες νὰ φᾶνε, τόσο τοὺς εἶχε ἀνοίξει τὴν ὄρεξη ὁ ἀέρας. Καὶ τὸ κρασὶ πάλι μὲ πόσο κέφι τ' ἄδιαζαν τὰ ποτηράκια τους, τὸ ἕνα ὕστερα ἀπ' τὸ ἄλλο!...

Τοὺς εἶχαν βάλει μόνους σὲ μιὰ βεραντούλα, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία καταπράσινη ἁπλωνόταν ἡ θάλασσα τῶν κήπων.

Πίσω ἀπὸ τὴν βεράντα ὑπῆρχε ἕνα δωμάτιο, ἁπλὸ καὶ πεντακάθαρο, καὶ ἀπὸ τὴν μισάνοιχτη πόρτα του ἔβλεπε κανεὶς ἕνα κρεββάτι σκεπασμένο μ' ἕνα πολύχρωμο σκέπασμα, ὅμοιο μὲ τὸ ὕφασμα τῆς κουρτίνας τοῦ παραθυριοῦ.

Ἅμα τελείωσαν τὸ φαΐ καὶ ἤπιαν καὶ τὸ καφεδάκι τους τῆς ψιθύρισε ἐκεῖνος, δείχνοντάς της τὸ δωμάτιο:

— Πᾶμε νὰ ξαπλώσουμε λιγάκι;

Τὸν κύτταξε τσαχπίνικα καὶ ἐρωτηματικὰ χωρὶς νὰ τοῦ πῇ λέξῃ.

. . . . . .

— Θέλεις νὰ μοῦ πῇς κάτι ἀπ' τὴ ζωή σου γλυκειά μου μικροῦλα;

Στὴν ἐρώτησῃ αὐτὴ ποὺ τῆς ἔκανε ἐκείνος λίγες ὧρες ἀργότερα, μές στὸ μισοσκόταδο τῆς ἀγροτικῆς καμαροῦλας ἐκείνη τοῦ ἀποκρίθηκε σὲ τόνο ποὺ δὲν ἐπιδεχόταν ἀντίρρησῃ.

— Προτιμῶ ὄχι..., τίποτα ἀπολύτως!

— Τί κρῖμα, ψιθύρισε ἐκεῖνος. Γνώρισα πολλὲς γυναῖκες στὴ ζωή μου, ἀλλὰ καμμιὰ δὲν μὲ συγκίνησε ποτὲ ὅσο ἐσύ.

Ἐχώρισαν ἀφοῦ κανόνισαν πρῶτα τὸ ραντεβοῦ τους καὶ ἐκείνη πῆρε μόνη της πιὰ τὸ δρόμο γιὰ τὸ Παρίσι.

Λίγο πρὶν φτάσῃ σπίτι της μπῆκε σ' ἕναν τηλεφωνικὸ θάλαμο.

— Ἀλλό! Ἐσὺ εἶσαι, Σαρλόττα; Τί ἔκανες σήμερα; Ἔμεινες σπίτι; Θαυμάσια! Τοὔκανα συντροφιὰ ὅλη μέρα, κατάλαβες;... Τώρα μόλις ἔφυγα... Κύττα τὴν ὥρα γιὰ νὰ ξέρῃς... Σύμφωνοι;

Ὅταν ἔφτασε σπίτι της ὁ ἄνδρας της ἔβαλε τὶς φωνές.

— Ποῦ εἶσαι, κακόπαιδο; Κόντεψα νὰ τρελλαθῶ ἀπ' τὴν ἀνησυχία. Ποῦ γυρίζεις ἀπ' τὸ πρωΐ;

— Θέλεις νὰ τὸ μάθῃς ἔ;;

— Δὲν ἐπιμένω... Ἂν ἤξερες ὅμως πόσο ὑπέφερα...

— Καὶ ἐγὼ ἤμουν πολὺ δυστυχισμένη σοῦ ὁρκίζομαι... Ἤμουν στῆς Σαρλόττας καὶ ἔκλαιγα... ὅλη μέρα ἔκλαιγα...

— Κακὸ παιδί... Δὲν μποροῦσα νὰ τὸ πιστέψω πὼς ἔφυγες... Ἔφαγα τὸν κόσμο γιὰ νὰ σὲ βρῶ... Σοῦ ζητῶ συγγνώμην... ἀγαποῦλα... γλυκειά μου μικροῦλα.

—Νὰ μάθῃς τώρα νὰ μὴ μοῦ ξαναλές: «Ἂν σοῦ βαστᾶ, φεύγα...!»

Καὶ ἀντάλλαξαν ἕνα φιλὶ συγγνώμης καὶ συμφιλιώσεως. Μὰ τίποτ' ἄλλο. Καὶ τὰ φιλιὰ τοῦ ἀνδρός της τὴν ἔπεισαν πὼς ἐκεῖνος δὲν διεσκέδασε μὲ τὸν τρόπο ποὺχε γλυκτήσει αὐτὴ ὅλη μέρα... Τὸν καϋμένο... Πόσο θὰ ἔπληξε.

Ὁ νοῦς της τώρα πετᾶ στὸν «ἄλλον» ποὺ θὰ τὴν περιμένῃ τὴ Κυριακὴ καὶ ποὺ θὰ πλήξῃ κι' αὐτὸς περιμένοντάς την κι' αὐτὴ θἆναι μὲ τὸν ἀντρούλη της.

ΜΑΡΚΕΡΙΤ ΡΟΜΙΕ

Ὁ στίχος

Πονεμένο τραγούδι

Ἀρρώστησε ἡ μαννούλα μου κἄποια βραδυὰ, βαρειὰ
κι' ὡς ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι μας χάθηκαν ὅλα γύρω.
Τὰ λούλουδα λές ἔχασαν κάθε δροσιὰ καὶ μύρο
κι' ἀκόμα κι' ὁ κατήφορος γίνηκε ἀνηφοριά...

Στῆς κλινικῆς τὸ θάλαμο κατάκοιτη, χλωμὴ
ἔμεινε ἀδύναμη πολὺ κι' εἶχε χρυσῆ παρέα:
τὴ Τζέννυ, τὴν κυρά-Μαργή, τὴ Λέλα καὶ τὴ Ρέα
ποὺ ἴδια, ὁ θήχας ἔπνιγε τὶς ἄμοιρες, γραμμή...

Μὲ τί χαρὰ ποὺ πρόσμενεν, ἀλήθεια, νὰ μὲ ἰδῇ
νὰ φέρω ἐλπίδες χίλιες-δυὸ τὴν Τρίτη, τὸ Σαββάτο
ν' ἀκούσῃ νέα, νὰ χαρῇ, νὰ πιῇ κρασὶ μοσχάτο,
καὶ νὰ μυρίσῃ ἀμυγδαλιᾶς ὁλάνθιστο κλαδί.

Κι' ὅταν βαρυόταν κάποτε ν' ἀνέβῃ ὁ πυρετὸς
μὲ τί λαχτάρα ἀληθινὴ γιὰ ὅλα μὲ ρωτοῦσε,
Ἂν ἔχῃ ὁ κῆπος λούλουδα, τὸ φλῶρι ἂν κελαϊδοῦσε
κι' ἂν πάντοτε τὸ ἀγέρι του μᾶς στέλνει ὁ Ὑμηττός.

Κι' ἀπὲ ζητοῦσε στίχους μου καινούργιους νὰ τῆς πῶ
κι' ἕνα χαμόγελο ἄνθιζε στ' ἀδύναμά της χείλη
ἤξερε τὰ τραγούδια μου— μητέρα ἦταν καὶ φίλη—
καὶ τὸ χλωμό της πρόσωπο γινόταν χαρωπό.

Κι' ὅταν προχτὲς στερνὴ φορὰ τὴν εἶδα μοναχή,
τὰ ὁλόμαυρα μαλάκια της, λές κι' ἤτανε πιὸ ὡραῖα...
Τὴν εἶχε ἀφήσει κι' ἡ Μαργὴ κι' ἡ Λέλα καὶ ἡ Ρέα,
τὴν εἶχε ἀφήσει μοναχὴ ἀκόμα κι' ἡ ψυχή...

Τώρα ὅλα χαθήκανε... Δὲν θὰ μὲ ξαναδῇ,
ν' ἀκούσῃ νέα νὰ χαρῇ νὰ πιῇ κρασὶ μοσχάτο,
θὰ τῆς ἀνάβω ἕνα κερί, τὴν Τρίτη τὸ Σαββάτο,
καὶ θ' ἀπιθώνω λουλουδιῶν στὸν τάφο τῆς κλαδί.

Μὰ κι' οὔτε τὰ τραγούδια μου θ' ἀκούσῃ πιὰ ἡ φτωχὴ
δὲν θὰ τ' ἀκούσῃ ὅσο κοντά της τώρα κι' ἂν ἀράξω,
κι' ἂν τὰ φωνάξω δυνατά, μάταια θὰ τὰ φωνάξω,
—Τὸ νῶμα ποὺ τὴν σκέπασε εἶναι πολὺ παχύ...

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ

(Ἀπὸ τὴν νέα ποιητικὴ συλλογὴ «Στιγμὲς ἀγάπης» ποὺ κυκλοφορεῖ ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος)

Ἀγαποῦν καὶ οἱ μεγάλοι;

Ο ΔΑΝΤΩΝ

(Συνεχίζομε σήμερα τὴν σειρὰ τῶν ἐρωτικῶν περιπετειῶν τῶν διασήμων ἀνδρῶν ποὺ εἴχαμε ἀρχίσει πρὸ ὀλίγων φύλλων)

Ὁ Δαντὼν καὶ ἡ Γαβριέλλα.

Σ τὸ σταυροδρόμι τοῦ Ὀντεὸν στὸ Παρίσι βρίσκεται ἀπ' τὰ 1898 τώρα, τὸ ἄγαλμα τοῦ Δαντών. Ἂν πιστέψουμε στοὺς ἱστοριοδίφας, στὸ μέρος ἐκεῖνο ἀκριβῶς ἐγκαταστάθηκε στὰ 1787 ὁ μεγάλος δημαγωγὸς μὲ τὴν γυναῖκα του, τὴν Γκαμπριέλ Σπραντιὲ καὶ παρέμεινε ἐκεῖ ὅλα τὰ πολυθόρυβα χρόνια τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἡ Γκαπριὲλ πέθανε, ὕστερα ἀπὸ ἕνα φοβερὸ μαρτύριο, στὰ 1793, τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ ἄντρας της διέσχιζε τοὺς δρόμους τῆς Φλάνδρας. Καὶ ἐκεῖ ἀκριβῶς, τὴν ὥρα ποὺ γιόρταζε γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς του—τὴν ἐπανασύνδεσιν μὲ τὸ Βέλγιον—ἦρθαν καὶ τοῦ ἀνήγγειλαν τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του.

Ἡ εἴδησις αὐτὴ τοῦ προξενεῖ ἕναν ἀφάνταστο πόνο. Σὰν τὸν τρελλὸ ἐπανέρχεται στὸ Παρίσι καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἐκταφὴν τῆς νεκρῆς. Τὴν εἶχαν θάψῃ πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ἡ ἀποσύνθεσις εἶχε ἀρχίσει ἤδῃ ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐμπόδιζε τὸν Δαντὼν νὰ ριχτῇ πάνω στὸ πτῶμα της καὶ νὰ τὸ φιλήσῃ, μουγκρίζοντας σὰν πληγωμένο ἀγρίμι.

Γιὰ νὰ διατηρήσῃ ὅμως ἕνα ἐνθύμιο τῆς ἀγαπημένης του μορφῆς της παραγγέλει καὶ τοῦ φτιάνουν ἕνα ἀνάγλυφο.

Γιατὶ ὁ Δαντὼν παρ' ὅλη τὴν ὁρμητικότητα τοῦ χαρακτῆρος του. Ὑπῆρξε τρυφερὸς σύζυγος πρὸ πάντων. Ἀγαποῦσε τὴ γυναῖκα του τρελλά. Λάτρευε τὰ παιδιά του. Παρ' ὅλο τὸν πρωτεύοντα ρόλο ποὺ ἔπαιξε στὴν Ἐπανάσταση, ἡ καταιγίδα σταματοῦσε πάντα ἔξω στὴν πόρτα τοῦ δημαγωγοῦ. Ἡ οἰκογενειακή του ζωὴ εἶναι ἡ ζωὴ ὁποιουδήποτε ἀστοῦ. Πολλὲς φορὲς ἀποσύρεται στὸ Ἀρκίς-οὐρ-Ὄμπ, τὴν πατρική του γῆ καὶ ἀπολαμβάνει τὴ γαλήνη τὴν ἐξοχῆς. Τοῦ ἀρέσουν ὅμως πολὺ οἱ γυναῖκες καὶ ἔτσι δὲν παύει νἄχῃ περιπέτειες.

Ἀλλὰ εἶναι τόσο περαστικὲς καὶ διαβατάρικες ὅλες αὐτὲς οἱ περιπέτειες ποὺ μένουν ἄγνωστες στὴν ἱστορία, ἐκτὸς ἀπὸ μιά, ποὺ τὴν προκάλεσαν λόγοι πολιτικοί.

Ὁ Φίλιππος, δούξ τῆς Ὀρλεάνης, ποὺ ἐλπίζει στὴν ὑποστήριξη τοῦ Δαντὼν γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν ἀρχή, καταλαβαίνει ὅτι περισσότερο ἀπὸ τὰ λεπτά, οἱ γυναῖκες θὰ τὸν ἐξυπηρετήσουν στὸ σκοπό του. Καὶ χρησιμοποιεῖ ἀδίστακτα τὴν ἴδια του τὴν ἐρωμένη, τὴν μαντάμ Μπουφόν. Τί ἥρως αὐτὴ ἡ γυναῖκα. Θἄπρεπε νὰ τὸν ἀγαπᾶῃ πολὺ τὸν Φίλιππο γιὰ νὰ δεχτῇ νὰ ὑποκύψῃ στὸν ἔρωτα τοῦ ἐπαναστάτη.

Ἦταν τόσο ἀγροῖκος, ἀλλὰ καὶ τόσο ἀποκρουστικὸς συγχρόνως μὲ τὸ βλογιοκομμένο του πρόσωπο. Θυσία ποὺ ἀποδέχτηκε ἄλλωστε, ἀνώφελη στὸ τέλος. Γιατὶ δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπιφέρῃ καμμιὰ ἀλλαγὴ στὶς πολιτικές του ἀντιλήψεις.

Ἡ ἀπέραντη λύπη του γιὰ τὸν χαμὸ τῆς Γκαμπριέλ, δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ ἐκστρατεύσῃ τέσσερους μῆνες ἀργότερα, στὶς 13 Ἰουνίου 1793, μιὰ νέα 17 ἐτῶν.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς κάνοντας αὐτὸ ὑπήκουε σὲ μιὰ θέλησῃ τῆς ἑτοιμοθάνατης. Ἐκείνη ἡ ἴδια εἶχε διαλέξει, πάνω στὸ νεκρικό της κρεββάτι, τὴν χαριτωμένη καὶ ἐξυπνη αὐτὴ νέα γιὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ καὶ νὰ ἀγαπηθῇ ἀπ' τὸν Δαντών.

Στὴν ἀρχὴ αὐτὸς ἐξανίσταται. Κλείνεται τρεῖς ὁλόκληρες ἑβδομάδες μέσ' σ' ἕνα σπίτι του. Μὰ ὕστερα ξαναγυρνᾶ καὶ πάλι στὴν πολιτική. Σιγά-σιγὰ τονώνεται τὸν ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴ ζωή. Καὶ δέχεται νὰ τόν ὁδηγήσουν στὴ νέα.

Κοντά της ξαναγεννιέται σιγά-σιγὰ καὶ στὸ τέλος τὴν ἐρωτεύεται. Ἀλλὰ οἱ γονεῖς τῆς νέας εἶνε εὐσεβεῖς. Διστάζουν νὰ δώσουν τὴν κόρη τους σ' ἕνα ἄπιστο. Ἀπαιτοῦν γάμο θρησκευτικό! Μὲ παπᾶ!

Ὁ Δαντών, ὅμως, δὲν διστάζει ποτὲ ὅταν πρόκειται νὰ ἱκανοποιήσῃ ἕνα πάθος του. Κάνει θρησκευτικὸ γάμο.

Τὸν Ἰούλιο καὶ αὐτὸς ὅπως καὶ οἱ φίλοι του, ἀπομακρύνεται ἀπ' τὴν Ἐπιτροπὴ τῆς Κοινῆς Σωτηρίας. Ἡ ἀποτυχία ἀφήνει ἀδιάφορο τὸν Δαντών, λοσμένος ὁλόκληρος στὴν ἀγάπη του εἰρωνεύεται τοὺς ἀντιπάλους του, καὶ κυρίως τὸν Ροβεσπιέρο καὶ ἀποσύρεται ἀπ' τὸν ἀγώνα, ἀνανδρα, δειλά. Πολλοὶ φίλοι του ἔρχονται καὶ τὸν ἱκετεύουν νὰ ἀφήσῃ τὴν σπιτικὴ γαλήνη καὶ νὰ βγῇ στὸ πεζοδρόμιο.

Τοὺς καθησυχάζει μὲ ἀόριστες ὑποσχέσεις. «Ὁ Δαντὼν κοιμᾶται! Ναί! Ἀλλὰ θὰ ξυπνήσῃ!».

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ εἰρήνη διασαλεύεται.

Ἕνας «πατριώτης» τρέχει μὲ μιὰν ἐφημερίδα στὸ χέρι καὶ τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι οἱ ἐχθροί του, οἱ Γερονδῖνοι, ἐξετελέσθησαν.

Καὶ τότε λέει ἀπελπισμένος καὶ ἐξαλλος:

— Ὡραῖο νέο! Τὸ λέτε αὐτὸ ὡραῖο νέο; Ἐπαναστάτες, εἴπες; Μὰ μήπως δὲν εἴμαστε ὅλοι μας ἐπαναστάτες;... Ἀξίζουμε ὅλοι τὸν θάνατο ὅσο καὶ αὐτοί. Καὶ θὰ ὑποστοῦμε τὴν τύχη τους ὅλοι ὁ ἕνας ὕστερα ἀπ' τὸν ἄλλον.

Ἡ προφητεία του ἐπαληθεύει.

Στὶς 9 Ζερμινάλ (δηλαδὴ Ἰουλίου) συλλαμβάνεται. Καὶ στὶς 19 τοῦ ἰδίου μηνός ἡ μικρούτσικη Λουΐζα καὶ ἡ φίλη της Λουσίλ Ντεμουλὲν θρηνοῦν νεκροὺς τοὺς συζύγους τους.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΥ

ΟΙ ΔΥΟ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ὁ ἄλλοτε πλουσιώτατος πυργοδεσπότης τῶν «Λευκῶν βράχων» ντὲ Κλίφφενς εἶναι πιὰ τελείως κατεστραμμένος οἰκονομικῶς. Αἰφνιδίως ὅμως ἀπρουσιάζεται ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ὁ ἑκατομμυριοῦχος κόμης Ρυνταέλ καὶ ζητεῖ τὴν κόρη του Γενεβιέβη εἰς γάμον.

Ἡ Γενεβιέβη δέχεται, μολονότι ἀγαπᾶ κρυφὰ τὸν νεαρὸ βαρῶνο Σάρλ Ἀμορύ, τὸν ὁποῖον ἐρωτεύεται καὶ μία φίλη της, ὑπούλου χαρακτῆρος, ἡ Λόλα ντὲ Φερράς.

Ὁ Ρυνταέλ πεθαίνει μετὰ διετίαν, ἀφήνοντας στὴ γυναῖκα του ἕνα κοριτσάκι καὶ ἄφθονα πλούτη. Ἡ Γενεβιέβη, τότε, παντρεύεται τὸν Ἀμορύ, μὲ τὸν ὁποῖον ἀποκτᾶ ἕνα ἄλλο κοριτσάκι. Ἡ Λόλα, ἔξω φρενῶν, ὀμνύει ἐκδίκησιν.

Μιὰ μέρα, ὁ Ἀμορὺ βγαίνει ἔξω γιὰ νὰ πάῃ σὲ κάποιο μυστηριῶδες ραντεβοῦ καὶ δὲν ξαναγυρίζει στὸ σπίτι του.

Ἡ Γενεβιέβη ἀνακαλύπτει ὅτι τὸ ραντεβοῦ αὐτὸ τοῦ τὸ εἶχε δώσει ἡ Λόλα. Συγχρόνως λαμβάνει καὶ ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν τελευταίαν αὐτήν, ποὺ τῆς λέγει ὅτι ἐξεδικήθη... Ἀπελπισμένη τότε, ἡ Λόλα παίρνει τὰ δυὸ κορίτσια της καὶ ἐγκαθίσταται σὲ μιὰ ἔπαυλή της, στὴν Ἰταλία.

Ἀργότερα ἡ κόρη τοῦ Ἀμορὺ ἡ Σιμόνη μαθαίνει τὴν ἱστορία τοῦ πατέρα της καὶ σπεύδει στὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὴν ὑπόθεσι βοηθουμένη ἀπ' τὸν ντέτεκτιβ Σόου δημοσιεύει ἀγγελίες στὶς ἐφημερίδες ἀναζητῶντας τὴν Λόλα ἡ ὁποία γηρασμένη σχεδὸν πλέον κατοικεῖ σὲ μιὰ βίλλα κοντὰ στὸ Ρέϊμς. Ἡ Λόλα διαβάζει τὴν ἀγγελία καὶ φεύγει γιὰ τὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ μάθῃ ποιὸς τὴν ζητᾶ. Ἐκεῖ μιὰ μέρα μεταμφιεσμένη συναντᾶται μὲ τὴν κόρη τοῦ Ἀμορὺ τὴν ὁποία ἀναγνωρίζει. Τὸ βράδυ κατασκοπεύει τὸ σπίτι τῶν ντὲ Φιερένς γίνεται ὅμως ἀντιληπτὴ καὶ συλλαμβάνεται ἀργότερα ἀπὸ τὸν Χάρρυ ποὺ προσπαθεῖ νὰ μάθῃ ποιὰ εἶναι:

—Ἂν δὲν εἶστε σεῖς ἡ ἴδια ἡ Λόλα, σᾶς ἔχει στεῖλει σίγουρα αὐτὴ ἡ καταραμένη γυναῖκα, τῆς λέει.

18ον

ΑΝΤΙ ἄλλης ἀπαντήσεως, ἡ ἄγνωστη κατέβαλε μιὰν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια γιὰ νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὰ χέρια του.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ χαράζῃ πιά, καὶ τὸ σκοτάδι δὲν ἦταν τόσο πυκνό.

Ὁ Χάρρυ, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ κρατᾶ ἀπὸ τὸ χέρι τὴν ἄγνωστη, περίμενε.

Ἤξερε ὅτι ἂν ἦταν ἡ Λόλα ντὲ Φερράς, θὰ τὴν ἀνεγνώριζε.

Αὐτή, ἐμάντευσε τὴ σκέψη του.

Προσπάθησε νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπό της, κατεβάζοντας τὸ κεφάλι.

Τοῦ κάκου ὅμως.

Ὕστερ' ἀπὸ δέκα λεπτά, ὁ Χάρρυ ἦταν βέβαιος ὅτι ἡ αἰχμάλωτός του ἦταν ἐκείνη τὴν ὁποίαν ζητοῦσε.

—Εἶναι περιττὸν νὰ προσποιῆσθε πιά! τῆς εἶπε. Εἶσθε ἡ Λόλα ντὲ Φερράς!

Μιὰ κραυγὴ βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη της. Κραυγὴ λύσσας καὶ ἀπογνώσεως μαζί.

—Εἶσθε ἡ Λόλα ντὲ Φερράς, ἐπανέλαβε ὁ Χάρρυ. Εἶσθε ἡ μόνη γυναίκα στὸν κόσμο ποὺ ξέρει ἀσφαλῶς τί ἀπέγινε ὁ Σὰρλ Ἀμορύ... Καὶ θὰ μᾶς τὸ πῆτε αὐτό... Θὰ μᾶς τὰ φανερώσετε ὅλα... Ἐμμπρός! Ἐλᾶτε μαζί μου! Εἶναι ἀνάγκη!... ἐπρόσθεσε μὲ σταθερὴ φωνή.

Ἡ Λόλα ἔνοιωθε τὶς δυνάμεις της νὰ τὴν ἐγκαταλείπουν. Εἶχε χαμένο τελείως τὸ ἠθικό της.

Τὸν ἀκολούθησε, χωρὶς νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίσταση.

Ἡ ἄσπρη περροῦκα ποὺ φοροῦσε προηγουμένως, ἦταν πεταμένη χάμω. Ὁ Χάρρυ τὴν ἔσπρωξε μὲ τὸ πόδι.

—Δὲν τὴν χρειάζεσθε πιά! εἶπε μὲ περιφρόνηση.

Καθὼς περνοῦσε τὸ μπράτσα του στὸ δικό της γιὰ νὰ τὴν στηρίξῃ, παρετήρησε ὅτι στὸ δάκτυλό της φοροῦσε μιὰ βέρα.

Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ τοῦ ἔκαμε ἐντύπωση.

—Ποῦ μὲ ὁδηγεῖτε; Δὲν θέλω νὰ δῶ τὴ μητέρα σας!

—Δὲν σᾶς ὁδηγῶ στοὺς Φιερένς...

—Τότε, ποῦ;

—Στὸ σπιτάκι τοῦ δασοφύλακος ποὺ βρίσκεται στὴν εἴσοδο τοῦ δάσους. Θὰ παραμείνετε ἐκεῖ φυλακισμένη — καὶ φρουρουμένη καλὰ — ἕως ὅτου μοῦ ἀποκαλύψετε τὸ μυστήριο τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Σὰρλ Ἀμορύ.

—Μὲ ἄλλα λόγια, θὰ παραμείνω στὸ σπιτάκι τοῦ δασοφύλακος... ὡς τὸν θάνατό μου! ἀπήντησεν αὐτή, κυττάζοντάς τον θαρραλέα στὰ μάτια. Ἐκείνος ποὺ θὰ εἶχε τὴ δύναμη νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ βγάλω λέξη ἀπὸ τὸ στόμα μου, ὅταν ἐγὼ ἔχω ἀποφασίσει νὰ μὴ μιλήσω, δὲν γεννήθηκε ἀκόμα.

—Πιστεύω κι' ἐγώ, πράγματι, ὅτι εἴσαστε πολὺ πεισματάρα, θὰ προσπαθήσω ὅμως νὰ σᾶς κάμω ν' ἀντιληφθῆτε ποῖο εἶναι τὸ καθῆκον σας... Ἐλπίζω νὰ μὴν ἔχῃ σβύσει μέσα σας ἐντελῶς ἡ ἀντίληψις τοῦ καθήκοντος!

—Στὸ χέρι σας εἶναι νὰ μὲ κλειδώσετε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, καὶ νὰ βάλετε κάγκελα στὰ παράθυρα τῆς φυλακῆς μου. Στὸ χέρι σας εἶναι νὰ χρησιμοποιήσετε κάθε εἴδους ἐκβιασμὸ ἐναντίον μου. Εἶμαι ὅμως κυρία τῆς καταστάσεως, καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω αὐτό!

—

Εἶχαν φθάσει πιὰ στὸ μικρὸ σπιτάκι τοῦ δασοφύλακα.

Ὅταν ἡ πόρτα ἄνοιξε, ὁ Χάρρυ ἐγύρισε καὶ ἐκύτταξε σιωπηλὸς ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ τὴν Λόλα.

Ἦταν βέβαιος πὼς θἄκανε αὐτὴ ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ δραπετεύσῃ, ἀλλ' ἦταν συγχρόνως ἀποφασισμένος νὰ κάμῃ κι' αὐτὸς πᾶν τὸ δυνατὸν γιὰ νὰ μὴν τοῦ ξεφύγῃ.

Ὁ δασοφύλακας τά ἔχασε κάπως ὅταν εἶδε νὰ μπαίνῃ ὁ νεαρός του κύριος μαζὶ μ' αὐτὴν τὴν ἄγνωστη γυναῖκα μέσα στὸ σπίτι του.

—Περᾶστε, κυρία μου... ἔλεγε μ' εὐγένεια ὁ Χάρρυ, παραμερίζοντας, γιὰ νὰ κάμῃ τόπο νὰ περάσῃ ἡ Λόλα. Ὁ Τοῦρνερ θὰ τεθῇ στὴ διάθεσή σας ἂν τὸν χρειασθῆτε.

»Καί, γιὰ νὰ κάνουμε καλὴ ἀρχή, ἑτοιμᾶστε ἕνα γερὸ πρόγευμα γιὰ τὴν κυρία, καλή μου κυρὰ-Τοῦρνερ.

Ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ἐπρόσφερε ἕνα κάθισμα στὴν αἰχμάλωτό του, ἐγύρισε πρὸς τὸν δασοφύλακα καὶ τὴ γυναῖκα του καὶ εἶπε:

—Ἡ κυρία εἶναι ἀναγκασμένη νὰ μείνῃ ἐδῶ ἕως αὔριο τὸ πρωί. Θὰ φροντίσετε νὰ μὴ τῆς λείψῃ τίποτα, θὰ πρέπῃ ὅμως νὰ μὴ φύγετε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντά της καὶ νὰ μὴ τῆς ἐπιτρέψετε νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ δῶ γιὰ κανένα λόγο.

—Μπορεῖτε νὰ δόσετε σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ὅσες διαταγὲς θέλετε, εἶπεν ἡ Λόλα, δὲν θὰ κατορθώσετε ὅμως νὰ ἐπιτύχετε ἀπὸ μένα νὰ σᾶς δώσω τὴν παραμικρὴ πληροφορία.

Καί, μὲ ὕφος περήφανο, ἐπρόσθεσε:

—Ἂν βρῶ τὸ μέσον νὰ σκοτωθῶ, θὰ σκοτωθῶ. Ἂν βρῶ τὸ μέσον νὰ δραπετεύσω ἀπὸ δῶ, θὰ δραπετεύσω.

—Μὲ συγχωρεῖτε, μιλόρδε μου, εἶπεν ὁ δασοφύλακας, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὴ γυναῖκα ποὺ εἶχεν ἀναλάβει νὰ φυλάξῃ, φοβοῦμαι ὅτι ἡ δουλειὰ ποὺ μοῦ ἀναθέτετε εἶναι ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών μου.

»Μὲ τοὺς λύκους καὶ μὲ τοὺς κακοποιούς, μπορῶ νὰ τὰ βάλω. Μὲ μιὰ λαίδη ὅμως... Φοβοῦμαι, μὰ τὴν πίστη μου, πὼς δὲν θέμαι ἱκανὸς νὰ τὴν κρατήσω ἐδῶ, μιλόρδε μου, ἂν θελήσῃ νὰ τὸ σκάσῃ!

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ μείνω κι' ἐγὼ ἐδῶ, μαζί σας! εἶπεν ἀποφασιστικὰ ὁ Χάρρυ. Ἔχετε κάποιο δωμάτιο «γιὰ τοὺς ξένους» στὸ πρῶτο πάτωμα, θαρρῶ, μίστρες Τοῦρνερ, δὲν εἶν' ἔτσι; Ὁδηγῆστε, λοιπόν, ἐκεῖ τὴν κυρία. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Τοῦρνερ θὰ μοῦ ἑτοιμάσῃ ἕνα φλυτζάνι τσάϊ.

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὴ Λόλα, ἐπρόσθεσε:

—Θὰ μείνω ἄγρυπνος, σᾶς προειδοποιῶ. Θἀκούσω τὸν παραμικρὸ θόρυβο, τὸ παραμικρὸ τρίξιμο τῆς σκάλας. Ὅσο γιὰ τὸ παράθυρο... ἔχει κάγκελα!

»Καὶ μὴ λησμονῆτε ὅτι ἂν ἀποπειραθῆτε νὰ μοῦ ξεφύγετε, θὰ σᾶς παραπέμψω στὰ δικαστήρια, καταγγέλλοντάς σας γιὰ ἕναν φόνο ποὺ θὰ προτιμᾶτε, ὑποθέτω, νὰ μὴ τὸν ἀναφέρω αὐτὴ τὴ στιγμή.

—Εὐχαριστῶ! ἀπήντησεν αὐτή, χαμογελῶντας εἰρωνικά. Θὰ σᾶς εἶναι ὅμως ἴσως δύσκολο νὰ προσκομίσετε ἀποδείξεις τῶν ἰσχυρισμῶν σας!...

Καὶ τὸν ἄφισε, γιὰ ν' ἀποσυρθῆ στὸ δωμάτιο ποὺ θὰ τῆς ἐχρησίμευε γιὰ φυλακή.

Ἡ κυρία Τοῦρνερ τὴν συνώδευε.

Εἶχε περισσότερο τὸ ὕφος μιᾶς προσβεβλημένης Βασιλίσσης, παρὰ μιᾶς αἰχμαλώτου!

—

Ὅταν βρέθηκε μέσα στὸ κελλί της, ἡ Λόλα ἐγύρισε πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ δασοφύλακος ποὺ τὴν εἶχε συνοδεύσει.

—Εἶσαι ἔξυπνη; τῆς εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή. Τώρα θὰ φανῇ! Ἂν εἶσαι ἔξυπνη, θὰ μὲ βοηθήσῃς καὶ θὰ σὲ κάνω πλουσία... πιὸ πλουσία ἀπ' ὅ,τι θὰ ὀνειρεύθηκες ποτὲ νὰ γίνῃς...

»Φέρε μου δηλητήριο γιὰ ν' αὐτοκτονήσω, ἐὰν πρόκειται νὰ παραμείνω δῶ μέσα. Ἤ, ὅσε μου τὸν τρόπο νὰ δραπετεύσω. Καὶ θὰ σοῦ ὑπογράψω ἕνα χαρτὶ ποὺ θὰ σοῦ ἐξασφαλίζῃ μιὰ ὁλόκληρη περιουσία.

—Δὲν μπορῶ νὰ κάμω οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο, κυρία. Πρῶτον, γιατὶ εἶμαι καλὴ χριστιανή, καὶ ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τὴν αὐτοκτονία. Καὶ δεύτερον, γιατὶ ὁ μιλόρδος ὑπῆρξε πάντοτε καλὸς μαζί μου, καὶ θὰ τὸν ἐξυπηρετήσω ὅσο πιὸ πιστὰ μπορῶ.

—Ἂν ὁ ἄνδρας σου καὶ σὺ εἴσαστε εἰς θέσιν νὰ ξέρετε τί συμφέρει στὸν λόρδο σας, θὰ μὲ παρακαλούσατε γονατιστοὶ νὰ φύγω!...

Τοῦ κάκου προσπάθησε ἡ Λόλα, ἐπὶ ὥρα πολλή, νὰ τὴν πείσῃ. Ἡ γυναίκα τοῦ δασοφύλακα ἔμενε ἀμετάπειστη.

ΑΝΤΙΖΗΛΕΣ

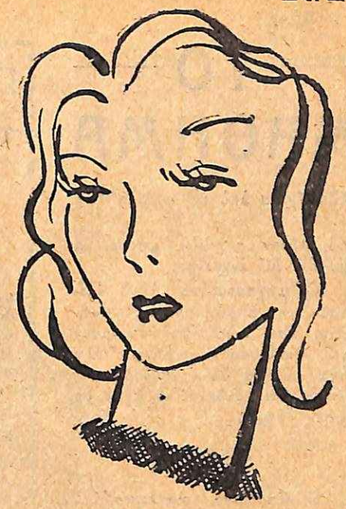

Κάποια στιγμὴ ποὺ ἡ ἁπλοϊκὴ γυναῖκα ἀποκοιμήθηκε, ξύπνησε ξαφνικὰ τρομαγμένη... Εἶχε νοιώσει, μέσ' στὸν ὕπνο της, τὸ βλέμμα τῆς Λόλας νὰ βαραίνῃ ἐπάνω της... διαισθάνθηκε πὼς κάποιος κίνδυνος τὴν ἀπειλοῦσε... κάποιος κίνδυνος γιὰ τὴν ζωήν της.

Ἡ Λόλα, πράγματι, πρὸς στιγμήν, εἶχε σκεφθῆ νὰ τὴν σκοτώσῃ... Γι' αὐτὸ τὸ βλέμμα της ἦταν τόσο ὕποπτο.

Παρατηρῶντας τὸν τρόμο τὸν ὁποῖον εἶχε προξενήσει στὴν γυναῖκα τοῦ δασοφύλακος, σκέφθηκε νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ:

—Ναί! εἶπεν ἀπότομα. Μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ ἡ σκέψη νὰ σὲ δολοφονήσω ἐνῷ ἐκοιμώσουν... Θὰ ἔκανες καλλίτερα νὰ φύγῃς, γιὰ νὰ μὴ μὲ ξαναβάλῃς στὸν πειρασμό!

—Ὁ μιλόρδος μὲ διέταξε νὰ μὴν τὸ κουνήσω ἀπὸ ἐδῶ! ἀπήντησεν ἡ ἀγαθὴ γυναίκα μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

—

Ἔφθασε, τέλος, τὸ πρωί.

Ὁ λόρδος ντὲ Φιερένς ἀπελευθέρωσε τὴν κυρὰ Τοῦρνερ καὶ τὴν ἔστειλε μ' ἕνα μπιλιέτο του στὸν πύργο.

Στὸ μπιλιέτο αὐτό, ὁ Χάρρυ ἔγραφε στὴ μητέρα του ὅτι ἦταν μεγάλη ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ μαζὶ μὲ τὴ Σιμόνη, ὅσο τὸ δυνατὸν ταχύτερα, στὸ σπιτάκι τοῦ δασοφύλακος.

Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα περίπου, ἡ λαίδη ντὲ Φιερένς ἔφθασε, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν νεαρά της φίλη.

—Εἶμαι βεβαία, ἔλεγεν ἡ Σιμόνη, ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν ὑπόθεση ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ, κι' ὅτι ὁ Χάρρυ ἀνεκάλυψε κάτι τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἡ λαίδη ντὲ Φιερένς, δὲν ἀπαντοῦσε τίποτε.

Ἤξερε κάτι ποὺ ἀγνοοῦσε ἡ νέα: ὅτι ὁ γυιός της εἶχε λείψει ὅλη τὴ νύχτα.

Εἶχε ἀνησυχήσει, μάλιστα, τρομερὰ γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, καὶ εἶχε ὑποψιασθῆ ὅτι ὁ Χάρρυ εἶχε τεθῆ μόνος του εἰς καταδίωξιν τῆς ἀγνώστου.

Ὅταν ἔφασαν στὸ γραφικὸ σπιτάκι, ὁ νέος, μὲ λίγα λόγια, τοὺς ἀνέφερε τὰ διαδραματισθέντα.

—

Ἡ Σιμόνη ἔνοιωσε τὸ αἷμα νὰ τῆς ἀνεβαίνῃ στὸ κεφάλι.

Μιὰ λάμψη περίεργη βγῆκε ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ὅσο γιὰ τὴ λαίδη ντὲ Φιερένς, εἶχε χλωμιάσει τρομερά.

—Ἡ Λόλα, εἶπες, Χάρρυ βρίσκεται ἐδῶ;... Ὤ! Θὰ χρειασθῆ, λοιπόν, νὰ τὴν δῶ.

—Ὤ, ναί! εἶπε ἡ Σιμόνη. Θὰ κάνετε αὐτὴ τὴ θυσία γιὰ μένα... Σᾶς ἱκετεύω... Θυμηθῆτε πὼς ἀγαπᾶτε τὴ μαμά, πὼς ἀγαπούσατε τὸν δυστυχισμένο πατέρα μου, καὶ πὼς πρέπει νὰ ἐκδικήσουμε τὴ μνήμη του.

—Πρὸς τί νὰ τὴν δῶ, ἀγαπημένη μου μικροῦλα; Τὴν ξέρω καλά. Δὲν θὰ θελήσῃ νὰ μιλήσῃ.

—Θὰ μιλήσῃ! ἀπήντησεν ἡ Σιμόνη μὲ βεβαιότητα. Θὰ τὴν παρακαλέσω κι' ἐγὼ νὰ μιλήσῃ ἐν ὀνόματι τοῦ πατέρα μου!

Ἔτσι, ἡ λαίδη ντὲ Φιερένς ἐπείσθη.

Ὅταν μπῆκαν στὸ δωμάτιο ποὺ ἐχρησίμευε γιὰ φυλακή, στὴ Λόλα, αὐτὴ τίς ἐκύτταξε μὲ μῖσος.

Δὲν τοὺς ἀπηύθυνε τὴν παραμικρὴ λέξη. Ἐστράφηκε μόνο πρὸς τὸν Χάρρυ, καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἄλλη βρισιὰ δὲν ἔχετε νὰ μοῦ ἀπευθύνετε; Μὲ αἰχμαλωτίσατε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὲ παρουσιάζετε ὡς ἀξιοπερίεργον θέαμα στοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους σας;

—Λόλα! τῆς φώναξε ἡ λαίδη ντὲ Φιερένς, μὲ βαθειὰ φωνή. Πῶς μπορεῖς νὰ μιλᾶς ἔτσι στὸν γυιό μου; Ὑπῆρξες ἔνοχη... ὁμολόγησέ το καὶ προσπάθησε νὰ διορθώσῃς, ὅπως μπορεῖς, τὸ κακὸ ποὺ ἔκανες.

—Δὲν ἔχω νὰ διορθώσω τίποτα! ἀπήντησε μὲ αὐθάδεια ἡ Λόλα. Τὸ μυστικό μου, θὰ τὸ πάρω μαζί μου στὸν τάφο! Νὰ εἶσαι βεβαία γι' αὐτό!

—Πές μου τοὐλάχιστον κάτι, ποὺ μονάχα ἐσὺ τὸ ξέρεις: Ὁ Σὰρλ Ἀμορὺ εἶναι ζωντανός;... ἢ ἔχει πεθάνει;...

Ἡ Λόλα ἐχαμογέλασε μὲ σκληρότητα:

—Δὲν θὰ σᾶς πῶ τίποτα! εἶπε.

—Γιατὶ ἐπιμένετε;... ἐπενέβη τότε ὁ Χάρρυ. Συλλογισθῆτε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοὺς ἔχετε συντρίψει ἤδη τὴ ζωή...

—Ἡ ζωὴ τῆς Γενεβιέβης ἔχει συντριβῆ, λοιπόν, ἀνέκραξε θριαμβευτικὰ ἡ Λόλα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶμαι εὐτυχισμένη! Αὐτὸ ἐπιζητοῦσα Τόσο τὸ καλλίτερο ἂν τὸ ἐπέτυχα!

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 16)

τό, μόνον τυχαίως μπορεῖ νὰ συμβῇ. Μ' ἐννοεῖτε;

Ὁ μηχανουργὸς ἀφοῦ ἐξέτασε τὴν βλάβη τοῦ αὐτοκινήτου, εἶπε πὼς ἦταν ἀδύνατον νὰ ἐπισκευασθῇ ἀμέσως. Ὅλη τὴν νύχτα θὰ ἐργαζόταν καὶ μόνον στὶς ἕνδεκα τὸ πρωὶ θὰ ἦταν ἕτοιμο.

— ΙΙΙ —

Ἡ Μαριάννα κακοκοιμήθηκε ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ ἄβολο κρεββάτι τοῦ πανδοχείου. Ἡ παράξενη εἰκόνα τοῦ Νιτοὺς τὴν κατεδίωκε πάντα. Μόλις τὰ ξημερώματα τὴν πῆρε ὁ ὕπνος. Ξύπνησε μετὰ τὶς ἕνδεκα. Ὅταν σηκώθηκε, εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὴν ξενοδόχο ποὺ ἐργαζόταν στὸν κῆπο.

—Καλημέρα, φώναξε εὔθυμα ἡ χήρα. τὸ ἀμάξι σας εἶναι ἕτοιμο πρὸ μιᾶς ὥρας. Πλήρωσα γιὰ λογαριασμό σας.

—Κατεβαίνω, ἀπήντησε ἡ Μαριάννα.

Ντύθηκε γρήγορα καὶ κατέβηκε.

—Θὰ γευματίσετε ἐδῶ, ρώτησε ἡ ξενοδόχος.

—Ὄχι, εἶμαι βιαστική.

—Ὥρα καλὴ λοιπόν... Κι' ἂν ποτὲ ξαναπεράσετε ἀπ' ἐδῶ μὲ τὸν ἄνδρα σας, νὰ σταματήσετε μιὰ στιγμή...

—Δὲν ἔχω ἄνδρα, διέκοψε ἡ νέα.

—Φροντίσετε νὰ βρῆτε γρήγορα, γιατὶ δὲν πρέπει ν' ἀφήσετε νὰ περάσῃ ὁ καιρός...

—Τῆς ἀγάπης... ξέρω, συνεπλήρωσε ἡ Μαριάννα γελώντας.

Ἐνῷ τὸ αὐτοκίνητον ἔτρεχε τώρα, ἡ νέα συλλογιζόταν:

—Τί νύκτα πέρασα! Αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶναι τρελλή. Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἔμμονη ἰδέα της, θὰ ἔπρεπε νὰ σπάζῃ... κατὰ τύχη.

Λίγο πιὸ πέρα, ἡ νέα ἀνακάλυψε δύο μικροὺς βοσκούς. Ἀμέσως σταμάτησε τὸ ἀμάξι της καὶ τοὺς ἐξήγησε τί ἤθελε ἀπ' αὐτούς. Τοὺς ἔδωκε ἕνα εἰκοσόφραγκο.

—Σύμφωνοι, κυρία, τῆς εἶπαν πρόθυμοι.

Ἡ Μαριάννα συνέχισε τὸ ταξίδι της. Ἔμεινε ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴν Τουλούζη. Κατόπιν πῆγε στὴ Νίκ. Ἔμεινε ἐκεῖ μερικὲς μέρες. Εἶχε δώσει τὴν διεύθυνσή της στὸ ταχυδρομεῖον καὶ τῆς ἔφερναν ἐκεῖ τὴν ἀλληλογραφία της. Πέρασαν δέκα μέρες δίχως νὰ λάβῃ κανένα γράμμα ἀπὸ τὸν Μισέλ. Τὴν δεκάτη μέρα ἔλαβε ἕνα γράμμα τῆς κ. Νιτούς.

«Δεσποινίς, διάβασε, τὰ παιδιά μοῦ τὰ εἶπαν ὅλα. Σᾶς συγχωρῶ, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνετε αὐτό, γιατὶ ἀγαποῦσα τὸν ἄνδρα μου καὶ ἡ ἀνάμνησις ἐκείνη ἦταν γλυκειὰ γιὰ μένα. Τώρα, μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἔρημο τὸ ἀπέναντι σπίτι, καὶ ἡ λύπη μου εἶναι πιὸ μεγάλη. Σκέπτομαι ὅτι τιμωρήθηκα σκληρά, γιατὶ δὲν τὸν συγχώρεσα ἐγκαίρως... Σᾶς ἱκετεύω νὰ μὴ ξεχάσετε ὅτι δὲν πρέπει νὰ περάσῃ ὁ καιρός...»

Τὸ γράμμα σταματοῦσε ἐκεῖ. Τὸ γράψιμο ἦταν ἀκατάστατο σὰν μικροῦ παιδιοῦ. Αὐτὴ τὴν φορά, ἡ Μαριάννα δὲν ἐδίστασε πιά. Ἔφυγε τὴν ἴδια ὥρα καὶ ἔφθασε στὸ Μπρὶδ τὴν νύχτα. Συλλογιζόταν τὸν πόνο τῆς δυστυχισμένης ἐκείνης γυναίκας ἐξ αἰτίας δικῆς της. Ὡστόσο, ἔμεινε ἐκείνη τὴν νύχτα στὴν πόλη.

Τὴν ἑπομένη, ὅταν τὸ μικρὸ αὐτοκίνητό της σταμάτησε στὸ σταυροδρόμι, ἡ νέα χλώμιασε. Ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ πανδοχείου ἦσαν κλειστά. Ἡ Μαριάννα ἔτρεξε ὡς τὴν πόρτα. Ἐκεῖ, ἕνα πένθιμο ἀγγελτήριο, ὑγρὸ ἀκόμα ἀπὸ τὴν βροχή, τὴν πληροφόρησε ὅτι ἡ χήρα Νιτοὺς εἶχε πεθάνει πέντε μέρες πρωτήτερα, δηλαδὴ λίγες ὧρες ἀφοῦ ἔγραψε τὸ γράμμα μὲ τὸ παράπονο καὶ μὲ τὴν συγγνώμη της.

Ἡ νέα ἔμεινε κάμποση ὥρα ἀκίνητη, μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο, μὲ τὰ χείλη τρεμάμενα. Κατόπιν ἔτρεξε πίσω στ' ἀμάξι της, ξεκίνησε ὁλοταχῶς καὶ ἕνα τέταρτο κατόπιν στάθηκε μπροστὰ στὸ ταχυδρομεῖον τοῦ Οὐτρέχ.

—Γρήγορα, δεσποινίς, ἕνα τηλεγράφημα:

«Λατρευτὲ Μισέλ. Εἶμαι θὰ δύο ἠλίθιοι. Σὲ συγχωρῶ. Ἔρχομαι νὰ σὲ φιλήσω. Ὑπογραφή: Μαριάννα».

—Σᾶς παρακαλῶ, πέστε το ἀκόμη, εἶπε ἡ ὑπάλληλος μὲ τραγουδιστὴ γλυκειὰ φωνή. Δὲν καταλαβαίνω τίποτε.

ΡΟΜΠΕΡ ΦΡΑΝΣΕΝ

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν ἑαυτό σας

Ἔχετε τάκτ;

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶον κοινωνικόν, εἶπε ὁ Ἀριστοτέλης καὶ εἶχε ἀπολύτως δίκηο. Ὡς κοινωνικὸν δὲ ζῶον ὁ ἄνθρωπος ὑπόκειται σὲ διαφόρους ἀγράφους συνήθως κανόνας καὶ νόμους ποὺ ρυθμίζουν τὶς σχέσεις μὲ τοὺς ὁμοίους του. Ἕνας ἀπὸ τοὺς νόμους αὐτοὺς εἶναι καὶ τὸ τάκτ, ἐφόδιον ἀπαραίτητον σήμερα κάθε καλοανατεθραμμένου ἀνθρώπου.

Εἴμεθα ὅμως, βέβαιοι ὅτι ἔχουμε ὅλοι τάκτ;

Ὁ παρακάτω πίναξ θὰ μᾶς τὸ μάθῃ. Ἄς τὸν συμβουλευθοῦμε καὶ κατόπι, ἂς προσθέσωμε δίπλα, στὴν κενὴ στήλη καὶ στὸ τέλος κάθε ἐρωτήσεως, ἕνα 1 ἂν θὰ ποῦμε «ἴσως» ἕνα 2 ἂν θὰ ποῦμε «πιθανῶς» καὶ ἕνα 3 ἂν θὰ ποῦμε «ναί». Κατόπι ἂς ἀθροίσουμε τοὺς βαθμοὺς καὶ ἂν ἔχουμε ἄθροισμα 30—45 θὰ πῆ πὼς εἴμεθα ἄνθρωποι μὲ τάκτ.

Ἀποφεύγετε νὰ μιλᾶτε μπροστὰ σ' ἕνα ἄτυχο καὶ κατατρεγμένο γιὰ τὴν εὐτυχία σας ;	.....
Ἂν, κάνοντας μιὰ ἀπρόοπτη ἐπίσκεψη δῆτε ὅτι δὲν εὐχαριστεῖτε κανέναν μὲ τὴν παρουσία σας, φεύγετε ἀμέσως;..	.....
Προσέχετε στὶς συναναστροφές, νὰ μὴ μιλᾶτε ὅλο ἐσεῖς ;	.....
Καὶ μιὰ συζήτησις περὶ ἠθικῶν θρησκευτικῶν καὶ κοινῶν ἀρχῶν, προσέχετε νὰ μὴ θίγετε μὲ τὶς προσωπικές σας ἀντιλήψεις τὶς πεποιθήσεις καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν ἄλλων ;	.....
Ἂν βρίσκεσθε μαζὶ μὲ ἕνα πρόσωπο, ποὺ δὲν ἀνέχεται τὸ κάπνισμα, ἀποφεύγετε νὰ καπνίσετε καὶ ἂν ἀκόμη, σᾶς ἔχει δώσει τὴν ἄδεια;	.....
Ὅταν σᾶς χαρίζουν κάτι ποὺ δὲν σᾶς προξενεῖ εὐχαρίστηση, σπεύδετε νὰ ἐκδηλώσετε τὴν χαρά σας γιὰ τὸ δῶρο αὐτό ;	.....
Προσέχετε νὰ μὴ φαίνεσθε δημοσίᾳ ὑπερβολικὰ ὡς συμπάσχων μ' ἕνα φίλο σας ποὺ περνᾶ ὑλικὲς ἢ ἄλλες στενοχώριες ;	.....
Ὅταν παίζετε παρέα μὲ ἄλλους τυχερὰ παιχνίδια, φροντίζετε νὰ μὴ βάζετε λεπτὰ περισσότερα τῶν ὅσων θὰ μποροῦσε νὰ βάλῃ ὁ ὀλιγώτερο εὔθυμος συμπαίκτης ;	.....
Ἀποφεύγετε νὰ κλαίγεσθε δημοσίᾳ γιὰ τὰ βάσανά σας;.....	.....
Ὅταν σᾶς διηγοῦνται μιὰ εὔθυμη ἱστορία, γελᾶτε καὶ συγχαίρετε ἀμέσως τὸν ἀφηγητὴ, ἔστω καὶ ἂν ἔχετε ἀκούσῃ ἑκατὸ φορὲς ἤδη τὴν ἴδια ἱστορία ;	.....
Ὅταν ἕνας φίλος σας ὄχι πλούσιος σᾶς καλέσῃ σὲ γεῦμα, στὸ ἐστιατόριο φροντίζετε νὰ διαλέγετε τὰ οἰκονομικώτερα φαγητά ;	.....
Προτοῦ ἐπισκεφθῆτε πρόσωπα γιὰ πρώτη φορά, φροντίζετε νὰ πάρετε πληροφορίες γι' αὐτά, γιὰ τὶς συνήθειές των, ὥστε νὰ δείξετε ὅτι ἐνδιαφέρεσθε πολὺ γι' αὐτά ;	.....
Ἀποφεύγετε νὰ προσκαλῆτε σπίτι σας ἕνα πρόσωπο παρουσία ἑνὸς ἄλλου, τὸ ὁποῖο δὲν θὰ ἐπιτιμούσατε νὰ καλέσετε ἐπίσης ;	.....
Ὅταν πρόκειται νὰ κάνετε ἕνα δῶρο, λαμβάνετε ὑπ' ὄψει τὰ γούστα τοῦ προσώπου ποὺ θὰ τὸ λάβῃ, ἢ ἀκολουθῆτε τὸ προσωπικό σας γοῦστο ;	.....
Σύνολον.....	.....

Αὐτοτελὲς ρομάντσο τοῦ Ζὰκ Μασιγιὸν

Χαμόγελο νέας ἐλπίδας

Ἐλοιπόν, πῶς σοῦ φαίνεται; ρώτησε ἡ κ. Βενσάν, τὴν Ἀλίκη ὅταν ἡ νέα κατέβηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό της καὶ ἦρθε νὰ τὴν συναντήσῃ στὸν κῆπο.

—Ὦ! μαμᾶ, εἶναι χαριτωμένη, ἀποκρίθηκε ἡ νέα. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ κάνουμε πολὺ καλὴ παρέα μαζί. Φάνηκε ἐνθουσιασμένη μὲ τὸ δωμάτιό της, ὅπου τὴν ἀφῆκα νὰ τακτοποιηθῇ.

— Λαμπρά. Δὲν σὲ στενοχωρεῖ, λοιπόν, ποὺ τὴν κάλεσα νάρθῃ. Στὴν ἀρχὴ δὲν φάνηκες ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν σκέψη μου.

Ἐνῷ μιλοῦσε ἡ κ. Βενσάν, μὲ τὸ κλαδευτῆρι στὸ χέρι, ἔκοβε μὲ ταχύτητα τὰ μαραμένα λουλούδια ἀπὸ τὶς τριανταφυλλιές, ὅπου τὰ τελευταῖα τριαντάφυλλα τῆς Βεγγάλης ἀνθίζαν ἀνάμεσα στὶς φυλλωσιές, κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰ ποὺ σχημάτιζαν τὰ πλατάνια

Ἡ Ἀλίκη πῆρε μιὰ τσουγκράνα καὶ ἄρχισε νὰ συγκεντρώνῃ σὲ μικροὺς σωροὺς τὰ ξηραμένα φύλλα ποὺ ὁ φθινοπωρινὸς ἄνεμος εἶχε σκορπίσει στὴ μεγάλη δενδροστοιχία.

— Βλέπεις, ἐξήγησε ἡ νέα στὴ μητέρα της, εἶχα σχηματίσει μιὰ ἐντελῶς διαφορετικὴ ἰδέα γιὰ τὶς Ἀγγλίδες. Φοβήθηκα μήπως εἶναι καμμιὰ φαντασμένη καὶ μὲ ἀναγκάσει νὰ τῆς φερθῶ μὲ ἐτικέττα, δὲν εἶναι ὅμως διόλου τέτοια... Ἡ μὶς Λὰμ εἶναι πολὺ ἁπλή, καὶ φαίνεται εὔθυμη. Δὲν θὰ εἶναι μὶ' γκουβερνάντα γιὰ μένα, ἀλλὰ μιὰ σύντροφος μᾶλλον. Ἄλλως τε δὲν πιστεύω νὰ ἔχουμε μεγάλη διαφορὰ ἡλικίας.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς, εἶναι ποὺ μὲ στενοχωρεῖ. Ἡ κ. Χόβαρτ μοῦ εἶχε πῆ ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ γυναῖκα πολὺ σοβαρά, καὶ δὲν σκέφθηκα νὰ τὴν ρωτήσω τὴν ἡλικία της καὶ τώρα μοῦ φαίνεται κάπως νέα. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ Ἀγγλίδες δὲν φαίνονται συνήθως ὅσως χρόνων εἶναι πραγματικῶς.

Ἡ Ἀλίκη διεμαρτυρήθη:

— Εἶμαι δέκα ἑνὰ χρόνων καὶ δὲν νομίζω νὰ ἔχω πιὰ ἀνάγκη ἀπὸ γκουβερνάντα, ἀφοῦ ὅμως ἐπιμένεις νὰ τελειοποιηθῶ στὰ Ἀγγλικά, προτιμῶ νὰ γίνῃ αὐτὸ μὲ μιὰ εὐχάριστη σύντροφο παρὰ μὲ μιὰ χρηα δασκάλα.

Ἡ κ. Βενσὰν γέλασε.

—Ἄς εἶναι εἶπε, ἐλπίζω τώρα ὅτι θὰ εἶναι εὐσυνείδητη κι' ὅτι δὲν θὰ προσπαθήσῃ νὰ τελειοποιηθῇ αὐτὴ στὰ γαλλικὰ ἀντὶ νὰ σὲ διδάξῃ τὰ ἀγγλικά.

—Ὦ! μοῦ φάνηκε ξέρεις, ὅτι μιλῇ πολὺ καλὰ τὰ Γαλλικά!

— Ναί, εἶναι ἀπὸ τὸν Καναδᾶ. Ἡ κ. Χόβαρτ μοῦ εἶπε ὅτι ἦρθε στὴν Φλωρεντία μὲ μιὰ οἰκογένεια Ἀμερικανῶν ὡς διερμηνεὺς καὶ τοῦ χρόνου θὰ ἐπιστρέψῃ μαζί τους στὴν Ἀμερικὴ. Θὰ πᾶς νὰ τὴν φωνάξῃς τὴν ὥρα τοῦ γεύματος. Ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα, θὰ προφθάσουμε, πιστεύω νὰ κόψουμε τὰ ξηρὰ αὐτὰ φύλλα.

—Ἀμφιβάλλω, εἶναι τόσα πολλά, μουρμούρισε ἡ Ἀλίκη, καὶ ἄρχισε πάλι τὴ δουλειά της.

Χαμόγελο νέας αύγῆς

Κατσουφιασμένη πρόσθεσε σὲ λίγο:

— Εἶναι δυσάρεστο ποὺ δὲν ἔχουμε τὸν κηπουρὸ αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα.

— Τί νὰ γίνῃ, τὸν κράτησαν στοὺς Μωρὲν ἐξ αἰτίας τοῦ γάμου τῆς Χρηστίνας. Δὲν θὰ κακοπάθῃς νομίζω, ἂν κοπιάσῃς καὶ σύ λιγάκι γιὰ μιὰ φορά.

— Τί ἀγγαρεία, Θεέ μου!... "Ενα εὔθυμο γέλιο ἀκούστηκε ὡς ἀπάντησις. Ἡ Ἀλίκη ξαφνιάστηκε καὶ κοκκίνισε καθὼς ἀντίκρυσε μιὰ ψηλὴ νέα ποὺ παρουσιάστηκε καὶ κοκκίνισε καθὼς ἀντίγελοῦσε, τίναζε τὶς ξανθὲς μποῦκλες τῶν μαλλιῶν της.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε καὶ μένα μιὰ τσουγκράνα; Θὰ σᾶς βοηθήσω εὐχαρίστως, εἶπε πρόσχαρα. "Ηταν ἀλήθεια ὄμορφη ἡ νέα αὐτή. Ψηλή, γερή, καλοδεμένη δίχως τὸ τελευταῖο αὐτὸ νὰ ἐλαττώνῃ τὴν χάρη τῶν κινήσεών της. Εἶχε δροσερὴ ἐπιδερμίδα, χείλη πολὺ κόκκινα καὶ μεγάλα μάτια, μὲ τὸ βαθὺ ἐκεῖνο χρῶμα τ' οὐρανοῦ ποὺ ἀνταγκλᾶται ἀπὸ τὴν κυματιστὴ θάλασσα. "Ισως νὰ μὴν ἦταν ὁ τύπος τῆς κλασσικῆς ὁμορφιᾶς, ἀλλὰ ἡ μύτη της ἦταν κανονική, μόνον τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου της δὲν ἦταν τέλειο ἐπειδὴ τὸ πηγοῦνι καὶ τὰ μῆλα τῶν παρειῶν ἐξείχον κάπως περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε. Ἐξ ἄλλου, ὅμως, ἡ γραμμὴ τοῦ λαιμοῦ ἦταν ἀντάξια ἑνὸς ἀρχαίου ἀγάλματος, τὸ εὐρὺ καὶ λίγο καμπηλωτὸ μέτωπό της εἶχε κάτι τὸ εὐγενικό, μολονότι φανέρωνε κάποιο πεῖσμα, καὶ τὰ χέρια της μὲ τὰ λεπτὰ δάκτυλα ἦσαν τόσο ἁρμονικὰ ὅσο καὶ τὰ μπράτσα της.

Τὸ σύνολόν της ἔδειχνε δροσιά, ὑγεία καὶ νειάτα, τὸ πρόσωπό της ἦταν στεφανωμένο μὲ πλούσια μαλλιὰ ποὺ εἶχαν ἕνα παράξενο χρῶμα: οὔτε ξανθὰ ἦσαν οὔτε κοκκινωπά, ἀλλὰ ἔπαιρναν χρυσαφένιες ἀνταύγειες στὸ φῶς ὅπως ἡ ἀμμουδιὰ τῆς παραλίας κάτω ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

Φοροῦσε ἕνα φόρεμα ἀπὸ κρετὸν λουλουδάτο, μὲ κοντὰ μανίκια, σανδάλια λινά, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὴν κ. Βενσὰν νὰ ριγήσῃ, μιὰ ποὺ αὐτὴ φοροῦσε μάλλινο φόρεμα καὶ πλεκτὴ μάλλινη ζακέττα.

—"Ετοιμη κι' ὅλας! εἶπε μὲ ἀπορία. Μά, δὲν φοβᾶστε μήπως κρυώσετε;

—"Ω! κυρία, ὁ καιρὸς εἶναι τόσο ὡραῖος!

—Ἐν τούτοις παιδί μου, βρισκόμαστε στὸν Νοέμβριο...

—Ἀδιάφορο, ἀφοῦ κάνει ζέστη. Εἶμαι ἐξ ἄλλου συνηθισμένη στὸ κρύο... Ἐδῶ μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι ἀνοιξις. Καὶ ἐπειδὴ βλέπω ὅτι θὰ μποροῦμε νὰ ἐργασθοῦμε στὸν κῆπο....

— Εἰλικρινῶς, μὶς Λὰμ, τὸ ἐπιθυμεῖτε.

— Μὰ βέβαια. Πέστε μου, δίχως νὰ ἐνοχληθῆτε, ποῦ θὰ μπορέσω νὰ βρῶ μιὰ τσουγκράνα. Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα, θὰ μὲ λυπῆ ἂν μὲ φωνάζετε πάντοτε μὶς Λὰμ, κυρία μου. Εἶπα πρὸ ὀλίγου, στὴν Ἀλίκη ὅτι τ' ὄνομά μου εἶναι Μπριγκίττα, θὰ μοῦ κάνετε εὐχαρίστησιν ἂν θέλετε νὰ μέ λέτε ἔτσι, ἂν φυσικὰ δὲν σᾶς δυσαρεστεῖ αὐτό. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρῆτε, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τὰ γαλλικὰ ἔθιμα καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ σᾶς σκανδαλίζω.

Ἡ κ. Βενσὰν χαμογέλασε.

— Δὲν μὲ σκανδαλίζετε καθόλου Μπριγκίττα, ἀποκρίθηκε. Ἀπεναντίας, ἐκτιμῶ πολὺ τὴν ἀφέλειά σας καὶ ἐλπίζω νὰ εὐχαριστηθῆτε στὸ «Παλμεραί». Ἀλίκη, πήγαινε νὰ φέρῃς μιὰ τσουγκράνα ἀπὸ τὴν ἀποθήκη

Δίχως νὰ περιμένῃ, ἡ νεαρὴ Ἀγγλίδα μὲ μιὰ γρήγορη ματιὰ ἀντελήφθη ποὺ βρισκόταν ἡ ἀποθήκη καὶ ἔτρεξε μόνη της ἐκεῖ.

"Υστερ' ἀπὸ λίγο οἱ δύο νέες καθάριζαν μὲ ζωηρότητα τὸν δρόμο ὅπου τὰ κιτρινισμένα φύλλα σχημάτιζαν ἕνα στρῶμα, ἐνῷ ἡ κ. Βενσὰν ἔμπαζε στὴ σέρρα τὶς γλάστρες μὲ τὰ λουλούδια ποὺ δὲν ἀντεῖχαν στὴ νυκτερινὴ δροσιά.

— Βλέπετε, ὅτι καὶ σεῖς ἀρχίσατε νὰ ζεσταίνεστε, παρατήρησε σὲ λίγο ἡ Μπριγκίττα.

— Φυσικά, ἀφοῦ ἐργάζομαι τόσο γρήγορα! Φοβοῦμαι ξέρετε, μήπως μὲ ξεπεράσετε.

— Τὰ καταφέρνω ἐπειδὴ εἶμαι συνηθισμένη στὶς ἐπίπονες ἐργασίες. "Αν ξέρατε πόσες φορές, ὅταν ἤμουν παιδί, βοήθησα τοὺς ψαράδες νὰ σύρουν τὰ δίχτυα τους. Αὐτὸ ἦταν πολὺ πιὸ κοπιαστικὸ καὶ τὰ χέρια μου εἶχαν γεμίσει κάλους, δυνάμωσαν ὅμως τὰ μπράτσα μου.

Καὶ γελαστὴ πάντοτε, ὕψωσε τὰ γυμνὰ μπράτσα της ποὺ τὰ χρύσιζε ὁ ἥλιος, ἐνῷ ἡ Ἀλίκη σκούπισε τὸ ἱδρωμένο μέτωπό της προτοῦ ἀρχίσῃ πάλι τὴν δουλειά της.

Ἀφοῦ καθαρίστηκε ἡ δενδροστοιχία ἔβαλαν φωτιὰ στοὺς σωροὺς τῶν φύλλων. Πυκνὰ σύννεφα καπνοῦ ἔκαναν τὶς δυὸ νέες νὰ βήξουν, τυφλωμένες σχεδόν, ἀλλὰ εὔθυμες. Διασκέδαζαν σὰν παιδιά.

— Νά!... Ἀπ, ἐδῶ λαμπαδίζει καλύτερα!

— Τώρα θὰ ἰδῆτε καὶ ἐδῶ...

Οἱ φλόγες ὑψώθηκαν ὁλόϊσες καὶ τὰ δυὸ κορίτσια τραβήχτηκαν πίσω, κατακόκκινα ἱδρωμένα, ἀναμαλλιασμένα μὲ τὰ χέρια μουτζουρωμένα καὶ ἱκανοποιημένα ἀπὸ τὸ ἔργον τους.

— Τελείωσε! εἶπε ἡ Μπριγκίττα.

— Εἶναι πολὺ διασκεδαστικό, εἶπε ἡ Ἀλίκη.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ σουρουπώνῃ.

— Παιδιά μου, εἶπε ἡ κ. Βενσάν, πεινάσατε καὶ καλὰ θὰ κάνετε ἂν πηγαίνατε νὰ ἑτοιμασθῆτε γιὰ τὸ γεῦμα. Ἐγὼ θὰ σᾶς περιμένω στὸ σαλόνι. Ἡ Ζαφειρίνα νὰ ἐπιβλέψῃ τὶς φωτιὲς καὶ νὰ σαρώσῃ τὶς στάχτες ὅταν τελειώσῃ.

2ον

Τὸ σαλόνι τοῦ «Παλμεραί» ἦταν ἕνα εὐρύχωρο, φωτεινὸ δωμάτιο μὲ ἐπίπλωση δίχως ρυθμό, ἀποτελοῦσε ὅμως ἕνα σύνολον ἁρμονικὸ καὶ εὐχάριστο.

Ἡ κ. Βενσὰν κουβάριαζε μαλλὶ τοῦ πλεξίματος ὅταν οἱ δύο νέες κατέβηκαν στὸ σαλόνι

— Διέταξα νὰ σερβίρουν πιὸ ἐνωρὶς ἀπόψε, εἶπε στὰ κορίτσια, θὰ εἶστε κατάκοπες ἀπὸ τὴν ἐργασία τοῦ κήπου, ἐσεῖς ἰδίως Μπριγκίττα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ταξίδι σας...

—"Ηταν τόσο διασκεδαστικό, κυρία. "Αλλως τε δὲν ἄρχισα ἀκόμα τὴν ἐργασία μου, καὶ συμφώνησα μὲ τὴν Ἀλίκη πρὸ ὀλίγου γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Ἀποφασίσαμε ν' ἀρχίσουμε ἀπὸ αὔριον. "Ολα τὰ πρωϊνὰ θὰ ἀσχολούμεθα μὲ τὴν Ἀγγλικήν. "Ε φερα μαζί μου μερικὰ ἔργα τῆς ἀγγλικῆς φιλολογίας τὰ ὁποῖα θὰ διαβάσουμε μαζί. Εἶστε σύμφωνη γιὰ τὸ πρόγραμμά μας κυρία;

Ἐνῷ μιλοῦσε, ἡ νέα ξεφύλιζε μερικὰ περιοδικὰ ποὺ ὑπῆρχαν σ' ἕνα τραπεζάκι.

— Βεβαίως, ἐπιδοκίμασε ἡ κ. Βενσάν. Πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι τὰ περιοδικά, οἱ ἐφημερίδες ποὺ λαμβάνουμε εἶναι στὴ διάθεσή σας καθὼς καὶ τὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης, ἂν ἐνδιαφέρεστε γιὰ τὴν γαλλικὴ φιλολογία.

—Ἀγαπῶ ὅ,τι εἶναι γαλλικό, κυρία, καὶ εὐχαρίστως θὰ κάνω χρῆση τῆς ἀδείας σας γιὰ νὰ γνωρίσω καλλίτερα γιὰ νὰ γνωρίσω τοὺς συγγραφεῖς μιᾶς χώρας, ὅπου μοῦ ἔγινε μιὰ τόσο θερμὴ ὑποδοχή.

Ἡ μητέρα καὶ ἡ κόρη συγκινήθηκαν ἀπὸ τὰ λόγια τῆς νέας καὶ ἡ Ἀλίκη πῆρε τὸ χέρι τῆς νέας φίλης της.

— Εἶστε χαριτωμένη, τῆς εἶπε, μοῦ φαίνεται σὰν νὰ σᾶς γνωρίζω ἀπὸ χρόνια.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο, δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου ξένο ἐδῶ μέσα.

—Μ' εὐχαριστεῖ παιδιά μου, συνεπέρανε ἡ κ Βενσάν, ἐπειδὴ γινήκατε ἀμέσως φίλες. Ἀλλὰ πές τε μου Μπριγκίττα, ἀφοῦ εἶστε ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, μὴ τυχὸν εἶστε γαλλικῆς καταγωγῆς;

— Γεννήθηκα στὴ Νέα Σκωτία, ἀποκρίθηκε ἡ νέα, καὶ σπούδασα σ' ἕνα παρθεναγωγεῖον στὸν Καναδᾶ. Οἱ γονεῖς μου ἦσαν Ἰρλανδοί. Κατοικοῦσαν σ' ἕνα χωρίο ψαράδων καὶ ἔκαναν τὸ ἐμπόριο τοῦ βακαλάου. Ἐκεῖ πέρασα τὰ παιδικά μου χρόνια. "Οταν ἔγινα δώδεκα χρόνων, μ' ἔστειλαν ὡς οἰκότροφο σ' ἕνα μοναστῆρι καλογραιῶν στὸν Καναδᾶ. Εἶχα ζήσει ὡς τότε σὰν ἕνα μικρὸ ἀγρίμι. Μόνον στὶς διακοπὲς ἐπέστρεφα κοντὰ στοὺς γονεῖς μου. "Οταν τοὺς ἔχασα πρὸ δύο χρόνων, σὲ μιὰ ἐπιδημία γρίππης, ἔμεινα στὶς καλόγρηες ὡς ἐπιμελήτρια...

Ἡ νέα σώπασε μιὰ στιγμή, συγκινημένη ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις της, κατόπιν ἐξακολούθησε:

— Οἱ ἐργασίες τοῦ πατέρα μου δὲν πήγαιναν καλὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Ἡ παγκόσμιος κρίσις καὶ ἡ ὕψωσις τῶν τιμῶν τὸν ἀνάγκασαν νὰ πουλήσῃ τὴν ἐπιχείρησίν του. "Οσα πῆρε ὅμως, μόλις τοῦ ἔφθασαν γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη. "Επρεπε, λοιπόν, νὰ ἐργασθῶ. Δὲν παραπονοῦμαι γι' αὐτό. Χάρηκα ὅταν μοῦ παρουσιάσθηκε ἡ εὐκαιρία νάρθῶ στὴν Εὐρώπη γιὰ δυὸ χρόνια καὶ πολὺ περισσότερον ὅταν μοῦ πρότειναν νὰ ἔλθω στὴν Γαλλία. "Ημουν πολὺ εὐχαριστημένη στὴν ἀγγλικὴ πασιόν τῆς κ. Χόβαρτ, στὴ Φλωρεντία, ἀλλὰ δίχως νὰ ξέρω γιατί, ἐπιθυμοῦσα νὰ γνωρίσω τὴν Γαλλία μᾶλλον παρὰ τὴν Ἰταλία.

— Δὲν ἔχετε ἄλλους συγγενεῖς; ρώτησε ἡ κ. Βενσάν.

— Κανέναν.

— Τί θλιβερό! εἶπε ἡ Ἀλίκη πολὺ σιγά.

— Εἶστε πιὸ ἀξιέπαινη, λοιπόν, γιὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν εὐθυμία ποὺ δείχνετε, πρόσθεσε ἡ κ. Βενσάν.

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γίνωμαι πληκτική στοὺς ἄλλους. Μ' ἐδίδαξαν νὰ εἶμαι γενναία ἀπέναντι στὴ ζωή.

— Σᾶς συγχαίρω παιδί μου καὶ πάλιν εὔχομαι νὰ ζήσετε εὐτυχὴς στὸ σπίτι μας. Εἶστε πολὺ συμπαθὴς καὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ βρῆτε ἀγάπη καὶ φιλία στὸ περιβάλλον μας.

—"Ω! ναί, φώναξε ἡ Ἀλίκη μὲ θέρμη. Εἶμαι βεβαία ὅ[illegible] κάνετε καλὴ παρέα μὲ τις φίλες μου. Ἀλήθεια, ἡ κ. Λεπὶκ ἔχει δυὸ κοριτσάκια καὶ ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ τὰ διδάξετε ἀγγλικά... Δὲν ὁμιλῶ γιὰ τὴν Χρηστίνα Μωρὲν ποὺ παντρεύεται μεθαύριον... Ἀλήθεια τί θὰ κάνουμε μαμᾶ γιὰ τὸν γάμο, ἡ Μπριγκίττα δὲν εἶναι καλεσμένη.

— Πραγματικῶς, εἶναι δυσάρεστο, οὔτε ἔχουμε καιρὸ νὰ ζητήσουμε μιὰ πρόσκληση.

— Σᾶς παρακαλῶ κυρία, μὴ στενοχωρεῖσθε γιὰ μένα διεμαρτυρήθη ἡ Μπριγκίττα. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ εὐχαρίστως καὶ θὰ γράψω στὴν κ. Χόβαρτ καὶ στὴν Ἡγουμένη τῶν καλογραιῶν στὸν Καναδᾶ.

— Τί κρῖμα! ψιθύρισε ἡ Ἀλίκη.

— Εἶπες στὴ Ζαφειρίνα νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ δωμάτιο γιὰ τὸν Κλαύδιο; Εἶναι ὁ ἀνεψιός μου καὶ ἔρχεται αὔριον γιὰ νὰ παρευρεθῆ στὸν γάμο, ἐξήγησε ἡ κ. Βενσὰν στὴ Μπριγκίττα. Σπουδάζει τὰ Νομικὰ στὸ Παρίσι καὶ θὰ μείνῃ μόνον τρεῖς μέρες κοντά μας, κατόπιν θὰ ἔλθῃ γιὰ τὶς διακοπὲς τῶν Χριστουγέννων.

"Οταν μετὰ τὸ δεῖπνο ἡ καθεμιὰ ἀποσύρθηκε στὸ δωμάτιό της ἡ Μπριγκίττα ποὺ δὲν ἦταν καθόλου κουρασμένη, ὅπως εἶχε φαντασθῆ ἡ καλὴ κ. Βενσὰν, τοποθέτησε ἀπάνω στὸ μάρμαρο τῆς σιφονιέρας τὰ διάφορα εἴδη τῆς τουαλέττας της.

Κατόπιν ἔβγαλε τὸ φόρεμά της φόρεσε μιὰ ἐλαφρὰ ρόμπ-ντέσὰμπρ καὶ ἄρχισε νὰ βουρτσίζῃ τὰ μαλλιά της Ἐκείνη τὴ στιγμὴ κάποιος χτύπησε ἐλαφρὰ στὴν πόρτα της. "Ηταν ἡ Ἀλίκη ποὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ κουβεντιάσῃ λιγάκι.

Καθισμένη στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ, ἐνῷ ἡ Μπριγκίττα ἐξακολουθοῦσε νὰ βουρτσίζῃ τὰ μαλλιά της, ἄρχισε νὰ τῆς περιγράφῃ τοὺς κατοίκους τοῦ Σαὶν-Μαρέν, ὥστε νὰ τοὺς γνωρίζῃ κάπως ἡ Μπριγκίττα ὅταν θὰ τοὺς συναντοῦσε.

— Οἱ περισσότεροι θὰ εἶναι στὸν γάμο τῆς Χρηστίνας Μωρέν, τῆς ὁποίας ὁ ἀδερφὸς, ποὺ κάνει τώρα τὴν στρατιωτική του ὑπηρεσία, θὰ εἶναι μαζί μου παράνυμφος στὴν ἀκολουθία τῆς νύφης. Λησμόνησα νὰ σᾶς πῶ καὶ γιὰ τὴν κ. Δαμβίλ. Εἶναι μία παιδικὴ φίλη τῆς μαμᾶς. "Αλλοτε εἶχε μιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια τῆς ὁποίας ἀγνοῶ τὶς λεπτομέρειες. Ξέρω μόνον ὅτι παντρεύτηκε κατόπιν στὴ Νορμανδία γιὰ νὰ ὑπακούσῃ στοὺς γονεῖς της, χάριν κάποιας κληρονομίας. "Οταν ὁ ἄνδρας της πέθανε, αὐτὴ ἐπέστρεψε ἐδῶ καὶ τώρα κατοικεῖ στὸ Καστελέ, ἕνα κτῆμα ποὺ ἀγόρασε καὶ τὸ ὁποῖο συνορεύει μὲ τὸ δικό μας. Ἡ Νάδια, ἡ θετὴ κόρη της εἶναι μνηστευμένη μὲ τὸ ἐξάδελφό μου τὸν Κλαύδιο.

Ἡ Μπριγκίττα τὴν εἶχε ἀκούσει μὲ προσοχή.

— Θὰ προσπαθήσω, εἶπε, νὰ τὰ θυμηθῶ ὅλα αὐτὰ ὥστε νὰ μὴ κάνω γκάφες.

"Οταν ἔμεινε μόνη καὶ πλάγιασε στὸ κρεβάτι της, σκέφθηκε:

—Ὁ πρῶτος ποὺ θὰ γνωρίσω αὔριο θὰ εἶναι ὁ ἐξάδελφος, ἀλλὰ ξέχασα κι' ὅλας τ' ὄνομά του. Γιὰ τοὺς ἄλλους βλέπουμε κατόπιν.

3ον

Ὁ ΗΛΙΟΣ ἔλαμπε στὸν γαλανὸ οὐρανὸ ὅταν οἱ καμπάνες τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωριοῦ ἄρχισαν νὰ σημαίνουν χαρούμενα.

Ἡ Μποινκίττα χάϊδεψε τὸ κεφάλι τοῦ κυνηγετικοῦ σκυλιοῦ ποὺ στεκόταν δίπλα της, ἔξω στὴ ταράτσα, ὅπου ἡ νέα εἶχε καθήσει.

Τί λέγει ἐδῶ: ρώτησε ἡ Κα Δαμβίλ.

—"Ε, Φαρόν, εἶπε εὔθυμα, λυπᾶσαι ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ πᾶς μὲ τοὺς ἄλλους; Τί νὰ γίνῃ; Δὲν ἤσουν καλεσμένος στὸν γάμο...ὅπως ἄλλωστε κ' ἐγώ. Θὰ μείνῃς λοιπόν, μαζί μου καὶ θὰ μοῦ κάνῃς συντροφιά.

Τὸ σκυλὶ κούνησε τὴν οὐρά του καὶ ξαπλώθηκε δίπλα στὴ πολυθρόνα.

— Τί ὄμορφα ποὺ σημαίνουν οἱ καμπάνες, ἔ Φαρόν; ἐξηκολούθησε ἡ νέα. Τώρα θὰ μπαίνουν στὴν ἐκκλησία...

Μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα, ἡ νέα φανταζόταν τὴν νύφη μὲ τὸ τούλλινο πέπλο της καὶ τὰ κορίτσια τῆς ἀκολουθίας της μὲ τὰ ρόζ φορέματά τους, τοὺς συνοδούς...

— Δεσποινὶς Μὶς, ποῦ θέλετε νὰ σᾶς σερβίρω τὸ γεῦμα σας, στὴν τραπεζαρία ἢ στὸ γραφεῖο ποὺ εἶναι πιὸ μικρό, ἀφοῦ εἶσθε μόνη..., εἶπε ἡ Ζαφειρίνα.

—Θὰ προτιμοῦσα νὰ καθήσω ἔξω.

—"Εξω; Νοέμβριο μῆνα! φώναξε ἡ γερόντισσα. Δὲν φοβᾶστε μήπως κρυολογήσετε;

—Εἶνε τόσο ὡραῖος ὁ καιρός! "Αν ὅμως σὲ κουράζει, μπορῶ νὰ ἑτοιμάσω μόνη μου τὸ τραπέζι.

—"Οχι, Δεσποινὶς Μὶς... μόνον ἂν δὲν σᾶς νοιάζῃ θὰ μποροῦσα νὰ τοποθετήσω ἕνα τραπεζάκι στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ, μπροστὰ στὴν κουζίνα, θὰ εἶναι πιὸ εὔκολο γιὰ μένα.

— Βεβαίως, Ζαφειρίνα. Ἀλλὰ γιατὶ τόσο νωρίς;

—Πῶς, ρώτησε ἡ γερόντισσα ἔκπληκτη, δὲν θέλετε νὰ πάτε στὴν πλατεῖα τῆς ἐκκλησίας γιὰ νὰ ἰδῆτε τὴν συνοδεία τοῦ γάμου ὅταν θὰ βγῇ; "Ελεγα πῶς θὰ πρόφθαινα... Ἀλλὰ ὡσότου πλύνω πιάτα...

—Δὲν σκέπτομαι νὰ πάω, εἶπε ἡ νέα μὲ χαμόγελο, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σὲ στερήσω καὶ σένα, σερβίρισέ με λοιπὸν ἀμέσως γιὰ νὰ προφθάσῃς νὰ πᾶς.

Ἀπάνω στὴ ράχη τῆς καρέκλας, κοντὰ στὸ τραπεζάκι ποὺ εἶχε στρωθεῖ ἔξω ἀπὸ τὴν κουζίνα, ἡ Μπριγκίττα βρῆκε ἕνα μικρὸ ἄσπρο σάλι.

—Πρέπει νὰ τὸ ρίξετε στοὺς ὤμους σας, συμβούλεψε ἡ Ζαφειρίνα, καθὼς ἀπόθεσε μπροστὰ στὴ νέα ἕνα ὀρεκτικὸ πιάτο μὲ τηγανιτὰ μπαρμπούνια. "Ετσι ἐλαφρὰ ντυμένη στὸ ὕπαιθρον, τέτοια ἐποχή, μπορεῖτε ν' ἀρρωστήσετε.

—Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ εἶναι ὅλα χιονισμένα στὸν τόπο μου, εἶπε ἡ Μπριγκίττα, ποὺ ὡστόσο δέχτηκε νὰ φορέσῃ τὸ ἐλαφρὸ σάλι. Καταλαβαίνεις λοιπόν, ὅτι ἀπολαμβάνω τὴν γλυκειὰ αὐτὴ λιακάδα. "Ω! ὄχι, δὲν θέλω κρασί...

—"Οχι κρασί; φώναξε ἡ ὑπηρέτρια μὲ ἔκπληξη, ἐκεῖ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ γεμίσῃ τὸ ποτῆρι. Μά, τί λέτε Δεσποινὶς Μίς; "Ισως νὰ μὴ τὸ συνηθίζετε στὸν χιονισμένο τόπο σας... ἢ μᾶλλον δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ καλὸ κρασί... Ἀλλὰ ἐδῶ, γίνεται ἀπὸ ἀγνὸ σταφύλι, εἶναι θερμαντικό, ὑγιεινό. Ἡ μητέρα μου ἔλεγε πάντοτε: «Δυὸ δάχτυλα κρασὶ μετὰ τὸ φαγητό, ἕνα χρόνο δίχως γιατρό».

Χαμόγελο νέας αύγῆς

Μὲ τὸ ψάρι μάλιστα, εἶναι ἀπαραίτητο. Λοιπόν, νὰ σᾶς βάλω λιγάκι;

Πῶς μποροῦσε ν' ἀρνηθῇ; Ἡ Μπριγκίττα ὑπεχώρησε. Τὴν διασκέδαζε ἡ φλυαρία τῆς γερόντισσας.

— Σᾶς ἀρέσουν τὰ μπαρμπούνια, ὅπως τὰ ἑτοίμασα;

— Μ' ἀρέσει πολὺ ἡ γαλλικὴ κουζίνα.

— Χμ! δὲν εἶναι ἐντελῶς γαλλική, Προβηγκιανὴ μᾶλλον, γιατὶ δὲν ὑπάρχουν μπαρμπούνια στὴ θάλασσα τοῦ Βορρᾶ... εἶναι ψάρι τῆς Μεσογείου, μ' ἐννοεῖται; Λοιπόν, τοὺς βάζω λίγο σκόρδο... πολὺ λίγο, ἐπειδὴ δὲν τὸ θέλει ἡ δίς Ἀλίκη, ἀλλὰ δίνει νοστιμάδα. Σᾶς τηγάνισα καὶ μερικὲς πατάτες. Ἔχω καὶ λίγη σαλάτα φρεσκοκομμένη ἀπὸ τὸ περιβόλι. Δὲν ἔχει κρέας σήμερα γιατὶ δὲν εἶναι ἡ μέρα ποὺ σφάζουν.

Ἡ Ζαφειρίνα ἔφερε κατόπιν ἕνα μικρὸ καλάθι μὲ διάφορα φροῦτα καὶ τέλος τὸν καφέ. Δὲν ἔπαυσε οὔτε στιγμὴ νὰ μιλᾷ.

— Ζαφειρίνα, εἶπε ἡ Μπριγκίττα γελώντας, φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ προφθάσῃς νὰ βρεθῇς ἐγκαίρως στὴ πλατεῖα τῆς ἐκκλησίας.

—Ἔχω καιρό, ὁ ἐφημέριος δὲν ἔχει τελειωμὸ ὅταν ἀρχίζει τὸ κήρυγμα. Ὅλοι θὰ πεινάσουν κι' αὐτὸς θὰ λέῃ ἀκόμα. Ἄλλως τε πρέπει νὰ ταΐσω τὸν Φαρὸν προτοῦ φύγω.

Παρὰ τὶς διαμαρτυρίες της ὅμως ἡ σκέψις ὅτι θὰ πήγαινε στὴ πλατεῖα νὰ κουβεντιάσῃ μὲ τὶς γνωστὲς της στὸ χωριό, τὴν ἔκαναν νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ὑπηρεσία της.

— Δὲν σᾶς πειράζει ἀλήθεια, Δεσποινὶς Μίς, ποὺ θὰ σᾶς ἀφήσω μόνη; ρώτησε τέλος.

— Καθόλου, ἄλλως τε ὁ Φαρὸν θὰ μοῦ κρατήσῃ συντροφιά"Ω! κύτταξε πῶς πέφτουν τὰ φύλλα κι' ἀπὸ ἐδῶ!

— Ναί, πέφτουν πυκνὰ αὐτὲς τὶς μέρες. Ἐδῶ πίσω μάλιστα, ἐπειδὴ δὲν ἔρχεται συχνὰ ὁ κηπουρὸς, μαζεύονται περισσότερα. Πρέπει νὰ τὰ σαρώσω ἐγώ, αὔριο.

— Θὰ τὰ μαζέψω ἐγὼ μὲ τὴν τσουγκράνα σήμερα τὸ ἀπόγευμα. Ἔτσι θὰ βρῶ κάτι νὰ κάνω ἔκανε ἡ Μπριγκίττα.

●

4ον

Μία βαθειὰ σιγὴ εἶναι ἁπλωμένη στὴν ἐξοχή. Τὸ σπίτι καὶ ὁ κῆπος εἶναι ἔρημοι, σὰν κοιμισμένοι.. Μονάχα τὸ κλάξον ἑνὸς αὐτοκινήτου ἀκούγεται μακρυά. Ἡ Ζαφειρίνα ἔφυγε καὶ ἡ Μπριγκίττα ἔμεινε μόνη μὲ τὸν Φαρόν. Νοιώθει τὸν ἑαυτό της ξένο στὸ περιβάλλον αὐτὸ μὲ τὸ ὁποῖον δὲν δὲν ἐξοικειώθηκε ἀκόμα.

Δὲν ξέρει τὰ κατατόπια καλά. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν δενδροστοιχία μὲ τὰ πλατάνια καὶ τὴν ταράτσα μὲ τὰ φοινικόδενδρα τριγύρω, δὲν ἔχει ἰδεῖ τὸ κτῆμα.

Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς κουζίνας ὅπου βρίσκεται τώρα, ἡ θέα εἶναι διαφορετική. Λιγώτερο περιποιημένος, ὁ κῆπος εἶναι πιὸ πυκνὰ φυτευμένος. Στ' ἀριστερά, βρίσκεται τὸ κοττέτσι καὶ πιὸ πέρα ἕνα πηγάδι, σκεπασμένο μὲ κισσό, κατόπιν ἀρχίζει. ὁ λαχανόκηπος μὲ τὰ ὀπωροφόρα δένδρα του. Στὸ βάθος, ξεχωρίζει ὁ λόφος, σκοτεινός, ἀπάνω στὸ λαμπρὸ γαλάζιο τοῦ φωτεινοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ Μπριγκίττα συλλογίζεται τὴν παράξενη τύχη ποὺ τὴν ἔφερε ἀπὸ τὸ μοναστῆρι μιᾶς πολίχνης τοῦ Καναδᾶ, σ' αὐτὴ τὴν ὄμορφη γωνιὰ τῆς Προβηγκίας, τὴν ὁποία οὔτε γνώριζε πρὸ δύο ἡμερῶν κι' ἀπ' ὅπου σήμερα βρίσκεται σὰν στὸ σπίτι της. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ ὥρα αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη ποὺ μπορεῖ νὰ σκεφθῇ ἐλεύθερα, γιατὶ τὴν προηγουμένη μέρα δὲν τῆς ἔμεινε μιὰ στιγμὴ ἠρεμίας. Προετοιμασίες, δοκιμές, ὁ ἔρχομὸς τοῦ ἐξαδέλφου, ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ζώρζ καὶ τοῦ Ζὰκ Μωρέν... Καὶ τὸ βράδυ, ὁ Κλαύδιος ἔφερε ἀπὸ τὸ Καστελὲ τὴν κ. Δαμβὶλ καὶ τὴν Νάδια, τὴν μνηστή του, οἱ ὁποῖες δείπνησαν στὸ Παλμεραί.

— Ὅλοι μοῦ φαίνονται πολὺ συμπαθητικοὶ ἄνθρωποι, συμπεραίνει ἡ νέα μὲ τὴν σκέψη της.

Ὁ Φαρὸν ξαπλώθηκε στὴ σκιὰ τῶν δένδρων καὶ λαγοκοιμόταν. Ἡ Μπριγκίττα σιγοτραγουδεῖ καθὼς μαζεύει τὰ ξερὰ φύλλα πού σκεπάζουν τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ξάφνου τὸ σκυλὶ ὠρθώθηκε καὶ ἄρχιζε νὰ γαυγίζῃ ἄγρια.

—Ἔ, Φαρόν, τί ἔπαθες' Ἕνα αὐτοκίνητο διάβηκε... σ' ἐνοχλεῖ;

Ὁ Φαρὸν ὅμως, ἐξακολουθοῦσε.

—Ἡσυχία, εἶπα, φώναξε πάλι ἡ νέα. Θὰ εἶναι τὰ αὐτοκίνητα τοῦ γάμου ποὺ πηγαίνουν τοὺς καλεσμένους στὸ γεῦμα.

Ἤδη εἶχε σχηματισθῆ ἕνας καλὸς σωρὸς ἀπὸ ξερὰ φύλλα. Γιὰ νὰ τὸ πατήσῃ, ἡ Μπριγκίττα κάθησε ἀπάνω μ' ὅλο τὸ βάρος της. Ἀλλὰ ξαφνικά, σταματᾶ γιὰ ν' ἀκούσῃ καλύτερά. Λίγο πιὸ πέρα ἀκούστηκε τὸ τρίξιμο τῆς χονδρῆς ἄμμου σὰν νὰ πλησίαζε κάποιος. Ζωηρὰ ἀνορθώνει τὸ κεφάλι της καὶ βλέπει ἕναν ἄνδρα νὰ προβάλλῃ πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι, μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι.

Ὁ ξένος στάθηκε σὲ ἀπόσταση κυττάζοντας τὸ ἀγριεμένο σκυλί. Ἀκίνητη στὴ θέση της, ἡ νέα παρατήρησε μιὰ στιγμὴ τὸν παρεισακτο. Σὲ λίγο εἶχε βεβαιωθῆ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ κανένα κακοποιὸ καὶ τότε σηκώθηκε, ντροπιασμένη γιὰ τό φόβο της.

— Τί θέλετε κύριε; ρώτησε. Ἐδῶ, Φαρόν!

Γρυλίζοντας πάντοτε τὸ σκυλί, ἦρθε καὶ στάθηκε κοντά της.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμη ποὺ ἦρθα ὡς ἐδῶ δεσποινίς, εἶπε ὁ ἄγνωστος. Ἀλλὰ δὲν συνήντησα κανένα στὸν κῆπο καὶ μάταια χτύπησα τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας. Σκέφθηκα, λοιπόν, νὰ ἔλθω πρὸς τὸ μέρος τῆς κουζίνας μήπως βρῶ κανέναν γιὰ νὰ ρωτήσω ἂν ἡ κ. Βενσὰν μπορεῖ νὰ μὲ δεχθῆ.

—Ἡ κ. Βενσὰν ἀπουσιάζει σήμερα.

Ὦ! λυποῦμαι πολύ, θὰ μὲ εὐχαριστοῦσε νὰ τὴν ἔβλεπα. Θὰ ξαναέλθω, ὅμως, ἀφοῦ τὴν εἰδοποιήσω πρῶτα. Σήμερα μοῦ ἔτυχε μιὰ εὐκαιρία καὶ ἐπωφελήθηκα, γι' αὐτὸ ἦρθα τόσο ἐνωρίς. Σᾶς παρακαλῶ... Ἐνῷ τὰ ἔλεγε αὐτά, ὁ ἐπισκέπτης, πῆρε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἕνα ἐπισκεπτήριον.

Ἦταν ἕνας ἄνδρας ποὺ στὴν ἀρχὴ ἔκανε τὴν ἐντύπωση ἑνὸς πενηντάρη ἐξ αἰτίας τῶν μαλλιῶν του ποὺ ἦσαν σχεδὸν ἄσπρα, ὅταν ὅμως τὸν παρατηροῦσε κανεὶς, φαινόταν πιὸ νέος. Ψηλὸς καὶ καλοδεμένος, μὲ ἀθλητικὸ παράστημα καὶ κομψοντυμένος, εἶχε τρόπους εὐγενικούς. Στὸ πέτο τοῦ σακκακιοῦ του φοροῦσε τὴν λεπτὴ κόκκινη τανία τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο φώτισε τὸ σοβαρὸ πρόσωπό του καθὼς παρατηροῦσε τὴν νέα ποὺ κρατοῦσε μὲ τὰ δυὸ χέρια της τὸ περιλαίμιο τοῦ σκυλιοῦ ποὺ γρύλιζε πάντα.

— Εἶστε ἡ δὶς Βενσάν, ὑποθέτω;

—Ὄχι, κύριε, εἶμαὶ ἡ γκουβερνάντα της.

—Ἡ γκουβερνάντα της;... Στὴν ἡλικία σας!

Τὸ χαμόγελο τοῦ ἐπισκέπτου ἔγινε πιὸ ἔντονο καθὼς τὸ βλέμμα του ἀγκάλιαζε τὴ νεανικὴ σιλουέττα τῆς Μπριγκίττας.

— Βρίσκομαι ἐδῶ, εἶπε ἡ νέα κάπως ἀπότομα, γιὰ νὰ τῆς διδάξω τὰ ἀγγλικὰ καὶ ἡ ἡλικία μου εἶναι ἀρκετὴ γι' αὐτό, ὑποθέτω.

Εἶχε ζαρώσει τὰ φρύδια της καὶ σηκώσει τὸ κεφάλι της μὲ ἀξιοπρέπεια. Ἐκεῖνος ὑποκλίθηκε.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμη δεσποινίς, εἶπε μὲ γλυκύτητα, δὲν ἤθελα νὰ σᾶς προσβάλω. Οὔτε θέλω νὰ σᾶς ἐνοχλήσω περισσότερο, ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι περιπλανήθηκα τόσο πολὺ γιὰ νὰ φθάσω ὡς ἐδῶ. Ὁ κῆπος εἶναι τόσο φυτευμένος ὥστε ἔχασα τὸν δρόμο μου καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ κατορθώσω νὰ βρῶ τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου. Θὰ εἶστε πολὺ καλὴ ἂν μοῦ δείξετε τὸν δρόμο.

Ἡ Μπριγκίττα εἶχε πειραχθεῖ γιὰ μιὰ στιγμή, ἐπειδὴ ὁ ὀχληρὸς αὐτὸς δὲν τὴν λογάριασε σοβαρά, ἀλλὰ ἦταν ἀμνησίακη. Ἄλλως τε ὁ ἐπισκέπτης ἦταν πολὺ συμπαθητικός.

—Ἀκολουθῆστε με, τοῦ εἶπε, θὰ σᾶς ὁδηγήσω.

Προχώρησαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, μὲ τὸν Φαρὸν ποὺ εἶχε ἡσυχάσει τώρα, δίπλα τους.

Ὁ ξένος παρατηροῦσε ὁλόγυρά του καὶ φαινόταν ταραγμένος.

— Εἶναι κάπως γελοῖο νὰ χαθῶ μέσα σ' ἕνα κῆπο, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸν γνωρίζω καλά. Ἀλλὰ ἔχω εἴκοσι χρόνια νὰ ἔλθω ἐδῶ, ἐξήγησε.

Ἡ Μπριγκίττα ἀπόρησε, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα. Εἶχαν φθάσει σ ἕνα μέρος φυτευμένο μὲ μουσμουλιές, λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ φοινικόδενδρα τῆς ταράτσας.

— Τώρα ἀναγνωρίζω αὐτὰ τὰ δένδρα, εἶπε ὁ ἐπισκέπτης, μεγάλωσαν ἴσο πολύ, ὥστε ἀλλάζουν ἐντελῶς τὴν ὄψη τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτὴ καὶ κρύβουν ὁλότελα τὴν σέρρα.

Ἀφοῦ προχώρησαν λίγο, πρόσθεσε:

—Ἄλλοτε, ὑπῆρχε ἐδῶ ἕνας μεγάλος εὐκάλυπτος... Θὰ τὸν γκρέμισε ὁ ἄνεμος φαίνεται, γιατὶ βλέπω ὅτι ἡ βάσις του ἔχει πριονισθῆ καὶ χρησιμεύει τώρα ὡς τραπέζι γιὰ τὶς γλάστρες... Θυμοῦμαι ἀκόμα....

Οἱ ἀναμνήσεις του ὅμως διεκόπη-

σαν ἀπὸ ἕνα παρατεταμένο κορνάρισμα.

— Ὦ! εἶπε, ὁ σωφέρ μου ἀδημονεῖ! καὶ ἐπέσπευσε τὸ βῆμα του.

Στὴν καγκελλόπορτα, χαιρέτησε τὴν Μπριγκίττα ἡ ὁποία στάθηκε δίπλα στὸν σωφέρ.

Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο χάθηκε στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου, ἡ νέα ἐπέστρεψε μὲ ἀργὸ βῆμα καὶ μηχανικὰ διάβασε τὸ ὄνομα ποὺ ἔφερε τὸ ἐπισκεπτήριον. Ἕνα ὄνομα ἐντελῶς ἄγνωστο γι' αὐτήν:

Ζὰν ντ' Ἀρντὲκ

Ἀδιάφορη, ἀφῆκε τὸ μικρὸ χαρτόνι στὸν δίσκο τοῦ χώλλ, κατόπιν ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ γράψῃ τὰ δυὸ γράμματά της.

Στὸ μεταξὺ τὸ αὐτοκίνητο ἀπομακρυνόταν γοργὰ πρὸς τὸ Τουλόν.

— Στενοχωρέθηκες Ἐτιέν, εἶπε ὁ ξένος στὸν σύντροφό του.

— Βέβαια, νουνέ μου, μοῦ εἴπατε ὅτι ἂν ἡ κ. Βενσὰν ἦταν στὸ σπίτι της θὰ μὲ καλούσατε. Ἐπειδὴ δὲν σᾶς εἶδα νὰ ἔρχεστε ἀναρωτιόμουν τί κάνατε τόση ὥρα.

— Ὅπως εἶδες, συνωμιλοῦσα μὲ μιὰ χαριτωμένη νέα, τὴν ὁποία ἀνεκάλυψα μὲ ἀρκετὸ κόπο, ἀφοῦ περιπλανήθηκα στοὺς δρόμους τοῦ πάρκου.

— Πολὺ ὄμορφη νέα, νουνέ μου! Ἐμοιαζε σὰν μιὰ Ἄρτεμις μὲ τὸ κυνηγετικὸ σκυλί της.

— Διάβολε, βλέπω ὅτι ἔχεις παρατηρητικότητα κι' ὅτι ξέρεις νὰ κρίνῃς.

—Ναί, ἐντελῶς ὅμωςἀντικειμενικά.

— Ναί, δὲν ἀμφιβάλλω. Ἀλλὰ πρόσεξε πῶς ὁδηγεῖς, σὲ παρακαλῶ. Εἶναι ἐντελῶς περιττὸν νὰ μὲ γκρεμίσῃς σὲ κανένα χανδάκι μὲ τὶς κρίσεις σου.

— Γιὰ τόσο ἀδέξιο μὲ θεωρεῖτε; Δὲν εἶμαι κανένας ἀρχάριος καὶ τὸ βολὰν αὐτὸ εἶναι πιὸ εὐκολομεταχείριστο γιὰ μένα ἀπὸ τοὺς μοχλοὺς τοῦ ἀεροπλάνου ποὺ χειρίζομαι συνήθως.

— Σοῦ ζητῶ συγγνώμην Ἐτιέν. ἀλλὰ ἐννοῶ νὰ φθάσω σῶος ὡς τὴν Νομαρχία.

— Καὶ ἐγὼ νουνέ μου. Ὄχι χάριν τοῦ Νομάρχου, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν λησμονῶ ὅτι αὔριο πρόκειται νὰ πετάξω ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Μπέρ.

5ον

Ἀν τὸ ὄνομα ποὺ ἔφερε τὸ ἐπισκεπτήριον δὲν ἐνδιέφερε καθόλου τὴν Μπριγκίττα δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο μὲ τὴν κ. Βενσὰν ἡ ὁποία ξεφώνιζε ὅταν τὸ διάβαζε.

—Ὁ Ζὰν ντ' Ἀνρτέκ!... Τί ἔκπληξις!... Ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια!...

— Εἶπε ὅτι εἶχε εἴκοσι χρόνια νάρθῃ.

— Ναί, εἴκοσι χρόνια!... εἶπε ἡ κ. Βενσὰν συλλογισμένη. Πῶς περνᾶ ὁ καιρός!

Ὅλη τὴ βραδυὰ ἔμεινε βυθισμένη στὶς ἀναμνήσεις της, ἀφίνοντας τὴν Ἀλίκη νὰ διηγηθῇ τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας. Ὁ Κλαύδιος θὰ δειπνοῦσε στὸ Καστελέ.

— Δὲν μοῦ λέτε τίποτα γιὰ τὸν συνοδό σας, εἶπε ἡ ἡΜπριγκίττα ποιηρά.

—Ὁ Ζὼρζ ἦταν χαριτωμένος μὲ

Ὁ νέος κυττάζει μὲ λατρεία τὴν μνηστή του.

τὴν στολή του, εἶχε ὕφος πιὸ ἀρρενωπό.

Καὶ ἡ Ἀλίκη χαμήλωσε τὴν φωνή της γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὶς ἐκμυστηρεύσεις της, ἀφοῦ ἔρριξε πρῶτα μιὰ κρυφὴ ματιὰ στὴ μητέρα της. Ἀλλὰ ἐκείνη ἦταν πολὺ ἀπασχολημένη μὲ τὶς σκέψεις της ὥστε νὰ δώσῃ προσοχὴ σ' ἐκείνα ποὺ ἔλεγαν οἱ δύο νέες.

Τὸ ὄνομα τοῦ Ζὰν ντὲ Ἀρντὲκ τὴν εἶχε ἐπαναφέρει στὴν ἐποχὴ ποὺ τὸ Καστελὲ ἀνῆκε στὸν ναύαρχο ντὲ Ἀρντὲκ καὶ ὁ γυιός του ὁ Ζὰν, ἕνας λαμπρὸς σπουδαστὴς τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς χορευτὰς ποὺ φλερτάριζε περισσότερο μὲ τὴν φίλη της, τὴν Ρόζα Αἰλκιέ, ποὺ ἦταν τόσο ὄμορφη. Ἡ ζωὴ εἶχε χωρίσει τοὺς δύο νέους ποὺ εἶχαν ἀγαπηθῆ... καὶ ὑπῆρξε σκληρὴ καὶ γιὰ τοὺς δύο. Ἡ Ρόζα εἶχε παντρευθεῖ μ' εναν ἄνθρωπο ἀσθενικὸ καὶ εἶχε στερηθῆ τὴν χαρὰ τῆς μητρότητος. Αὐτὸ τὴν ἀνάγκασε νὰ υἱοθετήσῃ μιὰ παιδούλα ἐγκαταλελειμμένη. Ἐξ ἄλλου ὁ Ζὰν εἶχε χάσει τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του σ' ἕνα ναυάγιο....

Σήμερα, ἡ Ρόζα ἦταν ἡ χήρα Δαμβίλ. Εἶχε ἀγοράσει τὸ Καστελὲ καὶ εἶχε ἐγκατασταθεῖ ὁριστικὰ στὸ Σαὶν-Μαρέν. Ἐνῷ ὁ Ζὰν ἐπέστρεφε ἀφοῦ περιπλανήθηκε σ' ὅλο τὸν κόσμο ἐπὶ τόσα χρόνια.

Παράξενα καπρίτσια τοῦ πεπρωμένου!

Ὁ Κλαύδιος ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ τὴν ἑπομένη γιὰ τὸ Παρίσι. Ὅταν τὸ πρωῒ ἑτοιμάστηκε νὰ πάῃ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν μνηστή του, βρῆκε τὴν θεία του ποὺ τὸν περίμενε ἔξω στὴν ταράτσα, ντυμένη ἑτοιμη γιὰ νὰ βγῇ.

— Θ' ἀρθῶ μαζί σου, τοῦ εἶπε, πρέπει νὰ μιλήσω στὴν Ρόζα.

— Τί συμβαίνει, θεία Βέρθα; ρώτησε ὁ νέος παραξενεμένος.

— Θὰ σοῦ τὰ πῶ στὸν δρόμο. Δῶσε μου τὸ μπράτσο σου, θὰ πᾶμε ἀπὸ τὸν λόφο καὶ ὁ ἀνήφορος μὲ κουράζει λιγάκι.

Προχώρησαν καὶ βγῆκαν ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ πάρκου.

Στὸ μεταθὺ στὸ Παλμεραί, ἡ Ἀλίκη ἔλεγε στὴν Μπριγκίττα:

— Σήμερα τὸ πρωῒ δὲν θὰ κάνουμε τὸ μάθημά μας...

— Γιατὶ Ἀλίκη; Χθὲς ἦσουν δικαιολογημένη, ἀλλὰ σήμερα;

—Ἐπειδὴ ὁ Ζὼρζ Μωρὲν ἔχει μόνον δύο μέρες ἄδεια. Μοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἔρθῃ στὸ δάσος. Θὰ πάω κι' ἐγὼ ἐκεῖ νὰ περπατήσω «Κατὰ σύμπτωῖ σιν». Μὴ μὲ μαλώσετε...

Ὅταν ἔφυγε ἡ νέα ἡ Μπριγκίττα κατέβηκε στὸν κῆπο καὶ βρέθηκε πάλι μόνη μὲ τὴν συντροφιὰ τοῦ Φαρόν. Ἀλλὰ σήμερα ἡ μοναξιά της ἐπρόκειτο νὰ κοπῇ πιὸ γρήγορα.

Πράγματι, σὲ λίγο μιὰ κομψὴ γυναικεία σιλουέττα προχώρησε στὴν δενδροστοιχία.

— Εἶμαι ἡ Ζανὶν Φαριγοὺλ, εἶπε ἡ νεαρὴ γυναῖκα πλησιάζοντας τὴν Μπριγκίττα ἐκεῖ ποὺ καθόταν στὴν ταράτσα. Ἀσφαλῶς θὰ σᾶς μίλησαν γιὰ μένα καὶ μαντεύω ὅτι εἶστε ἡ

Χαμόγελο νέας αύγῆς

νεαρὴ Καναδὴ ποὺ ἦρθε ἀπὸ τὴν Φλωρεντία. Οἱ κυρίες βγῆκαν ἔξω; Τί κρῖμα, θὰ ἤθελα νὰ τὶς ἰδῶ γιατὶ ἀπεφάσισα νὰ φύγω γιὰ μερικὲς μέρες, θὰ πάω νὰ μείνω μὲ τὰ ἐξαδέλφια μου στὸ Αντίμπ. Θὰ τοὺς τὸ πῆτε σᾶς παρακαλῶ, μὶς Λάμ; Καὶ τώρα ἂν θέλετε θὰ κάνουμε γνωριμία οἱ δυό μας. Πέστε μου πρῶτα πῶς εἶναι ἡ κ. Χόβαρτ, ἐμεινα ξέρετε καὶ ἐγὼ ἕνα διάστημα στὴν πανσιόν της, στὴν Φλωρεντία.

Εἶχε καθήσει καθὼς μιλοῦσε καὶ ἡ Μπριγκίττα θαύμαζε τὴν ὀμορφιά της.

Ἡ κ. Φαριγοὺλ ἦταν πράγματι πολὺ χαριτωμένη καὶ γοητευτική. Ὅσοι τὴν γνώριζαν ἔνοιωθαν γι' αὐτὴν μιὰ ἀκατανίκητη ἕλξη.

—Ἂς κουβεντιάσουμε γιὰ νὰ γνωρισθοῦμε, εἶπε ἡ νεαρὴ γυναῖκα.

—Αὐτὸ θὰ εἶναι μιὰ μεγάλη εὐχαρίστησις γιὰ μένα, ἀποκρίθηκε ἡ Μπριγκίττα, μὲ θέρμη.

6ον

Τοῦ ὡραῖο καιρὸ ἔκανε τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τῆς Χρηστίνας καὶ εἶναι μόλις μιὰ ἑβδομάδα ἀπὸ τότε! εἶπε ἡ Ἀλίκη. Τί μελαγχολικὸς ποὺ εἶναι αὐτὸς ὁ καιρός!

— Δὲν βρίσκω, ἀποκρίθηκε ἡ Μπριγκίττα καὶ τὸ βλέμμα της πλανήθηκε στὴ θάλασσα. Ἔστω καὶ μ' αὐτὴ τὴν καταχνιά, ὁ τόπος ἐδῶ ἔχει τὴν χᾶρη του καὶ μ' εὐχαριστεῖ ὁ περίπατός μας.

Οἱ δύο νέες ἀκολουθοῦσαν τὴν ἀκτή, στὸ στενὸ μονοπάτι, ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

— Εἶναι κρῖμα, γιατὶ σήμερα τὸ θέαμα δὲν ἦταν τόσο ὡραῖο ἀπὸ τὰ ἐρείπια.

— Τὰ ἐρείπια τοῦ ἀρχοντικοῦ πύργου, ἐκεῖ ψηλὰ στοὺς βράχους ποὺ τοὺς ἔδερναν τὰ ἄγρια κύματα, δὲν θὰ εἶχαν ἴσως τόση μεγαλοπρέπεια μὲ τὴν λιακάδα. Μὲ γοήτευσε ἡ ἱστορία τῶν πειρατῶν καὶ τῶν ναυαγῶν ποὺ μοῦ διηγηθήκατε.

—Ἦταν ἡ σειρά μου, ἀγαπητή μου, νὰ κάνω ἐπίδειξη τῶν γνώσεών μου. Σήμερα τὸ πρωὶ μὲ ζαλίσατε τόσο πολὺ μὲ τὸ ἀγγλικὸ μάθημά σας, ὥστε ἤθελα νὰ σᾶς ἀνταποδώσω τὰ ἴδια!

— Πρέπει νὰ εἶστε ἱκανοποιημένη, λοιπόν, γιατὶ σημείωσα πολλὲς γαλλικὲς λέξεις καὶ ἐκφράσεις τὶς ὁποῖες θὰ προσθέσω στὶς σημειώσεις μου.

—Ἄλλως τε ὁ περίπατός μας μὲ τὸν ἀπειλητικὸ αὐτὸ καιρό, ἔγινε ἰδίως ἐπειδὴ ὁ κ. ντ' Ἀρντὲκ ἀνήγγειλε τὴν ἐπίσκεψή του ποὺ πρέπει νὰ συμπέσῃ μὲ τὴν ἐπίσκεψι τῆς κ. Ἀμβὶλ καὶ ἡ διακριτικότης μας φάνηκε νὰ ἐνθουσίασε τὴν μαμά, μολονότι δὲν εἶπε τίποτα.

— Λέτε νὰ ἔχῃ φύγῃ ὅταν ἐπιστρέφουμε;

Ἡ Ἀλίκη κύτταξε τὸ ρολόϊ τοῦ χεριοῦ της.

—Ἂν ἦρθε μὲ τὸ τραῖνο καὶ θελήσει νὰ φύγῃ πάλι μ' αὐτό, ἀσφαλῶς θὰ ἔχῃ φύγει γιὰ νὰ τὸ προφθάσῃ.

— Τί κρῖμα!

— Κρῖμα, γιατί; Θὰ ἔλθῃ πάλι, μὴν ἀνησυχῆτε. Ἡ παρουσία τῆς κ. Ἀμβὶλ θὰ τὸν ἑλκύσῃ πολλὲς φορές. Καὶ ἐπειδὴ θὰ μείνῃ ὅλο τὸ χειμῶνα στὸ Μόντε-Κάρλο...

—Ἀλήθεια, ψιθύρισε ἡ Μπριγκίττα μελαγχολικά, θὰ θελήσῃ νὰ τὴν συναντήσῃ πάλι, ἡ κ. Ἀμβὶλ εἶναι τόσο ὄμορφη.

— Ναί, καὶ ὁ κ. ντ' Ἀρντὲκ εἶναι πολὺ κομψὸς, δὲν νομίζετε;

— Βρίσκω, ἰδίως, ὅτι εἶναι πολὺ συμπαθητικός. Ἀλλὰ πόσο θλιμμένος φαίνεται!

— Τοῦ ἔτυχαν τόσο φρικτὰ δυστυχήματα!... Νομίζω ὅτι μποροῦμε νὰ ἐπιστρέψουμε πιὰ στὸ σπίτι.

Ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸ μονοπάτι καὶ βγῆκαν στὸν δημόσιο δρόμο. Καθὼς περνοῦσαν μπροστὰ ἀπὸ μιὰ καγκελλόπορτα ὀρθάνοιχτη, ποὺ ἔφερε μὲ χρυσᾶ γράμματα τὴν ἐπιγραφή: «Σπόρτιν», ἡ Ἀλίκη ρώτησε:

— Πῶς σᾶς φάνηκε ἡ Λέσχη μας, Μπριγκίττα;

— Πολὺ εὐχάριστη.

— Δυστυχῶς δὲν τὴν εἴδατε στὶς καλές της. Εἶναι πολὺ διαφορετικὴ τὸ καλοκαῖρι, τότε ποὺ ὁ ἐξάδελφός μου ἔρχεται ἐδῶ γιὰ τὶς διακοπές. Τώρα λείπουν οἱ καλύτεροι παῖκται τοῦ τέννις. Ἡ Ζανὶν ἔφυγε κι' αὐτή, ὁ Κλαύδιος ἐπίσης, ἡ Νάδια δὲν ἔρχεται νὰ παίξῃ δίχως αὐτὸν καὶ ὁ κόμης Κρέσνυ ποὺ φυσικά, δὲν ἔρχεται πιά.

— Φυσικά, γιατί;

—Ὁ κόμης Κρέσνυ εἶναι ἕνας μεγάλος ξένος ἄρχοντας ποὺ κατοικεῖ στὴν Κυανῆ Ἀκτή. Ἤθελε νὰ παντρευθῇ μὲ τὴν Νάδια ἀλλὰ ὁ ἐξάδελφός μου προτιμήθηκε. Καταλαβαίνετε, λοιπόν;... Ἔτσι σχηματίστηκαν ἀρκετὰ κενά. Ὦ! ἄρχισε νὰ βρέχῃ!... Γρήγορα, ἂς τρέξουμε!

Ἐπετάχυναν τὸ βῆμα τους, τρέχοντας σχεδὸν λίγο προτοῦ φθάσουν στὸ Παλμεραί, ἀναγκάστηκαν νὰ παραμερίσουν γιὰ νὰ περάσῃ ἕνα αὐτοκίνητο.

— Εἶναι τὸ ἀμάξι μὲ τὸ ὁποῖο ἦρθε ὁ κ. ντ' Ἀρντὲκ τὴν πρώτη φορά, εἶπε ἡ Μπριγκίττα.

— Εἶστε βεβαία;

—Ὦ! ναί. Ἀνεγνώρισα τὸν σωφὲρ ποὺ κορνάριζε μὲ ἀναίδεια γιὰ νὰ τὸν καλέσῃ. Ἄλλως τε νά, τὸ ἀμάξι στάθηκε μπροστὰ στὴ καγκελλόπορτα...καὶ ὁ σωφὲρ κατεβαίνει... Αὐτὴ τὴν φορὰ πηγαίνει στὸ σπίτι γιὰ νὰ ζητήσῃ τὸν κύριό του.

Οἱ δύο νέες προχώρησαν μὲ τὴν σειρά τους στὴν δενδροστοιχία. Ἡ Ἀλίκη παρατήρησε τὸν νέο ποὺ προπορευόταν.

—Ἀγαπητή μου, ρώτησε ἔκπληκτη, αὐτὸν ἐσεῖς τὸν λέτε σωφέρ;

— Τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ γαλόνια στὸ πηλήκιο, ναί.

Ἡ Ἀλίκη γέλασε μὲ τὴν καρδιά της.

— Εἶστε ἀπολαυστική, ξέρετε!... Εἶναι ἁπλούσταστα ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς ἀεροπορίας!

Ἔφθασαν ταυτοχρόνως σχεδὸν μὲ τὸν νέο μέσα στὸ σαλόνι Ὁ κ. ντ' Ἀρντὲκ ἔκανε τὶς συστάσεις:

—Ὁ ἀναδεκτός μου, ὑποπλοίαρχος Ντεμπρέ, τοῦ κέντρου ἀεροπορίας, στὸ Κουέρ.

Ἀφοῦ τὸν παρουσίασε στὶς δύο κυρίες ὁ κ. ντ' Ἀρντὲκ ἐπανέλαβε τὶς συστάσεις γιὰ τὶς δύο νέες.

— Τώρα ποὺ συγκεντρωθήκαμε ὅλοι θὰ πῶ νὰ σερβίρουν τὸ τσάϊ, εἶπε ἡ οἰκοδέσποινα.

—Ἦταν ἡ δεύτερη φορὰ μετὰ τὴν πρώτη ἐπίσκεψή του, ποὺ ὁ κ. ντ' Ἀρντὲκ ἐπανερχόταν γιὰ ν' ἀνανεώσῃ τὶς παλαιὲς φιλίες του. Μὲ τὴν κ. Βενσὰν τὸ πρᾶγμα συνέβη ἁπλούστατα, αὐθόρμητα εἶχαν σφίξει τὰ χέρια τους καὶ μὲ συγκίνησι φώναξαν ταυτοχρόνως, ὅπως ἄλλοτε:

—Ἀγαπητέ μου Ζάν.

—Ἀγαπητή μου Βέρθα!

Ἀμέσως μετὰ τὸ διπλὸ αὐτὸ ἐπιφώνημα, ἐπακολούθησαν οἱ μελαγχολικὲς κάπως ἀναμνήσεις.

Σήμερα, ἡ κ. Ἀμβὶλ, ἡ «ὡραία Ρόζα» εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ Καστελέ, αὐτὴ ποὺ εἶχε κάνει ἄλλοτε τὴν καρδιὰ τοῦ νεαροῦ σπουδαστοῦ νὰ χτυπήσῃ πιὸ δυνατά. Καὶ δὲν εἶναι τολμηρὸ νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι ἡ συνάντησις αὐτὴ εἶχε ὅλη τὴν γλυκύτητα μιᾶς ἀνανεωμένης γοητείας καὶ γιὰ τοὺς δύο.

Ἡ κ. Ἀμβὶλ εἶχε διατηρήσει τὴν κομψὴ λεπτότητα τῆς νεότητος. Λίγες ἀσημένιες τρίχες στὰ σκοῦρα μαλλιά της ἦσαν οἱ μόνοι μάρτυρες τῶν σαράντα χρόνων της, ἀλλὰ τὰ ζωηρὰ μάτια της, τὸ λυγερὸ σῶμα της, τὰ κανονικὰ χαρακτηριστικά της, ἦσαν πάντοτε τὰ ἴδια, τῆς «ὡραίας Ρόζας». Φοροῦσε ἕνα ἁπλὸ μαῦρο φόρεμα ποὺ ἀνέδειχνε ἀκόμα περισσότερο τὴν λευκότητα τῆς ἐπιδερμίδος της. Φαινόταν χρόνια νεώτερη ἀπὸ τὴν κ. Βενσὰν ἐνῷ ἦσὰν συνομήλικες ἰδίως αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ χαρὰ φώτιζε τὰ μάτια της καὶ ρόδιζε τὰ μάγουλά της.

Αὐτὴ τὴ σκέψη ἔκανε ἡ Ἀλίκη καθὼς τῆς σερβίρισε τὸ τσάϊ τῆς καὶ ἀντελήφθη ὅτι τὴν ἴδια ἐντύπωση εἶχε σχηματίσει κι' ὁ κ. ντ' Ἀρντὲκ.

— Πῶς δὲν ἦρθε ἡ Νάδια μαζί σας; ρώτησε μὲ ἀφέλεια μολονότι μάντευε ὅτι ἡ ἀπουσία τῆς νέας εἶχε γίνει ἐπίτηδες ὅπως καὶ ὁ δικός της περίπατος μὲ τὴν Μπριγκίττα.

—Ἤθελε νὰ γράψῃ στὸν μνηστῆρα της, ἀποκρίθηκε ἡ κ. Ἀμβὶλ, καὶ ὅταν ἀρχίσῃ νὰ γράφῃ δὲν τελειώνει εὔκολα. Γράφει ὁλόκληρη ἐφημερίδα...

— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ γνωρίσω τὴν κόρη σας, Ρόζα, εἶπε ὁ κ. ντ' Ἀρντὲκ ποὺ εἶχε ἀκούσει τὴν συνομιλία.

— Μὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔρθετε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Βεβαίως. Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νάρθῶ νὰ σᾶς χαιρετήσω στὸ Καστελέ.

— Θὰ βρῆτε ἐκεῖ πολλὲς ἀναμνήσεις τῆς οἰκογενείας σας...

— Νὰ μᾶς φέρετε πάλι τὸν ἀναδεκτό σας, πρόσθεσε ἡ κ. Βενσάν. Ἂν ὁ καιρὸς εἶναι καλὸς θὰ μπορέσῃ νὰ πάῃ μὲ τὰ κορίτσια νὰ παίξουν μιὰ παρτίδα τέννις τὸ «Σπόρτιν». Μπορεῖτε νὰ εἶστε βέβαιος ὅτι ἕνας λαμπρὸς ἀεροπόρος ὅπως αὐτὸς θὰ ἔχῃ μεγάλη ἐπιτυχία ἐκεῖ.

—Ἂς συμφωνήσουμε, λοιπόν, γιὰ

Χαμόγελο νέας αύγῆς

τὴν ἡμέρα ἀπὸ σήμερα. Πότε νομίζετε ὅτι...

Ἡ Ἀλίκη εἶχε πλησιάσει στὴν Μπριγκίττα ποὺ μ' ἕνα πιάτο μπισκότα στὸ χέρι, εἶχε σταθεῖ μπροστὰ στὸν νέο, καὶ ἄκουσε τὰ τελευταῖο λόγοα τους.

Ἀ! ἔλεγε ἡ Μπριγκίττα, εἶστε εὐτυχὴς ποὺ ἀσχολεῖστε μὲ τὴν ἀεροπορία! Αὐτὸ θὰ ἦταν τ' ὄνειρό μου, ἂν ἤμουν ἄνδρας.

—Ἀλλά, δεσποινίς ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες ἀεροπόροι.

—Ὦ! ἂν μποροῦσα...

— Γιατί ὄχι;

—Ἀγαπητὴ Μπριγκίττα διέκοψε ἡ Ἀλίκη, ἀφοῦ σερβιρισθῇ ὁ «ἀπαιδὴς αὐτὸς σωφὲρ» νὰ δώσετε μπισκότα καὶ στὸν «ἀφεντικό» του.

—Ἀλίκη!... ἔκανε ἡ νέα κοκκινίζοντας ἐνῷ ὁ νέος ἄνοιξε τὰ μάτια του μὲ ἀπορία.

— Ναί, ἐξήγησε ἡ Ἀλίκη. Ἡ φίλη μου εἶναι ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ἔζησε σὲ μέρη μακρυνὰ καὶ δὲν εἶδε ποτὲ ἕνα πηλήκιον ἀξιωματικοῦ μὲ τὶς μικρὲς χρυσὲς πτέρυγες, ἔτσι λοιπόν...

Ἡ Μπριγκίττα εἶχε ἀπομακρυνθῇ γρήγορα καὶ πρότεινε τὸ πιάτο μὲ τὰ μπισκότα στὸν κ. ντ' Ἀρντέκ.

— Δὲν σᾶς τρομάζω πιὰ σήμερα δεσποινίς; τὴν ρώτησε ἐκεῖνος μὲ γλυκύτητα.

— Μονάχα τὸν Φαρὸν ἐτρομάξατε τὶς προάλλες, ἀποκρίθηκε ἡ νέα. Βλέπετε ὅτι τώρα σᾶς ἀναγνωρίζει καὶ φαίνεται νὰ σᾶς συμπαθεῖ.

— Καλέ μου Φαρόν! θὰ ἤθελα ὅλοι ἐδῶ ν' ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμά του.

— Μήπως δὲν τὸ ἀκολουθοῦν;...

Πάλιν ἡ νέα κοκκίνισε, καθὼς ἀντελήφθη τὴν σημασία τῶν λόγων ποὺ εἶχε πεῖ ἔτσι αὐθόρμητα. Ἀλλὰ τὸ φωτεινὸ βλέμμα κείνου στὸν ὁποῖον ἀπευθυνόταν ἔδειχνε τόση τρυφερὴ εὐγνωμοσύνη ὥστε δὲν μετάνοιωσε ποὺ τὰ εἶπε.

7ον

ΠΟΣΟ ζωηρὴ εἶχε μεινει μέσα της ἡ ἀνάμνησις τῆς ματιᾶς ἐκείνης, ὥστε ἡ Μπριγκίττα μουρμούρισε σκεπτικὴ μετὰ τὴν ἀναχώρηση τῶν δύο ἀνδρῶν:

— Πόσο ζωηρὰ γαλανὰ εἶναι τὰ μάτια τοῦ κ. ντὲ Ἀρντέκ!

—Τόσο γαλανὰ ὅσο τὰ δικά σας, ἀποκρίθηκε ἡ Ἀλίκη, καὶ ὄχι τόσο θλιμμένα σήμερα.

Οἱ δυὸ νέες καὶ οἱ δύο κυρίες παραπίσω, ἐπέστρεφαν στὴ δεντροστοιχία ἀφοῦ συνώδεψαν τοὺς δύο ἄνδρες ὡς τὸ ἀμάξι τους.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ ἀξιωματικὸς ἔλεγε:

—Ἡ κ. Δαμβὶλ εἶναι πολὺ ὡραία, νουνέ μου

—Ναί στέναξε ὁ κ. ντ' Ἀρντέκ, καὶ διατηρεῖται τόσο νέα!... Ὅταν σκέπτομαι τ' ἄσπρα μου μαλλιά...

—Ὦ! νουνέ μου, τὰ λευκὰ μαλλιά σας εἶναι τόσο ὄμορφα καὶ τὰ μάτια σας, σήμερα ἰδίως, εἶναι εἴκοσι χρόνων! Ποτὲ δὲν τὰ εἶδα τόσο γαλανά. Ἔχουν τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὰ μάτια τῆς μὶς Λάμ.

—Μὲ κολακεύεις παιδί μου, γιατὶ ἡ νέα αὐτὴ ἔχει θαυμάσια μάτια καὶ μάλιστα, μοῦ θυμίζουν κάτι... ἤ κάποιον... δίχως νὰ μπορῶ νὰ προσδιορίσω ποιόν. Φοβοῦμαι, ὅμως, πῶς αὐτὴ ἡ «Ἄρτεμίς» σου, σὲ ἀπασχολεῖ πολύ.

—Φοβᾶστε, γιατί;

—Ἐπειδὴ ἡ μὶς Λάμ εἶναι Γαλλίς. Ξαίρεις καλὰ ὅτι εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι ἕνας ἀξιωματικὸς δὲν πρέπει νὰ παντρεύεται μὲ ξένη. Ἴσως ἦταν σφάλμα νὰ δεχθοῦμε τὴν πρόσκληση γιὰ τὸ τέννις.

—Τί ἰδέα νουνέ μου! διεμαρτυρήθη ὁ νέος μὲ προσοιπτὴ ἀδιαφορία. Δὲν εἶμαι κανένα παιδάριο καὶ μπορῶ νὰ παίξω τέννις μὲ μιὰ νέα δίχως νὰ τὴν ἐρωτευθῶ. Ἄλλωστε, πρόσθεσε πονηρά, ὁμολογήσετε ὅτι μᾶς χρειάζεται μιὰ ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἐργόμεθα συχνὰ στὸ Σαὶν Μαρέν. Ἔτσι θὰ συναντοῦμε βέβαια τὴν «Ἄρτεμη» ὅπως τὴν ὀνομάσατε, ἀλλὰ ἰδίως τὴν «Ὡραία Ρόζα».

—Ἐτιέν, εἶσαι αὐθάδης...

— Νουνέ μου σᾶς σέβομαι ὅπως καὶ τὴν κ. Δαμβίλ, ἀλλὰ θὰ ἐνθουσιασθῶ ὅταν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἑνώσω στὴν ἴδια ἀγάπη καὶ στὸν ἴδιο κοινὸ σεβασμό.

8ον

ΛΟΙΠΟΝ, τὸ ἀποφασίσατε; ρώτησε ἡ Ἀλίκη.

—Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ Μπριγκίττα.

—Δὲν ξέρω ἂν ἡ μαμὰ θὰ τὸ ἐγκρίνῃ.

—Ἐλπίζω νὰ μὲ καταλάβῃ καὶ νὰ μὴ μοῦ ἀρνηθῇ δύο πρωϊνὰ ἐλευθερίας κάθε βδομάδα, θὰ κάνουμε τὸ μάθημά μας τὸ ἀπόγευμα.

— Ὦ! Δὲν πρόκειται γι' αὐτό, ἀλλὰ ἡ μαμὰ θὰ τρομάξῃ μὲ τὸν κίνδυνο.

—Δὲν θὰ κινδυνεύσω περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ποὺ πέρνουν δίπλωμα πιλότου. Ἄλλωστε, ὁ ὑποπλοίαρχος Ντεπρὲ μοῦ ὑποσχέθηκε ν' ἀσχοληθῇ ὁ ἴδιος μαζί μου...

—Αὐτός, ὁ Ἐτιὲν σᾶς ἔδωκε αὐτὴ τὴν ἰδέα!

—Καθόλου. Πάντοτε ὀνειρευόμουν νὰ γίνω ἀεροπόρος. Ἁπλῶς ὁ Ἐτιὲν μὲ διευκόλυνε στὶς διατυπώσεις. Ἔγραψα στὸν Καναδᾶ γιὰ νὰ ζητήσω τὰ πιστοποιητικά μου, τὸ διαβατήριό μου δὲν ἀρκεῖ. Ἐπειδὴ ἡ Μητέρα Τερέζα εἶχε φροντίσει γιὰ τὸ διαβατήριό μου, τὴν παρεκάλεσα νὰ μοῦ στείλῃ τὸ πιστοποιητικὸ τῆς γεννήσεώς μου καὶ τοῦ θανάτου τῶν γονέων μου.

—Πρέπει, λοιπόν, νὰ εἰδοποιήσετε τὴν μαμά. Καὶ τώρα, ἂν εἶστε ἕτοιμη, πηγαίνουμε στὸ «Σπόρτιν». Ὁ Ἐτιὲν θὰ ἔρθῃ ὅπως πάντοτε, θὰ συνοδέψῃ τὴν Νάδια καὶ θ' ἀφίσῃ τὸν νουνό του στὸ Καστελέ. Νομίζω ὅτι ἡ Ζανὶν ἐκέστρεψε κι' ἔτσι τὸ τέννις θὰ εἶναι ἐνδιαφέρον.

Τὴν ἴδια ὥρα, ἡ Νάδια καὶ ὁ Ἐτιὲν κατέβαιναν τὸν λόφο πρὸς τὸ γήπεδον τοῦ τέννις.

Μέσα στὸ σαλόνι τοῦ Καστελέ, ὁ κ. ντ' Ἀρντὲκ καὶ ἡ κ. Δαμβὶλ εἶχαν μείνει μόνοι. Ἔνοιωθαν μιὰ γλυκειὰ εὐχαρίστηση μὲ τὴν ἀνανεωμένη φιλία τους, ἐνῶ στὸν ὁρίζοντα ἔβλεπαν τὴν αὐγὴ μιᾶς νέας εὐτυχίας ν' ἀνατέλῃ, σὰν ἕνα χαμόγελο τῆς ζωῆς γεμάτο ὑποσχέσεις.

Συνωμιλοῦσαν καὶ ἀναπολοῦσαν τὰ περασμένα:

— Συμμερίστηκα ὁλόκαρδα τὴν θλίψη σας, Ζάν, ὅταν ἔμαθα τὸ νουάγιο τοῦ «Κέλτικ» στὸ ὁποῖο χάσατε τὴν γυναῖκα σας καὶ τὸ παιδί σας. Πόσο θὰ ὑποφέρατε!

—Τρομερά! Σκεφθῆτε ὅτι ἡ βάρκα μὲ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ βυθίστηκε ἐνῶ ἡμεῖς ποὺ μείναμε ἀπάνω στὸ καράβι ποὺ βούλιαζε, σωθήκαμε ἀπὸ ἕνα ἁλιευτικὸ πλοιάριο ποὺ περνοῦσε! Δὲν ἦταν μοιραῖο;

— Ἕνα παγόβουνο σᾶς χτύπησε, νομίζω;

— Ναί, κοντὰ στὴ Νέα Γῆ. Ἐπήγαινα νὰ καταλάβω τὴν πρώτη θέση στὴν ὁποία μὲ εἶχαν διορίσει, ὡς ἀκόλουθο Πρεσβείας στὴν Νέα Ὑόρκη. Κι' ὅταν ἐπέστρεψα στὴν Γαλλία, σνέβη τὸ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα στὸ ὁποῖο βρῆκαν οἰκτρὸ θάνατο οἱ γονεῖς μου!... Ἀ! Πῶς μπορεῖ ἡ ἀνθρώπινη καρδιὰ ν' ἀνθέξῃ σὲ τέτοια χτυπήματα!

—Φτωχέ μου φίλε!

— Ἡ ζωή μου πέρασε μοναχική. Κι' ἐπειδὴ εἶχα γάσει τὸ παιδάκι ποὺ λάτρευα κατάλαβα τὸ αἴσθημα ποὺ σᾶς παρεκίνησε νὰ υἱοθετήσετε τὴν μικρὴ Νάδια. Ἀλλὰ ἐγὼ στὴ μοναξιά μου εἶχα τοὺλάχιστον τὴν ἀναγκαστικὴ διασκέδαση τῶν ταξιδιῶν ποὺ μοῦ ἐπέβαλε ἡ καρριέρα μου, ἐσεῖς ὅμως, ἤσαστε καταδικασμένη νὰ παίζετε τὸν ρόλο μιᾶς νοσοκόμου.

— Δὲν ὑπῆρξα δυστυχὴς Ζάν, ὁ μόνος καϋμός μοῦ ἦταν ἡ στέρησις τῆς μητρότητος. Χαίρομαι ποὺ καταλαβαίνετε τὸ αἴσθημά μου ἐκεῖνο καὶ μ' εὐχαριστεῖ ποὺ ἀγαπᾶτε τὴν Νάδια.

—Τὴν θεωρῶ σὰν πραγματικὴ κόρη σας, πῶς λοιπὸν νὰ μὴ τὴν ἀγαπήσω;

9ον

ΕΠΕΙΤΑ ἀπὸ δεκαπέντε μερῶν λιακάδες, ὁ Νοέμβρης ἔγινε ξαφνικὰ βροχερός. Οἱ δρόμοι ἦσαν λασπωμένοι καὶ τὰ τελευταῖα φθινοπωρινὰ λουλούδια μαδοῦσαν τὰ πέταλά τους στὴ μουσκεμένη γῆ.

Μέσα στὸ σαλόνι τοῦ Παλμεραί, μιὰ ζωηρὴ φωτιὰ λαμπάδιζε στὸ τζάκι. Ἡ κ. Βενσὰν καὶ ἡ Δαμβὶλ ἦσαν μόνες, περιμένοντας τὰ κορίτσια ποὺ εἶχαν πάει στὸ ταχυδρομεῖον γιὰ νὰ φέρουν τὴν ἀλληλογραφία, ἐπειδὴ ὁ ταχυδρόμος περνοῦσε μόνον τὸ πρωΐ.

Δύο μέρες εἶχαν περάσει καὶ δὲν εἶχε γίνει πιὰ λόγος γιὰ τὴν σκηνὴ ἐκείνη. Ἡ ζωὴ ἐξακολουθοῦσε κανονική.

Ἡ Ρόζα Δαμβὶλ φοροῦσε τώρα στὸ χέρι της ἕνα βαρύτιμο μονόπετρο δαχτυλίδι, δῶρο τοῦ Ζάν ντ' Ἀρντέκ.

—Ὁ Ζὰν θάρθῃ κατ' εὐθεῖαν ἐδῶ μὲ τὸν Ἐτιέν, εἶπε ἡ κ. Δαμβίλ. Θὰ

(Συνέχεια στὴν σελίδα 58)

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Τὸ καρνὲ τῆς γυναίκας

Μάσκες

Τὸ ἡμερολόγιο δειχνει ὅτι ἔχομε Ἀπόκρηες. Ὁ κόσμος γλεντᾶ ἢ τουλάχιστον ὑποκρίνεται ὅτι γλεντᾶ. Χοροί, δεξιώσεις, μασκαράτες, σαμπάνια, κρασί, λάμπεθ-Γουώκ καὶ ὅλα τὰ συναφῆ. Φυσικά, δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία ἂν ὑπάρχη πραγματικὰ κέφι καὶ διασκέδαση. Τὸ πᾶν εἶναι νὰ παρακολουθῇ κανεὶς ὅ,τι κάνουν οἱ ἄλλοι.

Πῶς θὰ τολμήση ἡ δεσποινὶς Λιλὴ καὶ ὁ νεαρὸς Ρίρης ν' ἀντιμετωπίσουν τὴν παρέα τους ἂν δὲν ἔχουν νὰ ἀναφέρουν τουλάχιστον τρεῖς τέσσερις χοροὺς στοὺς ὁποίους διεκρίθησαν; Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴ μαμὰ τῆς Λιλῆς καὶ—συχνότατα—καὶ μὲ τὴ γιαγιά...

Κι' ἔτσι μιὰ ποὺ ἡ κυρία Πηνελόπη φόρτωσε στὸν κ. Εὐριπίδη—ἑκόντα ἄκοντα—5 εἰσιτήρια τῶν 100 δραχμῶν, ἡ οἰκογένεια ξεκινᾶ γιὰ τὸν χορό, νὰ «γλεντήση». Καὶ βάζει ὁ καθεὶς τὴ μάσκα του, μιὰ μάσκα ὅσο μπορεῖ πιὸ διαφορετικὴ ἀπὸ τὸν ἀληθινό του χαρακτῆρα καὶ βγαίνει ἀναζητῶντας τὴ χαρά.

Μόνο ποὺ ἡ Χαρὰ δὲν ἔρχεται κατὰ παραγγελίαν. Ἴσως νὰ τὴν τρομάζουν οἱ μάσκες μας, οἱ μάσκες μας ποὺ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι χάρτινες ἢ πάνινες γιὰ νὰ εἶναι ὑπαρκτές.

Μπορεῖ νὰ καρφώσουμε στὸ πρόσωπό μας τὴ μάσκα τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ γέλιου, τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς ξενοιασιᾶς. Μπορεῖ νὰ μεθύσωμε ἀπὸ σαμπάνια κι' ἀπὸ κρασί, ἀπὸ τὴ ζάλη τοῦ χοροῦ καὶ ἀπὸ τὶς ὑποσχέσεις τῶν γυναικείων ματιῶν, μπορεῖ νὰ δώσωμε στὸν ἑαυτό μας τὴν αὐταπάτη ὅτι διασκεδάζωμε κι' ὅτι γλεντοῦμε κι' ὅμως τί ὠφελοῦν ὅλα αὐτά; Εἶναι τόσο ἐπιφανειακά, τόσο πρόσκαιρα, τόσο ψεύτικα.

Ὅταν γυρίσωμε στὸ σπίτι μας μὲ τὰ πολύχρωμα κοτιγιὸν στραβοβαλμένα στὸ κεφάλι μας, ραντισμένοι μὲ κομφετὶ καὶ τυλιγμένοι μὲ σερπαντίνες, ὅταν μποῦμε τρικλίζοντας στὸ δωμάτιό μας καὶ πετάξωμε τὴ μάσκα μας σὲ μιὰ γωνία, αὐτὴ θὰ μᾶς κυττάξη γεμάτη ἀπορία γεμάτη κατάπληξη.

Γιατὶ θὰ δῇ τὸν πραγματικό μας ἑαυτὸ ποὺ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σβύση τὴν μελαγχολία του, καὶ θὰ τρομάξη ἀκούοντας τὸ μεθυσμένο παράτονο γέλιο μας καὶ δὲν θὰ ξέρη ποιὸν σαοκάζομε: τὸ Καρναβάλι, τὸν ἑαυτό μας ἢ τὴ Ζωὴ τὴν ἴδια...

ΛΟΡΑ

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: Φόρεμα—ποδιὰ ἀπὸ κρετὸν ἐμπριμὲ φραιζ μὲ χονδρὲς βοῦλες λευκές. Κουμπώνει στὴ μέση τῆς πλάτης.— Φόρεμα—ποδιὰ ἀπὸ βιοὺ μαλακὸ μπλὲ-πάλ, γαρνιρισμένο μὲ μιὰ ριγωτὴ πολύχρωμη-λωρίδα. Κουμπώνει δίπλα.— Φόρεμα— ποδιὰ ἀπὸ χονδρὸ τουάλ ραιγιὸν μπλὲ-πάλ, γαρνιρισμένο μὲ βελονιές. Ἀρχικὰ κεντημένα μασίν καὶ κουμπιὰ κοκκάλινα στὸν ἴδιο τόνο.

— ⊞ —

Η ΜΟΔΑ

Κομψὲς ποδιὲς γιὰ τὸ νοικοκυριό

Οἱ πιὸ ἁπλὲς γυναῖκες ποὺ κατώρθωσαν νὰ μείνουν χαριτωμένες καὶ ἐλκυστικὲς ἀγαπήθηκαν ἀπὸ τοὺς ἐνδοξοτέρους ἄνδρες. Βέβαια ἂν ἡ Σταχτοπούτα, ντυμένη μὲ θαυμάσια φορέματα γοήτευσε τὸ Βασιλόπουλο δὲν τὸ κατώρθωσε τόσο χάρις στὴν πολυτέλεια τῆς τουαλέττας της ὅσο χάρις στὸ ὡραῖο της πρόσωπο καὶ τὸ μικρό της ποδαράκι... Μὰ αὐτό, φυσικά, δὲν σημαίνει ὅτι ἕνα φόρεμα βρώμικο καὶ σκισμένο θὰ κατακτοῦσε αὐθωρεὶ τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ!

Γιὰ σᾶς, Κυρία μου, ποὺ εἶσθε καλοντυμένη, κοκέττα καὶ κρατᾶτε τὸν σπουδαῖο, γλυκὸ καὶ δύσκολο συγχρόνως ρόλο τῆς οἰκοδεσποίνης, ἔχει μεγάλη σημασία νὰ διατηρήσετε τὴν γοητεία σας, τὸ σέξ ἀππήλ σας καὶ νὰ μὴν παρουσιασθῆτε ποτὲ στὰ βλέμματα τοῦ περιβάλλοντός σας νεγκλιζὲ καὶ ἀκαλαίσθητη.

Τὰ μικρὰ δῶρα διατηροῦν τὴν φιλία καὶ οἱ μικροδουλειὲς διατηροῦν τὸ νοικοκυριό. Γιὰ τὶς δουλειὲς αὐτές, Κυρία μου, σᾶς χρειάζεται ἕνα ντύσιμο πρακτικό, κομψὸ καὶ καλαίσθητο.

— ⊞ —

Οἱ ποδιὲς γιὰ τὶς χοντροδουλειὲς καὶ οἱ «μπλοῦζες» τῆς ἐργασίας γίνονται σήμερα σὲ χαρούμενα ὑφάσματα ποὺ κολακεύουν: τουάλ, βαμβακερά, ἐμπριμέ, τομπράλκο, περκάλι, πικὲ μὲ φόντο λευκό, μὲ ρίγες πολύχρωμες.

Ἡ ποδιὰ δὲν εἶναι πιὰ ἕνα οἰοδήποτε κομμάτι ὕφασμα σριγμένο στὴ μέση μὲ μιὰ τυχαία ζώνη. Τὰ νέα μοντέλλα σχεδιάζουν ἐπάνω στὴ φούστα τὴν ὁποία προφυλάσσουν μὲ μιὰ μύτη ἢ ἕνα στρογγυλὸ γῦρο. Ὅταν ἡ ποδιὰ εἶναι ἀπὸ τουάλ μονόχρωμο τὴν τελειώνετε μ' ἕνα φεστόνι χρωματιστὸ ποὺ ρελιάζει καὶ τὶς τσέπες. Οἱ μπρετέλλες—γαρνίρονται μὲ μοτὶφ κεντητὰ σὲ ἀντίθετο χρῶμα. Ἀλλοτε διαλέγετε ἕνα κορσελὲ σὲ διαφορετικὸ χρῶμα καὶ τὸ μπορντάρετε μὲ μιὰ δαντέλλα ἢ ἕνα κροκέ.

Οἱ λεγόμενες «μπλοῦζες» (ὁλόσωμες) προστατεύουν ἀκόμη καλύτερα τὰ φορέματα. Τὰ μανίκια τους εἶναι ἄλλοτε μακρυὰ κι' ἄλλοτε κοντά. Εἶναι χαριτωμένες καὶ γίνονται ἀπὸ τουάλ μπάσκ, ἢ τομπράλκο. Οἱ ἁπλούστερες φόρμες εἶναι καὶ καλύτερες: γιαμᾶς «κλουντίν», τὸ κορσάζ κλείει μὲ τρεῖς κουμπιά, τσέπες πρόσθετες ἢ κοφτές. Ἡ ζώνη μὲ κουμπάκια κ.λ.π.

Γιὰ νὰ πλύνη μιὰ μητέρα τὸ παιδί της ὑπάρχουν καὶ ποδιὲς ἀπὸ καουτσοὺκ μὲ μπρετέλλες καὶ μεγάλη τσέπη, ἐπίσης ἀπὸ καουτσοὺκ. Χάρις στὸ ἔνδυμα αὐτὸ ἡ μαμὰ μπορεῖ νὰ πλύνη τὸ παιδάκι της χωρὶς νὰ φοβᾶται λεκέδες ἐπάνω στὸ φόρεμά της.

— ⊞ —

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ποδιὰ χρειάζεται καὶ μιὰ ὡραία ρόμπ ντὲ σάμπρ γιὰ τὶς ὧρες

τῆς οἰκογενειακῆς συγκεντρώσεως κοντὰ στὴν ἀναμμένη φωτιά, γιὰ τὶς μέρες ποὺ βρέχει καὶ ἡ κυρία μένει σπίτι της διαβάζοντας κανένα ρομάντσο ἢ πλέκοντας καμμιὰ ζωκέττα. Θὰ διαλέξετε ἕνα ὡραῖο λαινάζ μονόχρωμο ἢ ἐμπριμέ, μιὰ ντυβετίνα πικέ, μιὰ φανελλίτσα ἢ ἕνα βαρὺ μεταξωτό. Ἡ φόρμα εἶναι συνήθως ἀνδρική, κομψὴ καὶ ζεστή.

Γιὰ ποικιλία, μπορεῖτε— ἂν χρησιμοποιήσετε μονόχρωμο ὕφασμα— νὰ ντυπλάρετε ρεβὲρ καὶ ζώνη μ' ἕνα ὕφασμα ἐξίσου μονόχρωμο, ἀλλὰ σὲ τόνο διαφορετικὸ ἢ νὰ γαρνίρετε τὰ ρεβὲρ σας μ' ἕνα ἄλλο ὕφασμα. Παράδειγμα: ρόμπα ἀπὸ φανέλλα καὶ γιακᾶς κρέπ ντὲ σίν, ρόμπα ραιγιὸν καὶ γιακᾶς, ρεβὲρ καὶ ζώνη βελούδινα.

Τὸ κεντημένο μονόγραμμα γαρνίρει τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ φορέματα τοῦ σπιτιοῦ, τὰ γράμματα ὅμως τὰ κεφαλαῖα δὲν εἶναι τῆς μόδας. Τέλος, τὰ γαζιὰ στὸν ἴδιο τόνο τῆς ρόμπας εὐνοοῦνται πολὺ ὡς γαρνιτούρα γιὰ τὶς ρόμπες ἀπὸ σατὲν ἢ ἀπὸ φανέλλα.

— ⊞ —

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Τὸ κοκκίνισμα τοῦ προσώπου

Σήμερα θὰ σᾶς γράψω γιὰ τὴν ἐντονη ἐρυθρότητα — τὸ ἀντιαισθητικὸ αὐτὸ ἐλάττωμα—ποὺ παρουσιάζουν συχνὰ διάφορα ἄτομα, σὲ ὁλόκληρο τὸ πρόσωπό των ἢ σὲ ὡρισμένα μέρη του. Τὸ κοκκίνισμα αὐτὸ παρουσιάζεται συνήθως στὴν μύτη καὶ στὰ μάγουλα. Ἐκδηλοῦται δὲ συχνότερα σὲ ἄτομα ποὺ φοροῦν πολὺ στενὰ καὶ ἐφαρμοστὰ ροῦχα, ἢ κορσὲ γιατὶ τότε παρακωλύεται ἡ κανονικὴ κυκλοφορία στὰ εὐτραφῆ ἀκόμα ἄτομα καὶ ἰδίως στοὺς μελαχροινούς.

Ὅταν τὰ ἄτομα παραμένουν στὸ ὕπαιθρο παθαίνουν ἕνα διαρκὲς καὶ συνάμα ἕνα ἔντονο κοκκίνισμα τοῦ προσώπου των, παρόμοιο ἀκριβῶς μ' ἐκεῖνο ποὺ προκαλοῦν στὸ πρόσωπο μερικὲς καρδιακὲς παθήσεις ἢ ὁ πολὺς πυρετός.

Κυρία αἰτία τῆς ἐρυθρότητος αὐτῆς τοῦ προσώπου, τὴν ὁποίαν βεβαίως δὲν πρέπει νὰ συγχέομε μὲ τὴν ἐρυθρότητα ἐκείνη τοῦ προσώπου ποὺ ὀφείλεται σ' ἄλλες δερματικὲς παθήσεις ὅπως λ.χ. τὴν ἐρυθρότητα τῶν ἐξανθημάτων, τὴν ἀκμή, τὸν ἐρυθηματώδη λύκον, τὰ ἐκζέματα ἢ τὴν ἐρυθρότητα τοῦ ἐξανθήματος γύρω τῆς μύτης ποὺ παρουσιάζουν συνήθως οἱ διαβητικοὶ κ.τ.λ. δὲν εἶναι μόνον ἡ κατάχρησις ὅπως πιστεύεται τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Διάφορες αἰτίες συντελοῦν στὴν ἐμφάνισή του, καὶ στὴν θεραπεία αὐτῶν, ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ στραφῇ ἡ προσοχὴ τοῦ πάσχοντος γιὰ νὰ ἐξαλειφθῇ ἢ τουλάχιστον νὰ βελτιωθῇ τὸ πραγματικῶς ἀντιαισθητικὸ αὐτὸ ἐλάττωμα.

Μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες αὐτὲς αἰτίες εἶναι καὶ ἡ κακὴ λειτουργία τῶν πεπτικῶν ὀργάνων (δυσπεψία, δυσκοιλιότης, ἐντεριακὰ κ.τ.λ.) Γιὰ τοῦτο οἱ πάσχοντες πρέπει νὰ προσέχουν εἰς τὴν τροφικὴ των δίαιτα. Νὰ παίρνουν ἐλαφρὰ καθαρτικά, νὰ τρώγουν ἄφθονα φροῦτα καὶ χορταρικά. Τὰ οἰνοπευματώδη νὰ καταργηθοῦν καὶ ν' ἀντικατασταθοῦν μὲ διάφορα ζεστικὰ δηλ. χαμομήλι, φασκόμηλον, ἐλαφρὸ, τσάϊ, δυόσμο. Ἐπίσης νὰ πίνουν διάφορα μεταλλικὰ νερὰ ὅπως τὸ Βισύ κ.τ.λ. Καὶ γενικῶς ν' ἀποφεύγουν κάθε τι ποὺ προκαλεῖ δυσκοιλιότητα λ.χ., τὰ ζυμαρικά, τὸ ζεστὸ ψωμὶ κ.τ.λ.

Ἄλλη αἰτία στὴν ὁποίαν πρέπει νὰ δίνουν οἱ πάσχοντες μεγάλη προσοχὴ εἶναι τὰ πολὺ στενὰ ἐνδύματα καὶ οἱ κορσέδες, γιατὶ αὐτὰ ἐμποδίζουν τὴν ἐλευθέρα κυκλοφορία καὶ τὴν ἀναπνοή. Ἐπίσης πρέπει νὰ φροντίζουν οἱ πάσχοντες νάχουν πάντοτε ζεστὰ τὰ πόδια των, γιατὶ τὰ κρύα πόδια εἶναι μία αἰτία τῆς ἐρυθρότητος τοῦ προσώπου. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, συχνὰ πρέπει νὰ γίνωνται ποδόλουτρα μ' ἁπλὸ ζεστὸ νερὸ ἢ καλλίτερα μὲ σιναποῦχο. Δηλ. μέσα στὸ ποδόλουτρο νὰ ρίχνουν λίγη σκόνη σιναπισμοῦ.

Ἐπίσης οἱ πάσχοντες πρέπει ν' ἀποφεύγουν νὰ ἐργάζωνται σωματικῶς ἢ διανοητικῶς μετὰ τὸ φαγητόν. Ὡς πρὸς τὴν περιποίηση τοῦ προσώπου πρέπει αὐτὴ πάντοτε νὰ γίνεται μὲ γλιαρὸ νερὸ ἢ ἀνακατεμένο μ' ἐλαχίστη ποσότητα λευκοῦ σπίρτου.

Ἐπίσης τὸ μασσὰζ τοῦ προσώπου καὶ ἡ ἠλεκτροθεραπεία εἶναι συντελεστικὰ μέσα γιατὶ μὲ αὐτὰ ὑποβοηθεῖται ἡ κανονικὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Καλλυντικὰ πρέπει οἱ πάσχοντες νὰ χρησιμοποιοῦν πάντοτε στυπτικὲς λοσιὸν ἢ κρέμες καὶ οὐδέποτε λιπαρές. Ὑπάρχουν πολλὲς ἐν χρήσει χρησιμοποιούμενες ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως. Σᾶς γράφω κατωτέρω μιὰ λοσιὸν διὰ τὴν ἡμέραν καὶ μίαν γιὰ τὴν νύκτα ὡς ἐπίσης καὶ μιὰ ποῦδρα τὶς ὁποῖες μποροῦν νὰ χρησιμοποιοῦν οἱ πάσχοντες ἀποτελεσματικῶς.

Λοσιὸν τῆς ἡμέρας.

Alcoolat de lavande	15 gr.
» de vulnéraire	30 »
» de romarin	100 »
Alcool à 90o	80 »

Λοσιὸν νυκτός.

Borate de soude	0,50 cent.
Glycerine pure	10 gr.
Eau distillée	300 »

Ποῦδρα.

Amidon	100 gr.
Racines d' iris putverisées	20 »
Talc de Venise	15 »

Δερματολόγος ἰατρὸς Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

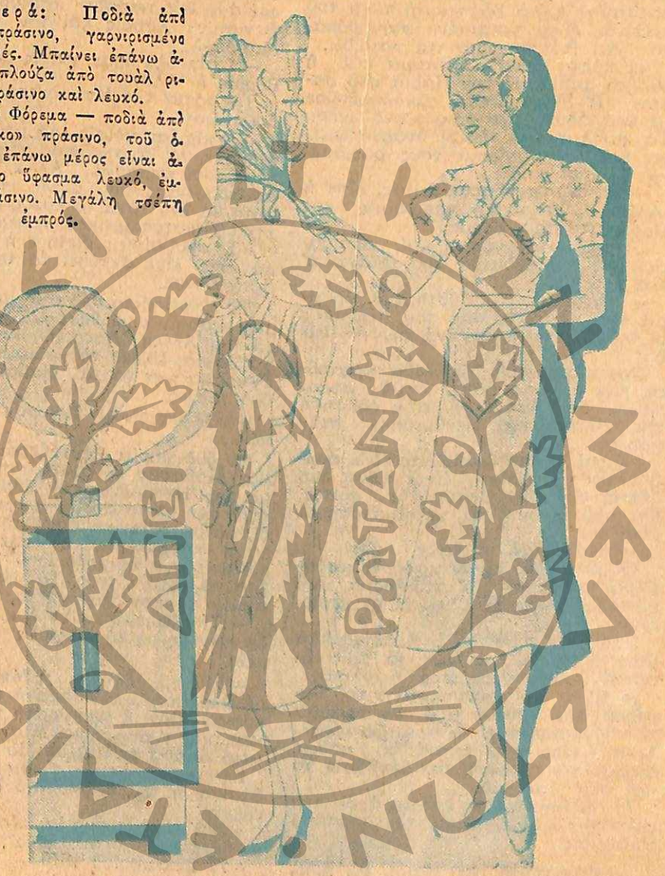

Ἀριστερά: Ποδιὰ ἀπὸ τουάλ πράσινο, γαρνιρισμένο μὲ βελονιές. Μπαίνει ἐπάνω ἀπὸ μιὰ μπλούζα ἀπὸ τουάλ ριγὲ πράσινο καὶ λευκό.

Δεξιά: Φόρεμα — ποδιὰ ἀπὸ «τομπράλκο» πράσινο, τοῦ ὁποίου τὸ ἐπάνω μέρος εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα λευκό, ἐμπριμὲ πράσινο. Μεγάλη τσέπη ἐμπρός.

Χαμόγελο νέας αύγῆς

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 55)

πάει νὰ τὸν πάρῃ ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο. Δὲν τὸν εἶδε χθὲς ἐπειδὴ δοκίμαζαν νέα ὑδροπλάνα καὶ ἦταν τῆς ὑπηρεσίας. Σήμερα, μ' αὐτὴ τὴν βροχή, ὑποθέτω ὅτι θὰ μπορέση νὰ φύγῃ.

— Ὅλα θὰ διορθωθοῦν, λοιπόν, στέναξε ἀνακουφισμένη ἡ κ. Βενσάν.

—Τὸ ἐλπίζω γιατὶ ὁ Ζὰν πῆρε τὸ ζήτημα κατάκαρδα! Χθὲς ὅμως φαινόταν ἀνήσυχος ἀκόμα. Ἔστω κι' ἂν ἐπιτρέψῃ αὐτὸν τὸν γάμο, τίποτε δὲν μᾶς πείθει ὅτι θὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὴν ἰδιοτροπία τῆς Μπριγκίττας, γιατὶ καὶ ὁ Ἐτιὲν ἐπιμένει ὅτι ἡ ἀεροπορία εἶναι ἕνα ἁπλὸ σπόρτ ὅπως τὸ αὐτοκίνητο ἢ τὸ ποδήλατο. Εἶναι καὶ οἱ δυὸ πεισματάρηδες καὶ ἡ Μπριγκίττα δὲν ὑστερεῖ στὸ πεῖσμα. Ἑπομένως...

— Ἂς περιμένουμε, λοιπόν, δὲν μποροῦμε νὰ προβλέψουμε τίποτε. Ποιὸς θὰ τὸ πίστευε ποτὲ ὅτι στὸ τέλος ἐσὺ καὶ ὁ Ζὰν θὰ παντρευόσασταν; Ἀλλὰ βλέπεις, ἡ τύχη τοῦ καθενὸς εἶναι γραμμένη στὸν οὐρανό. Ἄ! Νά, ἔρχονται τὰ παιδιά...

Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα καὶ ἡ Ἀλίκη μπῆκε μὲ τὴν Νάδια στὸ σαλόνι. Ἡ Μπριγκίττα ἀκολουθοῦσε μὲ ἕνα ἀδιάβροχο σάκκο στὸ χέρι. Τὰ μαλλιά τους ἦσαν ἀναστατωμένα καὶ τὰ μάγουλά τους ροδισμένα ἀπὸ τὸ κρῦο.

—Νά, τὸ ταχυδρομεῖο μας, εἶπε ἡ Ἀλίκη. Ὑπάρχουν περιοδικὰ καὶ γράμματα γιὰ ὅλους.

Ἄνοιξαν τὸν σάκκο καὶ σκόρπισαν τὸ περιεχόμενό του ἀπάνω σ' ἕνα τραπέζι.

— Ἀνοίξατε τὸ συστημένο γράμμα ποὺ ἐλάβατε ἀπὸ τὸν Καναδᾶ; ρώτησε ἡ Ἀλίκη σιγανὰ τὴν Ἀγγλίδα.

Πραγματικὰ ἡ Ἀγγλίδα κρατοῦσε ἕνα μεγάλο φάκελλο μὲ σφραγίδες. Δὲν ἀπήντησε στὴν ἐρώτηση τῆς Ἀλίκης καὶ διευθύνθηκε στὴν πόρτα.

—Γιατὶ δὲν τὸ διαβάζετε ἐδῶ, συμβούλεψε ἡ Ἀλίκη. Ἐδῶ κάνει πιὸ ζέστη, εἶπε δείχνοντας τὴν φωτιά. Θὰ μοῦ δώσετε τὰ γραμματόσημα, ἐλπίζω;

—Εὐχαρίστως, ἀμέσως.

Οἱ δυὸ νέες εἶχαν καθήσει παράμερα κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο, ἐνῶ οἱ τρεῖς ἄλλες ξεφύλλιζαν τὰ περιοδικά.

Ἀπὸ τὸν φάκελλο βγῆκαν μερικὰ χαρτιὰ ἐκ τῶν ὁποίων τὰ τρία ἦσαν ἔγγραφα γραμμένα Ἀγγλικά.

— Εἶναι τὰ πιστοποιητικὰ τοῦ θανάτου τῶν γονέων μου. Τὸ γράμμα τῆς Ἡγουμένης εἶναι γραμμένο γαλλικά... εἶπε ἡ Μπριγκίττα καθὼς ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζῃ. Διαβᾶστε τὸ καὶ σεῖς μαζί μου...

Ἡ Ἀλίκη ἔνειρε ἐπάνω ἀπὸ τὴν φίλη της καὶ διάβασε τὸ σύντομο γράμμα:

«Ἀγαπητό μου παιδί, θὰ βρῆς ἐσωκλειστως τὰ δύο πιστοποιητικὰ τῶν θανάτων ποὺ μοῦ ζήτησες καθὼς καὶ τὸ ἔγγραφο ποὺ θὰ σοῦ χρησιμεύση ἀντὶ πιστοποιητικοῦ γεννήσεως. Εἶναι τόσο πολλὲς ὥστε περιττεύει νὰ σοῦ δώσω περισσότερες ἐξηγήσεις. Ὁ κ. Λάμ μοῦ τὸ εἶχε ἐμπιστευθεῖ ὅταν σ' ἔφερε κοντά μας, μὲ τὴν παράκληση νὰ σοῦ τὸ δώσωμε μόνον σὲ περίπτωσιν ἀνάγκης. Πιστεύω πὼς αὐτὴ ἡ ἀνάγκη παρουσιάσθηκε».

Οἱ δύο νέες κυττάχτηκαν μὲ ἀπορία. Κατόπιν ἡ Μπριγκίττα ξεδίπλωσε νευρικὰ τὸ χαρτὶ ποὺ δὲν εἶχε διαβάσει ἀκόμα.

Ἔφερε χρονολογία 20 Δεκεμβρίου 1919. ἦταν ἕνα ἔγγραφο μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Πατρίκιος Λάμ, ἔμπορος βακαλάων, στὴν Νέα Γῆ (Νέα Σκωτία) καὶ ἡ σύζυγός του, τὸ γένος Κατερίνα Σμίθ, δήλωναν ὅτι υἱοθετοῦσαν ἕνα θηλυκὸ βρέφος τὸ ὁποῖο οἱ ψαράδες εἶχαν βρεῖ λιπόθυμο δίπλα στὸν νεκρὸ μιᾶς γυναίκας ποὺ τὰ κύματα εἶχαν πετάξει στοὺς γειτονικοὺς βράχους, μαζὶ μὲ τὰ συντρίμματα μιᾶς βάρκας, τῆς ὁποίας ἀκολουθοῦσε ἡ περιγραφή. Οἱ σύζυγοι Λάμ εἶχαν βαπτίσει τὸ παιδὶ καὶ τὸ ὀνόμασαν Μπριγκίττα. Ἐπειδὴ τὸ μωρὸ ἔφερε στὸν λαιμό του ἕνα μετάλλιο μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, εἶχαν καλέσει καθολικὸ ἱερέα γιὰ τὴν βάπτιση. Τὸ ἔγγραφον εἶχε συνταχθεῖ ἀπὸ τὸν Χριστόφορο Ἐλουέν, ὁ ὁποῖος ἐκτελοῦσε χρέη συμβολαιογράφου, καὶ εἶχε ὑπογραφεῖ ἀπὸ δύο ψαράδες μάρτυρες: τὸν Βενιαμὶν Χάρρις καὶ τὸν Ἰωσὴφ Μάρσαλλ...

—Ὥστε δὲν ἦσαν γονεῖς σας! ψιθύρισε ἡ Ἀλίκη.

Τὰ μάτια τῆς Μπριγκίττας εἶχον βουρκώσει.

— Ὑπῆρξαν γονεῖς γιὰ μένα, ἀποκρίθηκε. Μ' ἀγαποῦσαν... τὰ ἄλλα δὲν ἔχουν σημασία. Ἀλλά, πρόσθεσε ὑψώνοντας τὴν φωνή, τὸ χαρτὶ αὐτὸ θὰ ἔχῃ τάχα τὸ κῦρος ἑνὸς τακτικοῦ πιστοποιητικοῦ γεννήσεως;

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ κ. Βενσὰν ποὺ εἶχε ἀκούσει τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια.

Ἡ Μπριγκίττα δίστασε μιὰ στιγμή, κατόπιν σηκώθηκε καὶ πλησίασε μὲ τὴν Ἀλίκη. Ἀφοῦ ἐξήγησε μὲ λίγα λόγια, ἔδωκε τὸ γράμμα καὶ τὰ ἔγγραφα γιὰ νὰ τὰ διαβάσουν οἱ δυὸ κυρίες.

—Λέτε νὰ εἶναι ἔγκυρο; ρώτησε πάλι.

Οἱ δυὸ κυρίες δὲν ἤξεραν ἀγγλικά. Διάβασαν προσεκτικὰ τὸ γράμμα τῆς Ἡγουμένης καὶ ἔρριξαν μιὰ περίεργη ματιὰ στὸ ἔγγραφο ποὺ τὸ συνώδευε. Ξαφνικὰ ὅμως τὸ βλέμμα τους καρφώθηκε, σ' ἕνα σημεῖο, ταύτοχρόνως δὲ ἐσήκωσαν καὶ οἱ δύο τὸ κεφάλι τους. Τὰ μάτια τους ἀντικρύστηκαν ταραγμένα.

— Τί λέει ἐδῶ; εἶπε ἡ κ. Δαμβίλ δείχνοντας μὲ τὸ δάκτυλο ἕνα σημεῖο.

—Ἐδῶ;... ἐξήγησε ἡ Μπριγκίττα μὲ ἀπορία γιὰ τὴν ταραχὴ τῶν δύο κυριῶν, εἶναι ἡ περιγραφὴ τῆς βάρκας, καὶ τ' ὄνομα ποὺ ἦταν σημειωμένο ἀπάνω σὲ μιὰ σανίδα της:

Κέλτικ, προφανῶς τ' ὄνομα τῆς βάρκας ἢ τοῦ πλοίου στὸ ὁποῖο ἀνῆκε.

—Καὶ τί ἡμερομηνία φέρει... Πότε βρέθηκε αὐτὴ ἡ βάρκα;

—19 Δεκεμβρίου 1919—

—19 Δεκεμβρίου 1919! φώναξε ἡ κ. Βενσάν.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀκριβῶς ἐναυάγησε τὸ «Κελτίκ»!

—Λοιπόν:

Οἱ πέντε γυναῖκες συγκεντρωμένες γύρω στὸ τραπεζάκι παρατηροῦσαν μὲ προσοχὴ τὸ χαρτὶ ποὺ ἔτρεμε στὸ χέρι τῆς κ. Βενσάν.

Μέσα στὴ σιγὴ ποὺ ἐπακολούθησε τὴν ἐρώτηση τῆς Μπριγκίττας, μιὰ νέα φωνὴ ἀκούστηκε κοντὰ στὴ πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχαν μπεῖ ἀπαρατήρητοι δύο ἄνδρες.

— Ποιὸς ὁμιλεῖ γιὰ τὸ «Κελτίκ»;

Ὅλες γύρισαν πρὸς τοὺς νεοφερμένους. Ὁ κ. ντ' Ἀρντέκ καὶ ὁ Ἐτιὲν εἶχαν σταθεῖ στὸ κατῶφλι.

— Ποιὸς ὁμιλεῖ γιὰ τὸ «Κελτίκ»; ἐπανέλαβε ὁ κ. ντ' Ἀρντέκ.

—Ἐγώ, εἶπε ἡ κ. Βενσάν. Διαβᾶστε αὐτὸ Ζάν.

Ὁ κ. ντ' Ἀρντέκ ἤξερε καλὰ ἀγγλικά. Σ' ἕνα λεπτὸ εἶχε διαβάσει τὸ ἔγγραφο, Κύτταξε ὁλόγυρά του σαστισμένος.

— Ἀπὸ ποῦ ἦρθε αὐτό;... Ποιὸς τὸ ἔστειλε;... τραύλισε κονταναισθάνοντας.

—Ἡσυχᾶστε, φίλε μου, εἶπε ἡ Ρόζα Δαμβίλ. Ἡ Μπριγκίττα εἶχε ζητήσει τὰ πιστοποιητικά της ἀπὸ τὸν Καναδᾶ καὶ πρὸ ὀλίγου τὰ ἔλαβε...

—Ἡ Μπριγκίττα!

Πνιγμένος ἀπὸ τὴν συγκίνηση δὲν μπόρεσε νὰ προσθέση ἄλλη λέξη.

— Ἡσυχᾶστε, ἐπανέλαβε ἡ κ. Δαμβίλ μὲ τρυφερότητα.

— Θεέ μου!... Εἶναι δυνατόν;... κατώρθωσε νὰ πῆ ὁ κ. ντ' Ἀρντέκ. Πῶς μπορῶ νὰ μείνω ἀσυγκίνητος ἀπέναντι μιᾶς τέτοιας ἀποκαλύψεως! Γιατὶ ἐσεῖς ξέρετε, βέβαια, ὅτι ἀπάνω στὸ «Κελτίκ» ἕνα μονάχα παιδὶ ὑπῆρχε: τὸ δικό μου, ἐκεῖνο ποὺ τὸ πῆρε ἡ μητέρα του μαζί της στὴ ναυαγοσωστικὴ βάρκα, στὶς 19 Δεκεμβρίου 1919! Καταλαβαίνετε τώρα;... Καταλαβαίνετε;

Βέβαια, ὅλοι εἶχαν καταλάβει. Ἡ Μπριγκίττα ἔκλαιγε μὲ λυγμούς, κι' ὅταν ἐκεῖνος ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του στὸ παιδὶ ποὺ ἐκ θαύματος εἶχε ἐπανεύρει, ἡ νέα ἔτρεξε καὶ ρίχτηκε σ' αὐτὴν μὲ λυγμούς.

●

10ον

ΚΑΛΑ τὸ εἶχα πεῖ ὅτι οἱ γάμοι εἶναι γραμμένοι στὸν οὐρανό, εἶπε μὲ χαμόγελο ἡ κ. Βενσὰν ὅταν ὁ κ. ντ' Ἀρντέκ ἔνωσε τὰ χέρια τῆς Μπριγκίττας καὶ τοῦ ἀναδεκτοῦ του.

—Καλὰ τὸ εἶπα ἐγώ, εἶπε ὁ Ἐτιέν, ὅτι ἡ Μπριγκίττα εἶχε μάτια ὅμοια μὲ τοῦ νουνοῦ μου.

— Σὲ παρακαλῶ Ἐτιὲν εἶπε ὁ κ. Ἀρντέκ, νὰ μὴν ξεχάσης, ὅτι ἡ Μπριγκίττα ὑποσχέθηκε νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὶς θελήσεις τῶν γονέων της. Τώρα, λοιπόν, ἔχει ἕνα πατέρα καὶ μιὰ μητέρα, συνεπέρανε σφίγγοντας τρυφερὰ τὸ χέρι τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαποῦσε, καὶ οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος τῆς ἐπιτρέπουν νὰ γίνῃ ἀεροπόρος.

Ὁ νέος χαμογέλασε:

—Μείνετε ἥσυχος νουνά μου, τὴν βεβαιώσε, δὲν θὰ τὴν κάνω νὰ παραβῆ τὸν λόγο της. Ἡ ζωή της τώρα εἶναι στὴ γῆ καὶ δὲν θὰ ταράξουμε μὲ ἀνησυχίες τὸ διπλὸ χαμόγελο τῆς νέας αὐγῆς ποὺ ἀνέτειλε γιὰ σᾶς.

ΤΕΛΟΣ

Γιὰ νὰ διασκεδάζετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΛΕΥΚΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

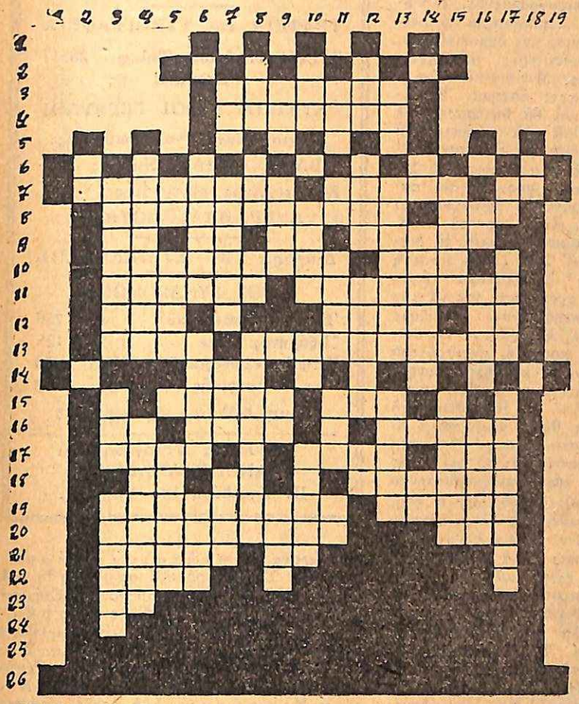

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

3) Γίνεται κάθε χρόνο στὴν Θεσσαλονίκη.
4) Ἐλαφρὸς ἄνεμος (δημοτική).
7) Κουραστικό. — Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. — Ὁμοιωματικὸς σύνδεσμος.
8) Ἑλληνικὴ μεγαλούπολις. — Ἀριθμητικόν.
9) Χρυσὸς (γαλλιστί). — ΤΝ. — ΥΤ. — Ὑποδιαίρεσις τοῦ μηνός. ὁ
10) Νομὸς τῆς Ἑλλάδος.— Πρόθεσις.
11) Ὄχι ἴση (αἰτ.). — Προσπάθεια (στὴν καθαρεύουσα).
12) Μουσικὴ νότα. — Ἱερὸς ὅρος ἀνθρώπου (γαλλιστί).
13) 4 γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν «Σήμερα». — Ἀοιδὸς (ἰταλ.).
14) Ὄχι γρηά.
15) Ἀπόβαρον (δημοτ.). — τικ...
16) Πρόθεσις. — Φιλονεικία.— Πάντοτε.
17) Εἰς τὸν (δημοτ.) κέντρον ψυχαγωγίας. — Αἴθουσα ὑποδοχῆς (γαλλιστί).
18) ΟΑ. — Ἄρθρον (πληθυντ.). — Ἀποθήκη (δημοτ.).
19) Τὸ κοῖλον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη —Ἀρμενικὸν ὄνομα.
20) Ἀσθένεια τῶν αὐτιῶν. — ΙΣΠ.
21) Ὅταν ἐκλύουν αἱ δυνάμεις μου. — ΕΑ.
22) Ἀρσενικὸν Ρωσσικὸν ὄνομα.
23) Ἄρθρον πληθυντικοῦ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Πρόθεσις.
2) Ὑπήκοος παλαιοῦ τουρκικοῦ κράτους (κλητ.). — Μάλιστα, ἀγγλιστί. — ὅλαι.
3) Ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν πέρας. — Σαλατικὸν τῆς ἐποχῆς (πληθυντ')
4) Κλωστή. — Πόλις ἐπὶ τῆς Προποντίδος. — Ἐπιπλέει τοῦ γάλακτος ὅταν τὸ κινήσῃς (μετὰ τοῦ ἄρθρου)
5) Σωτῆρες (δημοτ). — Ἄγγλος πολιτικός. — Οἶκος ἀθλητ. εἰδῶν.
6) Ὑποθετικόν. — Νεαρὸς κομψευόμενος. — Ἐποχή. — Ἀριθμητικόν.
7) Ε. Κ. Γ. — Μάρκα βενζίνης. — Ὑπάρχουν. — Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους.
8) Ἀποψις. — ΣΟΥΝ. — Παρακελευσματικόν. — Δένδρον παραποτάμιον.
9) Ἀγγλικὸς τίτλος. — Θεὸς (γαλλιστί). — Κλωστή. — Μᾶς τὸ δίδουν αἱ μέλισσαι (πληθ.).
10) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). — Νίκ. — Χώρα τῆς Ἀσίας. — ... Χάτ. —Ὁποῖος.
11) Μοντέρνος, κομψός, περιποιημένος. — Θαλάσσια φυτά. — Ἐνεταφίασα. —Δύο ὅμοια φωνήεντα.
12) Ἑταιρικὸς ὅρος. — Μέρος τοῦ λόγου (γεν. πληθ.). — Νόμισμα.
13) Ἄρθρον. — Ὑπάρχει. — Π. Γ.
14) Τὸ ἀνάκτορον στὴν Ἀνατολή. — Μικρὸ δάσος.
15) Δεικτικόν. — Ἡ ἀνάδοχος. — Ἐποχὴ τοῦ ἔτους (γενική).
16) Τὰ γεννοῦν οἱ κόττες. — Ὑπόσχεσις εἰς Ἅγιον. — Βασιλεὺς Μακεδών.

(Ἀποστολεύς: Ἐμμ. Γ. Καλαϊτζάκης, Σιδηρόκαστρον).

—四—

ΜΕ ΕΞΗ ΣΠΙΡΤΑ

Μπορεῖτε, νὰ προσθέσετε στὸ παρακάτω σχέδιο ἕξ σπίρτα ἀκόμη, εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίσετε τρία τρίγωνα. Ἡ ἐργασία αὐτὴ πρέπει νὰ γίνῃ μέσα σὲ δύο λεπτά

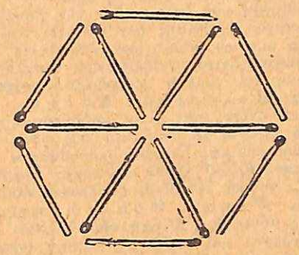

ΜΙΑ ΑΚΡΟΒΑΤΙΚΗ ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ

Τοποθετῆστε τοὺς ἀριθμοὺς 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, μέσα στὸ παρακάτω τετράγωνο, κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ ἔχετε ἄθροισμα, 15 σὲ κάθε ὁριζόντιο νοαμμὴ καὶ 1782 στὸ σύνολο, καθέτως.

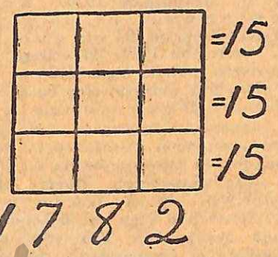

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΥΚΙΔΕΣ

Μπορεῖτε νὰ διαιρέσετε τὸ παρακάτω σχέδιο σὲ τέσσερα μέρη τοῦ ἰδίου σχήματος καὶ τῆς ἰδίας ἐπιφανείας, εἰς τρόπον ὥστε καθένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέρη νὰ περιέχῃ καὶ ἀπὸ μιὰ μαύρη κουκίδα;

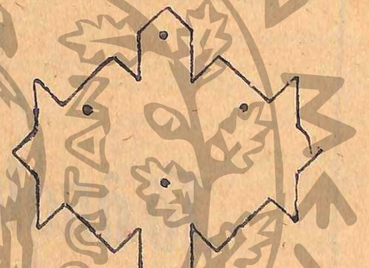

ΟΙ ΣΗΜΑΙΕΣ

Σᾶς ἀναφέρουμε παρακάτω τὶς σημαῖες ὡρισμένων κρατῶν. Μιὰ μεταξὺ αὐτῶν δὲν ἔχει τὰ χρώματα μπλέ, ἄσπρο, κόκκινο. Ποιὰ εἶναι; Ἀπαντήστε σὲ εἴκοσι δευτερόλεπτα.

Οἱ σημαῖες εἶναι ἀγγλική, Χιλιανή, ἀμερικανική, γιουγκοσλαυϊκή, ὁλλανδική καὶ σουηδική.

Μεταξύμας

Ἀλέκον Στίχον. Ἡ «Εἰκόνα» ἐδημοσιεύθη ὅπως θὰ εἴδατε ἤδη, ὅταν ἦλθε ἡ σειρά της. Σταῦρον Ταμπακέαν. Ἐγκρίνεται τὸ «Κυρία μου» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Τὴν διεύθυνση ποὺ ζητεῖτε δὲν τὴν γνωρίζομε δυστυχῶς. Ἐπίσης δὲν ὑπάρχει στὰ ἀρχεῖα μας τὸ φύλλο ποὺ ἀναφέρετε. Ἡ «Ἀποκρηάτικη παραφωνία» ἐντελῶς ἄτεχνη καὶ γεμάτη «μετρικές»... παραφωνίες. Πελοπίδαν Λάππαν. Μερικοὶ στίχοι σας εἶναι καλούτσικοι ἀλλὰ στὸ σύνολο τὰ ποιήματά σας δὲν εἶναι δημοσιεύσιμα. Ἀλλοῦ σκοντάφτουν στὸ μέτρο, ἀλλοῦ ἔχουν κακόηχες ἐκφράσεις καί, γενικὰ δὲν εἶναι δουλεμένα ὅσο πρέπει. Ρένον Θρακιώτην. Δὲν μᾶς κάνει ἡ «Ἀγάπη τῆς Λόλας». Πολὺ μονότονο καὶ πολὺ προσωπικὰ γραμμένο χωρὶς γενικότερο ἐνδιαφέρον. Γιὰ τὰ ἄλλα ζητήματα λυπούμεθα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε. Τὰ ἐγκριν̀ομενα πεζὰ δημοσιεύονται μετὰ τρεῖς περίπου μῆνες ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεώς των, ἀναλόγως τοῦ ὄγκου τῆς ἐγκριθείσης συνεργασίας. Λέναν Σ. Τὸ πεζό σας «Λυγμοὶ» δημοσιεύθηκε στὸ φύλλο μας τῆς 18 Ἰανουαρίου 1939. Μαίρην Κουλαφοπούλου. Τὸ ποίημά σας «Ὅταν» ἐδημοσιεύθη στὸ φύλλο μας τῆς 11 Ἰανουαρίου 1939. Ἡ «Νεκρὴ ἀγάπη» ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Μὴν ἀνυπομονεῖτε ὅμως.

Νάκην Παπαναστασίου. Εἶναι ἀρκετὰ καλογραμμένο μὰ τὸ θέμα αὐτὸ εἶναι τόσο χιλιοειπωμένο ποὺ ἀναγκάζεσθε νὰ ἐπαναλαμβάνετε τὶς ἴδιες καὶ τὶς ἴδιες κοινοτοπίες. Βρῆτε κάτι ποὺ πρωτότυπο. Θ. Α. Παπαγεωργίου. Κοινότατο θέμα καὶ ἁπλοϊκὸ τὸ γράψιμο ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ τρεῖς φράσεις, στρωτὲς καὶ ἐπιτυχημένες. Μὴ διάζεσθε νὰ δημοσιεύσετε. Δακ. Ρόην. Ὡς θέμα ἔχει κάποια πρωτοτυπία ἀλλὰ ὑστερεῖ στὴν ἐκτέλεση: λίγο σχολαστικὸ τὸ γράψιμο. Γ. Π. Πῶτρας. Ἐγκρίνεται ἡ «Παλαιὰ ἀνάμνηση» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά της. Βέργον Κισσόν. Ὡς προσπάθεια καλὸ τὸ διήγημά σας, θὰ ἤθελε ὅμως πολὺ δούλεμα ἀκόμη γιὰ νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Πρὸ πάντων θέλει διόρθωμα ὁ «ἐπίλογος», ἅς ποῦμε, τῆς Βίκυ—γιατὶ ξενικὰ ὀνόματα— ποὺ εἶναι πολὺ πιὸ ἀδύνατος ἀπὸ τὰ δυὸ γράμματα καὶ μᾶλλον προχειρογραμμένος. Ντόρην Κ. Χανιά. Συμπαθητικὰ τὰ ποιηματάκια σας ὄχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμα. Πρέπει νἄχετε περισσότερες ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὸν ἑαυτό σας. Μυρτιὰ Στεφάνου. Δὲν γράφετε ἄσχημα. Ἐγκρίνεται ἡ «Ἱκεσία» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά της. Καὶ οἱ «Ἀναμνήσεις» θὰ γίνονταν δημοσιεύσιμες ἂν ἔφευγαν μερικὲς κακόηχες ἐκφράσεις ὅπως ἀνὰ ξεχάσω, πολὺ παρακαλῶ σας, ἂν τὶς παρακαλάω» κ.λ.π. γιατὶ τὸ τρίτο καὶ τὸ τέταρτο τετράστιχο εἶναι ἀρκετὰ καλά. Κ. Γ. Ἔχει πολλὰ καλὰ σημεῖα τὸ διήγημά σας «Μαρίνα». Τοῦ λείπει μόνο ἡ «συνοχή», κάποιο ξεκαθάρισμα τόπου καὶ χρόνου ποὺ θὰ χρειαζόταν γιὰ νὰ μὴν φαίνεται ἔτσι «μπερδεμένο». Νομίζομε ὅ,τι θὰ μποροῦσατε νὰ γράψετε καλύτερα μὲ περισσότερη προσοχή, περισσότερο δούλεμα. Ἀποφεύγετε κακόηχες ἐκφράσεις ὅπως «ταχτοποίγαγε, σκεδόν, σουρτουκίζα, ἀβγή» κ.λ.π. Β. Πρωτότυπο τὸ ποιηματάκι σας ὡς θέμα, ἀλλὰ πολὺ ἁπλοϊκὸ καὶ παιδιάστικο στὴν ἐκτέλεση. Ν. Ζ. Δὲν μᾶς ἱκανοποίησε τὸ τελευταῖο σας. Περιμένουμε κάτι πιὸ πρωτότυπο ἢ ὁκαούσε ἴτυπολειο θρδμ θρ θ ρθρι ἀπὸ σᾶς. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Στάμον Χούλην. Γιὰ πρωτόλειο καλούτσικο ἀλλὰ πολὺ κοινὸ τὸ θέμα. Πρὸς τὸ τέλος καλύτερο. Ἀποφεύγετε τὶς σχοινοτενεῖς φράσεις ποὺ κουράζουν. Χρῆστον Παρίτσην. Κατώτερο ἀπὸ ἄλλα προηγούμενά σας. Γιατί; Βύρωνά Τσαμπούλαν. Τὰ κρατοῦμε καὶ τὰ δύο: τὸν «Γυρισμὸ» καὶ τὸ «Ὦ νὰ μποροῦσα». Ἀμμαλίαν Κοκκινοπούλου. Ὄχι δημοσιεύσιμο δυστυχῶς. Ἄτεχνα καὶ παιδιάστικα γραμμένο. Διαβάστε Ἕλληνας πεζογράφους Δημήτριον Γερμενίτην. Τὸ σταυρόλεξό σας ἐλήφθη καὶ ἐδόθη στὸν ἁρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε. Μαρίκα Μπουκουβάλα. Βαρὺ τὸ θέμα καὶ λίγο φλύαρα γραμμένο. Στεῖλτε μας τίποτε ἄλλο. Σοφίαν. Ὄχι δημοσιεύσιμο τὸ «Ὑπόδειγμα ἀρετῆς». Δὲν λέει τίποτα. Νίκον Νικοβιόν. Δυὸ τρεῖς φράσεις καλές, ἀλλὰ ὡς σύνολο εἶναι γεμάτο χιλιοειπωμένες κοινοτοπίες.

«Ἑβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 ἀριθ. Τηλεφ. 28517
Ἐκδόται:
ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Ἀρχισυντάκτης καὶ ὑπεύθυνος:
ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17
Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης:
ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ	δρ.	250
Ἑξάμηνος »	»	125
Ἐτησία ἐξωτερικοῦ	Λίραι	1.10
» Ἀμερικῆς	Δολλάρια	6

Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5

Διευθυντὴς Τυπογραφείου:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ
Π. Τσαλδάρη 10. Ὑμηττός.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

(Ἴδε σελίδα 59 προηγουμένου φύλλου).

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Αἴολος, Πάρος, ἔλβατε.
2) Ἴα, Μάρω, Ἰράκ, ΙΙ.
3) Μή, μήν, νάϊν σέρα, πάτ, μέ.
4) Ἄς, Ἄναξ, ἴσα, ὅλο, κάβα, ἄς.
5) Σύ, ἴς, ἐα, λέ.
6) Ἄνεμος, Φανή, μάτι, σκέλος.
7) Ἄμα, ἴσα σᾶς, γαῦ.
8) Στῆλαι, τὰ ὄς, μαλώνω.
9) Σά, ἅλας, Αἴσωπος, ράσο, δά.
10) Ρέ, ἴς, ἄσε, ἔτ μά.
11) Σιών, τά, ἄντρα, ὄς, ἔρως.
12) Νῶε, ὀβίς, ποῦς, στά.
13) Νό, ἴντα, φοῦλ, φέ.
14) Ἔνα, ὄναρ, νάτα, πρό.
15) Ρόδα, ρό, Ἀθάνα, ὡς, ἄρια.
16) Ἔς, ιο, ΕΤΟ, Μ. Π., Σ. Ο.
17) Ἄμ, τάπα, Ρωμανός, Οἴας, Σ. Σ.
18) Σημαία, ΑΑ, αἰ, ἀμάξας.
19) Ὠδή, ὠμά, ἀφή, τάν.
20) Ἀνομία, νηός, Ὁμέρ, Ἡσαΐας.
21) Σά, ὄν, ὄς, σό, ρά.
22) Ἄν, Ἀράς, δάς, πάν, σχών, ΡΑ.
23) Ρά, χίς, λίμα, Ἄννα. Ἄδω Ε. Γ,
24) Ἔφ, κόρη, Λένη, Ἔα.
25) Ταραχή, Ρίτσα, σύμπαν.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Ἀκμαία, Σεχήρ, Ἀραράτ.
2) Ἧς, ἀπών, νά.
3) Οἱ, Σέμ, Ἀρών, Ἐδέμ, δός, ρέ.
4) Λά, ὑμᾶς, ἑνῷ, Νάς, σῆμα, φά.
5) Μά, τά, τή, ἄχ.
6) Σμῆνος, ἥλιε, Σιάμ, Ἀφρική.
7) Ἀνά, Λάς, ὅπα!, Α.Σ.Ο.
8) Ξιφίας, τό, ὅρ, αἰώνας.
9) ὕν, σασί, Σαβῖνοι, ἀμήν. τή.
10) Αἰ, Νά, ἶνα, α.ο. δί.
11) Παῖς, φί, ἄστρα, ὠά, Ἀμάρ.
12) Ναί, Ἀσάν, θέμα, δσα.
13) Ὦμ, ὥστε, γάτα, Ἴφ.
14) ΣΟΣ, ὅπερ, νονά, Σπά.
15) Σιέλ, Σ. Ο., ἄπονα, οἰ, ἀνία.
16) Ρό, ἄς, ἀά, ἄμ, Ν.Ν.
17) Ἴα, Ἐτάμ, Φούλτων, ἄφες, Λά.
18) Καῖσαρ, ΣΣ, Ἄς, Ὄμηρος.
19) Ἄπα λαέ, μία, Χ.Α.Ν.
20) Ἐκάβη, ὥστε, ἅπαξ, Ἡρώδης.
21) Τά, νό, σά, νό.
22) Ξί, λέγω, μέτ' ρές, στάρ, ἔμ.
23) Αἰ, ἔλα, Σάρα, ὄρος, Αἴας, ΑΠ.
24) Μά, Οὔφα, Σινά, ρέ.
25) Ἔνεσις, σῶσμα, σιαγών.

Πόσον πονηροὶ εἶναι οἱ ἄνδρες. Πῶς κατορθώνουν νὰ διακρίνουν στὰ χείλη σας ὅ,τι δὲν ὀποπτεύεσθε. Κάνετε ὅπως ἐμεῖς ἕνα πείραμα: μεταχειρισθῆτε 7 μάρκες κραγιόν, θὰ διαπιστώσητε μερικὰς στιγμὰς ἐπειτα ἀπὸ τὴν χρῆσιν των, ὅτι ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κραγιὸν "ΡΕΑ" σπάζουν στὰ χείλη καὶ γίνονται κόκκινα λέπια.

Ὁπότε τὰ ὡραιότερα πρόσωπα χάνουν τὴν χάριν των ἐξ' αἰτίας αὐτῶν τῶν κραγιόν.

Ὁ χημικὸς τῆς ἀρωματοποιΐας "CANA" ἐπέτυχε νὰ κατασκευάσῃ ἕνα κραγιὸν μὲ σύνθεσιν ἀπολύτως ὁμοιογενῆ ἡ ὁποία σχηματίζει στὰ χείλη ἕνα στρῶμα ἐλαστικόν.

ΚΡΑΓΙΟΝ
Rea
ΠΡΟΪΟΝ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ Cana

Τὸ μυστήριον τῆς γυναίκας ποὺ ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ ΠΟΤΕ

Τώρα ἀγαπώμεθα περισσότερο παρὰ ποτέ. Ἕνα διάστημα ἡ ἀγάπη του εἶχε κρυώσει. Ἐγνώριζα τὸ γιατί. Αἱ ρυτίδες μου μ' ἔκαναν νὰ φαίνομαι ὀλιγώτερον ἀπὸ 30. Δὲν γνωρίζω τὸν λόγον ἀλλὰ τὸ ὀφείλω στὴν Κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἀπὸ τὴν ἑπομένην τῆς πρώτης της χρήσεως ἐξεπλάγην πόσον ἐφαινόμην φρέσκη καὶ νέα.

Ἡ Κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, εἶναι τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ ξαναδώσητε εἰς τὰ κύτταρα τῆς ἐπιδερμίδος τὴν ζωηρότητα τῆς νεότητος.

Περιέχει «Biocel» ἀποτέλεσμα τῆς θαυμασίας ἐπιστημονικῆς ἀνακαλύψεως τοῦ περιφήμου D. Stejska τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, τὸ ὁποῖον τρέφει τὴν ἐπιδερμίδα μὲ ἐκχύλισμα προερχόμενον ἀπὸ τὰ κύτταρα ζώων.

Ὅ,τι ἔκανε αὐτὴ ἡ γυναῖκα μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ τὸ κάνετε».

Δοκιμάσατε καὶ σεῖς ἡ ἰδία τὴν κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα Τοκαλὸν (χρώματος ρόζ) τὸ θράδυ πρωΐ καταλιθῆτε. Τὸ πρωΐ μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα (χρώματος λευκοῦ). Εἶναι στυπτικὴ, τονωτικὴ καὶ θρεπτικὴ καὶ ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέραν βάσιν διὰ τὸ μακιγιάρισμα».

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 23)

Ὁ Τὸκ ἔπεσε ἀπ' τὰ σύννεφα.

—Μὴν ἐκπλήττεσαι... Γιὰ δὲς ἐδῶ... ἡ φωτογραφία σου δὲν εἶναι αὐτή;

Τοῦδειξε μιὰ περικοπὴ τοῦ μυθιστορήματος, ὅπου γινόταν ἡ περιγραφὴ ἑνὸς νέου, περιγραφὴ ποὺ ἀνταποκρινόταν ἀπολύτως μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Τόκ.

—Σὲ δυὸ ὧρες θέλω τὴ συνέχεια τοῦ μυθιστορήματος. Κανονίστε τα ὅπως θέλετε...

Καὶ ἔφυγε, κλείνοντας μὲ θόρυβο τὴν πόρτα πίσω του.

Οἱ δυὸ νέοι κυττάχτηκαν μὲ ἀμηχανία μόλις ἔμειναν μόνοι.

Ἡ Ζανὶ ἔνοιωθε τύψεις. Εἶχε μπλέξει μὲ κάποια ἄλλη δουλειὰ καὶ παραμέλησε νὰ γράψῃ τὴ συνέχεια. Τί θὰ γινόταν τώρα;

Ὁ Τὸκ ἦταν ἀπελπισμένος.

Ἡ νέα τὸ ἀποφάσισε.

—Ἀκοῦστε, τοῦ εἶπε. Εἶμαι βέβαιη ὅτι τὰ χειρόγραφα ἦρθαν, ἀλλὰ ὅτι παράπεσαν κάπου καὶ δὲν βρίσκονται. Θὰ ψάξω. Πηγαίνετε νὰ κάνετε μιὰ βόλτα... Στὶς πέντε θὰ τὰ ἔχετε...

Ὁ Σεμπαστιὲν ὑπήκουσε.

Μόλις ἔμεινε μόνη ἡ Ζανὶ κάθησε μπρὸς στὴ γραφομηχανὴ καὶ μὲ ταχύτητα ποὺ θὰ τὴν ζήλευε καὶ ἡ πρώτη «δακτυλὸ» τοῦ κόσμου, ἄρχισε νὰ γράφῃ, ὅλο νὰ γράφῃ.

Ἡ συνέχεια κόντευε νὰ τελειώσῃ, ὅταν ἡ πόρτα τοῦ γραφείου της ἀνοίχτηκε μὲ θόρυβο καὶ μπῆκε μέσα ὁ διευθυντής.

—Τί κάνετε ἐδῶ;

Πλησίασε καὶ ἔρριξε μιὰ ματιά.

—Τί γράφετε; Εἴστε σεῖς μήπως ἡ Λόρα Νόρα;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Σεμπαστιὲν ἐπέστρεψε.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξε στὸ κείμενο τὸ ἀνεγνώρισε.

Τὸ μοιραῖο εἶχε ἐπέλθει. Ἡ Ζανὶ εἶχε ἀποκαλυφθῆ.

Ὁ διευθυντὴς ἦταν ὅλο χαρά, γιατὶ θὰ εἶχε τὰ χειρόγραφα στὴν ὥρα τους.

Καὶ ὁ Σεμπαστιὲν τὸ ἴδιο, ἀλλὰ γιὰ ἄλλο λόγο.

«Ἕνας κριτικὸς καὶ μιὰ συγγραφεύς... τί ὑπέροχο ζευγάρι...»

Ὁ διεσθυντὴς εἶχε φύγει. Οἱ δυὸ νέοι ἦσαν μόνοι...

Μόνοι μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον.

—Ζανί... ἔκανε ὁ Σεμπαστιέν, ἐπὶ τέλους... Ζανί... Τί ὑπέροχη ζωὴ θὰ περάσουμε οἱ δυό μας...

Καὶ τῆς φίλησε ἁπαλὰ τὰ μαλλιά.

ΠΙΕΡΕΤ ΑΝΡΙΟ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΕΡΔΙΚΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Σωκράτους 63 γ. Τηλ. 53292

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκόπεδον εἰς κεντρικωτάτην θέσιν τοῦ συνοικισμοῦ Ἡλιουπόλεως ἐκ 1.100 πήχεων εἰς τιμὴν εὐκαιρίας. Πληροφορεῖται: Ἰάσωνος 41 Πειραιᾶ Τηλ: 45.329.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Ἀ μ α θ ῆ. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Δυστυχῶς, ἀγαπητὲ φίλε, τὸ σμόκιν δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὸν διπλὸ σκοπὸ ποὺ ἀναφέρετε, γιατὶ θὰ φαίνεται ἡ κάπως ἰδιαίτερη «κούπ» του. Ἐπίσης τὸ σωστὸ εἶναι νὰ μὴ φορῆτε γκέττες μὲ σμόκιν. Ἂν πάρετε γκέττες γιὰ ἄλλο σας κοστοῦμι, θὰ τὶς πάρετε γκρὶ κατὰ προτίμησιν ἢ μπὲζ ἀνοιχτό, ἂν τὸ κοστοῦμι εἶναι καφέ. Γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ μουστακιοῦ, παρέπεμψα τὴν ἐπιστολή σας στὸν συνεργάτη μας ἰατρὸ — δερματολόγο κ. Λαδᾶ, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ἀπὸ τῆς στήλης του.

Α ἰ γ ύ π τ ι ο ν 444. Ἀνεξαρτήτως τῆς διαφορᾶς τῆς ἡλικίας σας καὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας σας, βρίσκω ὅτι ἕνα κορίτσι 15 χρόνων δὲν εἶναι ἀκόμη ὥριμο γιὰ γάμο. Θὰ εἶναι δύσκολο νὰ βασίσῃ κανεὶς τὴν εὐτυχία του στὸ μυαλὸ ἑνὸς παιδιοῦ 15 χρόνων. Εἰδικῶς γιὰ τὴν δική σας περίπτωση, νομίζω ὅτι μιὰ γυναῖκα ὡριμότερη καὶ σοβαρώτερη θὰ εἶναι πιὸ κατάλληλη γιὰ σᾶς. Ἄλλη συμβουλὴ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω.

Κ. Τ. Ἰ σ τ α μ π ο ύ λ. Ἐγώ, προσωπικῶς, δὲν εἶμαι ὑπὲρ τῆς ἰδέας τῆς ἀλληλογραφίας μὲ ἀγνώστους. Θὰ προτιμοῦσα νὰ βρῆτε κάποια ἄλλη ἀπασχόληση: διάβασμα, πλέξιμο, ἐκμάθηση μιᾶς ξένης γλώσσας κ.λ.π. Ἂν ἐπιμένετε ὅμως, στείλετε μιὰ σχετικὴ ἀγγελία στὴν «Βραδυνὴ» τῶν Ἀθηνῶν. Εἶναι λίγο ἀστεῖο σὲ ἡλικία 23 χρόνων νὰ λέτε ὅτι πλησιάζετε νὰ γίνετε γεροντοκόρη! Πάντως, εἴσθε σὲ ἡλικία νὰ παντρευθῆτε καὶ ἀφοῦ ἔχετε τόσο λαμπρὰς προτάσεις, ἔπρεπε νὰ διαλέξετε μεταξὺ αὐτῶν ἐκεῖνον ποὺ ταίριαζε καλλίτερα μὲ τὸν χαρακτῆρα σας.

Στὴν ἐρώτησή σας σχετικὰ μὲ τὸ δέρμα σας, θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ὁ συνεργάτης μας ἰατρὸς κ. Λαδᾶς, ἀπὸ τῆς στήλης του.

Φ ί λ η μ ο υ Ἄ ν ν α. Πῶς δὲν σᾶς θυμοῦμαι, καλή μου φίλη! Μόλις εἶδα τὸν φάκελλο, εἶπα: «Αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὴν «δυστυχισμένη φίλη μου Ἄννα» καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε πόσο χάρηκα ὅταν εἶδα ὅτι ἀπὸ τὸ ψευδώνυμό σας ἔλειπε αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ «Δυστυχισμένη» καὶ πόσο εὐχαριστήθηκα ποὺ εἶσθε τόσο καλλίτερα στὴν ὑγεία σας. Εἴδατε ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ ν' ἀπελπίζεται κανεὶς ἐντελῶς; Ὅλοι μας σέρνομε ἕνα σταυρό, μά ἔχομε καθῆκον νὰ κάνωμε κουράγιο καὶ νὰ παλαίψωμε μὲ τὴ ζωὴ περισσότερο γιὰ τοὺς ἄλλους, παρὰ γιὰ μᾶς. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια κι' εὔχομαι νὰ προσθέσετε γρήγορα στὸ ψευδώνυμό σας τὸ ἐπίθετο «Εὐτυχισμένη».

Στὸ ζήτημα τῶν καλλυντικῶν, θὰ βρῆτε τὴν ἀπάντηση στὴν παρακάτω στήλη ἀλληλογραφίας τοῦ συνεργάτου μας ἰατροῦ κ. Λαδᾶ.

Θ. Υ. Πόσο μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σας, ἀγαπητή μου φίλη! Μὲ βρῆκε σὲ μιὰ θλιβερὴ περίσταση τῆς ζωῆς μου καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη σας, ἡ δική σας καὶ ὅλων τῶν ἀναγνωστριῶν μου, μοῦ ἔδωσαν τὸ θάρρος καὶ τὴ συναίσθηση τοῦ καθήκοντός μου νὰ φανῶ «δυνατὴ» ὅπως μὲ νομίζετε. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ξεχνᾶτε ὅτι εἴμαστε ὅλοι ἄνθρωποι καὶ τ' «ἀνθρώπινα» δυστυχῶς εἶναι τόσο εὔθραυστα...

Φίλησα τὴ Λιζέττα ὅπως μοῦ παραγγέλλετε καὶ μοῦ εἶπε νὰ γράψω «στὴν καλὴ αὐτὴ κυρία ὅτι ἡ Λιζέττα τὴν φιλᾶ καὶ τὴν ἀγαπᾶ πολύ, τόσοοο!» Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ ἐργάζεσθε, ποὺ συνήλθατε — ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ γράμμα σας — καὶ ποὺ ἀντιμετωπίζετε τόσο τίμια καὶ θαρραλέα τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Τώρα, δὲν νομίζω ὅτι ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ φάρμακο. Τὸ φάρμακο τὸ βρήκατε μόνη σας: εἶναι ἡ θέλησις, εἶναι ἡ ἐπιμονὴ νὰ νικήσετε, εἶναι ἡ συναίσθησις τοῦ καθήκοντός σας ἀπέναντι τῆς μητέρας σας καὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας. Νὰ εἶστε βέβαιη ὅτι σιγὰ-σιγὰ θὰ κατανικήσετε καὶ αὐτὴ τὴν ἀπότομη νευρικότητα τοῦ χαρακτῆρος σας. Νομίζω ὅτι ἕνας καθημερινὸς σύντομος περίπατος θὰ σᾶς ὠφελήσῃ σ' αὐτό. Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ὅταν τὸ προσεχὲς γράμμα σας εἶναι ἀκόμη πιὸ αἰσιόδοξο ἀπὸ τὸ σημερινό.

Α ἰ ώ ν ι ο θ ύ μ α Χ. Π. Γ. Σᾶς ἀπήντησα στὴν «Κουβεντοῦλα» μου ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ φύλλο τῆς 18ης Ἰανουαρίου 1939.

ΛΟΡΑ

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ δερματολόγου ἰατροῦ μας

Ἐ λ έ ν η ν Ἀ π η λ π ι σ μ έ ν η ν. Δυστυχῶς δὲν μποροῦμε ὅταν πρόκειται περὶ διεγνωσμένης παθήσεως, νὰ κάνουμε θεραπεία ἀναλόγως τῶν εὐκολιῶν μας καὶ τῆς ἐπιθυμίας μας. Ἐφόσον ἔχετε σταφυλόκοκκο, μόνο αἱ ἐνέσεις θὰ σᾶς ἀπαλλάξουν ριζικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ σπυριά. Ὅλα τἄλλα εἶναι ἡμίμετρα. Διαβάστε τὸ ἄρθρο μου «Γιὰ τὴν περιποίηση τοῦ μετώπου» καὶ θὰ ὠφεληθῆτε γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει. Καὶ τὴν προηγουμένη ἀπάντηση τὴν εἶχα γράψει ἐγὼ προσωπικῶς. Λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω μ' ἄλλον τρόπο ἀποτελεσματικώτερα. Μὲ φτιασίδια καὶ κρέμες δὲν γίνονται καλὰ οἱ δερματικὲς παθήσεις, ἀλλὰ μὲ τὴν κατάλληλη γιὰ τὴν καθεμιὰ θεραπεία. τόσον ἐσωτερική, ὅσο καὶ τοπική. Ἐπίσης νὰ πάρετε ἐσωτερικῶς καὶ μουρουνέλαιο.

Μ ι κ ρ ο ῦ λ α, Λ α γ κ α δ ᾶ. Δυστυχῶς οὔτε τὸ πρῶτο οὔτε τὸ τελευταῖον θῦμα εἶσθε τῆς Περμανάντ. Γιὰ τὴν ψαλλίδα καὶ τὴν πιτυρίθρα, πράγματα ποὺ ἐπῆλθαν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ κι' ἀκανόνιστη θερμότητα καὶ ἀπὸ τὰ βλαβερὰ φάρμακα ποὺ μεταχειρίζονται, θὰ κάνετε τὴν ἐξῆς τακτική: Θ' ἀποφύγετε γιὰ λίγο καιρὸ τὸ σαποῦνι. Θὰ λούζεσθε δὲ δυὸ φορὲς τῆς ἑβδομάδος μὲ τὸ ἑξῆς μεῖγμα: Θὰ κτυπᾶτε καλὰ ἕναν κρόκο αὐγοῦ μέσα σ' ἕνα δοχεῖο ποὺ θὰ περιέχῃ καὶ 2 ποτήρια χλιαρὸ νερό. Ἅμα ἀφρίσουν καλά, θὰ λουσθῆτε μὲ τὸ μεῖγμα αὐτό, καὶ κατόπιν θὰ ξεγβάλετε τὸ κεφάλι σας μ' ἄφθονο χλιαρὸ νερό. Κάθε δὲ βράδυ νὰ κάνετε μιὰ ὀριζιὸν τῆς κεφαλῆς μὲ τὸ ἑξῆς φάρμακο:

Eau de vie alcoolé	250 gr.
Camphre	25 »

Μετὰ 45 ἡμέρες ξαναγράφτε μου.

Μ. Γ. Μ. Ἀ ά ρ ι σ α ν. Γιὰ 45 μέρες νὰ κάνετε τὴν ἑξῆς θεραπεία: Κάθε πρωὶ ν' ἀλείφετε μ' ἕνα βαμβάκι βουτηγμένο σὲ νωπὸ φρέσκο γάλα ὅλο σας τὸ πρόσωπο. Μετὰ μία ὥρα νὰ ξεπλένεσθε μὲ λιγάκι χλιαρὸ νερὸ καὶ ν' ἀλείφετε ἐλαφρὰ κατόπιν τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν κάτωθι πομάδα:

Huile d' amandes douces	50 gr.
Cire blanche de melisse	12,50 »
Parafine molle	12,50 »
Borax	1 »
Eau de roses	25 «
Huile de roses q. s. pour aromatiser	

Στὴ μύτη νὰ μὴ βάζετε καθόλου πομάδα. Δύο φορὲς τὴν ἑβδομάδα ν' ἀλείφετε ἐπίσης τὸ πρόσωπό σας μὲ σκέτο κτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ, τὸ ὁποῖο θὰ ἀφαιρῆτε μετὰ δέκα λεπτὰ μ' ἄφθονο χλιαρὸ νερό. Πρὸ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Eau de roses	200 gr.
Clycerine	50 »
Borax	10 »

Ρ ε γ γ ί ν α ν. Ἐφόσον ἔχετε λιπαρὸ δέρμα, δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιῆτε κρέμες. Γιατὶ αὐτὲς προκαλοῦν ὅλα τὰ ἀντιαισθητικὰ ἐλαττώματα τῆς ἐπιδερμίδος σας, τὰ ὁποῖα μοῦ γράφετε. Ν' ἀποφεύγετε νὰ πλένεσθε μὲ ζεστὸ νερό, ὡς καὶ μὲ σαποῦνι. Νὰ χρησιμοποιῆτε δύο φορὲς τὴν ἑβδομάδα τὸ ἀσπράδι αὐγοῦ. Μετὰ τὸ πρωϊνὸ πλύσιμο καὶ τὸ βράδυ προτοῦ κοιμηθῆτε, νὰ περνᾶτε ἐλαφρότατα τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα βαμβάκι βουτηγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν.

Alcool blanche camphré	30 gr.
Teinture de benzoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	120 gr

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Eau de fleurs d' oranges	125 gr.
Teint. de benjoin	10 »
Clycerine	5 »

Β ι ο λ έ τ τ α ν Χ. Ἀφοῦ ἐπέρασε μὲ τὴν τακτικὴ ἡ ὑπερλίπανσις τοῦ προσώπου σας, θὰ ἐξαφανισθοῦν σιγὰ - σιγὰ καὶ τὰ στίγματα. Πάντως, τώρα, τὴν μὲν λοσιὸν καμφρὲ θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ τὴν χρησιμοποιῆτε ἡμέραν παρ' ἡμέραν μετὰ τὸ πρωϊνὸ πλύσιμο ἐπὶ δύο εἰσέτι μῆνες. Πρὸ τῆς πούδρας δὲ θὰ βάζετε τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Eau de roses	200 gr.
Clycérine	40 »
Borax	10 »

Θὰ χρησιμοποιῆτε δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα κτυπημένο αὐγό. Τὴν μὲν μιὰ φορὰ σκέτο τὸν κρόκο, τὴν δ' ἄλλην σκέτο τὸ ἀσπράδι. Μετὰ 10 λεπτὰ θὰ τὸ ξεβγάζετε μ' ἄφθονο μόλις χλιαρὸ νερό. Χρῶμα πούδρας τὸ νατυρέλ. Γιὰ τὴν τακτοποίηση τῶν ἐμμήνων νὰ ἀρχίσετε πρὸς τὸ παρὸν μὲ χάπια. Νὰ πάρετε Tabl Progynon δύο τὴν ἡμέραν, δεκαπέντε μέρες πρὸ τῆς ἀναμονῆς τῆς περιόδου. Αὐτὸ θὰ γίνῃ ἐπὶ 3 μῆνες καὶ κατόπιν μᾶς ξαναγράφετε ἂν ἐτακτοποιήθησαν κανονικῶς. Στὴν, ἄλλη ἐπιστολή μοῦ γράφετε καὶ τὴν διεύθυνσή σας γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω λεπτομερέστερα ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ.

Δερματολόγος ἰατρὸς Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

(Σόλωνος 40)

ΝΤΟΜΙΝΑ
ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ
ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ
ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ
Ἐμμ. Μπενάκη 1

ΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΔΩΝ

Τὸ δέρμα τοῦ προσώπου λόγῳ τοῦ ὅτι μένει ἀκάλυπτον ὑφίσταται, ἐπὶ ζημίᾳ, ὅλας τὰς ἐπιδράσεις τῶν μεταβολῶν τοῦ καιροῦ, τὴν σκόνην τῶν δρόμων, τὸν ἥλιο, τὸ κρύο, τὸν στεγνὸν ἀέρα κτλ. Εἶναι φυσικὸν κατόπιν ὅλων αὐτῶν νὰ λεκιάζῃ, νὰ ρυτιδοῦται, νὰ ξηραίνεται καὶ νὰ παρουσιάζῃ ὄψιν γηρασμένην.

Ἡ Κρέμα "ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ,, εἰδικῶς παρασκευασμένη διὰ τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεῖ τὸ δέρμα, ἐξαλείφει τοὺς λεκέδες, τὶς ζάρες, τὶς ρυτίδες καὶ δίνει δροσερότητα καὶ ἁπαλότητα βελούδινη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Δ. Δ. Κ. Ἐνταῦθα. Ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν ὀφείλεται παρὰ εἰς τὴν ψυχικὴν κατάστασιν καὶ εἰς τὸν φόβον τυχούσης μολύνσεως. Ἄλλωστε ἡ πραγματικὴ ἀνεπάρκεια!! δὲν ἐκδηλοῦται μὲ τὶς ὧρες, οὔτε μὲ τὶς μέρες. Προσέξατε, ὅμως, μήπως ἡ τακτικὴ τῆς μὴ φυσιολογικῆς καταστῆ μόνιμος ἕξις, ὅπως συμβαίνει σὲ πάρα πολλὰ ἄτομα. Ὥστε ἀφῆστε τὸν ἀδικαιολόγητον φόβον. Ὁ ἐπιμένων νικᾶ. Πάντως μετὰ κειρὸν ξαναγράφτε μου.

ΚΛ. ΤΡ. ΞΡ. Ἡ ἀπάντησις ἐκείνη ἀφεώρα σᾶς. Ἄλλωστε ὅ,τι σᾶς ἔγραψε ὁ μακαρίτης συνάδελφός μου τότε, ὁ χρόνος τὸ ἀπέδειξε ἀληθές. Ἀλλοίμονο ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ μικροβιαιμίας. Δὲν θὰ μοῦ γράφατε δευτέραν ἐπιστολήν... Ὥστε, ἡσυχάστε ἐντελῶς. Φάρμακο σᾶς συνιστῶ τὴν Passiflorine ἀπὸ τὴν ὁποίαν νὰ πέρνετε ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ τὸ μεσημέρι πρὸ τοῦ φαγητοῦ κι' ἄλλο ἕνα τὸ βράδυ προτοῦ κοιμηθῆτε, διαλελυμένο μέσα σ' ἕνα χλιαρὸ τύλιο.

Μιμόζαν. Ὅλα αὐτὰ τὰ ὑποκειμενικὰ συμπτώματα ποὺ μοῦ γράφετε, μποροῦν νὰ ὀφείλωνται σὲ μιὰ νεύρωση ἢ σὲ τίποτε τὸ σοβαρώτερον. Ἀλλὰ ἀφοῦ ὑποφέρετε ἀπὸ μικρὴ στὶς ἀμυγδαλές, μπορεῖ νάχῃ κάτι πάθει ἐλαφρὸ ἡ καρδιά σας, ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὴν ὀξεῖα ἐλονοσία. Γι' αὐτό, χωρὶς προσωπικὴ ἐξέταση, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς συμβουλεύσω τίποτα. Γιατὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ μὲ ἐπιπολαιότητα. Καὶ ἐπιπολαιότης σὲ παθήσεις καὶ μάλιστα τῆς καρδιᾶς δὲν ἐπιτρέπεται. Σᾶς συμβουλεύω λοιπὸν νὰ πᾶτε σ' ἕνα καλὸ γιατρὸ στὸ μέρος σας νὰ σᾶς ἐξετάσῃ. Ἂν πάλιν εἶσθε κοντὰ στὰς Ἀθήνας, τότε εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω, ἂν ἔλθετε ἀπὸ τὸ ἰατρεῖον μου, Πάντως δὲν πρέπει ἀπολύτως νὰ φοβῆσθε, γιατὶ μὲ μιὰ τακτικὴ κοῦρα, ὅ,τι δήποτε καὶ νἆναι καὶ μάλιστα τώρα στὴν ἀρχὴ θεραπεύεται.

Διάναν. Μᾶλλον σ' ἐσᾶς ὀφείλεται ἡ κατάστασις αὐτή. Θεραπεύεται ἀπολύτως καὶ σὲ λίγο χρόνο ἡ κατάστασις αὐτή. Ὀφείλεται σὲ νευροφυτικὴ κατάσταση. Χρειάζεσθε ἠλεκτροθεραπεία καὶ ἐνεσοθεραπεία, ἡ ὁποία δὲν θὰ διαρκέσῃ παρὰ ἕνα εἰκοσαήμερον. Γι' αὐτὰ ὅμως, εἰδικὸς εἶναι ὁ συνεργάτης μας κ. Λαδᾶς (Σόλωνος 40. Δέχεται 11—1 καὶ 5 1)2—8. Ἡ θεραπεία ἐπιβάλλεται, γιατὶ ἡ κατάστασις αὐτὴ παραμελουμένη θὰ καταλήξῃ εἰς τελείαν ἔλλειψιν. Ἡ ἐπὶ τέλους γράφτε του λεπτομερείας, ἐσωκλείοντας καὶ δρχ. 50 διὰ τὴν ἰδιαιτέρα λεπτομερῆ ἀπάντηση καὶ τὴν διεύθυνση ποὺ θέλετε νὰ τὴν λάβετε.

ΠΕΤΡΟΣ Θ. ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ
Παθολόγος ἰατρός, Ἀριστοτέλους 39

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΕΝΤΕΡΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ
Ἰατρὸς ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ
Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις
Ἐξέτασις αἱμ. καὶ ἀκτίνων Ραίντγκεν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 20 καὶ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

διότι ἓν σωληνάριον ΚΟΛΥΝΟΣ διαρκεῖ δύο φορὰς περισσότερο.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι μία συμπεπυκνωμένη ἐπιστημονικὴ ὀδοντόκρεμα εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει προστεθῆ ὕδωρ ἢ ἀνώφελα συστατικὰ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ φανῇ μεγαλύτερον τὸ σωληνάριον.

Ἓν ἑκατοστόμετρον αὐτῆς τῆς συμπεπυκνωμένης ὀδοντόκρεμας ἀρκεῖ διὰ νὰ διατηρήσητε ὑγιὰ καὶ ἀπαστράποντα δόντια. Δοκιμάσατε ἀπὸ σήμερον τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ θὰ δῆτε ὅτι

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δὲν περιέχει σκληρὰς οὐσίας
Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι πλέον οἰκονομική.

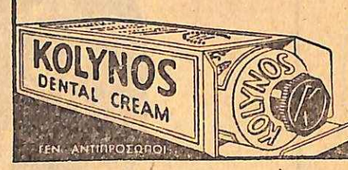

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ ΚΟΛΥΝΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α. Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

τὰ ΜΟΣΤΟΥΜΙΑ ΣΤΑΡΡ Α. Ε. τοῦ Ἀφσακώου 12 εἶναι τὰ ἄριστα

Κυρίες μου,

Ἡ μεγαλύτερη διαφήμισις μας εἶναι ὅταν σᾶς ξεμυαλίζουν καμμιὰ φορὰ καὶ κάμετε ἄλλοῦ, εἰς ἄλλο Κομμωτήριο, τὴν Περμανάντ σας Τότε ἀκριβῶς καταλαβαίνετε τὴν ἀνωτερότητα τῆς ἐργασίας μας καὶ τότε γίνεσθε ἡ καλυτέρα πελάτις μας.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71 - ΤΗΛ. 23-208